

ХРОНИКИТЕ НА АМБЪР

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ

КРЪВТА НА АМБЪР

ЗНАКЪТ НА ХАОСА

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

4

Има един истински свят
и всички останали
са само негови Сенки...

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ КРЪВТА НА АМБЪР. ЗНАКЪТ НА ХАОСА

Превод: Ивелин Иванов

chitanka.info

КРЪВТА НА АМБЪР

ГЛАВА 1

Захвърлих ръкохватката на меча, след като острието му се счупи. Стоманата беше безсилна срещу синьото море на стената, а аз бях търсил умишлено най-тънката ѝ част. Само няколко малки парченца от камъка лежаха в краката ми. Взех две от тях и ги разтърках между пръстите си. Така нямаше да успея да се измъкна. Изглежда единственият изход беше през мястото, откъдето бях влязъл, но сега то беше също тъй непристъпно.

Върнах се обратно в покоите си, т.е. в оная ниша, където бе импровизираното ми легло. Седнах върху плътния кафяв чувал, издърпах корковата тапа на една бутилка с вино и отпих от нея. Доста се бях поизпотил, докато налагах стената.

Фракир се раздвижи на китката ми, разви се наполовина и се плъзна към дланта ми, за да се увие там около двете парченца от синия камък, които все още държах. Примката ѝ се затегна, тя увисна заедно с тях и се залюля като махало на часовник. Оставих бутилката и се загледах. Фракир описваше дъга, успоредна на тунела, който водеше насам. Тя продължи да се люлее така може би около минута, след това се издигна отново нагоре, спря, когато достигна дланта ми, остави парченцата в основата на средния ми пръст и отново зае невидимата си позиция около китката ми.

Вперих поглед в камъчетата. Вдигнах трепкащата газена лампа и ги разгледах. Цветът им...

Да.

На фона на кожата ми, цветът им изглеждаше приблизително като този на камъка върху пръстена, който Люк бе оставил в „Ню Лайн Мотел“ преди известно време. Съвпадение? Или по-скоро нещата бяха свързани? Дали моята удушваческа корда не се опитваше да ми каже нещо? И къде още бях виждал такъв камък?

На ключодържателя на Люк. Точно така, той представляваше парче метал, в което бе инкрустиран кристал... Дали не бях виждал подобен кристал и на друго място?

Пещерата, в която бях затворен, успяваше някак да блокира Картите и силата на Логрус. Щом Люк носеше камъни като този, от който бяха стените тук, сигурно си имаше сериозна причина за това. Какви ли бяха другите качества на синия кристал?

Опитвах около час да разбера нещо за структурата му, но той успешно устояваше на силата на Логрус. Накрая се предадох, хапнах мрачно няколко залька хляб със сирене и отпих отново от виното.

След това се изправих и обиколих още веднъж мястото, като проверявах навсякъде капаните си. Бях затворен, както ми се струваше, от повече от месец. Бях обходил всички тунели, коридори и ниши в търсене на изход. Никъде не бях открил нещо, което да ми даде поне малка надежда. Понякога тичах като откачен из пещерата и разранявах кокалчетата на юмруците си до кръв в студените ѝ стени. Друг път пък се движех едва-едва и проверявах за пукнатини и дефекти в кристала. На няколко пъти безуспешно се бях опитвал да отместя камъка, който препречваше входа. Беше като закован за мястото си, а беше невъзможно да го повдигна. По всичко изглеждаше, че престоят ми тук ще е продължителен.

Моите капани...

Те бяха до един непокътнати, точно както ги бях оставил последния път — големи камъни, които природата небрежно бе поставила на високи и удобни за мен места, където беше достатъчно само някой да се препъне леко в добре прикритата опаковъчна тел, свалена от сандъците в склада, за да се прекатурят от ръба.

Някой?

Люк, разбира се. Кой друг? Нали точно той ме бе затворил тук. И ако се върнеш — не, когато се върнеш — моите тайни капани щяха да го чакат. Той беше въоръжен. Ако просто застанех под входа при неговото появяване, това щеше да му даде още едно предимство. Как ли пък не. Аз нямаше да съм там, а това щеше да го накара да влезе вътре. И тогава...

Леко разтревожен, аз се върнах в нишата със спалния чувал.

Там легнах, скръстих ръце зад главата си и се заех отново да обмисля плана си. Капаните можеха да убият Люк, а аз не го исках. Това нямаше нищо общо с чувствата ми към него, макар до съвсем скоро да го бях смятал за свой добър приятел. Всъщност до мига, в който узнах, че той е убил чичо ми Кейн и освен това възнамерява да

изтреби до крак останалата част от роднините ми в Амбър. Причината за това беше фактът, че моят чичо Кейн бе убил бащата на Люк — Бранд, нещо, което който и да е от останалите би направил с удоволствие. Да, Люк — или по-скоро Риналдо — беше мой братовчед и разполагаше със солиден повод, за да подхване поредната вътрешносемейна вендета. И все пак това, че бе решил да си отмъсти на всички до един, си беше доста пресилено от негова страна.

Но не приятелски чувства, нито пък роднинската привързаност ме накараха да обезвредя капаните си. Искях го жив, защото все още имаше твърде много неща, с които не бях наясно и които вероятно никога нямаше да ми се изяснят, ако той се споминеше просто така. Джасра... Козовете на Съдбата... начинът, по който ме бе проследил толкова лесно през Сенките... цялата история с връзката между Люк и окултиста Виктор Мелман... всичко, което можеше да знае за Джулия и нейната смърт...

И така, започнах отново от нулата и измислих план, който се базираше на нещо, за което — поне така се надявах — Люк нямаше никаква представа.

Преместих спалния чувал в един тунел на крачка от нишата, на чийто таван се намираше блокираният вход и пренесох там част от хранителните си запаси. Бях твърдо решен да прекарвам на това място възможно най-много време.

Новият капан беше с по-прост замисъл — директен и почти непредотвратим. Единственото нещо, което трябваше да направя, беше да седя там и да чакам. И да кроя планове. Трябваше да предупредя останалите. Трябваше да направя нещо с моя Дяволски Чекрък. Трябваше да разбере какво знае Мег Девлин. Трябваше да... направя още доста неща.

И аз зачаках. Мислех си за Бурите на Сенките, за сънищата си, за странната Дама от Езерото. Магията на бездействието успя не след дълго да пренасели ежедневието ми. Единствената ми грижа беше евентуалното разминаване на тукашния времеви поток с този на останалите места, които бяха от значение за мен в момента. Моят месец, прекаран тук, може би се равняваше на един ден в Амбър, а може би дори на по-малко. Ако успеех да се измъкна от това място сравнително бързо, следите, които ме интересуваха, вероятно щяха да се окажат все още свежи.

Светлината, която се процеждаше през кристалните стени на моя затвор, изчезваше и се появяваше отново и така различавах дните от нощите, като нагаждах по този ритъм своите всекидневни занимания.

През първите три дни на новото място прегледах отново претъркания със заблуди и беден откъм ценна информация дневник на Мелман. Почти успях да се убедя, че неговият посетител, когото той наричаше „Прикрития“, е бил именно Люк. Но няколко уточнения относно неговата „мъжественост“ доста ме озадачиха. Бележките за жертвоприношението на Сина на Хаоса в края на дневника явно трябваше да отнеса до собствената си персона, тъй като вече бях наясно с провалилото се намерение на Мелман да ме подложи на заколение. Но ако неговият Учител наистина беше Люк, то тогава трябваше да сметна поведението му на хълмовете край Санта Фе за повече от странно. Онази вечер той отначало ме посъветва да унищожа Козовете на Съдбата, а след това реагира така, сякаш искаше да ме предпази от нещо. Освен това по-късно Люк си призна, че се е опитал да ме убие на няколко пъти, но отрече да има пръст в последните покушения над мен. Ако той стоеше зад всички опити, какъв тогава беше смисълът да се отрича само от някои от тях? Кой друг можеше да е замесен в играта и по какъв начин? Очевидно някои части от пъзела липсваха, при това точно онези последни късчета информация, които най-неочаквано щяха да накарат всичко да си отиде по местата, за да се разкрие пред мен пълната картина, която най-вероятно е била през цялото време пред очите ми.

Трябваше да се досетя, че ще ме посетят през нощта.

Трябваше, но аз не се досетих. Ако го бях сторил, щях да съобразя с това цикъла си на спане и щях да бъда буден и нащрек в нужния момент. Въпреки че бях повече от сигурен, че капанът ми ще задейства безотказно, понякога и най-малките подробности са особено важни при подобни съдбоносни ситуации.

Бях заспал дълбоко и затова отначало възприех триенето на камък в камък като нещо далечно. Размърдах се леко, тъй като шумът не затихна, след което ми бяха необходими още няколко секунди, за да протекат в мозъка ми нужните импулси и да разбере какво всъщност става. Седнах, все още доста отнесен, после се добрах пълзешком до една от страничните ниши и там се свих на кълбо до стената.

Разтърквах очите си и оправях косата си, търсейки по-кратък път към изгубената си бдителност сред оттеглящата се мъгла на съня.

Началното трополене, достигнало до мен, беше вероятно от изваждането на клиновете, за което явно бе необходимо камъкът да бъде разместен леко в различни посоки. Шумовете, които последваха, бяха глухи, едва доловими и някак далечни.

Огледах набързо съседното помещение, на чийто таван беше входът. Все още не се забелязваше цепнатина, през която да проблясват звездите върху нощното небе. Вибрациите над мен продължаваха. Вече нямаше трополене, а само непрекъснато леко стържене и хрущене. Върху прозрачния таван бе изгрял кръг от светлина с размазан ореол — вероятно фенер. Светеше, прекалено стабилно, за да е факел. Освен това в случая факелът щеше да е твърде неподходящ.

Накрая на тавана се появи късче нощно небе с формата на полумесец и две звезди в края на единия му рог. Отворът се разшири и аз чух тежкото дишане на — както ми се стори — двама души.

Потръпнах от превъзбудата и усетих как допълнителна доза адреналин задейства в тялото ми чудодейния си биологически механизъм. Не бях предполагал, че Люк ще доведе някого със себе си. В моя безотказен план очевидно зееше огромен пропуск, който ме правеше пълен глупак.

Камъкът бе поместен доста по-бързо и времето ми за неплодотворни изводи изтече мигновено. Сега мозъкът ми трябваше да се концентрира изцяло върху хода на събитията, дистанцирайки се от всичко останало.

Призовах образа на Логрус и той се материализира в съзнанието ми. Изправих се, опрял гръб върху стената, и започнах да движа ръцете си така, че да успея да уловя причудливите плетеници на две от призрачните му линии. В мига, в който успях да постигна нужното сливане, шумовете над главата ми замряха.

Входът бе освободен напълно. Миг по-късно фенерът бе повдигнат и поднесен към него.

Пристъпих в центъра на помещението точно когато в очертанятия на отвора се появиха двама смугли ниски мъже, всеки от които държеше в ръката си по един оголен кинжал. Нито един от тях не беше Люк. Пратих първоначалния си план по дяволите.

Протегнах към тях своите облечени в силата на Логрус ръце и ги стиснах за гърлата. Постепенно и двамата се отпуснаха в хватката ми. Стисках ги още няколко мига и после ги пуснах.

Мъжете се търкулнаха встрани, аз заопипвах ръба на входа с блестящите линии на силата и после се изтеглих с тях нагоре. Достигнах отвора и освободих Фракир от позицията ѝ по вътрешния му ръб. Това беше моят капан. На Люк, или на когото и да било, щеше да се наложи първо да мине през моята примка, за да влезе, а тази примка беше готова да се затегне мигновено при най-леко помръдване.

Но сега...

Вдясно от мен се бе проточила огнена дияра. Фенерът се бе разбил, а разлятата газ се бе превърнала в горящо поточе. От двете страни лежаха мъжете, които бях удушил. Камъкът, запречвал входа, сега беше зад мен и малко вляво. Останах известно време така — с рамене и глава, подадени над отвора и лакти, опрени върху ръба. Образът на Логрус все още танцуваше пред очите ми и аз продължавах да усещам топлата тръпка, която предизвикваше допирът на неговата мощ до ръцете ми. Фракир се спусна от рамото към левия ми бицепс.

Май че се бях измъкнал твърде лесно. Не можех да разбера защо Люк е решил да прати някакви свои слуги: за да ме разпитат, убият или отведат оттук. Тъкмо затова не бързах да се показвам напълно, преди да съм успял да проуча околността, възползвайки се от относителната сигурност на своето укритие.

Реших този път да бъда благоразумен — за разнообразие. Защото някой споделяше с мен тази красива нощ. Беше толкова тъмно, че въпреки светлината на гаснещата огнена следа, беше невъзможно да използвам очите си, за да се ориентирам в обстановката. Но когато призова Логрус, той ми дава способността да долавям със съзнанието си други нематериални проявления.

Именно така успях да открия нещо подобно зад едно от дърветата вляво от мен, там, където мракът би ми попречил да видя спотаилия се човек. Установих, че структурата на това проявление странно напомня за магическите сили на Амбър. Заклинанието разгръщаше бавно снопове от жълта светлина, нашарени от изпаренията на нощта. Те се въртяха като карнавален фойерверк и пълзяха към мен през мрака. Гледах ги изумено, но с пълното съзнание какво трябва да направя, когато настъпи подходящият момент.

Четири широки жълти ивици продължаваха да напредват. Щом достигнаха на няколко метра от мен, те спряха, станаха някак по-мътни и след това отново се спуснаха напред с бързината на атакуващи кобри. Ръцете ми бяха скръстени, а силовите линии на Логрус протегнати напред. Разделих ги с рязко, помитащо движение, като едновременно с това ги протегнах леко напред. Те срещнаха ивиците светлина и ги отблъснаха обратно към техния източник. При сблъсъка усетих странно изтръпване в долната част на ръцете си. Веднага след това замахнах с продължението на дясната си ръка и го стоварих като меч върху притихналата сега магическа сила. Чу се къс, остър писък и докато сиянието намаляваше, аз нанесох бързо още един удар, измъкнах се от дупката на пещерата и се спуснах надолу по склона, въпреки болката, която бе обхванала дясната ми ръка.

Сиянието на заклинанието, каквото и да представляваше то, потъмня и изчезна. Това ми позволи да видя ясно фигурата, облежната на дънера на дървото. Тя принадлежеше на жена, чийто черти не успях да различа, тъй като бе вдигнала на височината на очите си малък предмет, за който предположих, че е оръжие. Незабавно го пернах със силовите линии на Логрус, като се надявах, че тя ще го изпусне.

Миг след това се спънах, защото последва откат, който ме разтърси със сериозна сила. Явно Логрус бе срещнал магически предмет с мощ, която не биваше да бъде подценявана. За моя утеха дамата също се олюля. Тя нададе нов писък, но въпреки това не изпусна предмета.

Малко след това около нея се появи многоцветно сияние и аз разбрах какво беше нещото в ръката ѝ. Бях насочил силата на Логрус срещу една от Картите. Сега вече се налагаше да се добера до непознатата, дори само за да разбере коя е тя.

Спуснах се напред, но скоро осъзнах, че няма да успея да я достигна. Освен ако...

Смъкнах Фракир от рамото си и я пуснах напред по силовата линия на Логрус, насочих я в подходящата посока и изрекох нужната заповед, докато тя летеше стремително напред.

От новия си зрителен ъгъл, благодарение на бледия многоцветен ореол, успях най-после да видя лицето на жената. Беше Джасра, която за малко не ми бе видяла сметката в апартамента на Мелман. Само

след миг тя щеше да изчезне, а с нея и шансът ми да се сдобия с някои жизненоважни отговори.

— Джасра! — изкрещях, опитвайки се да наруша концентрацията ѝ.

Не успях да го сторя, но Фракир успя. Моята удушваческа корда проблесна със сребърно сияние, уви се около врата на Джасра и омота здраво свободния си край около един от близките клони.

Образът на Джасра бе започнал вече да избледнява, тъй като тя явно още не осъзнаваше, че от този миг нататък пренасянето чрез Картата щеше да ѝ коства главата.

И все пак бързо схвана как стоят нещата. Задави се и веднага отстъпи назад, след което ореолът изчезна, а образът ѝ доби предишната си реалност. Изпусна Картата си и вкопчи пръсти в кордата, увита около гърлото ѝ.

Незабавно се озовах до нея и докоснах Фракир, която освободи клона на дървото и се нави около китката ми.

— Добър вечер, Джасра — казах аз и дръпнах рязко главата ѝ назад. — Опитай пак да си покажеш зъбките и ще ти прекърша вратлето. Ясен ли съм?

Тя се опита да проговори, но не успя, затова само кимна.

— Ще отпусна леко кордата — продължих аз — за да можеш да отговориш на въпросите ми.

Разхлабих хватката на Фракир. Джасра се закашля и ме удостои с поглед, който спокойно би превърнал пясъка в стъкло. Магическото ѝ излъчване бе секнало окончателно, затова аз освободих линиите на Логрус.

— Какво искаш от мен? — попитах аз. — Кой съм аз според теб?

— Ходещ труп! — изсъска тя и се опита да ме заплюе, но не успя — явно устата ѝ бе пресъхнала.

Подръпнах леко Фракир и Джасра отново се задави.

— Грешен отговор — казах. — Опитай пак.

Тя обаче се усмихна и погледна зад гърба ми. Обърнах се, без да изпускам Фракир. Въздухът зад мен бе започнал да вибрира. Очевидно някой се готвеше да се пренесе тук с помощта на Картите.

Нямах настроение за нови усложнения и затова измъкнах със свободната си ръка своята собствена колода. Картата на Флора беше най-отгоре. Добре. Насочих съзнанието си към нея през слабата

светлина, която се процеждаше отвъд лицето, нарисувано на Картата. Усетих как първоначалният унес на Флора се стопи под напора на концентрираното ѝ внимание.

— Да?

— Пренеси ме при себе си! Бързо! — казах аз.

— Толкова ли е спешно? — попита тя.

— И още как — отвърнах аз.

— Ами... добре. Ела.

Образът ѝ се появи пред мен. Флора лежеше на някакво легло. Чертите ѝ ставаха все по-реални. Тя протегна ръка.

Протегнах се и я хванах. Направих крачка напред, но в мига, в който зад мен прокънтя гласът на Люк:

— Стой!

Но аз продължих напред и повлякох Джасра след себе си. Тя опита да ме дръпне назад, но успя само да ме задържи да не падна, след като се препънах в крака на леглото. Тогава забелязах тъмнокосия, брадат мъж, който ме бе зяпнал с широко отворени очи.

— Кой... Какво... — започна той, след като възстанових равновесието си и му се усмихнах неприветливо.

Зад моята пленничка се появи мъглявият образ на Люк. Той се протегна и сграбчи рамото на Джасра, опитвайки се да я изтегли обратно. Тя отново се задави, тъй като Фракир се стегна още по-здраво около гърлото ѝ.

По дяволите! Ами сега?

Изведнъж Флора скочи от леглото, лицето, ѝ се изкриви, апетитната ѝ глазура мигом се стопи, а пръстите ѝ се свиха в юмрук, който политна напред с изненадваща скорост.

— Ах ти, кучко! — успя да изкрещи тя междуременно — Помниш ли ме?

Ударът се стовари върху челюстта на Джасра и аз едва сварих да освободя Фракир достатъчно бързо, за да не се озова заедно с нея в прегръдките на Люк.

Двамата изчезнаха и трептенията замряха. Тъмнокосият мъж скочи от леглото и започна да събира дрехите си. Когато и последната част от облеклото се озова в скута му, той заотстъпва бързо към вратата, без да опита дори да се наметне.

— Рон? Къде тръгна? — попита Флора.

— Някъде по-далеч оттук! — отговори той, отвори вратата и излезе.

— Хей! Почакай!

— Без мен! — долетя от съседната стая.

— По дяволите! — каза Флора и ме изгледа кръвнишки. — Ама и теб си те бива да се бъркаш в живота на другите. — После извика отново: — Рон! Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

— Имам час при психоаналитика си — чу се отново гласът му, последван от трясването на външната врата.

— Дано поне да се досещаш, че появата ти сложи край на една красива връзка — ми каза Флора.

Въздъгнах и попитах:

— Кога се запознахте?

Тя сбърчи чело.

— Ами, вчера... Добре де, не се смей. В тези неща времето не винаги играе решаващата роля. Убедена съм, че тази нощ щеше да сложи началото на нещо много специално. Дай им на невежи като теб и баща ти само да опошляват красивите...

— Съжалявам — казах аз. — Благодаря ти, че ме измъкна. Той ще се върне, повярвай ми. Просто мъничко го постреснахме. Би ли могъл някой да не се върне при теб, щом веднъж те е опознал?

Флора се усмихна.

— Да, ти си точно като Коруин — каза тя. — Невежа със заложби.

После отиде до гардероба, извади оттам роба с люляков цвят и я облече.

— И за какво беше цялата фиеста? — попита тя.

— Дълга история...

— Тогава ще е най-добре първо да хапнем. Гладен ли си?

Ухилих се.

— И аз така си помислих. Хайде.

Прекосихме дневната във френски провинциален стил, за да се озовем в голяма селска кухня, в която изобилстваха керамичните плочки и медните съдове. Предложих помощта си, но Флора просто ми посочи един стол. Докато се занимаваше с измъкването на цял куп вкуснотии от хладилника, аз подхванах първия си въпрос:

— Къде...

— Да?

— ... се намираме?

— В Сан Франциско — отговори ми Флора.

— И защо си се установила тук?

— След като приключих със задачата на Рандъм, реших да поостана. Градът отново ми се стори интересен.

Щракнах с пръсти. Бях забравил, че тя трябваше да разбере кой е собственик на склада, над който бе живял Виктор Мелман и където фирмата „Брутус Сторидж“ бе съхранявала амуниции, с които може да се стреля в Амбър.

— И кой се оказа собственикът на склада? — попитах аз.

— „Брутус Сторидж“. Мелман го е наел от тях.

— А кой е собственик на „Брутус Сторидж“?

— „Джей Би Ранд Инкорпорейтид“.

— Адрес?

— Имат офис в Саусалито, който е бил опразнен преди няколко месеца.

— А хората, които притежават помещението, не разполагаха ли с адреса на бившия си наемател?

— Имаха само номера на една пощенска кутия — също зарязана. Аз кимнах.

— Очаквах нещо подобно — казах. — Сега ми кажи за Джасра. Ти очевидно познаваш дамата.

— Дама ли? — намуси се Флора. — Когато я видях за последен път, беше просто една кралска курва.

— Къде беше това?

— В Кашфа.

— Какво е това място?

— Едно интересно малко кралство отвъд Златния кръг на Сенките, с които търгува Амбър. Мърляв варварски разкош и прочие. Място, през което културата е минала транзит.

— И какво в такъв случай си правила ти там?

Тя замълча за миг и продължи да бърка нещо в купата пред себе си.

— О, прекарвах част от времето си в компанията на един кашфански благородник, с когото се срещнахме един ден в гората. Той

беше на лов със соколи, а аз съвсем случайно си бях изкълчила глезена...

— Ъ-ъ — прекъснах я аз, за да ѝ попреча да се отплесне в подробностите, — а Джасра?

— Тя беше съпруга на стария крал Минилан и го въртеше на малкия си пръст.

— И какво имаш срещу нея?

— Тя ми отмъкна Джазрик, докато отсъствах от града.

— Джазрик?

— Моят благородник. Перът на Кронклеф.

— И как прие Негово Кралско Величество Минилан тези събития?

— Той така и не научи за тях. По това време беше вече на смъртния си одър. Малко след това се спомина. Моят благородник беше предводител на кралската гвардия, а неговият брат беше генерал в армията. Тя ги използва и двамата, за да се настани на трона на Минилан. Последното, което чух за нея, бе, че станала кралица на Кашфа и обезглавила Джазрик. Този глупак си го заслужаваше, мен ако питаш. Мислех си, че поне е хвърлил око на трона, но явно съм грешила. Тя езекутирала него и брат му, след като ги обвинила в държавна измяна или нещо подобно. Жалко, защото иначе си беше хубавец... макар и не особено интелигентен.

— А хората на Кашфа притежават ли... някакви необичайни способности? — попитах аз.

Флора се усмихна.

— Е, Джазрик доста си го биваше, но не бих определила способностите му чак като „необичайни“...

— Не, не — прекъснах я аз. — Интересува ме по-скоро друга част от тялото на тамошните жители — устата. Нямаха ли случайно някакви по-особени зъби или нещо подобно?

— Не — каза тя. Лицето ѝ бе поруменяло, което можеше да се дължи и на близостта на готварската печка. — Нищо подобно. Бяха си най-обикновени. Защо питаш?

— Когато ти разказах в Амбър за своите премеждия, аз препуснах частта, в която Джасра ме ухапа така, че после едва успях да се пренеса чрез Картите, вероятно заради отровата, която е изтекла

от зъбите ѝ. Доста след това се чувствах изтръпнал, парализиран и много слаб.

Флора поклати глава.

— Хората от Кашфа не можеха да правят такива неща. Но Джасра не е родена в Кашфа. Поданиците ѝ говореха, че тя просто се появила един ден и Минилан тутакси ѝ хвърлил око. Носеха се слухове, че е магьосница. Не знам.

— А аз знам. Слуховете са били верни.

— Наистина ли? Може би точно така е успяла да оплете Джазрик.

Свих рамене.

— Откога датира вашата... вражда?

— Отпреди трийсет-четирийсет години, струва ми се.

— И тя все още е кралица на Кашфа?

— Не знам. От доста време не съм ходила натам.

— А какви са отношенията между Кашфа и Амбър?

Флора поклати глава.

— По-скоро никакви. Нали ти казах, че мястото е малко встрани от главните пътища. Дотам се стига сравнително трудно, пък и кралството не разполага с нещо кой знае колко ценно, с което да търгува.

— В такъв случай хората там нямат никакви особени причини да ни мразят?

— Не повече от всеки друг.

Кухнята се изпълни с божествени аромати, които долитаха откъм печката. Примъкнах се по-близо до епицентъра им и тъкмо се бях замислил за дългия, горещ душ, който щях да си взема след обяда, когато Флора каза нещо, което някак си знаех, че ще каже рано или късно.

— Мъжът, който изтегли Джасра обратно... Стори ми се познат. Кой е той?

— Говорих ти за него в Амбър — отвърнах ѝ аз. — Казва се Люк. Любопитно ми е дали ти напомня за някого.

— Така ми се струва — каза тя, — но не мога да си спомня за кого точно.

Тъй като беше обърната с гръб към мен, аз я предупредих:

— Ако държиш в ръцете си нещо, което може да разлееш или да изтървеш, по-добре го остави на печката.

Чух как някакъв съд изтрака на кухненския плот. После Флора се обърна към мен с учудено изражение и каза:

— Слушам те.

— Истинското му име е Риналдо. Той е син на Бранд. Бях негов пленник на една друга сянка повече от месец. Току-що успях да избягам.

— Боже мили — прошепна тя. — И какво иска той?

— Да си отмъсти — отговорих ѝ аз.

— На кого по-специално?

— На всички ни. Естествено Кейн е бил първи в списъка му.

— Разбирам.

— Моля те, внимавай да не загори нещо. От доста време си мечтая за хубаво хапване.

Тя кимна и се обърна към печката. После попита:

— Ти си бил толкова дълго с него, какъв ти се видя той?

— Винаги ми се е струвало, че е ужасно свястно момче. Ако е луд като баща си, значи е успявал добре да го прикрие.

Флора отвори бутилка вино, наля в две чаши и ги донесе на масата. След това започна да сервира обяда.

След няколко хапки вилницата ѝ застина във въздуха и тя се загледа в нищото.

— Кой би се досетил, че копеле като Бранд ще създаде поколение.

— Файона, предполагам — обадох се аз. — В нощта преди погребението на Кейн тя ме попита дали нямам снимка на Люк. Сигурен бях, че нещо я разтревожи щом видя снимката, но тя не пожела да ми каже какво.

— А на следващия ден двамата с Блийс бяха изчезнали — отбеляза Флора. — Да. Сега като си помисля, той наистина прилича малко на Бранд от времето, когато беше много млад. Толкова отдавна беше. Люк ми се стори по-едър и по-здрав, но прилика определено има.

Тя се зае отново с обяда си.

— Между другото, това тук се е получило страхотно — казах аз, сочейки към чинията си.

— О, благодаря ти! — Флора въздъхна. — Това означава, че ще трябва да изчакам първо да довършиш обяда си, преди да чуя цялата история.

Кимнах, защото устата ми беше пълна. Вселенските дела можеха да почакат. Сега умирах от глад.

ГЛАВА 2

Изкъпах се, погрижих се за ноктите си и се издокарах за пореден път със свити от Сенките дрехи. После се обадох на „Справки“ и оттам получих телефонния номер на Мег Девлин. Вероятно ставаше въпрос точно за моята Мег, защото адресът беше някъде в околността на къщата на Бил. Гласът на жената, която вдигна слушалката, беше с леко променен тембър, но все пак успях да я позная.

— Мег? Мег Девлин? — казах аз.

— Да — отвърна ми тя. — Кой се обажда?

— Мърл Кори.

— Кой?

— Мърл Кори. Прекарахме заедно една интересна вечер преди известно време...

— Съжалявам. Мисля, че сте сбъркали номера.

— Ако не можеш да говориш спокойно в момента, бих могъл да ти се обадя, когато пожелаеш. Може и ти да ми се обадиш.

— Та аз не ви познавам! — каза тя и тресна слушалката.

Вперих поглед в телефона. Ако съпругът си беше у дома, в държанието ѝ не би имало нищо странно, но дори тогава тя би се опитала да ми покаже по някакъв начин, че се сеща кой съм и дори да ми намекне да ѝ се обадя по-късно. Не бях се свързал досега с Рандъм, защото бях почти сигурен, че той ще ме извика веднага в Амбър, а аз исках първо да поговоря с Мег. Но определено не разполагах с време, за да отида и да я видя. Не можех да си обясня реакцията ѝ, но тъй като нямаше какво да направя, реших просто да приема, че съм ударил на камък. Затова направих единственото друго нещо, което ми се въртеше из главата. Набрах отново „Услуги“ и попитах за телефона на съседите на Бил — семейство Хансен.

След третото извънпяване от другата страна на линията прозвуча женски глас, който принадлежеше на мисис Хансен. С нея се бяхме запознали при едно от предишните ми гостувания при Бил, макар последния път да не бяхме успели да се видим.

— Мисис Хансен — подхванах аз. — Обажда се Мърл Кори.

— О, Мърл... Разбрах, че сте идвали наскоро.

— Да, но не успях да остана за по-дълго. И все пак най-после успях да се запозная с Джордж. Поприказвахме си с него надълго, и широко. Всъщност сега също бих искал да поговоря с него, стига, разбира се, да си е вкъщи.

Последва необичайно дълга пауза, преди тя да ми отговори:

— Джордж... Ами, Джордж в момента е в болницата, Мърл. Мога ли да му предам нещо?

— О, не е чак толкова спешно — казах аз. — Какво му се е случило?

— Нищо... сериозно. Той просто е под лекарски надзор и отиде днес, за да го прегледат и да си вземе лекарствата. Той... има нещо като амнезия. Губят му се няколко дни от предишния месец, а докторите така и не могат да разберат каква е причината.

— Неприятна история.

— Ами на рентгеновите снимки не се виждали никакви увреждания — от удар или нещо такова. Освен това сега се чувства добре. Казват, че най-вероятно щял съвсем да се оправи. Просто искаха да го наглеждат от време на време. — После сякаш изведнъж ѝ хрумна да ме попита: — Той как изглеждаше, когато говорихте с него?

Въпросът не успя да ме свари неподготвен и аз отговорих без колебание:

— Съвсем нормално си изглеждаше. Разбира се, аз не бях го срещал преди и дори да се е държал по-различно, нямаше как да го забележа.

— Разбирам какво имаш предвид — каза мисис Хансен. — Да му предам ли да ти се обади, щом се прибере?

— Не. Смятам да изляза след малко — казах аз, — и не съм сигурен кога точно ще се върна. Освен това не беше чак толкова важно. Ще му се обадя през някой от следващите дни.

— Добре тогава. Ще му предам, че си го търсил.

— Благодаря. Доскоро.

Бях очаквал нещо подобно след разговора с Мег. Джордж се бе държал ужасно странно, особено накрая. Но това, което истински ме притесняваше, беше фактът, че той, изглежда, знаеше кой съм аз, знаеше и за Амбър и дори бе пожелал да се пренесе там чрез Картите

заедно с мен и Бил. Вероятно Джордж и Мег бяха станали жертва на някаква странна манипулация.

Във връзка с това се сетих веднага за Джасра. Но тя изглежда беше съюзничка на Люк, а Мег ме бе предупредила да се пазя от него. Ако Джасра бе успяла да завладее съзнанието ѝ по някакъв начин, тя едва ли би ѝ заповядала да ми каже нещо подобно. Нещата не се връзваха. Кой друг измежду моите познати беше способен на подобен трик?

Файона като начало. Да, но тя се бе завърнала заедно с мен в Амбър и дори ме бе прибрала след срещата с Мег. Освен това изглеждаше също толкова озадачена от хода на събитията, колкото бях и аз.

Мамка му. Животът е пълен с врати, които не се отварят, когато почукаш, и с други, които пък се отварят точно когато най-малко ти се иска.

Отидох до спалнята на Флора, почуках и тя ми каза да вляза. Тъкмо бе седнала пред огледалото и се гримираше.

— Как мина?

— Не особено успешно. Всъщност съвсем незадоволително.

Предадох ѝ набързо съдържанието на двата разговора.

— И какво смяташ да правиш сега? — попита Флора.

— Ще се свържа с Рандъм и ще го осведомя за хода на събитията. Имам чувството, че ще ме повика, за да му разкажа всичко там. Затова исках да ти кажа довиждане и да ти благодаря за помощта. Съжалявам, че прогоних избраника на сърцето ти.

Флора сви рамене, без да се обръща към мен, и се заглежда в огледалото.

— Не се притеснявай...

Не чух остатък от изречението ѝ, макар че тя продължи да говори. Вниманието ми бе погълнато от усещането, че някой се опитва да се свърже с мен чрез Картите. Отворих съзнанието си за контакта и зачаках. Усещането се засили, но аз все още не долавях ничие присъствие. Обърнах се с гръб към Флора.

— Мърл, какво има? — чух да казва тя.

Вдигнах ръка, защото усещането бе станало още по-интензивно. И все пак продължавах сякаш гледах в дълъг, мрачен и празен тунел.

— Не знам — казах аз, призовах Логрус и овладях една от неговите линии. — Чък? Ти ли си? Готов ли си да поговорим? — попитах след това.

Отговор не последва. Усетих ледена тръпка, но останах все така с отворено за контакта съзнание. Никога преди не бях изпитвал нещо подобно. Завладяваше ме чувството, че ако само помръдна напред, тутакси ще се бъда пренесен на друго място. Дали не беше някакво предизвикателство? Или пък капан? Реших, че само глупак би приел подобна покана от неизвестното. Никак не беше изключено да се озова отново в кристалната пещера.

— Ако искаш нещо — казах аз, — ще е най-добре да се появиш и да го назовеш. Вече не си падам по срещи с непознати.

Усетих нечие присъствие, но без какъвто и да е намек за самоличност.

— Добре — казах аз. — Аз няма да дойда, а ти нямаш съобщение за мен. Остава само една възможност, за която се сещам. Ти да искаш да дойдеш при мен. Ако е така, заповядай.

Протегнах ръцете си напред. Привидно и двете бяха празни, но върху лявата бе застанала Фракир, готова за атака, а дясната се бе съединила с убийствената мощ на Логрус. Ситуацията изискваше не само да спазя етикета, но и да проявя известна доза практичност.

В мрачния тунел отекна мисловен импулс, приличащ на смях. Беше студен и нечовешки.

„Това предложение, разбира се, крие клопка“ — изникна в съзнанието ми. — „Защото ти не си глупак. Възхищавам се на смелостта ти да се обърнеш по този начин към нещо непознато. Не знаеш с какво точно би могъл да се сблъскаш, но въпреки това си готов да го посрещнеш. И дори го каниш да дойде.“

— Предложението ми все още важи — казах аз.

„Никога не съм те смятал за опасен.“

— Какво искаш?

„Да те огледам.“

— Защо?

„Не е изключено да се срещнем при по-различни обстоятелства.“

— Какво имаш предвид?

„Усещам, че интересите ни ще се пресекат.“

— Кой си ти?

Отново същият смях.

„Не. Не сега. Все още не. Сега смятам само да те огледам и да преценя реакциите ти.“

— Е, нагледа ли се?

„Почти.“

— Щом интересите ни се пресичат, защо да не решим спора още сега — казах аз. — Искам да приключа по-бързо с това, за да се заема с по-важни дела.

„Оценявам арогантността ти. Но когато мигът настъпи, изборът няма да е твой.“

— Готов съм да почакам — каза аз и насочих линията на Логрус навътре в тунела.

Нищо. Моята „сонда“ не успя да се докосне до нищо определено...

„Възхитително изпълнение. Дръж!“

Нещо се спусна към мен с голяма скорост. Магическата силова линия ме уведоми, че то е твърде меко и отпуснато, за да успее да ме нарани. Беше просто голям, студен и изпъстрен с ярки цветове обект...

Останах на мястото си и се протегнах отвъд обекта, после още по-напред и по-напред, търсейки неговия източник. Успях да се докосна до нещо осезаемо и гъвкаво — може би тяло на човек, а може би не. Във всеки случай беше твърде голямо, за да успея да го изтегля при себе си за няколкото мига, с които разполагах.

Все пак съумях да хвана един малък, твърд и относително лек предмет. Изтръгнах го от онова, към което беше прикрепен, и го призовах при себе си.

Долових безмълвно изумление в мига, в който до мен достигнаха едновременно цветният обект и придобитата чрез силите на Логрус плячка.

Непознатият обект се пръсна над мен като фейерверк — цветя, цветя, цветя. Теменужки, анемонии, нарциси, рози... Чух как Флора ахна, когато цветният дъжд се изсипа над нас. Последва незабавно прекъсване на контакта. Докато ароматът на цветята изпълваше ноздрите ми, аз осъзнах, че държа нещо малко и твърдо в дясната си ръка.

— Какво стана, по дяволите? — попита Флора.

— Не съм съвсем сигурен — казах аз и отърсих нападалите по гърдите ми листенца. — Обичаш ли цветя? Тези можеш да ги задържиш.

— Благодаря, но съм привърженичка на по-традиционната подредба — каза тя, докато оглеждаше яркия килим, покрил пода. — От кого са?

— От едно безименно същество, застанало в дъното на един мрачен тунел.

— И какъв е поводът?

— Предстоящото ми погребение, може би. Не знам. Стори ми се леко заплашителен.

— Ще ти бъда много задължена, ако ми помогнеш да ги съберем, преди да си тръгнеш.

— Разбира се — казах аз.

— В кухнята и в банята има вази. След мен.

Последвах Флора и двамата донесохме по няколко. Докато отивахме към кухнята, разгледах предмета, който бях успял да изскубна от другия край на тунела. Беше златно копче с инкрустиран в него син камък. На копчето все още висяха няколко сини влакна. Върху камъка беше гравирана някаква четиривърха фигура. Показах я на Флора, но тя поклати глава.

— Нищо не ми говори.

Бръкнах в джоба си и измъкнах късчетата син кристал, отчупени от стените на пещерата. Бяха досущ като камъка на копчето. Фракир потрепна леко на китката ми, сякаш искаше да ми напомни, още веднъж, че вече на няколко пъти ме предупредила за тези кристали, а аз все още не съм направил нищо.

— Странно — казах аз.

— Сложи няколко рози на нощното ми шкафче — каза Флора — и един смесен букет на тоалетната масичка. Знаеш ли, никой досега не ми е изпращал цветя по този начин. Беше доста впечатляващо. Сигурен ли си, че бяха за теб?

Изръмжах нещо анатомично или теологично и се захванах със събирането на розовите пъпки.

Малко по-късно, докато седяхме в кухнята и размишлявахме, отпивайки от чашите си с кафе. Флора отбеляза:

— Започва да става страшно.

— Да.

— Може би трябва да обсъдим всичко с Фай, веднага след като поговориш с Рандъм.

— Може би.

— Та като споменахме Рандъм, ти не трябваше ли досега да си се свързал с него?

— Може би.

— Как така „може би“? Трябва да го предупредим.

— Така е. Но имам чувството, че от съображения за сигурност бих могъл да се размина с някои важни за мен отговори.

— Какво си намислил, Мърл?

— Имаш ли кола?

— Да, купих я преди няколко дни.

Извадих копчето и парченцата син камък от джоба си, поставих ги на масата и се заех да ги огледам за пореден път.

— Докато събирахме цветята, изведнъж ми хрумна къде още може да съм виждал нещо подобно.

— И къде?

— Явно за известно време съм успял да изтикам този спомен на заден план. Гледката беше доста шокираща. Става въпрос за Джулия. Когато я открих в апартамента ѝ, май забелязах на нея медальон със син камък. Може и да е било съвпадение, но...

Флора кимна.

— Не е изключено. Но дори да е така, медальонът вероятно е в полицията.

— О, не той ми е притрябвал толкова. Просто това ми припомни, че не успях да огледам апартамента достатъчно внимателно. Налагаше се да се махна бързо. Искам да му хвърля още един поглед, преди да се върна в Амбър. Все още не мога да разбера как онова... същество... е успяло да се вмъкне вътре.

— Ами ако апартаментът е бил разчистен основно и сега там има нов наемател?

Свих рамене.

— Има само един начин да разбера дали е така.

— Добре, ще те заведа дотам.

Няколко минути по-късно вече бяхме в колата и аз обяснявах на Флора къде се намира мястото. Пропътувахме около двадесет минути

под следобедното слънчево небе, по което от време на време преминаваше по някое заблудено облаче. През по-голямата част от времето бях зает с някои по-особени приготовления със силите на Логрус, с които успях да приключа точно когато навлязохме в квартала, където бе живяла Джулия.

— Завий тук и мини зад онази сграда — казах аз. — Ще ти покажа къде да паркираш, стига да има свободно място.

Имаше, при това близо до мястото, където бях паркирал през фаталния ден. Спряхме до тротоара и Флора се обърна към мен:

— Какво следва сега? Да не би да смяташ просто да се качим и да почукаме на вратата?

— Ще направя и двама ни невидими — отвърнах аз — и ще поддържам магията, докато се озовем вътре. Затова се движи съвсем близо до мен, за да можем все пак да се виждаме един друг.

Флора кимна.

— Веднъж, когато бях още малка, Дуоркин направи този номер, за да ме развесели. — Тя прихна. — Доста хора успяхме да спипаме в неудобен момент. Бях забравила за това.

Завърших няколкото последни щриха в сложното заклинание и освободих действието му. Светът извън колата стана някак по-замъглен, сякаш го гледахме през сиви очила. Измъкнахме се през моята врата, отидохме бавно до ъгъла и там завихме надясно.

— Тая магия трудна ли е за научаване? — попита ме Флора. — Струва ми се, че никак не е зле човек да разполага с нея.

— За съжаление, да — казах аз. — Освен това има един голям недостатък — не може да бъде извикана на мига, ако преди това не си я подготвил с нужното заклинание, което пък отнема около двайсетина минути.

Заставахме пред входа на голямата стара къща.

— На кой етаж е? — попитахме тя.

— На последния.

Изкачихме няколкото стъпала, които ни деляха от входната врата, за да установим, че е заключена. Хората вече не са така небрежни като едно време.

— Ще я разбием ли? — прошепна Флора.

— Не, твърде много шум ще вдигнем.

Хванах дръжката на вратата с лявата си ръка и прошепнах нужните думи на Фракир. Тя се разви леко, плъзна надолу и се вмъкна в ключалката. Нишката ѝ се втвърди и после направи няколко резки движения.

Тихото щракване означаваше, че езичето на ключалката е прибрано. Аз завъртях дръжката и я бутнах леко напред. Вратата се отвори. Фракир се върна към предишната си роля на невидима гривна.

Влязохме и тихо затворихме вратата след себе си. Върху разкривеното огледало, което подминахме, не се появиха образите ни. Поведох Флора нагоре по стълбището.

От единия от апартаментите на втория етаж се чуваше тих разговор, който заглъхна преди да стигнем до третия етаж. И нищо повече. Никакъв вятър, никакви разсърдени кучета.

Вратата на апартамента на Джулия беше сменена и върху нея се мъдреше нова, лъскава ключалка. Почуках и зачакахме. Отговор не последва и аз почуках отново след около минута.

Никой не се показа. Опитах бравата. Вратата беше заключена, но Фракир отново ми се притече на помощ. Ръката ми трепна, когато си спомних за последното си идване дотук. Знаех, че обезобразеното ѝ тяло вече не лежи на пода. Знаех, че звярът убиец не ме чака вътре. Въпреки това спомените за онзи ден ме стиснаха за гърлото.

— Какво има? — прошепна Флора.

— Нищо — казах аз и отворих вратата.

Доколкото си спомнях, когато Джулия се нанесе тук, апартаментът беше полуобзаведен. Старите мебели си бяха все още тук — канапето и малката масичка, няколкото стола, другата по-голяма маса. Нищо не бе останало от мебелите на Джулия, на пода бе постлан нов килим, а самият под явно бе лъскан наскоро. Вероятно още никой не бе наел апартамента, защото наоколо не се виждаха никакви лични вещи.

Влязохме вътре и затворихме вратата. Освободих магията, която ни бе прикривала до момента и се захванах да прегледам отново стаите. Веднага щом магическото було на невидимостта се стопи, всичко около нас видимо просветна.

— Не мисля, че ще откриеш нещо — каза Флора. — Всичко наоколо мирише на паркетин, препарати за дезинфекция и прясна боя...

Кимнах.

— Така е, но очевидните неща не влизат в сметките ми. Смятам да потърся нещо друго.

Успокоих съзнанието си и призовах силите на Логрус. Ако някъде наоколо имаше следи от предишни магически действия, то вероятно щях да успея да ги забележа. После тръгнах бавно из дневната, като оглеждах внимателно всичко под най-различни ъгли. Флора също се зае да претърси стаята с помощта на метод, който можеше да бъде наречен „погледни под всичко“. Различните части от стаята проблясваха леко, докато ги оглеждах в онзи диапазон на спектъра, където на тази Сянка можеха да бъдат забелязани проявите, които ме интересуваха.

Нищо, малко или голямо, не се изплъзна от погледа ми. Не открих нищо интересно. След известно време продължих със спалнята.

Флора вероятно ме е чула да поемам дълбоко въздух, защото само секунди по-късно се озова до мен, вперила поглед в шкафа, пред който бях застанал.

— Има ли нещо вътре? — попита тя и протегна ръка, но после бързо я дръпна назад.

— Не вътре, а зад него.

Някой бе преместил шкафа при почистването на апартамента. Преди той стоеше на около метър вдясно. Това, което бях видял, продължаваше още малко по-надясно и над шкафа — в по-голямата си част бе закрито от него. Бутнах шкафа на предишното му място.

— Все още не виждам нищо — каза Флора.

Пресегнах се и хванах ръката ѝ, като разширих обсега на Логрус, така че и тя да види това, което имах предвид.

Флора се протегна и прокара пръсти по бледото правоъгълно очертание на стената.

— Прилича ми на врата — каза тя.

Аз също се загледах в очертанието — бледа, сякаш прогорена линия. Явно беше запечатано от известно време насам. Вероятно след известно време щеше съвсем да излинее и да изчезне.

— Това е врата — отговорих ѝ после.

Флора ме изтегли след себе си в съседната стая, за да проверим обратната страна на стената.

— Тук няма нищо — отбеляза тя. — Явно не са използвали вратата, за да влязат оттук в другата стая.

— Абсолютно правилно — казах аз. — Тази врата води към някое друго място.

— Къде по-точно?

— Там, откъдето е дошло чудовището, което уби Джулия.

— Можеш ли да я отвориш?

— Готов съм да опитам — казах аз, — независимо колко време ще ми е необходимо.

Върнах се в спалнята и огледах още веднъж стената.

— Мерлин — каза Флора, след като пуснах ръката ѝ и се пресегнах към вратата, — не мислиш ли, че е време да се свържеш с Рандъм и да му разкажеш за случилото се? След това можеш да се върнеш тук заедно с Жерар и да се опиташ да отвориш тази врата.

— Сигурно си права — казах аз, — но аз няма да го направя.

— Защо не?

— Защото той може да ми каже да не го правя.

— И може да се окаже прав.

Опуснах ръце и се обърнах към нея.

— Трябва да призная, че в това, което казваш, има логика — казах аз. — Рандъм трябва да знае за всичко, а аз и без друго вече се увлякох в отлагането на разговора с него. Ето какво предлагам да направим. Ти ще се върнеш в колата и ще ме изчакаш там. Дай ми един час. Ако не се върна дотогава, свържи се с Рандъм и му кажи всичко, което ти казах. Кажи му и за това.

— Не знам — каза Флора. — Ако не се появиш, Рандъм може да си го изкара на мен.

— Просто му кажи, че съм настоял и е нямало как да ме спреш. Всъщност това е самата истина, затова престани да се притесняваш.

Тя сви устни.

— Никак не ми се ще да те оставям, но пък и не умирам от желание да остана тук. Мислиш ли, че една ръчна граната би ти помогнала там?

Тя взе чантичката и понечи да я отвори.

— Не, благодаря. Защо мъкнеш подобни неща със себе си?

Флора се усмихна.

— На тази сянка не мърдам никъде без „подобни неща“. Тук те никак не са излишни. Добре, отивам да те изчакам в колата.

Тя ме целуна леко по бузата и се обърна.

— И се опитай да откриеш Файона — казах аз, — ако не се върна. Разкажи всичко и на нея. Не е изключено тя да намери друго решение на въпроса.

Флора кимна и излезе от стаята. Изчаках входната врата да се хлопне и после насочих вниманието си към правоъгълника на стената. Площта, която той ограждаше ми се стори почти еднородна. Открояваха се само няколко малко по-концентрирани и по-ярки петна. Проследих очертанията на вратата с дланта на дясната си ръка, като я държах на около два сантиметра от стената. Кожата ми се затопли леко и сякаш ме полазиха мравки. Както бях очаквал, усещането беше по-силно при по-ярките участъци. Реших, че на тези места вратата е по-неустойчиво запечатана. Чудесно. Скоро щях да разбера дали мога да премина и за целта щях да атакувам точно по-ярките петна.

Проникнах с ръцете си още по-дълбоко в плетеницата на Логрус, докато неговите силови линии прилепнаха към пръстите ми като ръкавици от най-фин материал, които едновременно с това бяха по-устойчиви от кой да е метал и по-чувствителни от върха на език. Насочих дясната си ръка към една от по-неустойчивите области, която се намираше, на височината на хълбока ми. Когато я докосвах, усетих как там пулсира заклинанието на някаква странна магия. Изтъних линията на Логрус и я притиснах още по-силно, после продължих да я изтънявам, докато накрая тя проникна от другата страна. Пулсацията отслабна. Повторих същата процедура върху друга област, малко по-горе вляво.

Стоях така, усетил силата, която бе затворила вратата, а моите свръхчувствителни Логрус-инструменти се ровеха из нейната структура. После се опитах да ги задвижа, първо нагоре, а после и надолу. Удължението на дясната ми ръка успя да опише малко по-голяма траектория, преди силата на чуждата магия да успее да го спре. Призовах още от силата на Логрус, променяйки по този начин формата му, и след като тя заблестя пред мен като ярка дъга, я насочих към ръцете си. Когато опитах да помръдна отново енергийните нишки, дясната от тях се придвижи с около трийсетина сантиметра надолу, преди пулсацията да успее да я спре. Когато притиснах в обратната

посока, тя достигна почти до горния край на вратата. Опитах отново с лявата. Тя също достигна почти до връхната точка, но после успя да слезе само десетина сантиметра по-долу от първоначалната си позиция.

Вече бях успял да се задъхам, а тялото ми бе плувнало в пот. Напомпах още енергия в „ръкавиците“ си и притиснах техните удължения надолу. Съпротивлението в долната част се оказа дори още по-силно. Пулсацията премина през ръцете ми и достигна до самия център на съществуването ми. Спрях, за да си почина. След това увеличих още повече нивото на енергията. Логрус отново се сгърчи, но този път успях да достигна до долния край на вратата. Строполих се на колене, останал без дъх. Минаха няколко секунди, преди да успея да задвижа нишките отново нагоре. Явно входът беше запечатан така, че никога повече да не бъде отворен. Авторът на печата не бе проявил дори нищожна доза артистизъм, но за сметка на това бе наблегнал на бруталната устойчивост.

Когато накрая успях да срещна двете силови линии по средата, отстъпих за миг назад, за да огледам работата си. Тъничките алени контури на вратата се бяха превърнали от единия до другия си край в широки огнени полоси. Дори от това разстояние усещах как пулсацията им достига до мен.

Станах от пода и вдигнах ръцете си. Подхванах горния край, като започнах от ъглите и продължих към центъра. Сега вече беше полесно. Силите, които прииждаха от отворените полоси, просто избутваха ръцете ми и аз само ги насочвах в нужната посока. В мига, в който успях да срещна нишките, се чу леко съскане. Спрях за да видя какво се е получило. Цялата врата бе заприличала на развълнувано огнено море.

Поседях няколко минути, за да си почина и да премисля отново ситуацията. Всичко, което знаех за вратата, беше, че тя води към друга сянка. Това можеше да означава адски много неща. Може би от другата страна ме чакаше нещо, което щеше да се нахвърли върху мен. Не, вратата беше запечатана от доста време, което значеше, че ако там има някакъв капан, то той най-вероятно ще е от друго естество. По-скоро нямаше да ми се случи нищо веднага след като преминех. Така поне щях да имам възможността да огледам първо мястото, където съм попаднал, макар че едва ли щеше да има кой знае какво за гледане...

Протегнах отново линиите на Логрус към вратата, опрях ги в двата ѝ края и я бутнах. Дясната страна поддаде и затова преместих и другата си ръка там. Продължих да бутам, докато накрая вратата се плъзна напред и изчезна...

Пред мен се появи тунел с перлени стени, който очевидно се разширяваше след няколко крачки. Въздухът в неговия край вибрираше, подобно на ефекта, който се наблюдава над платното на пътя през горещите летни дни. Из него плуваха червеникави петна и неясни тъмни очертания. Изчаках около половин минута, но нищо не се приближи към мен.

Приведох Фракир в бойна готовност. Запазих връзката си с Логрус. Тръгнах напред, протегнал силовите линии пред себе си. Преминах отвъд.

Една рязка промяна в нивото на налягането зад гърба ми ме накара да хвърля един бърз поглед в тази посока. Вратата се бе затворила и смалила. Сега ми приличаше на малък червен куб в далечината. Разбира се, не беше изключено това пространство да е устроено така, че с няколко крачки да се изминава огромно разстояние.

Продължих напред. Появи се топъл вятър, който ме обгърна и се лепна за мен. Вратата вече бе успяла да изчезне, а перспективата продължаваше все така да танцува и да се гърчи. Всяка следваща крачка беше по-трудна от предишната, сякаш изведнъж бях започнал се изкачвам по стръмен склон. Чух как някъде напред, отвъд разкривеното видение, нещо изсумтя. Лявата силова линия също срещна по пътя си нещо, което леко се раздруса при допира си с нея. Фракир запулсира китката ми в мига, в който Логрус-сондата ми съобщи за нечие враждебно излъчване. Въздъгнах. Не бях си и помислял, че ще е лесно. Аз също не бих се задоволил само със запечатването на вратата.

— Добре, задник такъв! Ни крачка повече! — избоботи някакъв глас пред мен.

Продължих да вървя с мъка напред.

— Казах ти да спреш!

След още няколко крачки хаотичните петна пред мен започнаха да се стесняват и да се сливат, докато накрая пред мен вдясно изплува отчетлив образ — груби стени с покрив над тях...

Едно топчесто същество, напомнящо виолетов Буда с уши на прилеп, бе препречило пътя ми. Докато се приближавах към него, успях да забележа още няколко детайла — изпъкнали зъби, жълти очи, в които май не се забелязваха зеници, и дълги червени нокти, увенчали пръстите на големите му крака и ръце. Съществото беше седнало по средата на тунела и явно нямаше никакво намерение да се помръдва от мястото си. То не носеше никакви дрехи, но огромният, издут търбух, положен върху коленете, прикриваше половата му принадлежност. Все пак гласът му можеше да се определи като прегракнал мъжки. За едно поне нямаше спор — миризмата, която излъчваше беше направо гнусна.

— Здравсти — казах аз. — Хубав ден, а?

Съществото изсумтя и температурата наоколо сякаш леко се повиши. Фракир направо пощуря, затова ми се наложи да я успокоя мислено.

Странното създание се наведе напред и начерта с един от ярките си нокти димяща линия върху каменния под. Аз спрях пред нея.

— Само пресечи тази линия, магьоснико, и ще си го отнесеш — каза то.

— Защо? — попитах аз.

— Защото аз казвам така.

— Ако си тук, за да събираш някаква такса — продължих аз, — просто кажи колко трябва да ти дам.

Нещото поклати глава.

— Не можеш да ме купиш.

— А-а... какво те кара да си мислиш, че съм магьосник?

Върху лицето на съществото зейна зловонна паст, която предостави на вниманието ми зъби, надхвърлящи всички очаквания. Последва звук, подобен на този от изгървана по каменно стълбище празна консервена кутия.

— Усетих го аз, тъничкото ти пипалце — каза виолетовият пазач. — Познат магьоснически номер. Освен това само магьосник би могъл да стигне до мястото, на което си стъпил в момента.

— Май не изпитваш особен респект към практикуващите тази професия?

— Аз се храня с магьосници — каза съществото.

Направих гримаса при мисълта за някои от дъртите мърморковци, които се пишеха магьосници.

— Независимо от пола им, нали? — попитах аз, колкото да запълня паузата. — Виж, един проход не струва пет пари, ако по него не може да се мине. Как бих могъл да мина оттук?

— Никак.

— Дори ако успея да отговоря на някоя гатанка?

— На мен не ми минават такива — отбеляза съществото. И все пак в очите му проблесна искрица. — Просто тъй, за идеята — кое е онова червено и зелено нещо, дето не се спира на едно място — попита то.

— Ти познаваш сфинкса!

— Мамка му! — изръмжа пазачът. — Чувал си я.

Вдигнах рамене.

— Доста пътувам.

— Това пътешествие свършва дотук.

Заех се да огледам странния звяр по-внимателно. Трябваше да се позамисля как бих могъл да се справя с евентуални магически атаки от негова страна. Не биваше да забравям, че магьосниците бяха любимата му област. Колкото до физическите му възможности, те определено вдъхваха респект. Зачудих се колко ли са бързи реакциите му. Дали пък не можех просто да се шмугна край него? Реших, че експериментите в тази насока са неуместни.

— Наистина трябва да премина — опитах отново аз. — Случаят не търпи отлагане.

— Чудо голямо.

— Кажи ми честно, поне успяваш ли да си докараш по някоя пара оттук? Защото седенето в някакъв си тунел ми се струва доста скапано занимание.

— Аз обожавам работата си. Създаден съм за нея.

— А как така си пуснал сфинкса да мине?

— Магическите същества не се броят.

— Хм.

— Само не започвай да ме убеждаваш, че в действителност си магическо същество, и не се опитвай да ми пробуташ някоя заклинателска илюзия. Подобни неща никак не ме впечатляват.

— Вярвам ти. Всъщност как ти е името?

Нещото изсумтя.

— Можеш да ми викаш Скроф, колкото да върви разговорът. Ти как се казваш?

— Викай ми Кори.

— Добре, Кори. Нямам нищо против да си седим тук двамата с теб и да си чешем езиците, защото това не противоречи на правилника. Разрешено е. Ти имаш на разположение три възможности, едната от които ще ти се отрази нездравословно, ако се спреш на нея. Първо, можеш да се обърнеш кръгом и да отпрашиш натам, откъдето си дошъл, което би било мъдро решение. Можеш също да лагеруваш, но не по-напред от мястото, на което си застанал, при това колкото време си щеш. Обещавам, че няма и с пръст да те докосна, докато се държиш прилично. Най-тъпо от твоя страна би било да се спреш на третата възможност — да пресечеш тази линия. Тогава ще ти видя сметката. Това тук е Прагът, а аз съм неговият Обитател. Не пускам никого да минава отгук.

— Задължен съм ти за изчерпателното разяснение.

— То е част от задълженията ми. Да те чуя сега.

Вдигнах ръце и силовите линии се превърнаха в закривени като кинжали окончания на всеки от пръстите ми. Фракир се провесил от китката и записва изкусна сребриста траектория.

Скроф се ухили.

— Аз изяждам не само магьосниците, но и тяхната магия. Само същество, изтръгнато от дебрите на първичния Хаос, би могло да се похвали с нещо подобно. Ако мислиш, че би могъл да се изправиш срещу нещо такова — моля.

— Значи си от Хаоса, а? От дебрите на първичния Хаос?

— А-ха. Малко са тия, дето могат да се мерят с мен.

— А Господарите на Хаоса влизат ли в сметката ти? — попитах аз и се заех със съсредоточаването на силите на съзнанието си в определени точки на тялото. Преображението, което се канех да направя, е доста грубовата операция. Колкото по-бързи са промените, толкова по-силна е болката.

Консервната кутия отново изтрополя по стълбището.

— Знаеш ли какви са шансовете на един Господар на Хаоса, която се е отдалечил толкова много от владенията си, срещу един Обитател?

Ръцете ми започнаха да се удължават, а когато се наведох напред, ризата се разпори на гърба ми. Костите на черепа ми променяха постепенно формата си, а гръдният ми кош се разширяваше все повече и повече...

— Нелоши, струва ми се — отвърнах аз, когато трансформацията приключи.

— Мамка му! — каза Скроф, а аз прекрачих линията.

ГЛАВА 3

Перленият тунел бе завършил най-неочаквано с нещо, което приличаше на изходна пещера и аз стоях до него вече от доста време. Лявото рамо продължаваше все така да ме боли. Десният крак също. Ако успеех да овладя болката, преди да започна обратната трансформация, съществуваше голяма вероятност тя да утихне след края на анатомичното ми пренареждане. И все пак процесът вероятно щеше да изцеди немалка част от силите ми. За да се направят две толкова близки една до друга промени, се изисква солидно количество енергия. Като се прибавеше и умората от схватката ми с Обитателя, резултатът вероятно щеше да е смазващ. Затова засега си почивах и наблюдавах гледката, ширнала се пред мен.

Далеч вляво, доста под нивото, на което бях застанал, се виждаше синьо, неспокойно море. Увенчани с бяла пяна вълни, се разбиваха с устрема на камикадзе в сивите скали на брега. Силен вятър раздуваше техните пръски и светлината се пречупваше през фината мъгла във всички цветове на спектъра.

Под и пред мен се разстилаше нашарено с петна, напукано и димящо поле, което потръпваше периодично, сякаш невидима сила го тласкаше към отдалечения на около миля от него огромен комплекс от сгради, който аз тутакси кръстих Горменгаст. Представляваше невероятна смесица от архитектурни стилове, в сравнение с която дори дворецът в Амбър би изглеждал ужасно еднообразен. Забелязах също, че някой се опитва да превземе тази странна крепост.

Под стените ѝ се бе струпала многочислена армия. Теренът и растителността там изглеждаха далеч по-нормално, макар голяма част от тревата да бе отъпкана, а някои от дърветата съборени. Таранът на нападателите лежеше бездеен на земята, бойните стълби също. Цяла група от постройки, на не повече от петдесетина метра от крепостта — вероятно малко селище — бе срината до основи и опожарена. Улиците ѝ бяха изпълнени с проснати тела.

Когато обърнах глава надясно, погледът ми се спря на област, покрита с бляскава белота. Това, изглежда беше издаденият край на масивен ледник, над който се носеха снежни вихрушки, подобни на мъглата над морето, останало далеч вляво.

Явно вятърът беше неизменна част от времето по тези земи. Високо над мен се разнесе стенание. Измъкнах се от пещерата, погледнах нагоре и открих, че се намирам едва в средата на масивен каменист хълм, или пък нисък планински склон — в зависимост от гледната точка. Явно вятърът издаваше плачливия стон при срещата си с назъбения хребет на възвишението. Когато отново се обърнах, входът на пещерата беше изчезнал. Моето пътешествие от огнената врата дотук бе приключило в мига, в който бях излязъл от пещерата. Заклинанието бе затворило мигновено прохода зад мен. Сигурно щях да успея да открия неговите очертания в скалната стена, но за момента нямах намерение да го правя. Струпах малка купчина от камъни пред запечатания вход и се огледах отново за допълнителни детайли от пейзажа.

Между група от побити камъни вдясно от мен криволичеше тясна пътечка. Запътих се в тази посока. Подуших пушек. Не можех да определя дали идва от бойното поле, или от вулканичната област пред мен. След малко спрях между два от камъните и тогава забелязах, че нападателите са оформили силите си по нов начин, а бойните стълби вече са опрени върху стените на крепостта. Забелязах също как нещо, подобно на торнадо, се завихри в далечния край на цитаделата и започна бавно да обхожда стените ѝ в посока, обратна на часовниковата стрелка. Ако ураганът продължеше разходката си в същия дух, рано или късно щеше да се добере до нападателите. Чаровен номер. За мой късмет проблемът си беше изцяло техен.

Върнах се обратно при каменистия склон и спрях при скалната площадка. Там се заех с неприятната процедура по преобразяването си, което по груби сметки трябваше да ми отнеме около час и половина. Преминаването от човешки облик към друг, по-странен и може би чудовищен, последвано от възвръщането на първоначалния вид, е действие, което някои биха определили като противно. А не би трябвало. Нима всеки от нас не го прави всеки ден по един или друг начин?

След като приключих с трансформацията, се проснах задъхан на земята и се заслушах във вятъра. Скалите наоколо ме прикриваха от неговия устрем и до мен долиташе само песента му. Усещах вибрациите, предизвикани от далечните трусове, и реших да ги възприема като нежно и успокояващо послание... Дрехите ми се бяха превърнали в дрипи, но бях твърде уморен, за да си потърся нови из Сенките. Болката в рамото се бе уталожила, кракът ми все още пулсираше, но все по-слабо и по-слабо... Затворих очи за няколко мига.

Добре, все пак бях успял да премина и освен това имах силното чувство, че в онази цитадела ще успея най-после да открия кой е убиецът на Джулия. Проблемът беше, че засега не виждах лесен начин, по който да проникна в крепостта. Но това далеч не беше единственият ход, който можех да предприема. Реших засега да не мърдам никъде и да си почина, докато се смрачи, стига на това място да има нещо като залез. След това щях да се спусна в полето и щях да отвлека някой от нападателите, за да го разпитам. Да-а. Ами ако тук нямаше нощ? Тогава щях да измисля нещо друго. Да си лежа така безгрижно ми изглеждаше най-доброто решение за момента...

Не знам колко време съм дрямал така. Разбуди ме изтрополяването на камъчетата по пътеката далеч вдясно. Тутакси възвърнах бдителността си, но не помръднах. Звукът от шляпаци стъпки — сякаш на човек, обут с хлабаво завързани сандали — се приближаваше все повече. Не личеше да ме е забелязал и да се опитва да се прокрадне до мястото, където лежах. Стегнах мускулите си, после ги отпуснах и накрая поех няколко пъти дълбоко въздух.

Между два от камъните вдясно се появи някакъв доста обрасъл мъж. Беше висок около метър и седемдесет, много мръсен, с препаска от тъмна животинска кожа, прикриваща слабините му. Оказа се, че наистина е обут със сандали. Гледа ме втренчено няколко секунди, преди да реши да ми демонстрира жълтеникавите сривове на усмивката си.

— Здравсти. Ранен ли си? — попита той на най-изкълченото наречие на Тари, което бях чувал някога.

Протегнах се, за да се уверя, че не съм, и след това се изправих.

— Не — казах. — Защо питаш?

Усмивката нямаше никакво намерение да слиза от лицето му.

— Помислих, че си се навоювал и си решил да се чупиш.

— А-ха, разбирам. Не, нещата не стоят точно така.

Мъжът кимна и направи крачка напред.

— Дейв ми е името. А твоето?

— Мърл — отвърнах му аз и стиснах мръсната му лапа.

— Не се стягай, Мърл. Никога не бих предал човек, дето му е дошло до гуша от войните. Освен ако дават някаква награда за него, може би. Но за такива неща не обявяват награди. Аз също се чупих така преди няколко години и никога не съм съжалявал. И по онова време нещата вървяха точно както вървят и сега, а аз имах достатъчно мозък, за да се махна. Нито една армия не е успяла да превземе това чудо долу, а мисля, че няма и да успее някога.

— Каква е тази крепост?

Мъжът вирна глава и смръщи вежди, но после сви рамене.

— Владението на Четирите Свята — каза той. — Този, дето те записа за армията, не ти ли обясни поне това?

Въздъгнах.

— Не.

— Сигурно не ти се намира нещо за пушене, нали?

— Не — отговорих аз. Бях изпушил всичките си запаси от тютюн в пещерата. — Съжалявам.

Минах край него и се насочих към едно място между камъните, откъдето се откриваше гледка към долината. Исках да хвърля още един поглед на Владението на Четирите Свята. Нали все пак бях срещал вече това название като отговор на гатанка, а и Мелман го споменаваше честичко в писанията си. Бойното поле бе покрито с нови трупове, жертви най-вероятно на торнадото, което вече се завръщаше към мястото, където се бе появило. Въпреки това малка група нападатели бе успяла да се изкачи на стената. Свежи подкрепления, вече се бяха насочили към бойните стълби. Сред редиците им се развяваше знаме, което ми се стори странно познато черно-зелен фон с два хералдически звяра върху него. Две от стълбите бяха все още по местата си, а зад зъберите на крепостта се водеха ожесточени схватки.

— Май че някои от нападателите са успели да влязат вътре — казах аз.

Дейв се озова мигновено до мен и впери поглед натам.

— Прав си — призна той. — Това се случва за пръв път. Ако успеят да се доберат до оная проклета порта и да пуснат останалите вътре, това би могло дори да обърне нещата. Не вярвах, че ще го доживея.

— Твоята армия преди колко време атакува крепостта?

— Трябва да са минали осем, девет... може би дори десет години — смотолеви той. — Тия момчета явно си ги бива.

— И за какво е всичко това? — попитах аз.

Дейв се обърна и ме заоглежда.

— Наистина ли не знаеш?

— Току-що пристигнах — казах аз.

— Гладен ли си? Сигурно си и жаден?

— Казано честно, да.

— Ела тогава. — Той ме хвана за ръката и ме поведе по тясната пътека между камъните.

— Къде отиваме? — попитах аз.

— Живея наблизо. Храня дезертърите в името на доброто старо време. Ще направя изключение за теб.

— Благодаря ти.

След известно време пътеката се раздели и ние поехме по лявото ѝ разклонение, което се изкачваше леко нагоре. То ни отведе до поредица от скални плочи, последната от които се спускаше надолу, за да завърши при няколко цепнатини в билото. Дейв се шмугна в една от тях. Следвах го на крачка-две и така се озовахме пред ниския вход на една пещера. Отвътре лъхна страховита воня, а до ушите ми достигна бръмчене на мухи.

— Това е моето местенце — обяви Дейв. — Бих те поканил вътре, но е малко...

— Няма проблем — казах аз. — Ще почакам отвън.

Той се гмурна вътре. Усетих как апетитът ми се изпарява с шеметна скорост, най-вече под напора на мисълта за храната, складирана на подобно място.

Малко по-късно Дейв се измъкна от пещерата с праметната на рамо брезентова торба.

— Събрал съм тук някои хубави работи — заяви той.

Аз тръгнах обратно към изхода на цепнатината.

— Хей! Къде хукна?

— Да поема глътка въздух — казах. — Връщам се горе на скалата. Тук съм твърде близо до епицентъра.

— О, добре — каза Дейв и закрачи след мен.

Торбата съдържаше две неотворени бутилки с вино, няколко манерки с вода, пресен на вид самун хляб, консерви с месо, три-четири здрави ябълки и неразрязана пита кашкавал. Седнахме заедно на скалната плоча и той ми махна с ръка да се чувствам поканен. Повей на вятъра ме предупреди да имам все пак едно наум и аз стартирах само с една ябълка и малко вода.

— Това място има доста бурна история — заяви Дейв, измъкна от пояса си нож и си отреза с него парче кашкавал. — Не съм съвсем сигурен кой го е построил и преди колко време.

Когато понечи да отвори една от бутилките с ножа си, аз го спрях и прибягнах тайничко до услугите на Логрус. Реакцията ми беше достатъчно бърза, за да успея да му подам тирбушона тъкмо навреме. Дейв отвори едната бутилка и ми я връчи, след това повтори операцията и постави втората пред себе си. Не бях примрял чак толкова за вино, но почувствах облекчение. От здравословна гледна точка.

— Ей на това му викам аз да си готов за всичко — каза той, изучавайки тирбушона. — Да знаеш само от колко време се оглеждам за нещо такова.

— Задръж го — казах аз. — Разкажи ми повече за крепостта. Кой живее там? Кой го атакува в момента?

Дейв кимна и си пийна от бутилката.

— Първият ѝ господар бил някакъв магьосник на име Шару Гарул. Кралицата на моята държава ни напусна най-неочаквано и дойде тук. — Той млъкна и се загледа в далечината, после изсумтя. — Политика! Не знам дори каква причина си е измислила тогава, за да оправдае пътуването си. По онова време още не бях и чувал за това проклето място. Както и да е. Та тя не се завърна доста време и хората почнаха да се чудят дали не я държат като пленница. Или пък се опитва да спечели нов съюзник? А може би си бе намерила нов любовник? Разбрах, че все пак пращала съобщения от дъжд на вятър — все от ония врели-некипели, дето всъщност нищо не казват. Сигурно е имало и тайна кореспонденция, но тя, както сам знаеш, не стига до простите хорица като мен. Тя бе тръгнала е доста голяма

свита, че и с охрана, дето хич не беше символична — все печени ветерани, нищо че ги бяха издокарали като госпожици. Накратко, никой си нямаше хабер какво точно става.

— Може ли един въпрос? — намесих се аз. — Каква беше ролята на вашия крал в цялата история? Нещо пропусна да го споменеш, а той сигурно е бил...

— Мъртъв — довърши фразата ми Дейв. — По онова време тя вече се беше превърнала в апетитна вдовица. Всички я съветваха да се омъжи повторно. Но Нейно Величество просто си подбра цяла свита от любовници и продължи да насъсква съперническите си за престола сили. През кревата ѝ минаваха все мъже, които бяха или високопоставени генерали, или влиятелни благородници, а често и двете едновременно. И все пак когато предприе онова пътуване, тя остави властта ръцете на сина си.

— О, значи все пак е имало и принц, достатъчно зрял, за да седне на престола, макар и временно?

— Да. Всъщност точно той започна проклетата война. Първо събра войската и заяви, че не е доволен от набора, а после се свърза с един свой приятел от детството, който си беше чиста проба разбойник, но оглавяваше собствена малка армия от наемници. Името му беше Далт и...

— Чакай! — казах аз.

Съзнанието ми подскочи при споменаването на това име. Спомените ми тутакси изплува една история, която ми бе разказвал Жерар — за някакъв странен човек на име Далт, който се опитал навремето да превземе Амбър с армията си и дори успял да стигне учудващо далеч. Наложило се да извикат спешно Бенедикт, за да се справи с него. Армията на Далт била разбита едва в полите на Колвир, а той самият бил тежко ранен. Макар да не успели да открият тялото му, всички решили, че е умрял от раните си. Но това не беше всичко.

— Твоята държава — казах аз, — ти така и не ми каза как се казва тя. Откъде си родом, Дейв?

— От едно място, което се казва Кашфа — отговори ми той.

— А вашата кралица се казва Джасра?

— Значи си чувал за нас. А ти откъде си?

— От Сан Франциско — казах аз.

Дейв поклати глава.

— Не съм го чувал това място.

— Кой ли го е чувал? Виж, ти как си с очите?

— Какво имаш предвид?

— Ами когато преди малко погледна към бойното поле, успя ли да различиш знамето на нападателите?

— Нещо не съм във форма — каза той.

— Беше зелено-черно с някакви животни по него.

Дейв подсвирна.

— Лъв, разкъсващ Еднорог. Прилича ми на флага на Далт.

— Каква е идеята на герба му?

— Далт мрази ония... Амбъритите, ей такава му е идеята.

Веднъж дори беше тръгнал срещу тях.

Опитах виното. Не беше лошо.

Значи ставаше въпрос за един и същи човек...

— А знаеш ли защо ги мрази? — попитах аз.

— Чух, че убили майка му — каза Дейв. — По времето на някаква погранична война. Тия войни са голяма сложнотия. С подробностите не съм наясно.

Отворих една от месните консерви, отчупих от хляба и си направих сандвич.

— Разкажи ми историята си до края — казах после.

— Докъде бях стигнал?

— Принцът се свързал с Далт, защото се нуждаел спешно от подкрепления, тъй като бил загрижен за майка си.

— И така. Точно тогава ме мобилизираха и мен в пехотата. Принцът и Далт ни поведоха по някакви мрачни пътища и накрая се озовахме тук. После се опитахме да направим точно това, дето се напъват да го направят сега ония момчета долу.

— И какво стана по-нататък?

Дейв се изсмя.

— Отначало нещата тръгнаха зле за нас — каза той. — Мисля, че който и да управлява сега крепостта, има власт над природните стихии. Сам видя онова вретено преди малко. Ние пък се сблъскахме първо със земетресение, после с бури и мълнии. Но въпреки това продължихме да атакуваме стените. Видях със собствените си очи как заляха брат ми с вряла мазнина. Точно тогава реших, че ми стига толкова. Хукнах презглава и се качих чак дотук. Никой не ме подгони,

затова останах на това място и проследих битката. Може би не трябваше да го правя, но никак не бях сигурен как ще се развият събитията. Мислех си, че ще е все така до самия край. Оказа се обаче, че не съм бил прав. Сигурно здраво са ми били размътили главата или поне някои важни части от нея.

— Какво стана после?

— Вероятно атаката е принудила Джасра да действа. Тя очевидно е крояла през цялото време нещо срещу Шару Гарул. Мисля, че вече дори е била успяла до голяма степен да спечели доверието му. Но освен това се е бояла малко от стареца. И когато армията нападнала, на нея ѝ се е наложило да действа, въпреки че не била съвсем готова. Докато хората от нейната охрана отвличали вниманието на стражата, Джасра предизвикала Шару Гарул на магьоснически дуел и го победила, но не успяла да се измъкне невредима. Освен това била бясна на сина си, задето нападнал без нейното съгласие. Както и да е, хората от кралската гвардия отворили портите и нашите войници влезли в крепостта. Затова и ти казах, че никоя армия не е успявала да превземе Владението. И ония нямаше да успеят, ако не им бяха отворили.

— Как успя да научиш всичко това?

— Нали ти казах вече — дезертърите идват насам, аз ги храня, а те ми разказват какво става долу.

— От думите ти останах с впечатлението, че е имало и други опити да бъде превзето Владението. Но те явно са били след като Джасра е успяла да го завладее.

Дейв кимна и отпи за пореден път от виното.

— Ъ-хъ. Докато Джасра и синът ѝ отсъствали от Кашфа, там се намерил един благородник — Кашман, които се възползвал от ситуацията и организираше преврат. Този Кашман има брат на име Джазрик. Та Кашман се настанил на престола и пожелал да отстрани кралицата и принца от пътя си. Сигурно досега е атакувал това място поне десетина пъти. Но така и не успя да влезе вътре. Накрая явно реши, че това е невъзможно и се примири. Малко след това Джасра изпрати сина си нанякъде, сигурно да събере армия, с която тя да си върне престола. Не знам. Това беше преди доста време.

— А какво стана с Далт?

— Отрупах го с богатства, дето май хич не липсват във Владението, и той се оттегли с войските си. Вероятно там, където обикновено се мотае.

Пийнах от виното и си отрязях парче кашкавал.

— Как така остана толкова време из тия чукари? Май животът ти тук не е много лек?

Дейв кимна.

— Истината е, че не знам как да се прибера у дома. По много странни пътища ни преведоха дотук. Мислех си, че и сам ще ги намеря, но когато ги потърсих, от тях нямаше и следа. Сигурно можех просто да тръгна нанякъде, но тогава сигурно щях да се замотая още повече. Освен това смятам да се махна от хълма. След няколко седмици селяните ще се върнат и ще възстановят ония къщи край крепостта, без да им пука кой е победил. Тия селяни ме мислят за светец, който се е оттеглил тук, за да се моли и да медитира. Всеки път, когато сляза в долината, те ми дават толкова храна и пиене, че с тях мога да изкарам дълго време.

— А ти светец ли си? — попитах аз.

— Само ги разигравам — отговори ми Дейв. — Те са щастливи, а аз сит. Да не вземеш да им кажеш как стоят нещата...

— Няма, разбира се. Пък и те сигурно няма да ми повярват.

Той се изсмя отново.

— Прав си.

Изправих се и слязох надолу по пътеката, за да видя какво става около Владението. Стълбите отново бяха проснати на земята, а полето бе отрупано с нови трупове. Не забелязах в крепостта да се водят схватка.

— Успяха ли вече да отворят портата? — извика Дейв.

— Не. Мисля, че упражнението не се е оказало по силите им.

— А онова зелено-черно знаме вижда ли се още?

— Не, никъде.

Дейв стана и се приближи до мен с двете бутилки в ръце. Подаде ми моята и двамата си пийнахме. Войските под крепостните стени започнаха да отстъпват.

— Мислиш ли, че се прегрупират за нова атака? — попита ме той.

— Още не мога да преценя.

— Каквото и да са намислили, довечера долу ще е отрупано със скъпоценности. Дръж се с мен и ще можеш да си натъпчеш джобовете до пръсване.

— Интересно — подхвърлих аз, — защо Далт атакува крепостта, след като е в добри отношения с кралицата и сина ѝ.

— По-скоро само със сина — отвърна ми Дейв, — а него сега го няма. Старата дама си е кучка и половина. Освен това Далт е наемник. Може Кашман да му е платил.

— А може би тя дори не е вътре — казах аз. Не знаех как точно тече времето тук, но от последната ни среща с Джасра бе изминало съвсем малко време. И все пак видът на това място ми навяваше странни мисли. — Между другото, как се казва принцът?

— Риналдо — каза Дейв. — Един такъв едър и червенос.

— Тя му е майка?! — възкликнах аз несъзнателно.

Дейв се ухили.

— Ами то така се става принц — кралицата трябва да ти е майка. В такъв случай това означаваше, че...

— Бранд! — казах аз — Бранд Амбърски.

Той кимна.

— Значи си чувал историята.

— Не съвсем. Само част от нея — отвърнах. — Разкажи ми я цялата.

— Ами, Джасра успяла да оплете навремето един Амбърит — принц на име Бранд. Според слуховете, двамата се срещнали по време на някаква магьосническа церемония — нали знаеш, краставите кучета лесно се надушват. Тя искала да го задържи при себе си. Чух също, че двамата се венчали тайно. Но Бранд не се интересувал от трона на Кашфа, макар да бил единственият, когото Джасра искала да види на него. Той пътувал често и винаги изчезвал задълго. Говори се, че бил отговорен за Дните на Мрака преди време и че умрял по време на голямата битка между Амбър и силите на Хаоса, при това от ръката на свой родственик.

— Да — казах аз и Дейв ме изгледа странно, едновременно озадачено и любопитно. — Разкажи ми още за Риналдо — добавих аз бързо.

— Няма кой знае какво за казване — отвърна Дейв. — Тя го родила и го научила на някои от уменията си. Той така и не опознал

баща си — нали Бранд отсъствал толкова често. Щуро хлапе. Бягало на няколко пъти и все отивало при разбойниците...

— При хората на Далт ли? — попитах аз.

Дейв кимна.

— Яздел редом с тях, въпреки че по онова време майка му била определила награди за главите на повечето от тях.

— Чакай малко. Значи казваш, че тя доста е мразила разбойниците и наемниците?

— Не че точно ги мразеше. Преди не й пукаше особено. Но след като синът ѝ се сприятели с тях, тя направо побесня.

— Защото мислеше, че ще му повлияят зле ли?

— Не, просто не ѝ харесваше, че успяват да се сближат с момчето повече от нея самата.

— Ти спомена, че Джасра платила на Далт с част от съкровищата на Владението и го оставила да си отиде, след като победила Шару Гарул.

— Ъ-хъ. Но и тогава не се разминало без караница между Риналдо и мамчето. Накрая тя отстъпила. Така разбрах от няколко момчета, дете тогава са били там. Риналдо ѝ се възпротивил и успял да наложи волята си. Момчетата точно затова и избягали, защото тя заповядала да екзекутират всички, които присъствали на скандала между нея и сина ѝ. Все пак няколко от тях успели да се измъкнат.

— Злобничка си пада, а?

— Ъ-хъ.

Върнахме се при импровизирания си бивак и хапнахме отново. Песента на вятъра прерасна във вой, а в морето излезе буря. Питам Дейв за кучеподобните твари и той ми каза, че те сигурно щели оглозгат труповете на мъртъвците довечера. Местни животинки били.

— Някак успяваме да се спогодим — каза той. — На мен ми трябват ценностите и виното, а на тях мъртвите.

— За какво са ти тия ценности? — попитах аз.

— О, аз всъщност не събирам чак толкова. Просто винаги съм си бил прибран човек — каза Дейв. — Така, както го казах, прозвуча сякаш е бог знае какво.

После добави:

— Пък и знае ли човек какво ще му дойде до главата.

— Прав си — съгласих се аз.

— Ти, между другото, как се озова тук, Мърл? — попита Дейв бързо, сякаш за да отвлече мислите ми от неговото намерение да оплячкоса мъртвите.

— С вървене — казах аз.

— Нещо не ми се връзва. Тук никой не идва по собствена воля.

— Не знаех, че ще стигна дотук. Освен това не смятам да се задържам — казах, след като видях как той извади някакъв малък нож и започна да си играе с него. — Едва ли ще е удачно да сляза до крепостта, разчитайки на гостоприемство във времена като тия.

— Така си е — съгласи се Дейв.

Дали пък старият глупак не си бе наумил да ме нападне, за да опази плячката си? Никак не беше изключено да е превъртял малко повечко, след като бе прекарал всичките тези години сам във вонящата пещера, преструвайки се на светец.

— А би ли искал да се върнеш в Кашфа — започнах аз, — при условие, че успея да намеря пътя за натам?

Дейв ме изгледа лукаво.

— Ти едва ли знаеш чак толкова много за Кашфа — заяви той. — Иначе нямаше да ме разпитваш надълго и широко. Значи твърдиш, че можеш да ме заведеш у дома?

— Добре. Разбирам, че не си заинтересован.

Той въздъхна.

— Има нещо такова. Вече не съм. Твърде късно е. Сега това е моят дом. Харесва ми да съм отшелник.

Вдигнах рамене.

— Ами, благодаря ти за храната, за информацията също. — Изправих се.

— Сега накъде? — попита Дейв.

— Смятам да поогледам още малко наоколо и после да се прибера у дома. — Отвърнах погледа си от мъничкото пламъче на лудостта, което се бе появило в очите му.

Той вдигна ножа и пръстите му се стегнаха. После спусна острието надолу и отрязва още едно парче кашкавал.

— Ето, вземи си още за из път, ако искаш.

— Не, няма нужда. Благодаря ти.

— Просто се опитвах да ти спестя малко пари. Приятно пътуване.

— А-ха. Пази се.

Чувах как той се киска зад гърба ми чак докато стъпих отново на пътеката. После вятърът го заглуши.

Прекарах следващите няколко часа в допълнително изучаване на обстановката. Разходих се между хълмовете, слязох до димящото, потръпващо поле, повървах по бреговата линия. Прекосих далечната страна на по-нормално изглеждащата част от равнината и накрая стигнах дори до основата на ледника. През цялото време се движех възможно най-далече от Владението. Забелязах няколко от глутниците диви кучета, но те не обръщаха внимание на нищо живо при вида на пръснатите по бойното поле трупове.

На границите между различните области бяха побити камъни със странни надписи по тях. Зачудих се дали са поставени там в помощ на картографите, или по-скоро изпълняват друга функция. Накрая захвърлих един от камъните от обгорената земя на около пет метра в покритата със сняг и лед територия. Тутакси бях повален от мощен трус, след което едва успях да се хвърля встрани, за да не падна в образувалата се пукнатина или да бъде сварен от бликналия гейзер. Около час и половина по-късно обгорената земя вече бе завладяла територията до мястото, където се бе приземил камъкът. За мой късмет, вече бях успял да се отдалеча на почетно разстояние, за да избягна евентуални нови катаклизми, и оттам проследих настъпващата промяна. Но това далече не беше всичко.

Бях се свил между скалите в подножието на хълмовете, откъдето бях започнал своята обиколка из вулканичното поле. Наблюдавах известно — време как малкият участък от равнината се променя. Вятърът разнасяше издигащите се над него пари и пушек. Камъните се клатеха и търкаляха. Ято черни лешояди се отклони от пътя си, за да избегне струите на новосъздадения горещ гейзер.

След това забелязах нова промяна, за която отначало ми се стори, че е предизвикана от сеизмичните сили. Километричният камък, който бях преместил, се надигна леко и след това се затъркаля настрани. Миг по-късно се надигна още повече и дори ми се стори, че някой го левитира ниско над земята. Камъкът премина над обгореното парче земя, движейки се равномерно по права линия, докато — доколкото успях да преценя — се установи на предишната си позиция. Веднага след това трусът се повтори, предизвикан този път от тласъка на

ледената покривка, която започна да си възвръща изгубената територия.

Призовах силата на Логрус и успях да установя, че около камъка се е образувал мрачен ореол, свързан чрез дълъг, прав и устойчив светлинен поток с една висока кула в задната част на крепостта. Впечатляващо. Бях готов да платя сериозна цена, за да успея да разгледам това място отвътре.

Тогава до ушите ми достигна нещо като въздишка, която прераста в свистене и от спорната територия се извиси познатото торнадо. То нарастваше, потъмнявайки и поклащайки се, и после изведнъж се люшна към мен като хобота на гигантски, мъгляв слон. Аз се обърнах и се закатерих нагоре между скалите. Нещото ме последва, сякаш бе направлявано от нечий разум. Начинът, по който запазваше целостта си, докато кръстосваше неравния терен, говореше, че е изкуствено създадено. Като се имаше предвид на какво място се намирам, причината за това можеше да бъде само една — магия.

За да се обмисли подходящата магическа защита и най-вече, за да бъде призвана, е необходимо известно време. За съжаление аз разполагах само с половин минута преднина, която се стопяваше с всеки миг.

Когато преди поредния завой забелязах една назъбена като мълния пукнатина в скалистото било, аз спрях, надзърнах в нея и тутакси се спуснах в дълбините ѝ. Разкъсаните ми дрехи се развяха около мен и аз чух на няколко крачки зад гърба си трополенето на отместваните от торнадото камъни...

Процепът се спускаше стремглаво надолу и аз, без да се колебая, последвах криволиचेщите му очертания. Трополенето премина в рев. Вдигналия се около мен облак прах ме задави. Посипа ме водопад от малки камъчета. Тогава се хвърлих по лице на пода на галерията, на около четири метра под повърхността, и закрих главата си с ръце, тъй като бях убеден, че нещото ще ме прегази.

Докато лежах така, започнах да мърморя заклинания за предпазване, макар да бях наясно, че те едва ли ще ми помогнат срещу пристъпа на подобна магическа стихия.

Не побързах да скоча на крака, когато всичко утихна. Не беше изключено направляващият торнадото да се бе отказал, защото е

решил, че съм извън обсега му. Но имаше и не по-малка вероятност това да е бил само първият пристъп и най-неприятното да предстои.

И все пак се пристраших да погледна нагоре, защото мразя да изпускам възможността да се дообразовам.

Тогава забелязах лицето — или по-скоро маската — в центъра на вихрушката. То беше вперило поглед в мен. Образът представляваше уголемена и не съвсем съвършена проекция на кобалтово синя маска, която ужасно ми заприлича на тези, които носят вратарите в хокея. На нея имаше два вертикални дихателни процепа, от които изтичаха струйки блед дим — ефект, твърде помпозен, за да успее да ме впечатли. Под тях бяха разположени няколко привидно безразборно пръснати кръгли дупчици, направени така, че да наподобяват саркастична усмивка. Над мен отекна далечен смях.

— Не мислиш ли, че преиграваш леко — казах аз, след като се изправих и издигнах линиите на Логрус пред себе си. — Тази маска би подходдала на някое хлапе навръх Хелоуин, но ако не се лъжа, и двамата с теб сме вече възрастни. И едно обикновено домино щеше да ти свърши същата работа...

— Ти премести моя камък — каза нещото.

— Проявявам чисто академичен интерес към подобни феномени — казах аз и се опрях на силовите линии.

— Няма защо да се разстройваш чак толкова. Това ти ли си, Джасра? Аз...

Трополенето се поднови и започна постепенно да се усилва.

— Предлагам да се договорим — казах аз. — Ти ще разкараш бурята си, а аз ще ти обещаю повече да не премествам камъните.

Отново се разнесе смях, а междуременно ревят на бурята продължаваше да се усилва.

— Твърде късно е — беше отговорът. — За теб е твърде късно. Освен ако си доста по-сериозен противник, отколкото изглеждаш.

Чудо голямо! Битките не винаги се печелят от по-силните. Понякога и добрите герои успяват да грабнат победата. Вероятно за да успеят след това да си напишат мемоарите. Започнах да опипвам образа на маската с линиите на Логрус, докато накрая успях да се добера до връзката — отворът, който я свързваше с нейния източник. Забих продълженията на ръцете си в него и изпразних нещо като

мощен електрически заряд в съществуто, което се криеше зад проекцията.

Някой изкрещя от болка. Маската изчезна, а с нея и бурята. Скочих на краката си и хукнах. Каквото и да представляваше съществуто, което бях успял да поразя, няхах никакво намерение да го изчаквам да се съвземе, защото то можеше просто да разпраши мястото, на което бях стоял допреди няколко секунди.

Пред мен се разкриваха две възможности. Едната бе да навляза мигновено в Сенките, а другата — да потърся някакъв още по-бърз път за отстъпление. Ако противникът ми успееше да се съвземе навреме, той вероятно щеше да успее да ме проследи по пътя ми през Сенките. Затова изрових веднага колодата си и измъкнах от нея картата на Рандъм. Спрях преди следващия завой на скалната тераса, защото нататък пътеката се стесняваше дотолкова, че беше невъзможно да премина. Вдигнах картата и се съсредоточих.

Почти незабавно последва контакт. Но докато наблюдавах как картината пред мен става все по-реална, аз усетих как нещо се прокрадва към мен. Маскираният бог на отмъщението се опитваше да се добере до мен още веднъж.

Образът на Рандъм се проясни. Той беше застанал зад комплект барабани и щом ме видя, остави палките встрани и се изправи.

— Крайно време беше — каза той и ми протегна ръката си.

Дори в мига, в който я поех, аз продължавах да усещам как нещо се приближава светкавично. Пристъпих напред и те ме обгърнаха като гигантска вълна.

Озовах се в музикалната стая на двореца в Амбър. Рандъм понечи да каже нещо, но тогава ни връхлетя цветният фойерверк.

Рандъм отърси виолетките от гърдите си и каза:

— Какво ще кажеш за нещо по-семпло? Като думи, например.

ГЛАВА 4

Той и тя, един до друг, сблъсък на интересите, чувствата изстиват...

Слънчев следобед е. Двамата вървим през малък парк. Преди няколко минути сме привършили лекия си обяд. Дълги мълчаливи паузи и едносрични отговори се редуват с кратки словесни изблици. Връзката ни е обтегната до скъсване. Сядаме на пейка, която гледа към цветните лехи. Душите се опитват да догонят порива на телата, думите не могат да предадат мислите...

— Е, Мърл, какъв е резултатът? — ме пита тя.

— Не знам за каква игра говориш, Джулия.

— Не се прави на света вода. Искам просто един пряк отговор.

— А кой е въпросът?

— Мястото, на което ме заведе онази вечер, след плажа... Къде се намира то?

— Това беше... нещо като мечта.

— Глупости! — Тя се обръща настрана, за да може да ме вижда по-добре. Налага се да срещна изпепеляващия ѝ поглед, без лицето ми да издаде нищо. — Ходих няколко пъти дотам и търсих пътя, по който ме преведе. Там няма пещера. Нищо няма! Какво е станало с пещерата? Какво става въобще?

— Може би е нещо свързано с прилива...

— Мърл! Наистина ли ме мислиш за чак такава глупачка? Маршрутът, по който минахме, го няма на нито една карта. Никой наоколо дори не е чувал за подобни места. Те са географски невъзможни. Ами годишните времена и часовете на денонощието, които непрекъснато се прескачаха? Единственото подходящо определение за нещо подобно е „свръхестествено“ или „паранормално“. Какво се случи тогава? Знаеш, че ми дължиш този отговор. Какво се случи? Къде бяхме?

Отмествам погледа си. Втренчвам се първо в краката си, после в цветята.

— Не... не мога да ти кажа.

— Защо да не можеш?

— Аз...

Какво можех да ѝ отговоря? Проблемът не беше просто в това, че ако ѝ кажех за Сенките, нейната представа за реалността щеше да бъде разклатена, а може би дори разрушена. Повече от всичко ме тревожеше мисълта, че ако го направех, после щеше да се наложи да ѝ обясня откъде знам за тях. След това Джулия неминуемо щеше да ме попита кой съм аз в действителност, откъде идвам, какво съм, а тези въпроси изискваха отговори, които се страхувах да ѝ дам. Казвах си, че ако споделя с нея всичко това, връзката ни неминуемо ще се разпадне. Ако пък не ѝ кажех, резултатът пак щеше да е същият, затова предпочитах да си спестя обясненията. По-късно, доста по-късно, ми се наложи да призная пред себе си, че истинската причина за моя отказ е била малко по-различна. Просто тогава аз все още не бях готов да ѝ се доверя. Нито на нея, нито на когото и да било. Може би след още една година щях да мога да ѝ отговоря. Не знам. Никога не бяхме споменавали думата „любов“, макар да си мислех, че тя сигурно се е мяркала в съзнанието ѝ по някои поводи, точно както се бе мяркала и в моето. А може би просто не я обичах достатъчно, за да ѝ се доверя. След това вече беше късно. Затова фразата ми тогава завърши с едно „не мога да ти кажа“.

— Ти притежаваш сила, която не искаш да споделиш с мен.

— Наречи го така, щом искаш.

— Ще направя всичко, което поискаш от мен. Ще ти обещавам всичко, което поискаш да ти обещавам.

— Имам си причини за това, Джулия.

Тя се изправя и поставя ръце на кръста си.

— Значи дори тях не искаш да ми кажеш?

Поклащам глава.

— Сигурно светът, който обитаваш, е доста самотен, магьоснико, щом дори тези, които те обичат, нямат достъп до него.

В този момент ми се струва, че това е просто поредният ѝ трик, с който иска да измъкне истината от мен. Това още повече заздравява решението ми.

— Не съм казвал нищо такова.

— Не е нужно да го казваш. Мълчанието ти ми казва достатъчно. Сигурно знаеш също къде живеят дяволите. Ако е така, защо не се запътиш натам? Сбогом!

— Джулия! Недей...

Тя предпочита да пропусне думите ми.

А цветята са все така наоколо...

Събуждане. Нощ. Есенен вятър под прозореца ми. Сънища. Кръвта на живота тече по вените на несъществуващо тяло...

Спуснах краката си от леглото и седнах. Разтърках очите и слепоочията си. Когато привърших разказа си, беше слънчев следобед и Рандъм ме прати да подремна. Времерите разлики между Сенките бяха успели да объркат окончателно денонощния ми ритъм. Точно това усетих и сега, макар да нямах никаква представа колко би могъл да е часът.

Протегнах се и станах от леглото, после се разсъних и се преоблякох. Знаех, че няма да мога да заспя отново. Освен това бях гладен. Облякох си топло наметало и излязох от покоите си. Все пак предпочетох да отида до града, вместо да атакувам кухнята. Не бях обикалял по улиците му с години, а точно сега имах нужда от една хубава разходка.

Слязох на долния етаж и преминах през няколко стаи и една голяма зала, в дъното на която имаше врата, водеща към коридора, който можех да следвам още от стълбището насам, стига да бях избрал да мина по него. Така обаче щях да се размина с два гоблена, на които исках да кажа по едно „здравей“. Първият от тях представяше горска идилия с мъж и жена, които се готвеха да си устроят пикник. На втория бе изобразена ловна сцена — няколко мъже преследваха с кучетата си един великолепен елен. Животното сякаш щеше да успее да им избяга, ако дръзнеше да завърши изумителния си скок...

Подминах ги и продължих нагоре по коридора, който водеше към заден вход, където един от стражите, на име Джорди, дочул шума от приближаващите стъпки, се опита да прикрие налегналата го скука. Спрях, за да разменя няколко думи с него и така научих, че той е на пост чак до полунощ, което правело още цели два дълги часа.

— Тръгнал съм към града — казах аз. — Къде бих могъл да хапна добре по това време?

— А каква храна предпочитате?

— Морска — реших аз в движение.

— Ами, „Зеления Рак“ — надолу по главната улица — е доста добър вариант, когато става дума за морска храна. Гостилницата е от скъпите...

Поклатих глава.

— Не ми трябва скъпо място — казах.

— Е, „При Нет“ също става — близо до ъгъла на „Ковашка“ и „Железарска“. Там не е много баровско...

— Ти там ли ходиш?

— Ходех едно време — отвърна ми Джорди, — ама напоследък са го надушили разни благородници и търговци. Вече не е същото. Станало е твърде снобско за мен.

— А не! Хич не ми трябва тежки разговори и клубна атмосфера. Просто ми се яде прясна риба. Ти къде би хапнал?

— Ами, има едно място, но пътят дотам е по-дълъг. Ако ви се слиза чак до доковете в началото на залива... Но може би не трябва да ходите там. Малко късничко е, а кварталът не е от най-безопасните, особено след здрачаване.

— Да не би да ми говориш за „Алеята на мъртъвците“?

— Понякога ѝ викат така, сър, заради труповете, дето ги намират на сутринта. Щом ще ходите сам, по-добре вечеряйте в „Нет“.

— Жерар ме води веднъж там, но беше през деня. Мисля, че все още си спомням пътя. Как се казва мястото?

— Ъ-ъ, „При Кървавия Бил.“

— Благодаря ти. Ще поздравя Бил от твое име.

Джорди поклати глава.

— Няма да можете. Това име го избраха след смъртта му. Сега я върти братовчед му Анди.

— А как се казваше преди?

— „При Кървавия Сам“ — каза Джорди.

„Е, голяма работа“ — си казах аз и му пожелах му лека нощ. Тръгнах по пътеката, която водеше към ниското стълбище надолу по склона. Оттам се запътих по алеята на градината към една странична порта, където ме пропусна друг страж. Беше студена вечер, изпълнена с ароматите на есента, и опарила света около мен. Поех дълбоко въздух, после го изпуснах бавно и се насочих към централния площад. Далечно потракване на копита върху калдъръма долиташе до мен като

детайл от сън или спомен. Нощта беше безлунна, но небето бе отрупано със звезди. Фенери, поставени на високи пилони, обграждаха площада под мен. Те разпръскваха фосфоресцираща светлина, около която кръжаха множество едри нощни пеперуди.

Стигнах главната улица. Подминаха ме няколко затворени карети. Един възрастен човек, който водеше на верижка малко зелено драконче, докосна периферията на шапката си и ми каза „Добър вечер“. Беше забелязал от коя посока идвам, но със сигурност не ме бе познал. В града физиономията ми не беше от особено добре познатите. Скоро почувствах как духът ми се отърсва от сковаността и се изпълва с нова енергия.

Рандъм не беше чак толкова ядосан, колко предполагах, че ще бъде. Той не ме прати отново по следите на Дяволския Чекрък, за да опитам отново да го изключа, тъй като моето творение бе оставило засега Амбър на мира. Просто ми бе предложено да помисля как ще е най-добре да действаме оттук нататък. Флора бе успяла да обясни на Рандъм кой всъщност е Люк и мисълта, че вече знаеше кой е тайнственият ни враг, го бе поуспокоила. Но той не пожела да ме запознае със собствените си планове, макар да подхвърли, че е изпратил наскоро шпионин в Кашфа, без да уточнява с каква задача го е натоварил. Това, което изглежда го притесняваше най-много в момента, бе фактът, че Далт вероятно е жив.

— Има нещо в този човек... — започна Рандъм.

— Какво? — попитах аз.

— Аз видях с очите си как Бенедикт го прегази заедно с армията му. Не вярвах, че някой би могъл да оцелее след нещо подобно.

— Издръжлив кучи син — казах аз. — Или невероятен късметлия. Или и двете.

— Ако става въпрос за същия човек, то той е син на Десактрикс. Чувал ли си за нея?

— Дийла — казах аз. — Не беше ли това другото ѝ име? Някаква войнстваща религиозна фанатичка, доколкото си спомням.

Рандъм кимна.

— Тя ни създаде сериозни неприятности по периферията на Златния Кръг, най-вече около Бегма. Бил ли си някога там?

— Не.

— Бегма е една от Сенките на Кръга, в непосредствена близост с Кашфа. Този факт прави твоята история особено интересна за мен. Дийла се бе развилняла навремето в Бегма и местните власти се оказаха безсилни да я спрат. Накрая те ни напомниха за споразумението за протекция, което ние сме сключили с почти всички кралства от Кръга. Тогава Оберон реши да се разходи дотам, за да ѝ даде един добър урок. Тя бе прекалила с рушенето на светилищата на Еднорога. Татко пристигна в Бегма с малочислена армия, победи Дийла и я плени. Доста от нейните хора увиснаха на въжето. И все пак тя успя да избяга и тъкмо когато бяхме почнали да забравяме за нея, се появи отново, за да подхване старата песен на нов глас. От Бегма пак ревнаха, но татко беше твърде зает. Той изпрати там Блийс начело на голяма армия. Ситуацията си имаше своите особености, тъй като Блийс трябваше да воюва не с монолитна сила, а с разбойнически отряди, но въпреки това той успя накрая да ги притисне и да ги унищожи до крак. Така умря и Дийла — начело на своите войни.

— И Далт е неин син?

— Да, така стоят нещата. Нищо чудно, че след това той направи всичко възможно, за да ни усложни живота. Просто бе тръгнал да отмъсти за майка си. Накрая успя да събере наистина внушителна армия и опита да завладее Амбър. Дори стигна по-далеч, отколкото би могъл да си представиш — в самото подножие на Колвир. Но там го очакваше Бенедикт, застанал начело на елитните си части. Той ги накълца на парчета и успя да рани смъртоносно Далт, но после няколко от неговите воители го измъкнаха от бойното поле. Не намерихме трупа му. Чудо голямо! На никого от нас не му пукаше за тялото на Далт.

— Мислиш ли, че тъкмо той е бил приятелят на Люк от неговото детство и от събитията след това?

— Възрастта му е приблизително същата. Освен това идва от същата част на Кръга. Никак не е изключено да е той.

Вървах и размишлявах. Според отшелника, Джасра не си бе падала особено по онзи тип. В такъв случай каква беше ролята му в настоящите събития? Въпросите без отговори отново се бяха намножили. Реших, че за да си отговоря на последния от тях, ще са ми нужни по-скоро нови факти, а не мисловни лупинги. Здраве да е, вечерята ме чакаше...

Продължих надолу по площада. Когато достигнах долната му част, чух смях. Група пияндета бе окупирала няколко маси в едно кафене на открито. Между тях мернах Дропа, но той не ме забеляза, докато ги подминавах. Не бях в настроение за шегички. Завих по „Улицата на тъкачите“ и се отправих към пресечката ѝ със „Западна Лозарска“, чийто криволици достигаха чак до пристанищния квартал. Стройна, маскирана жена, облечена със сребристо наметало, се вмъкна бързо в една спряла карета. Тя се обърна още веднъж и под доминото ѝ се появи усмивка. Определено не я познавах, макар че ми се искаше да не е така. Имаше красива усмивка. После вятърът довя до мен миризмата на пушек от нечия камина, и няколко мъртви листа прошумоляха по паважа. Отново се зачудих къде ли е баща ми.

Надолу и после наляво по „Западна Лозарска“... Тази улица беше по-тясна от главната. Фенерите бяха по-нарядко, но въпреки това пътят пред мен бе все тъй добре осветен в услуга на любителите на късните разходки. Двама конници ме подминаха, пеейки песен, която не бях чувал преди. Малко след това над мен прелетя голяма мрачна сянка, която се установи на един от покривите от другата страна на улицата. Дочух драскане от същата посока. После тишина. Завих първо наляво, после надясно и се озовах в началото на дълга лъкатушеща отсечка. Улицата надолу ставаше все по-стръмна. Минути по-късно ме погали морски ветрец, който изпълни ноздрите ми с миризма на солена вода. Още два завоя и пред мен, далеч в ниското, се появи самото море. По неговата мрачна неподвижност се поклащаха искрящи, светли петна — отраженията на криволичетата линия от светлинки, очертаваща улица „Пристанищна“. Небето на изток бе леко изсветляло. Едва забележим хоризонт очертаваше ръба на света. Стори ми се, че миг по-късно около Кабра се появи далечна светлина, но тя се изгуби от погледа ми при следващия завой.

Вдясно от мен, подобно на локвичка разлято мляко, пулсираше ярко петно, чиято светлина бе изтъкала прокъсана паяжина от сенките на паветата. Нашареният на ивици стълб до него, можеше да послужи за реклама на някоя призрачна бръснарница. На върха му се мъдреше пропухан глобус с бледа светлина, който приличаше на череп. Спомних си за една игра, която играехме като деца в Царството на Хаоса. Няколко изрисувани върху тротоара, постепенно избледняващи стъпки се отдалечаваха от странното място. Подминах го и скоро дочух

далечните крясъци на морските птици. Миризмите на морето заличиха уханията на есента. Светлото петно в небето над лявото ми рамо се беше издигнало още по-високо, да продължи напред по пътя си над набраздената водна повърхност. Скоро...

Продължих нататък и усетих как гладът ми се засилва. По другия тротоар забелязах човек, загърнат в тъмно наметало. По ботушите му играеха бледи отражения. Изравних се с него и го подминах, обладан от мисълта за апетитната риба, която ме очаква. Една котка, застанала пред близката врата, изостави за миг недообливаната си задница, за да ме огледа, без да сваля вирнатия си във въздуха заден крак. Подмина ме още един конник, който се бе запътил нагоре по улицата. Няколко остри реплики, разменени между мъж и жена, долетяха от мрачната къща до мен. Още един завой и иззад покрива на една от сградите, като великолепен петнист звяр, се показва луната...

Десет минути по-късно вече бях достигнал околностите на пристанището. Тръгнах по „Пристанищна“, осветена единствено от пръснати тук-там фенери с изпотрошени стъкла, няколкото кофи с горящ катран и новоизгрялата луна. Тук миризмата на морска сол и изхвърлени на брега водорасли беше далеч по-силна; наоколо се търкаляха всевъзможни боклуци, а минувачите бяха доста по-кolorитно облечени и по-шумни от тези по главната улица, без, разбира се, да броя Дропа. Скоро се озовах в дъното на залива, където шумовете, идващи от морето, надделяваха над всички останали. Вълните постепенно набираха сила, за да се разбият накрая в брега. После идваше ред на нежния шепот на отдръпващата се вода. Към това се прибавяше и проскърцването на корабите, подрънкването на веригите и от време на време лекото тупване на някой по-малък съд в стълбовете на пристана. Зачудих се къде ли е закотвена в този миг моята стара яхта „Звезден прах“.

Продължих по новата чупка на улицата, която водеше към западния край на пристанището. Пред мен притича черна котка, преследвана от два плъха. Колебах се известно време, докато преценя по коя от пресечките на „Пристанищна“ да тръгна. С познатите миризми се смеси и тази на сметище, а отнякъде съвсем наблизо се разнесоха викове, а после и шум от трошачи се столове и бутилки — сигурен признак, че съм на прав път. Отдалеч долетя звън на корабна камбана. Последваха няколко отегчени псувни и малко след това иззад

близкия ъгъл се появиха двама моряци. Те минаха край мен ухилени до ушите, залитайки със сериозна амплитуда, и докато се отдалечаваха, подхванаха някаква песен. Отидох до ъгъла и погледнах табелката, окачена на стената на сградата. На нея бе изписано „Морски бриз“.

Точно тази уличка ми трябваше. Обикновено я наричаха „Алеята на мъртъвците“. Свих по нея. За следващите петдесет стъпки не забелязах никакви трупове, нито дори някой проснат върху паважа пияница, макар че един мъж ми предложи нож за продан, а някакъв мустакат местен екземпляр ми каза, че би могъл да ме уреди с „нещо младо и стегнато“. Разочаровах и двамата, но все пак успях да науча от втория, че „При Кървавия Бил“ е съвсем наблизо. Продължих нататък. Погледите, които хвърлях назад от време на време, ме убедиха, че трите, загърнати с наметала фигури, които бях забелязал още на „Пристанищна“, са все така зад мен. Не бе изключено да ме следят, но също толкова вероятно беше и да не е така. Не изпитвах никакви зловещи предчувствия, пък и можеше да са съвсем случайни хора, запътили се нанякъде, затова реших да забравя за тях. Не последва нищо особено. Фигурите продължиха да се движат зад мен и когато накрая открих „При Кървавия Бил“ и понечих да вляза, те ме подминаха, за да седнат в едно малко бистро малко по-надолу по улицата.

Влязох в кръчмата и огледах салона. Барът беше отдясно, а масите отляво. По пода забелязах няколко петна със съмнителен произход. Надпис на окачената на стената дъска ме предупреждаваше да дам поръчката си на бара, като кажа на коя маса смятам да седна. Под него с тебешир бе добавено менюто за деня.

Отидох до бара и зачаках там, оглеждан отвсякъде, докато накрая ме приближи едър мъж със сиви, невероятно гъсти вежди и ме попита какво ще желая. Поръчах си порция моруна и посочих към една маса в далечния край на салона. Мъжът кимна, избоботи поръчката ми през един отвор в стената зад себе си и после ме попита дали ще искам да пийна и бутилка от „Пикнята на Бейл“ заедно с вечерята. Поисках. Той взе някаква бутилка, отвори я и ми я подаде заедно с една чаша. Платих и след това се отправих към масата, която бях избрал. Седнах с гръб към стената и зачаках.

През мръсните стъкла на газените лампи, закрепени със скоби за стените проблясваха мъждиви пламъчета. На една от ъгловите маси

трима мъже — двама по-млади и един на средна възраст — играеха на карти и си подаваха бутилка с вино. Вляво от мен похапваше възрастен мъж със страховит белег, който започваше над лявото му око и продължаваше под него. Той също бе седнал с гръб към стената, а на стола вдясно от него лежеше изваден от канията си кинжал със странно, дълго около петнайсет сантиметра острие. На друга маса си почиваха група музиканти — вероятно в паузата между изпълненията. Налях в чашата си малко от жълтеникавото вино и отпих глътка от него. Имаше специфичен вкус, който ме върна назад през годините. Не беше зле, стига да го пиеш на едри глътки. Барон Бейл притежаваше обширни лозя на около трийсет мили източно от града. Той беше главен снабдител на Двора на Амбър, а червените му вина бяха наистина забележителни. За сметка на това белите му нещо не се получаваха и той често подбиваше цените на местния пазар със солидни количества от второкачественото си производство. На етикета на виното бе отпечатан неговият герб и едно куче, застанало до него — баронът обичаше кучетата. Затова и хората наричаха това вино „Кучешка пикня“ или „Пикнята на Бейл“, в зависимост от това към кого смятаха да се обърнат. Любителите на кучетата понякога се засягаха при споменаването на първото название.

Приблизително едновременно с пристигането на поръчката, успях да забележа, че двама младежи, застанали на бара, ме оглеждат съвсем не между другото, като при това честичко си разменят неразбираеми за мен реплики, придружени от взривове смях. Реших да не им обръщам внимание и се заех с вечерята си. Малко след това мъжът с белега каза тихо с едва помръдващи устни, без да се навежда напред или да ме поглежда:

— Един безплатен съвет. Мисля, че ония двамата на бара са забелязали, че не си въоръжен и са те нарочили, за да се повеселят.

— Благодаря — казах аз.

Не че се съмнявах в способността си да се оправя с тях, но предпочитях да заобиколя евентуалните неприятности. Особено ако появяването на оръжие на видно за тях място би решило проблема.

Едно кратко съсредоточаване и Логрус затанцува пред очите ми. Не след дълго вече бях открил подходящо оръжие — нито прекалено дълго, нито прекалено тежко, добре балансирано, с удобна дръжка и нелош колан с ножница. Цялата операция заедно с призоваването ми

отне около три минути. Първо, защото съм придирчив и си падам по удобствата, което — ей богу — в случаи като този не е никак излишно. И второ, защото пресягането през Сенките е най-трудно в непосредствена близост до Амбър.

Въздъгнах след като усетих меча в ръката си и изтрих потта от веждите си. После бавно измъкнах колана с всичките му такъми изпод масата, поставих го на стола до себе си и изтеглих двайсетина сантиметра от острието. Момчетата на бара забелязаха моето изпълнение и аз им се ухилих. Те проведоха кратък разговор, след който набързо скатаха усмивките си. Напълних чашата си и я пресуших на екс. После отново се заех с рибата, за която Джорди се бе оказал напълно прав. Храната тук наистина си я биваше.

— Готин трик — каза мъжът на съседната маса. — Предполагам, че не е много лесно да го изучи човек.

— Не е.

— Така и трябва. С повечето свестни неща е така, защото иначе всеки щеше да ги умее. Все още не е изключено да се заядат с теб, тъй като си сам. Зависи колко са си пийнали и дали им стиска да го сторят. Това притеснява ли те?

— Не.

— Така си и знаех. Но те определено ще нападнат някого тази вечер.

— Откъде си толкова сигурен?

Той ме погледна за пръв път и се ухили зловещо.

— Предсказуеми са като механични играчки. Пак ще се видим.

Той хвърли една монета на масата, стана, запаса колана с кинжала, взе тъмната си, украсена с перо шапка и тръгна към изхода.

— Пази се.

Кимнах.

— Лека нощ.

Мъжът излезе навън. Младоците бяха започнали отново да си шепнат, но този път гледаха по-скоро след него. Явно взели решение, те станаха и излязоха бързо. За миг се почувствах изкушен да ги последвам, но нещо ме спря. Малко по-късно от улицата се дочу шум от боричкане. След това на вратата се появи олюляваща се фигура, която строполи на пода. Беше единият от пиячите. Гърлото му бе прерязано.

Анди поклати глава и нареди на един от прислужниците да отиде до близкия полицейски участък. После хвана трупа за краката и го изтегли навън, за да не пречи на влизащите посетители.

По-късно, докато си поръчвах нова порция риба, аз го разпитах за случилото се. Той вметна с многозначителна усмивка:

— Хич не е хубаво човек да се заяжда с кралските емисари. Доста трябва да те бива, за да станеш емисар.

— Значи мъжът, който седеше до мен, работи за Рандъм?

Анди ме огледа внимателно и след това кимна.

— Старият Джон работеше едно време и за Оберон. Върне ли се в града, непременно се отбива да хапне тук.

— Интересно от каква ли мисия се завръща този път?

Анди сви рамене.

— Кой знае? Плати ми с кашфански монети, а знам, че не е от Кашфа.

Замислих се над думите му, докато привършвах втората си порция. Каквато и информация да бе искал да получи Рандъм от Кашфа, тя най-вероятно вече пътуваше към двореца. Стига, разбира се, да е съществувала реална възможност да бъде събрана. Информацията почти сигурно касаеше Люк и Джасра. Беше ми любопитно.

След като привърших с вечерята, останах още доста време на масата, потънал в размисли, тъй като мястото бе поутихнало, въпреки че музикантите отново се бяха захванали за работа. Дали пък ония юначаги не бяха гледали през цялото време към Джон? Или просто бяха решили да тръгнат след първия човек, който излезе навън? Осъзнах, че отново почвам да мисля като амбърит, подозиращ заговори навсякъде, макар да бях отсъствал толкова дълго. Предположих, че се дължи на тукашната атмосфера. А и малко презастраховане нямаше да е излишно за момента, особено след като напоследък бях минал през какво ли не.

Допих чашата си и оставих бутилката на масата с последните няколко глътки в нея. Прецених, че няма какво да се кахъря повече, тъй като бях премислил всичко. Станах и запасах колана с меча.

Анди ми кимна, докато минавах край бара.

— Ако случайно срещнеш някого от двореца, можеш да му споменеш, че не съм предполагал как ще се развият нещата.

— Познаваше ли ги? — попитах аз.

— Да. Моряци. Корабът им пристигна преди няколко дни. И друг път са ми създавали неприятности. На бърза ръка си пропиваха парите и после се оглеждаха за лесен начин да се сдобият с още.

— Мислиш ли, че е възможно да са били професионалисти? Убийци, искам да кажа.

— Подозираш ги заради работата на Джон, така ли? Не. Твърде често си го отнасяха, обикновено поради собствената си глупост. Рано или късно щяха да си намерят майстора. Не мисля, че някой би ги наел за нещо сериозно.

— Значи и другият е мъртъв.

— А-ха. Проснат е нагоре по улицата. Можеш просто да споменеш, че са се оказали на погрешното място в неподходящ момент.

Загледах се е него и той махна с ръка.

— Виждах съм те край пристанището заедно с Жерар преди няколко години. Никога не забравям лицата, които си струва човек да запомни.

Кимнах.

— Благодаря. Храната тук е добра.

Навън бе станало по-хладно. Луната се бе изкачила по-високо, а морето бе станало по-шумно. Силна музика, примесена с гръмогласен смях, се разнасяше от една от кръчмите нагоре по улицата. Хвърлих един поглед, докато минавах край вратата ѝ, за да видя как някаква жена с уморен вид демонстрира, седнала на малък подиум, интимните подробности от анатомията си. Някой строши наблизко бутилка. Измежду двете отсрещни сгради се олюляваше пияница, протегнал ръка пред себе си. Продължих нататък. Вятърът се провираше между мачтите на пристанището. Осъзнах, че ми се иска Люк да е до мен, като в доброто старо време, преди нещата да се усложнят. Имах нужда да си поговоря с човек, който да е приблизително на моята възраст и да има близки до моите интереси. Всички мои роднини тук бяха успели вече да натрупат твърде много цинизъм и житейска мъдрост през изминалите векове, за да споделят схващанията ми за живота.

След десетина стъпки Фракир просто побесня на китката ми. Дори не опитах да измъкна новия си меч, тъй като не забелязах никого в непосредствена близост. Хвърлих се на земята и се претърколих вдясно. Едновременно с това от една сграда от другата страна на

улицата звънна тетива. Отправих един бърз поглед към мястото, където бях стоял преди малко, и забелязах, че от близката стена стърчи стрела. Съдейки по височината, на която се беше забила, тя вероятно щеше да поразии целта си, ако не бях реагирал достатъчно бързо. От друга страна, ъгълът ѝ на забиване ми подсказа, че съм се изтърколил в посоката, от която бе изстреляна.

Надигнах се колкото да мога да измъкна меча си и погледнах надясно. По най-близката постройка, която сега се намираше само на около четири метра от мен, не забелязах отворени прозорци или врати. Цялата ѝ фасада беше тъмна. Между нея и съседната къща обаче, се очертаваше проход, а познанията ми по геометрия ми подсказваха, че стрелата е била пусната именно оттам.

Претърколих се отново, за да се озова до ниската, покрита веранда, която се проточваше по цялата дължина на къщата, и се покатерих на нея, преди да се изправя в цял ръст. Продължих напред, притиснат до стената, проклинайки умишленото забавяне, което трябваше да си наложа, за да не вдигам излишен шум. Вече се бях приближил достатъчно, за да успея да сграбча потайния стрелец, преди да повтори опита си. Отчитах и възможността той да е заобиколил бързо постройката, за да ме нападне в гръб, и затова не пропусках да се огледам назад, докато пристъпвах крачка по крачка, протегнал напред меча. От лявата ми ръка се бе повесила Фракир, готова за действие.

Достигнах ъгъла, но тъй като не заварих никого там, се поколебах какво да предприема по-нататък. Малко магия нямаше да е никак излишна, но бях пропуснал — както обикновено — да се подсигурия с нужните заклинания. Всяко отклоняване на вниманието можеше да ми струва живота. Овладях дишането си и се заслушах...

Той беше доста опитен, но все пак успях да чуя слабия шум от стъпките му по покрива на верандата. Това естествено не означаваше, че зад следващия ъгъл не се крие още някой. Нямах никаква представа колко са хората, устроили ми тази засада. Струваше ми се, че всичко е твърде добре организирано, за да става дума за обикновен грабеж, следователно стрелецът едва ли беше сам. Сещах се поне за два-три начина, по които моите нападатели можеха да са разпределили силите си. Застинах на мястото си, а мозъкът ми заработи бясно. Бях убеден, че следващата атака ще е съгласувана. Веднага си представих стрелеца

зад ъгъла, готов да пусне стрелата си по даден сигнал. Всички останали най-вероятно бяха въоръжени с мечове...

Реших, че сега не е най-подходящият момент да се питам кой стои в дъното на всичко и как хората му са ме открили тук, ако, разбира се, не се бяха припознали. Точно сега това нямаше никакво значение. Ако тия момчета успеях да си свършат добре работата, аз щях да съм еднакво мъртъв, независимо от това дали бяха платени убийци или най-обикновени крадци.

Последва ново прошумоляване точно над мен. Ей сега...

Проехтя вик и един мъж скочи от покрива на улицата пред мен. Викът явно бе уговореният сигнал за стрелеца, защото някой тутакси се размърда около следващия ъгъл. Едновременно с това дочух шум от стъпки зад гърба си.

Още преди краката на човека от покрива да докоснат земята, аз вече бях насочил към него Фракир със заповедта да го убие. Втурнах се към ъгъла и успях да сваря Стрелеца неподготвен. Вдигнах меча си и го стоварих върху него. Острието разсече първо лъка, после ръката, която го държеше, и накрая потъна в корема на мъжа срещу мен. Зад него се очерта нова фигура с изваден меч, а друга вече тичаше към мен по верандата.

Подпрях падащото тяло с левия си крак и след това го тласнах назад към човека зад него. Използвах инерцията, която ми бе дал тласъкът, за да се завъртя тъкмо навреме и да парирам удара, насочен към главата ми. Мигновено контраатакувах с удар в гърдите, който нападателят ми парира на свой ред. С периферното си зрение успях да забележа, че мъжът от покрива се е проснал на земята и е вкопчил пръсти в гърлото си — доказателство, че Фракир си вършеше добре работата.

Нападателят, който бях оставил зад гърба си, ме караше да се чувствам твърде уязвим. Трябваше много бързо да измисля нещо, за да не усета в следващите две-три секунди острието му между ребрата си. Тъй че...

Вместо да го атакувам, аз имитирах препъване, като използвах лъжливото движение, за да балансирам тялото си и да заема нужната позиция.

Мъжът пристъпи тутакси напред и нанесе разсичащ удар от горе на долу. Отскочих встрани и го атакувах, извъртайки тялото си. Трикът

беше ефектен, но рискован, защото той можеше да предугади траекторията на движението ми.

Така и не разбрах дали е успял да се усети, но след като острието ми потъна в гърдите му, това вече нямаше особено значение. Просто продължих движението си, докато телата ни се срещнаха, след което използвах дръжката на меча като лост и обърнах с нея тялото му, завъртайки се с намерението да се озова лице в лице с нападателя, който бе дошъл откъм верандата.

Оказа се, че съм закъснял с малко, за да си осигуря достатъчно пространство и да успея да поваля противника си, като тласна мъртвото тяло към него. Все пак успях да го накарам да залитне при сблъсъка и това ми даде достатъчно време. Сега трябваше просто да измъкна меча си и тогава щяхме да останем само той и аз.

Дръпнах дръжката...

По дяволите! Острието се бе заклецило в някоя кост и не искаше дори да помръдне. В това време мъжът вече бе възстановил равновесието си. Завъртях тялото още малко, за да се предпазя с него, като едновременно с това се опитах да измъкна с лявата си ръка оръжието от вдървения юмрук на мъртвия си противник.

Проклятие! Пръстите на мъртвеца се бяха склучили като метални скоби около дръжката.

Мъжът срещу мен се ухили зловещо и започна да движи бавно острието на меча си, търсейки незащитено място, за да ме атакува. Точно тогава на пръстена му проблесна синият камък. Е, сега поне разполагах с отговор на въпроса дали засадата е била устроена точно за мен.

Приклегнах и разположих ръцете си ниско над тялото на мъртвия.

При подобни ситуации мозъкът ми е напълно изпразнен от рационални мисли и обзет от усещане за безвремие, което му позволява да отчете огромното количество мигновени импулси, запечатващи се в него като на видеолента, която след това мога да прегледам на спокойствие.

От няколко къщи наоколо, както и от различни места на самата улица до нас достигаха възбудени викове. Чувах как хората се приближават тичешком. Забелязах няколко локви кръв около себе си и си напомних мислено, че трябва да внимавам да не се подхлъзна.

Вдясно от мен лежеше мъртвият стрелец с разсечен на две лък. На улицата се бе проснал удушеният нападател от покрива, а близо до него бе застанал четвъртият мъж, който продължаваше да ме дебне. Тялото, в което бях забил меча си, се бе вкочанило окончателно. Все пак изпитах известно облекчение, когато видях, че никой не се притича на помощ на последния от убийците. Той от своя страна вече напредваше към мен, готов всеки миг да ме атакува.

Добре. Хайде.

Тласнах с все сила трупа срещу противника си, без да изчакам да видя какъв ще е резултатът. В рискования ход, който се канех да предприема, нямаше място за подобно любопитство.

Приклеках ниско долу и веднага след това се претърколих през рамо към проснатата възник фигура на мъжа от покрива, който бе пуснал меча си, докато се бе опитвал да изтръгне увилата се около гърлото му Фракир. Междувременно чух как зад мен противникът ми изръмжа недоволено. Това означаваше, че навярно бях успял да го изненадам точно в мига, в който той се е канел да ме атакува. Тепърва ми предстоеше да разбера дали това ще се окаже в моя полза.

Дясната ми ръка се плъзна и успя да сграбчи оръжието на мъртвия още преди да съм завършил кълбото си. Изправих се на крака, след което се завъртях с лице към нападателя, протегнах меча напред и отскочих леко назад.

Тъкмо навреме. Мъжът се спусна към мен с впечатляваща серия от удари, а аз заотстъпвах, парирайки неистово. Той продължаваше да се хили, но първата ми контраатака го накара да забави крачка, а втората — да спре.

Задържах позицията си. Противникът ми беше силен, но аз определено бях по-бърз от него. Няколко души бяха застанали наблизко и ни гледаха. Чух как някой изкрещя няколко съвсем безсмислени съвета. Така и не разбрах към кого от двамата ни бяха отправени. Сега беше негов ред да се защитава и той започна да отстъпва бавно. Вече бях сигурен, че мога да се справя с него.

Все пак той ми трябваше жив, което правеше задачата ми по-трудна. Синият камък, проблясващ на пръстена му при всяко по-рязко движение, ми напомняше за въпросите, които исках да му задам. Затова се налагаше да го притискам постепенно, за да успея накрая да го поваля...

Опитах да го накарам да се завърти, стъпка по стъпка, възможно най-неусетно, за да го препъна накрая в проснатия зад гърба му труп. И почти успях.

Когато задния му крак стъпи върху ръката на мъртвеца, той мигновено тласна тялото си напред, за да запази равновесие. Има моменти, в които човек просто трябва да последва моментния си порив, без да разсъждава за последствията. Моят противник направи точно това, като продължи първоначалното си движение с бясна атака, която ме свари сравнително открит, тъй като точно в този мит аз се подготвих да го притисна. Явно бях надценил моментното си преимущество.

Той нанесе силен разсичащ удар, който изведе оръжието му доста встрани от линията на атаката. Успях да парирам, но и двамата се завъртяхме, а телата ни се сблъскаха. За съжаление това му предостави възможността да забие с все сила левия си юмрук в незащитения ми бъбрек.

Мъжът изстреля тутакси левия си крак напред, да ме препъне, а аз осъзнах, че няма да мога да му попреча. Единственото, което можех да направя, бе да се вкопча в наметалото му, преди да падна, да го повлека със себе си и да се претърколя след като и двамата се стоварим на земята с надеждата, че накрая ще успея да се озова върху него. Наистина паднахме заедно, но аз не успях да се претърколя, тъй като предпазителят на един от двата меча — вероятно на моя — ме сръга доста неприятно в ребрата.

Дясната ми ръка остана затисната под тялото ми, омотана в наметалото. Неговата лява ръка беше свободна и той впи пръстите ѝ в лицето ми. Аз ги ухапах, но не успях да стисна зъбите си по-здраво. Междувременно успях да освободя собствената си лява ръка и веднага след това забих юмрук в лицето му. Той извърна глава, опита се да ме срита с коляно в кръста и стрелна пръстите си към очите ми. Сграбчих китката му и я задържах. Десните ръце и на двамата бяха затиснати под тежестта на телата ни, затова единственото, което можех да направя, бе да стисна по-здраво.

Костите на китката му изпукаха и той извика за пръв път от болка. После просто го избутах встрани и се претърколих, без да го изпускам. Край на играта. Бях спечелил.

И точно когато почти се бях изправил, тялото му неочаквано омекна в ръцете ми. За миг си помислих, че се опитва да ме изиграе за последен път, но после видях острието, което стърчеше от гърба му, ръката стиснала дръжката на меча и накрая озлобеното лице на мъжа, който бе нанесъл удара и вече се канеше да измъкне оръжието си.

— Копеле мръсно! — изкрещях аз на английски, без да съм наясно дали ще разбере думите ми, освободих се от товара си и забих юмрука си в лицето на непознатия. Той се просна по гръб и изпусна меча си. — Той ми трябваше жив!

Сграбчих доскорошния си противник и го изправих във възможно най-удобната за мен позиция.

— Кой ви изпрати? Как успяхте да ме откриете?

Мъжът се ухили немощно и от устните му се стече кървава струйка.

— Губиш по точки — каза той задавено. — Сети се сам.

После се срина върху мен и остави кърваво петно върху ризата ми.

Приклеках до него и измъкнах пръстена му, за да го прибавя към проклетата колекция от сини камъчета. После се изправих и хвърлих гневен поглед към мъжа, който бе нанесъл фаталния удар. Двама души му помагаха да се изправи на краката си.

— Защо го направи, дявол да те вземе? — попитах аз, докато се приближавах към него.

— Спасих проклетия ти живот — изпъшка той.

— Как ли пък не! Само го усложни допълнително! Този човек ми трябваше жив!

Тогава чух един женски глас, който ми се стори познат. Тя постави леко ръка на рамото ми. Дори не бях осъзнал, че съм понечил отново да ударя мъжа.

— Той изпълняваше моите заповеди. Боях се за живота ви и нямах никаква представа, че ви е нужен жив.

Вгледах се в чертите на бледото ѝ лице, очертано на фона тъмната качулка на наметалото ѝ. Беше Винта Бейл — любима на мъртвия Кейн и трета дъщеря на барон Бейл, на който Амбър дължеше огромна част от махмурлука си.

Усетих, че треперя леко. Поех дълбоко въздух и овладях тялото си.

— Разбирам — казах след това. — Благодаря ви.

— Съжалявам — каза тя.

Поклатих глава.

— Нямало е как да разберете. Стореното — сторено. Дълга благодарност на всеки, който се е опитал да ми помогне.

— Аз все още мога да ви помогна — отбеляза тя. — Макар да не успях да се ориентирам в ситуацията от самото начало, сега си мисля, че опасността може и да не е преминала. Нека се махнем оттук.

Кимнах.

— Моля, изчакайте ме за миг.

Отидох до тялото на удушения мъж и свалих Фракир от врата му. Тя мигновено се скри в левия ми ръкав. Мечът, който бях използвал, пасваше на празната ножница и аз го прибрах в нея, след което наместих катарамата на колана.

— Да вървим — казах аз.

Тръгнахме заедно с Винта Бейл и двамата й слуги обратно към „Пристанищна“. Любопитните зяпачи се отдръпваха чевръсто, за да ни направят път. Някои от тях сигурно бяха се захванали вече да пребъркат дрехите на мъртъвците. Каквито управниците, такива и поданиците. И все пак, добри или лоши, роднините са си роднини.

ГЛАВА 5

Вървахме с лейди Винта и двамата семейни прислужници на рода Бейл под ярката луна и едрите звезди на нощното небе, отдалечавайки се бързо от „Алеята на Мъртъвците“. Все още усещах силна болка на мястото, където ме бе ударил предпазителят на меча, но въпреки това бях благодарен, че ми се е разминало толкова леко. Нямах никаква представа как са успели да ме открият толкова скоро след завръщането ми, но ми се струваше, че Винта знае нещо по този въпрос. Бях склонен да ѝ се доверя, тъй като в известна степен я познавах. Освен това мъжът, когото бе обичала — моят чичо Кейн — бе загинал от ръката на човека, който най-вероятно бе организиран и покушението срещу мен. Всеки път, когато откриех по някой син кристал, Люк неминуемо се оказваше замесен.

Когато стигнахме края на „Пристанищна“, продължихме по бреговата линия. Попитах Винта какво е намислила.

— Не трябваше ли да свием по „Лозарска“? — добавих след това.

— Знаете, че ви грози опасност — заяви тя.

— Това е повече от очевидно.

— Бих могла да ви заведа в къщата на баща си, горе в града — каза Винта, — или пък да ви съпровожда заедно с прислужниците до двореца, но явно вашите врагове доста бързо се ориентират в обстановката.

— И това е вярно.

— Нашата яхта е закотвена до един пристан малко по-долу. С нея бихме могли да отплуваме от залива и да стигнем на сутринта в имението на баща ми. Така ще изчезнете за известно време, а вашите противници ще останат доста озадачени.

— Значи смятате, че дори в двореца няма да съм в безопасност?

— Не е изключено — каза Винта. — Във всеки случай всяка ваша стъпка вероятно ще бъде следена. Ако дойдете с мен ще им е трудно да го сторят.

— Съгласен съм, но след като не се върна в двореца и стражите съобщят на Рандъм, че съм тръгнал към „Алеята на Мъртъвците“, това ще предизвика сериозна суматоха сред роднините ми.

— Бихте могли да се свържете с него утре сутринта и да му обясните къде се намирате, стига Картите ви да са у вас.

— Да, бих могъл. Между другото, как успяхте да ме откриете? Само не ми казвайте, че е било чиста случайност.

— Проследихме ви. Бяхме седнали в заведението срещу кръчмата на Бил.

— Значи сте очаквали, че може да се случи нещо подобно?

— Виждах такава възможност. Ако разполагах с малко повече информация, сигурно щях да успея да се намеся по-рано.

— В такъв случай, какво всъщност става? Какво знаете и каква е вашата роля в цялата история?

Винта се засмя и аз осъзнах, че чувам смеха ѝ за пръв път. За моя изненада той далеч не бе така хладен и подигравателен, както си го бях представял.

— Искам да отплувам преди нивото на прилива да започне да спада, а за да ви разкажа цялата история, ще ми е необходимо доста време. Ще ви се наложи да изберете между сигурността и задоволеното любопитство, Мерлин.

— И двете са ми еднакво нужни, затова предпочитам да ги получа последователно.

— Добре — каза Винта и се обърна към по-дребния от двамата слуги — този, когото бях ударил. — Джарл, върни се у дома. Утре сутринта кажи на баща ми, че съм решила да отида до Арбор. Кажи му още, че ми се е приискало да се поразходя с яхтата, тъй като нощта е била чудесна. Не му споменавай за Мерлин.

Мъжът докосна периферията на шапката си.

— Разбирам, господарке.

Той се обърна и тръгна обратно в посоката, от която бяхме дошли.

— Да вървим — каза Винта и двамата с едрия слуга, който се казваше Дрю, както разбрах по-късно, ме заведоха до един от пристаните, на който бе закотвена дълга и тясна яхта.

— Оправяте ли се с ветроходството? — попита тя.

— Имам известен опит — казах аз.

— И това е достатъчно. Ще трябва да ни помогнете.

И аз им помогнах. Докато излезем от залива, си разменихме само няколко кратки реплики. Дрю управляваше яхтата, а ние се захемме с разгъването на платната. Едва по-късно успяхме да подхванем нещо като разговор. Вятърът не ни създаваше проблеми, нещо повече — държеше се почти безупречно. Плъзнахме се напред, заобиколихме вълнолома и напуснахме залива без особени проблеми. И двамата с Винта бяхме съблекли наметалата си. Тя беше облечена с тъмни панталони и риза от плътна материя, сякаш бе очаквала събитията да се развият така. На колана, който свали от кръста си, висеше не някой украсен със скъпоценни камъни кинжал, а съвсем истински меч със стандартни размери. Докато наблюдавах движенията ѝ, си помислих, че тя вероятно умее да го използва доста добре. Винта ми напомняше за някого — не толкова като външност, колкото като маниери и тембър на гласа. Не можех да се сетя за кого точно, но сега това не беше толкова важно. Първо трябваше да си припомня всичко, което вече знаех за нея и след като яхтата пое стабилно по курса си, аз се усамотих за няколко минути, загледан в мрачната водна повърхност.

Като начало имах най-обща представа за това как бе протекъл животът ѝ дотук. Бяхме се срещали няколко пъти на светски приеми. Тя знаеше, че съм син на Коруин, че съм се родил и съм отраснал в Царството на Хаоса, и че във вените ми тече наполовина кръвта, от която бе произлязъл в незапомнени времена и родът на Амбър. От последния ни разговор бях разбрал, че е знаела, че съм прекарал дълго време на някаква Сянка, към която съм се привързал и където съм отишъл, за да се дообразовам. Очевидно моят чичо Кейн не бе пожелал да държи Винта в неведение относно семейните дела, което ме караше да се замисля за дълбочината на тяхната връзка. Бях чул, че са заедно от няколко години. Затова се чудех какво ли още знаеше тя за мен. С нея се чувствах в относителна безопасност, но все пак се налагаше да преценя какво точно да ѝ кажа в замяна на информацията, с която очевидно разполагаше. Вярно, да се направи услуга на човек от кралското семейство никога не е излишно, но защо точно на мен? Единствената причина, за която се сещах в момента, бе евентуалното ѝ желание да отмъсти за смъртта на Кейн. Ако наистина беше така, аз бях склонен да споделя с нея част от това, което знаех. Винаги е добре човек да разполага с още един съюзник. Трябваше само да реша каква

част от общата картина да ѝ представя. Определено не ми се искаше да я запозная изчерпателно с хода на събитията, но от друга страна не бях сигурен какво точно иска да узнае. Най-вероятно ѝ се щеше собственооръчно да стисне убицеца за гушата, когато му дойдеше времето. Обърнах се към мястото, където бе застанала Винта и се загледах в осветените от лунната светлина остри черти на лицето ѝ. В изражението ѝ нямаше и следа от каквато и да било жажда за мъст.

Докато се отдалечавахме на изток от залива, понесени от благоволенieto на морския бриз, ние подминахме внушителната скалиста снага на Колвир, върху която подобно на инкрустирани диаманти проблясваха светлините на Амбър. Отново усетих как ме обзема познатото чувство на привързаност към това място. Макар да бях израснал, заобиколен от неизброими неевклидови парадокси, сред мрака и причудливите светлини на Хаоса, където представите за красота имат по-скоро сюрреалистични измерения, аз усещах как с всяко следващо посещение в Амбър връзката ми е него ставаше все по-здрава, докато накрая го приех за свой втори дом. Не исках Люк да насочва дулата на карабините си към него, нито главорезите на Далт да се разхождат по улиците му. Бях готов да се боря с тях на живот и смърт, за да им попреча да го сторят.

Стори ми се, че на брега, близо до мястото, където бе положено тялото на Кейн, се появи едно малко, ослепително бяло петънце, което отначало се движеше бавно, после по-бързо, за да се скрие накрая зад една от скалите на склона. Бях почти убеден, че това е Еднорога, но мракът и краткото време, за което бях мярнал светлинката, ме караха да се колебая.

Малко след това платната се изпънаха под напора на невероятно благоприятен за курса ни вятър и това ме изпълни с чувство на благодарност. Усещах се изморен, въпреки че бях проспал по-голямата част от деня. Бягството от кристалната пещера, схватката с Обитателя и надбягването с магическото торнадо и неговия маскиран господар се бяха слели в съзнанието ми в една почти непрекъсната последователност. Да не говорим за факта, че все още усещах възбудата от последното си премеждие. Засега не исках нищо друго, освен да слушам пляска на вълните, загледан в начупената, мрачна брегова линия или пък в блещукащата морска повърхност откъм десния борд на яхтата. Не исках нито да мисля, нито дори мърдам...

Една бледа ръка докосна рамото ми.

— Уморен си — чух я да казва.

— Като че ли да — чух след това и собствения си глас.

— Ето, вземи плаща ми. Защо не се наметнеш с него и не поспиш малко. Яхтата държи стабилно курса. Ние двамата ще се справим лесно отгук нататък. Вече нямаме нужда от трети човек.

Кимнах и се загърнах с плаща.

— Надявам, че наистина е така. Благодаря ти.

— Да си гладен или жаден?

— Не, не съм. Хапнах солидно в кръчмата.

Ръката ѝ беше все така на рамото ми. Погледнах я. Тя се усмихваше. За пръв път я виждах усмихната. Винта докосна с върховете на пръстите на другата си ръка кървавото петно върху гърдите ми.

— Не се безпокой. Аз ще се погрижа за теб — каза тя.

Усмихнах ѝ се. Стори ми се, че тя също ме желае. Винта притисна леко рамото ми и след това се отдалечи. Проследих я с поглед и се замислих дали в представата, която си бях създал за нея от предишните ни срещи, не липсваше някоя значима брънка. Чувствах се обаче твърде уморен, за да натоваря съзнанието си с една нова загадка. Мислите се движеха все по-бавно и по-бавно...

Облегнат на планшира, полюшван леко от вълните, аз усетих как главата ми клюмва. Зърнах през полузатворените си очи тъмното петно върху бялата си риза, което Винта бе забелязала. Кръв. Да, кръв...

— Първа кръв! — извика Деспил. — Достатъчно! Удовлетворен ли си?

— Не! — извика Джърт. — Та аз едва го одрасках!

Той се завъртя на своя камък и размаха към мен шиповете на тризбеца си, готов отново да ме нападне.

Кръвта се процеждаше бавно от рязката на лявата ми ръка и се оформяше в малки мехурчета, които се издигаха, подобно на шепа пръснати във въздуха рубини. Вдигнах щита си във висок гард и смъкнах по-ниско тризбеца, който държах встрани с изпънатата си дясна ръка. Свих леко лявото си коляно и завъртях своя камък на деветдесет градуса спрямо равнината, в която бяхме застанали. Джърт коригира мигновено позицията си и се спусна на около три метра по-

надолу. Завъртях се на още деветдесет градуса и всеки от нас се озова с главата надолу спрямо другия.

— Амбърско копеле! — изкрещя той, върховете на тризъбеца му проблеснаха и към мен се устремиха три светлинни остриета, но аз успях да ги парирам с щита си. Наоколо се разхвърчаха искри, които мигом се понесоха към бездната на Хаоса, над която бяхме застанали.

— Майната ти! — отвърнах аз. Вдигнах високо ръката си, стиснах дръжката на тризъбеца и от тънките му като косъм върхове се отделиха три лъча, които насочих с разсичащо движение към пищялите на Джърт.

Той помете лъчите с щита си почти на ръба на триметровата зона, в която поразяващото им действие бе най-силно. За да се възстанови зарядът на тризъбеца са необходими около три секунди, които използвах, за да имитирам смъртоносен удар, насочен към лицето му. Джърт вдигна подсъзнателно щита си, а аз насочих върховете на оръжието си към коленете му. Той обаче успя да изпревари изстрела ми с около секунда, смъквайки щита си в нисък гард, и на свой ред атакува лицето ми, след което направи едно пълно завъртане назад. Явно смяташе, че времето, необходимо за презареждане, ще му е достатъчно, за да се издигне нагоре, с протегнат пред себе си щит, и да разсече рамото ми.

Но в мига, в който се опита да го направи, аз вече бях успял да го заобиколя с подобно на неговото завъртане. Атакувах мигновено собственото му незащитено рамо, но то се оказа извън обсега на тризъбеца ми. Забелязах, че далеч вдясно Деспил също се върти заедно с големия колкото плажна топка камък, на който бе застанал, а моят секундант Мандор се спуска стремглаво надолу. И четиримата успяхме да се задържим върху малките камъни благодарение на подходящо изменената форма на краката си, носейки се по едно от външните течения на Хаоса като по ръба на водовъртеж. Джърт се завъртя, за да ме последва. Той бе изпънал лявата си ръка, към която бе прикрепил щита, и правеше с нея бавни кръгови движения. Дългият му около метър щит, подсилен допълнително от обратната си страна, проблясваше при изблиците на гибелните огнени струи, които се появяваха на най-неочаквани места през непредсказуеми интервали от време. Джърт държеше тризъбеца си в средна позиция за атака, а зъбите му бяха оголени в гримаса, която трудно би могла да мине за

усмивка. Дватама продължавахме да се въртим по ръба на въображаемия кръг с диаметър около четири метра, търсейки открито място, за да нанесем удара си.

Наклоних равнината на своята орбита и той незабавно ме последва. Повторих движението си, той също. Тогава аз се гмурнах напред на около деветдесет градуса, вдигнал щита над себе си. Едновременно с това завъртях китката на дясната си ръка, отпуснах лакътя си надолу и пласирах кос удар под линията на неговия гард.

Джърт изръмжа някакво проклятие и ме атакува, но аз успях да парирам. Върху бедрото на левия му крак се бяха появили три тъмни резки. Лъчите на тризбеца могат да отворят рана, чиято максимална дълбочина е около два сантиметра, затова при по-сериозни схватки с това оръжие предпочитаните мишени са гърлото, очите, слепоочията, вътрешната страна на китките и бедрените артерии. И все пак един сериозен брой рани по коя да е част от тялото биха могли накарат всеки противник да се запъти сред рояк от алени мехурчета към мястото, откъдето никога не се завръща.

— Кръв! — извика Мандор, след като от раната върху крака на Джърт се заиздигаха кървави мъниста. — Удовлетворени ли сте, господо?

— Удовлетворен съм — отвърнах му аз.

— Аз не съм! — изкрещя Джърт, обърна се към мен, докато се изтеглях вляво, и се завъртя, за да се озове вдясно от мен. — Попитай ме пак след като му прережа гърлото!

Джърт ме мразеше още от времето преди да проходи, при това по причини, известни само на него. Аз не го мразех, но да го харесвам определено надхвърляше възможностите ми. Виж, с Деспил винаги успявах да се разбера съвсем нормално, макар че той заставаще доста по-често на страната на Джърт, отколкото на моята. Но това беше разбираемо, Джърт бе все пак неговият по-малък кръвен брат.

Тризбецът на Джърт проблесна, аз парирах и веднага отвърнах на удара. Той разпръсна лъчите, които бях насочил към него, и се превъртя встрани. После върховете на оръжията ни пламнаха едновременно и във въздуха между нас се посипа дъжд от искри, след като и двамата успяхме да отразим взаимните си удари. Веднага щом тризбецът ми възстанови заряда си, аз атакувах отново, този път ниско долу. Неговият удар пък бе насочен, към горната част на тялото

ми. И отново лъчите на двата тризъбеца бяха пометени от щитовете ни. Скъсихме дистанцията помежду си.

— Джърт — казах аз, — ако някой от двама ни убие другия, после ще бъде наказан с прогонване. Да спрем дотук.

— Удоволствието си заслужава цената — каза Джърт. — Да не мислиш, че не съм се сетил сам за това?

И той отправи разсичащ удар към лицето ми. Вдигнах едновременно щита и тризъбеца си и още преди искрящият водопад на отразения удар да се е разсеял, го атакувах на свой ред. Джърт изкрещя.

Свалих щита до нивото на очите си и видях, че той се е сгърчил. Изпуснатият му тризъбец се отдалечаваше бавно, последван от лявото му ухо. Кървавата дияра, която то оставяше, се разпадаше бързо на кървави мехурчета. Част от скалпа на Джърт се вееше свободно и той се опитваше да го притисне обратно към главата си. Мандор и Деспил вече се носеха бясно към нас.

— Обявявам дуела за приключен! — изкрещяха и двамата почти едновременно и аз включих предпазителя на тризъбеца си.

— Много ли е зле? — попита ме Деспил.

— Не знам.

Джърт му позволи да се приближи, за да огледа раната, и след малко Деспил каза:

— Нищо му няма. Само дето мама ще побеснее.

Кимнах и след това отбелязах:

— Идеята беше негова.

— Знам. Хайде да се махаме оттук.

Джърт не помръдваше. Бе отпуснал щита си като прекършено крило. Деспил го поведе към една от близките пътеки на Ръба. Тръгнах след тях. Моят заварен брат Мандор, син на Сауал, сложи ръка на рамото ми.

— Знам, че не си искал да го подредиш така — каза той.

Кимнах и захапах устната си. Деспил беше прав за майка ни — Лейди Дара. Тя предпочиташе Джърт пред мен и той сигурно щеше да успее да я убеди, че виновният съм аз. Понякога имах чувството, че майка ми обича повече от мен и двамата си сина от Сауал — стария Херцог на Покрайнините, за когото се бе омъжила, след като татко така и не поискал ръката ѝ. Веднъж я чух да казва, че ѝ напомням за баща

си. Казвали са ми, че двамата с него си приличаме поразително. Замислих се отново за Амбър и за Сенките и усетих как ме прониза познатият страх, тъй като веднага си спомних за гърчещия се непрестанно Логрус — моят единствен ключ към външните светове. Знаех си, че най-вероятно ще опитам да премина през него по-скоро, отколкото бях възнамерявал отначало.

— Нека отидем при Сухай — казах на Мандор, докато се издигахме заедно над Бездната. — Има още много неща, за които бих искал да го попитам.

Когато след това постъпих в онзи колеж на сянката Земя, не си правех труда да се обаждам често вкъщи.

— ... вкъщи — чух да казва Винта. — Почти стигнахме. Пийни малко вода. — И ми подаде една бутилка. Отпих няколко големи глътки.

— Благодаря ти.

Протегнах се, за да раздвижа изтръпналите си мускули и вдишах соления морски въздух. Огледах се за луната. Беше останала далеч зад рамото ми.

— Здравата се беше унесъл — каза Винта.

— А говорих ли, докато спях?

— Не.

— Слава богу.

— Нещо лошо ли сънува?

Повдигнах рамене.

— И по-лоши сънища съм имал.

— Всъщност вдигна малко шум точно преди да те събудя.

— Ох.

Далеч пред нас забелязах малка светлинка върху мрачния нос. Винта ми я посочи и каза:

— След като я подминем, ще видим и пристанището на Бейлпорт. Там ще закусим и ще намерим коне.

— А далеч ли е Арбор?

— На около миля от градчето — отвърна ми Винта. — Освен това пътят дотам е лек.

Тя остана за известно време до мен, вперила поглед в морето и бреговата линия. За пръв път просто стояхме един до друг, без ръцете или умът ми да са заети с нещо друго. Тогава се обадиха сетивата ми

на магьосник. Стори ми се, че долавям в близост до себе си някаква магическа сила. Не ставаше въпрос за някакво заклинание или за излъчването на някакъв магически предмет, който тя носеше у себе си, а по-скоро за нещо едва доловимо. Призовах магическото си зрение и го насочих към нея. Отначало не забелязах нищо, но любопитството ми ме насърчи да продължа. Призовах на помощ силите на Логрус...

— Моля те, не го прави — каза тя.

Това си беше жива издънка. Да се оглежда по този начин друг адепт се смята за доста нетактично.

— Съжалявам — казах аз. — Не знаех, че се посветена в Умението.

— Не съм — отвърна Винта, — но съм доста чувствителна към неговите прояви.

— В такъв случай би могла бързо да го усвоиш.

— Моите интереси са насочени в друга посока — каза тя.

— Предположих, че над теб тегне нечие заклинание — обясних аз. — Просто се опитвах...

— Каквото и да си видял, то е част от мен. Нека го оставим на мира.

— Разбира се. Съжалявам.

И все пак тя съзнаваше, че не бих могъл да се откажа просто така, защото присъствието на непозната магическа сила представлява потенциална заплаха, затова продължи:

— Не е нещо, което би могло да ти навреди, повярвай ми. Дори напротив.

Замълчах, но тя не пожела да продължи. Затова оставих за момента нещата непроменени. Загледах се отново в светлината на брега. Каква ли сила притежаваше Винта? Как бе разбрала, че съм се върнал? Да не говорим, че бе успяла дори да ме открие на „Алеята на Мъртъвците“. Тя вероятно знаеше, че неминуемо ще си задам този въпрос и аз очаквах да демонстрира своята добронамереност, като ми разясни ситуацията.

Погледнах към нея и тя отново ми се усмихна.

— Вятърът скоро ще смени посоката си — каза тя. — Извини ме, но трябва да подготвя яхтата.

— Мога ли да помогна с нещо?

— След малко. Ще те повикам.

Проследих я с поглед и тогава ме споходи тайнственото усещане, че тя също ме наблюдава, макар да гледаше в друга посока. После осъзнах, че редом с морето, това чувство е присъствало от известно време в съзнанието ми.

След като привързахме яхтата на пристана и подредихме всичко необходимо по нея, ние се отправихме към един хълм по широк калдъръмен път. Недалеч от нас се виждаше странноприемница, от чийто комин се виеше пушек. Небето бе започнало да изсветлява на изток, а след обилната закуска, утринните лъчи вече бяха огрели света. Излязохме от странноприемницата и отидохме до поста за смяна на коне, където си избрахме три кротки животни, с които трябваше да стигнем до имението на барон Бейл.

Беше една от ония ясни, сухи есенни утрини, които стават все по-редки с приближаването на зимата. Едва сега успях да се усетя щогоде отпочинал и тъй като в странноприемницата имаха кафе — нещо не чак толкова характерно за Амбър извън двореца — аз с удоволствие изпих една чаша. Чудесно е да яздиш бавно в това време на годината и да долавяш уханието на земята, да гледаш как влагата се изпарява от почвата и пожълтелите листа, да усещаш вятъра по лицето си, да гледаш птиците и да се наслаждаваш на песните им малко преди да отлетят към страните на вечното лято. Яздехме мълчаливо и нищо особено не попречи на обзелото ме настроение. Спомените за изживените страдания, за мъката и разочарованията са силни, но въпреки това избледняват под напора на подобни омиротворени островчета в паметта ни. И днес, щом затворя очи и прегледам мислено календара на своя живот, аз често се озовавам отново сред ония къщи с каменни огради в Бейлпорт, яхнал коня си редом с Винта Бейл по улиците, огласени от крясъка на чайките. Времето е безсилно да заличи този спомен, обсебил завинаги едно кътче от сърцето ми.

След като пристигнахме в Арбор, оставихме конете на прислужниците, за да се погрижат за тях и да ги върнат после в града. Дрю се отправи към стаята си, а ние с Винта продължихме към построената на близкото възвишение къща на имението. От къщата се откриваше гледка към околните хълмове и каменистите равнини, покрити с лозя. Горестно ни посрещна цяла орда от кучета, които се опитваха да се държат приятелски, докато вървахме към главния вход. Дори след като влязохме вътре, дълго чувахме възбуждения им лай през

отворените прозорци. Дърво и ковано желязо, постлан със сиви каменни плочи под, високи тавани с подпорни греди, издължени прозорци, портрети на членовете на фамилията, няколко малки гоблена в оранжеви, кафяви, бежови и сини тонове, колекция от стари оръжия, по някои от които се забелязваха петна от ръжда, опушена камина... Прекосихме голямата предна зала и се отправихме към стълбището.

— Това е твоята стая — каза Винта, след като отвори една врата от тъмно дърво и ми кимна. Влязох вътре и огледах стаята. Беше просторна, с прозорци, които гледаха към равнината на юг. Повечето от слугите по това време на годината бяха в къщата на барона в града.

— Има баня в съседното помещение — добави тя и ми посочи една врата вляво.

— Страхотно. Благодаря ти, точно от това имах нужда.

— Оставям те да си починеш на спокойствие. — Винта отиде до един от прозорците и погледна надолу. — Ще се срещнем, ако искаш, след един час на терасата.

Отидох до нея и погледнах през прозореца. Под него се виждаше просторна тераса, засенчена приятно от няколко древни дървета, чийто оцветени в жълто, кафяво и червено листа бяха изпъстрили плочите на пода. На ограденото от цветни лехи място бяха разположени няколко маси със столове, умело разделени една от друга от насадени в саксии храсти.

— Съгласен съм.

Винта се обърна към мен.

— Нещо по-специално, от което да имаш нужда?

— Ако има кафе, с удоволствие бих изпил чаша или две на терасата.

— Ще видя какво мога да направя.

Тя се усмихна и сякаш за миг се люшна леко към мен. Стори ми се, че ѝ се иска да я прегърна. Но аз не го направих, защото ако се лъжех, това можеше да доведе до доста конфузна ситуация. Освен това не исках да се сближавам излишно с нея, преди да съм убеден какво точно е намислила. Затова отвърнах на нейната усмивка и сложих ръка на рамото ѝ.

— Благодаря ти — казах аз и отстъпих встрани. — Нямам търпение да вляза в банята.

После я изпратих до вратата на стаята. Наистина умирах от желание да си смъкна ботушите и да се потопя във ваната за едно дълго, горещо отпускане.

След известно време, облечен в чисти дрехи, придобити по познатия начин, аз слязох на долния етаж и бързо открих страничната врата, която водеше през кухнята към терасата. Винта бе седнала на една маса в източния ѝ край. Тя също се беше погрижила за тоалета си и бе облякла кафяви панталони за езда и свободна риза с тютюнев цвят. На масата забелязах каничка с кафе и поднос с плодове и различни видове сирене. Нападалите листа шумоляха под краката ми, докато прекосявах терасата.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита ме Винта.

— Определено — отвърнах и аз.

— А успя ли да се свържеш с двореца?

Кимнах. Рандъм се ядоса малко, задето съм излязъл, без да го предупредя, но аз не си спомнях да ми е казвал да не го правя. Раздразнението му се поуталожих, след като разбра, че всъщност не съм се отдалечил много и накрая дори се съгласи, че може би е било по-разумно да постъпя именно така след снощното нападение. „Отваряй си очите и ме дръж в течение“ — това бяха последните му думи.

— Чудесно. Кафе?

— С удоволствие.

Винта ми наля и посочи към подноса. Аз взех една ябълка и отхапах от нея.

— Събитията се раздвижиха — отбеляза тя многозначително, докато си наливаше от кафето.

— Не мога да го отрека — казах аз.

— А твоите неприятности се намножиха.

— И това е така.

Винта отпи от кафето си.

— Би ли искал да ми разкажеш за тях? — каза тя накрая.

— Те наистина не са една или две — отвърнах ѝ аз. — Ти спомена снощи, че и твоята история е от дългите.

Винта се усмихна леко.

— Не бързаш да ми се довериш — каза тя. — Разбирам те. Защо ли би трябвало да се доверяваш на някого, след като неприятностите

чукат на вратата ти. Неприятности, които ти самият не можеш да разбереш напълно. Права ли съм?

— Не мога да го отрека.

— Искам да те уверя, че твоята безопасност е от огромно значение за мен.

— Това свързано ли е по някакъв начин с убийството на Кейн?

— Да — каза тя. — Бих искала да ги изпреваря, тъй като те могат да убият и теб.

— Да разбирам ли, че отмъщението не е основната ти цел?

— Точно така. Предпочитам да предпазя живите, преди да си отмъстя за мъртвите.

— А не мислиш ли, че това биха могли да се окажат двете страни на едно и също нещо?

— И това не е изключено — каза Винта, — но все още не съм сигурна дали именно Люк е изпратил снощните убийци.

Оставих ябълката в чинията си и отпих голяма глътка от кафето.

— Люк ли? — попитах аз. — Кой Люк? Какво знаеш за този Люк?

— Лукас Рейнард — каза тя спокойно. — Човекът, който е събрал група от наемници в областта Пекос в северната част на Ню Мексико, снабдил ги е със специални амуниции, които могат да бъдат използвани в Амбър, и сега изчаква удобен момент, за да ги прехвърли тук и да опита да повтори това, което твоят баща постигна преди години.

— Майка му стара! — казах аз.

Това наистина обясняваше доста неща. Като например защо бях заварил Люк облечен в ония прашни дрехи във фоайето на „Хилтън“ в Санта Фе, когато той ми бе обяснил, че е скитосвал из покрайнините на Пекос, както и как се бе озовал онзи патрон в джоба му. Ето значи защо му се бе налагало да пътува толкова често до Ню Мексико под предлог, че бизнесът там върви добре... Тази версия не ми бе хрумвала до момента, но тя звучеше доста логично в светлината на всичко, което бях научил досега.

— Добре — казах аз, — явно наистина познаваш добре Люк Рейнард. А ще имаш ли нещо против да ми обясниш как си се добрала до тази информация?

— Да.

— Да?

— Да, имам нещо против. Може би наистина ще трябва да го направим по твоя начин и да обменяме информацията си на части. Като си помисля сега, това наистина не е лош вариант. Ти все още ли си на това мнение?

— Но всеки от нас ще може да спре, когато поиска?

— Което автоматично прекъсва разговора, освен ако в движение успеем да договорим нови условия.

— Дадено.

— Твой ред е. Ти току-що се върна в Амбър. Къде беше преди това?

Въздъгнах и отхапах от ябълката.

— Въпросът ти изисква обширен отговор. Бях на доста места. Откъде по-точно искаш да започна?

— Да речем от мига, в който напусна апартамента на Мег Девлин — каза Винта.

Замалко да се задавя с ябълката.

— Добре де, убедих се, че твоите източници нямат грешка — отбелязах аз. — Сигурно Файона е замесена. От нея си научила, нали?

— Не е твой ред да задаваш въпроси — каза тя. — Още не си ми отговорил.

— Добре. След посещението при Мег Девлин двамата с Фай се върнахме в Амбър. На следващия ден Рандъм ме изпрати да изключая една машина, която създадох преди и нарекох Дяволски Чекрък. Не успях да го сторя, но на път за там се натъкнах на Люк. Всъщност той дори ми помогна да се измъкна. След като се посдърпахме с моето творение, аз използвах една странна Карта, за да успеем да се измъкнем невредими. За благодарност той ме затвори в някаква кристална пещера...

— А-ха! — каза Винта.

— Да спра ли дотук?

— Не, продължавай.

— Останах там за около месец, макар през това време в Амбър да бяха минали само няколко дни. Измъкнах се благодарение на некадърността на двама от слугите на лейди Джасра, след което успях да я спипам и да се прехвърля заедно с нея в апартамента на Флора в

Сан Франциско. Оттам отидох до един друг апартамент, където преди време бе извършено убийство...

— Апартаментът на Джулия?

— Да. Там открих една магическа врата, която успях да отворя. Минах през нея, за да се озова накрая на място, наречено Владението на Четирите Свята. За него тъкмо се водеше битка, в която като че ли участваше мъж на име Далт — един от най-настървените врагове на Амбър от близкото минало. После ме подгони някакъв вихър, дело на един маскиран магьосник, който ме нарече по име. Успях да се измъкна на косъм и се пренесох с помощта на картите в Амбър.

— Това ли е всичко?

— Да, в сбита форма.

— Да не си пропуснал нещо?

— Естествено. Например, че след като преминах през магическата врата, на пътя ми се изпречи някакъв си Обитател на Прага, с който успях да се справя.

— Не, нямах предвид такива подробности. Пропусна ли нещо важно?

— М-м... да. Имаше и два доста странни разговора, които завършиха с дъжд от цветя.

— Разкажи за тях.

Направих го.

Когато привърших, Винта поклати глава:

— Признавам, успя да ме изненадаш.

— Сега е мой ред — казах аз. — Какво означаваше онова „а-ха“, след като споменах за кристалната пещера?

— Кристалът беше син, нали? И блокираше магическите ти способности?

— Откъде знаещ за това?

— На пръстена, който свали от единия от мъжете снощи, имаше камък със същия цвят.

— Така е.

Тя се изправи, заобиколи масата, после постоя за миг и накрая посочи към единия от джобовете на панталона ми.

— Би ли го изпразнил на масата, ако обичаш?

Аз се усмихнах.

— Дадено. Как разбра, че са там?

Тя не ми отговори, но все пак това беше страничен въпрос. Измъкнах от джоба си своята малка колекция от сини кристали — парченцата от пещерата, синьото копче и пръстена със синия камък.

Винта взе копчето, огледа го и след това кимна.

— Да, и този е от тях.

— В какъв смисъл?

Тя сякаш не ме чу и потопа показалеца си в разлято в чинийката на чашата кафе, след което очерта обратно на часовниковата стрелка три кръга около отрупаните кристали. После кимна отново и се върна на мястото си. Призовах магическото си зрение и открих, че е изградила около кристалите силова клетка. После от тях се надигна тънка струйка син дим, който не можеше да напусне границите на кръга.

— Ти май спомена, че не си магьосница.

— Не съм — отвърна тя.

— Ще си спестя този въпрос. Но ти не ми отговори. Каква е ролята на синия кристал?

— Отделните кристали се привличат взаимно, а всички заедно са свързани с пещерата — каза Винта. — Ако човек с малко опит в тези неща задържи у себе си някой от тях, той рано или късно ще тръгне към пещерата, направляван от недоловимо телепатично притегляне. Не е изключено дори да стигне до крайната точка.

— Пътувайки през Сенките, така ли?

— Да.

— Любопитно, но аз все още не виждам каква е ползата.

— Това не е всичко. Щом някой преодолее първичното им действие, той добива способността да долавя един допълнителен сигнал. Научи ли се да различава характерното излъчване на някой от кристалите, човек би могъл да проследи неговия приносител навсякъде.

— Виж, това вече би могло да влезе в работа. Мислиш ли, че онези типове са ме открили снощи, защото съм носил другите кристали в себе си?

— От практическа гледна точка това сигурно им е помогнало в известна степен. Всъщност в твоя случай дори не е било необходимо да разчитат на тях.

— И защо?

— Защото кристалите имат още едно допълнително свойство. Всеки, който е притежавал един от тях, след известно време се настройва на неговата честота. Дори ако след това човекът захвърли кристала, връзката се запазва и той може да бъде проследен също тъй лесно. Кристалът вече е успял да остави печата си върху него.

— Искаш да кажеш, че дори да се отърва от тях, аз ще си остана белязан?

— Да.

— И колко време е необходимо, за да отшуми този ефект?

— Не знам дали това е възможно.

— Трябва да има някакъв начин за неутрализиране.

— Не съм съвсем сигурна, но мисля, че се сещам за два варианта, които биха могли да свършат работа.

— Назови ги.

— Единият път минава през Лабиринта в Амбър, а другият през Логрус в Хаос. И в двата случая човек просто се разпада, за да се възроди след това в нова, пречистена форма. Известни са случаи, в които това е помагало за отстраняването на подобни ефекти. Доколкото си спомням, именно Лабиринтът е възстановил паметта на твоя баща.

— Да, може и да си права. Няма да те питам откъде си чувала за Логрус. Не бих казал, че умирам от желание да го направя, но животът ми и без друго се усложни достатъчно напоследък. Значи мислиш, че те биха могли да ме проследят дори когато кристалите не са у мен?

— Да.

— И откъде си научила всичко това? — попитах аз.

— Усещам го, а ти току-що ми зададе още един въпрос. Отговорих ти само за да не губим излишно време.

— Благодаря ти. Изглежда е твой ред.

— Джулия се е срещала преди смъртта си с окултист на име Виктор Мелман. Знаеш ли защо?

— Тя се е свързала с него, защото е искала да се сдобие с някаква магическа сила. Поне така ми каза един мъж, който се е познавал с нея по онова време. Това се е случило, след като се разделихме.

— Не това имах предвид — каза Винта. — Знаеш ли защо се е стремяла към тази сила?

— Това, струва ми се, е допълнителен въпрос, но ще ти отговоря, за да сме квит. Приятелчето, с което говорих, ми довери, че Джулия се е страхувала от мен, тъй като си мислела, че притежавам някакви свръхестествени способности. Затова и се опитвала да се добере до някаква своеобразна защита.

— Продължавай — каза Винта.

— Какво искаш да кажеш?

— Отговорът ти е непълен. Ти даде ли ѝ повод да си помисли нещо подобно?

— Мисля, че да. Сега моят въпрос. Откъде въобще си чула за Джулия?

— Бях там — отвърна тя. — Познавах се с нея.

— Продължавай.

— Това е. Сега е мой ред.

— Не бих нарекъл отговора ти изчерпателен.

— Това е всичко, което мога да ти кажа засега.

— Според първоначалната ни уговорка бих могъл да прекратя разговора дотук.

— Така е. Ще го направиш ли?

— А кой ще е следващият ти въпрос?

— Успя ли Джулия да се добере до това, което търсеше?

— Нали ти казах, че се разделихме, преди това да се случи. Откъде бих могъл да знам?

— Ти си открил в нейния апартамент вратата, през която вероятно се промъкнал звярът, който я е разкъсал. От това следват два въпроса. Не искам да ми отговаряш, просто помисли върху тях. Първо, защо някой би поискал тя да умре? И второ, защо е било необходимо това да стане по толкова необичаен начин? Има далеч по-прости способности да премахнеш някого от пътя си.

— Имаш право — съгласих се аз. — В подобни случаи оръжията са за предпочитане пред магията. Бих могъл само да гадая за причината. Досега си мислех, че тя е била жертвана като част от капана, заложен за мен на поредния 30-ти април. Ти имаш ли някаква версия?

— Нека оставим това за по-късно. Ти естествено знаеш, че всеки магьосник си има свой стил, точно като художниците, писателите и

музикантите. Когато откри оная врата в апартамента, тя напомни ли ти с нещо за нечий стил?

— Не, доколкото си спомням. Но нека не забравяме, че се опитвах да я отворя възможно най-бързо. И все пак отговорът ми си остава „не“. Не бих могъл да я свържа с някой от магьосниците, които познавам. Накъде биеш?

— Просто се чудех дали Джулия не е успяла да овладее някаква магическа сила, след което е отворила сама вратата, като по този начин е намерила смъртта си.

— Изключено!

— Добре. Просто се опитвам да достигна до логичен отговор. В такъв случай да приема ли, че преди да се разделите, не си забелязал у нея неразвита магьосническа дарба?

— Да. Не си спомням да съм забелязвал нещо подобно.

Допих си кафето и си налях нова доза.

— Защо каза, че не си сигурна дали Люк стои зад снощното покушение?

— Преди известно време той ти е устроил няколко подобни „инцидента“, нали така?

— Да. Призна ми го наскоро. Но освен това каза, че се е отказал след първите няколко опита.

— Не те е излъгал.

— Виж, това, че не съм наясно какво точно знаеш и какво не, започва да ме влудява.

— Не забравяй, че идеята за този разговор беше твоя.

— Не е вярно! Аз предложих проста размяна на информация.

— Тази сутрин — да. Но преди време ти сам предложи да свалим картите една по една. Имам предвид един съвсем конкретен телефонен разговор в къщата на мистър Рот...

— С теб ли говорих тогава? Как е възможно това?

— На този въпрос ли да ти отговоря или на другия за Люк?

— На този! Не, на другия! И на двата, дявол да го вземе!

— Изглежда вариантът с редуването не е чак толкова безсмислен. Поне ни спестява обърквания като това.

— Добре, точка за теб. Каж ми за Люк.

— На мен като страничен наблюдател ми се стори, че той се отказа, след като те опозна по-добре.

— Искаш да кажеш, че нашето сприятеляване не е било част от целия му план?

— Не съм съвсем сигурна. Люк наистина организираше години наред покушенията срещу теб. И все пак си мисля, че накрая той дори попречи на последните няколко от тях.

— А кой тогава е организирал последните покушения?

— Една червенокоса дама, която е свързана с него.

— Джасра?

— Да, това е нейното име, а аз все още знам твърде малко за нея. Ти разполагаш ли с нещо по въпроса?

— Смятам да разменя тази информация срещу нещо по-сериозно.

Тя ме погледна за пръв път с присвити очи и стиснати зъби.

— Не разбираш ли, че се опитвам да ти помогна, Мерлин?

— Това, което разбрах дотук, е, че разполагам с информация, от която ти се нуждаеш — казах аз. — Нямам нищо против, но се опитвам да се спазаря, тъй като ти знаеш неща, от които аз на свой ред се интересувам. Честно казано, дотук твоите мотиви ми се струват доста мъгляви. Как, по дяволите, си се озовала в Бъркли? Защо ми се обади в къщата на Бил? И каква е тази твоя сила, за която твърдиш, че няма нищо общо с магията? Освен това...

— Дотук ми зададе цели три въпроса — отбеляза Винта. — Да не говорим, че подхвана и четвърти. Какво предлагаш? Всеки да напише въпросите си на отделен лист ли? После да се затворим в стаите си, за да преценим на кои от тях бихме искали да отговорим.

— Не — отвърнах ѝ аз. — Нека просто да продължим играта. Ти си наясно защо искам да знам отговорите на всички тези въпроси. Отначало си мислех, че ме разпитваш само защото исках да заковеш убиеца на Кейн. Ти каза, че не това е основният ти мотив, но пропусна да споменеш кой е той.

— Напротив! Казах, че искам да те предпазя!

— Оценявам жеста. Но защо? Та ти почти не ме познаваш.

— И все пак това е самата истина. Засега не искам да навлизам в повече подробности. Ако искаш, откажи се — изборът е твой.

Станах от стола си и се разходих из терасата. Мисълта да споделя ей така подробности, които можеха да ми костват живота, никак не ми харесваше. Да не говорим, че така можех да поставя на

карта сигурността на Амбър. И все пак трябваше да призная, че информацията, която получавах срещу отговорите си, никак не беше за пренебрегване. Това, което ми предлагаше Винта, звучеше съвсем достоверно. През вековете фамилията Бейл се бе славела със своята лоялност към Короната, ако това въобще можеше да се приеме за някаква гаранция. Най-много от всичко ме притесняваше настойчивостта, с която тя твърдеше, че не се стреми към отмъщение. Това се побираше доста трудно в представите ми за един амбърит. Ако ми бе казала, че я движи максимата „око за око, зъб за зъб“, аз най-вероятно щях да ѝ повярвам. Просто щях да призная, че мотивът ѝ е убедителен. А какво ми предлагаше тя вместо това? Загадъчни откази и мъгляви мотивации...

Кое то, от друга страна, можеше съвсем спокойно да означава, че тя казва истината. Отказа от една убедителна лъжа за сметка на далеч по-нелогично обяснение, обикновено е признак на неподправена искреност. Освен това Винта явно бе готова да сподели с мен дори факти, за които не се сецах да я попитам...

Чух леко потракване откъм масата. Отначало си помислих, че Винта е избарабанила с пръсти, за да покаже раздразнението си. Но когато се обърнах към нея, видях, че тя дори не гледа към мен.

Приблжих се, за да разбера откъде идва шумът. Пръстенът, парченцата син кристал и дори копчето потръпваха леко, въпреки че плотът на масата беше абсолютно неподвижен.

— Ти ли правиш това? — попитах аз.

— Не.

— Кой тогава?

— Аз наруших връзката — каза Винта. — Мисля, че сега някой се опитва безуспешно да я възстанови.

— Но нали кристалите вече са се настроили на моята честота и аз мога да бъда проследен дори без тяхната помощ?

— Не знам колко страни са замесени във всичко това — отговори ми тя. — Предлагам ти веднага да изпратим един слуга до пристанището, за да изхвърли кристалите в морето. Ако някой иска да ги търси там, негова си работа.

— Парченцата водят към пещерата, а пръстенът — към мъртвия убиец. Колкото до копчето, все още не искам да се разделя с него.

— Защо? Нали именно зад него стои най-голямата въпросителна?

— Точно затова. Ти спомена, че връзката на кристалите е двустранна. Това означава, че така бих могъл да открия майстора на цветните фойерверки.

— И да се изложиш на опасност.

— Ако не го направя, опасността може дори да нарасне с течение на времето. Не, смятам да задържа копчето.

— Добре. Можеш да ми го оставиш на съхранение.

— Благодаря ти. Джасра е майка на Люк.

— Шегуваш се!

— Не.

— Ето защо той не разчиташе пряко на нея при последните няколко покушения. Страхотно! Това ми отваря очите за цял куп нови предположения.

— Смяташ ли да ги споделиш с мен?

— По-късно, по-късно. Първо ще се погрижа за кристалите.

И Винта тутакси ги събра от масата. Стори ми се, че те продължиха да се поклащат и върху дланта ѝ. Тя стана от стола си.

— Ъ-ъ... копчето — казах аз.

— Да.

Тя прибра копчето в един от джобовете си.

— Няма ли кристалът на копчето да се настрои към теб, ако го задържиш в себе си?

— Не, няма — каза Винта.

— Защо?

— Има си причина за това. Извини ме за малко, но трябва да намеря в какво да сложа кристалите, както и човек, когото да изпратя до пристанището.

— Кристалите няма ли да се настроят към него?

— За това е необходимо време.

— А-ха.

— Налей си още кафе, ако искаш.

Тя се обърна и се отдалечи. Изядох парче сирене. След това се опитах да преценя дали отговорите, които бях получил, са повече от новите въпроси, които ми се въртяха из главата. Опитах също да наместя някои от парченцата в стария пъзел.

— Татко?

Обърнах се, за да видя кой бе казал това. Наоколо не се виждаше никой.

— Тук долу.

Върху една от цветните лехи, покрита допреди малко със сухи клонки и листа, се бе появил блестящ диск с размерите на монета.

— Ти ли си, Чък? — попитах аз.

— Ъ-хъ — прозвуча сякаш изпод листата. — Исках да останем с теб насаме. Не знам дали трябва да се доверя на тази жена.

— Защо?

— Когато я сканирам, тя не изглежда като другите хора. Не мога да разбера какво точно представлява. Но не за това исках да поговоря с теб.

— За какво тогава?

— Ами... ти наистина ли не смяташе да ме изключиш?

— Господи! И това след всички жертви, които направих за теб! Само като си спомня как съм те мъкнал парче по парче на онова проклето място, за да бъдеш в пълна в безопасност. Как можеш въобще да ми задаваш подобен въпрос?

— Ами чух как Рандъм ти каза да го направиш и...

— Доколкото си спомням, ти също не се вслушваш във всичко, което ти се каже. Исках само да проверя част от програмите, а ти реши, че трябва да ме нападнеш. Мисля, че заслужавам малко повече уважение!

— Ъ-ъ... да. Виж, съжалявам.

— Има за какво. Здравата я бях загазил заради теб.

— Търсих те дни наред, но не успях да те открия.

— Да си затворен в кристална пещера никак не е приятно.

— Не разполагам с много време... — Дискът трепна и започна да избледнява, но след това отново възстанови блясъка си. — Ще ми кажеш ли нещо съвсем набързо? Онзи мъж, с когото дойдохте тогава при мен... онзи едрият, с червената коса...

— Люк. Да?

— Трябва ли да му се доверя? — гласът на Чък прозвуча съвсем слабо.

— Не! — извиках аз. — Това би било ужасно глупаво!

Чък изчезна и аз не бях сигурен дали е успял да чуе отговора ми.

— Какво има? — чух над главата си гласа на Винта.

— Малък спор с един въображаем партньор — отвърнах ѝ аз.

Въпреки разстоянието успях да забележа как лицето ѝ придоби озадачено изражение. Тя се огледа бързо наоколо и след като изглежда се убеди, че съм сам, ми кимна.

— Идвам след малко — каза после.

— Няма защо да бързаш — отговорих ѝ аз.

Къде ли е границата между разумното и глупостта, там, където всичко е до болка ясно и недвусмислено? Аз лично не бих помръднал от това място до края на живота си. Ужасно неприятно е да се усещаш захвърлен наред огромна карта, разделена на неясно очертани територии, чийто надписи загатват за цял куп гадни и непредвидими усложнения. Идеално място за пространни монолози, би казал някой.

Изпитах силното желание да посетя тоалетната. След всичкото това кафе...

ГЛАВА 6

А може би все пак Джулия...

Седях сам в стаята си и размишлявах на светлината на свещта.

Винта бе успяла да събуди няколко позабравени спомена от времето, когато вече не се виждахме особено често...

Запознах се Джулия на първия си курс по информатика. Отначало се виждахме рядко, обикновено за да изпием по чаша кафе след лекциите. После започнахме да срещаме все по-често и по-често и не след дълго връзката ни се задълбочи.

Сега всичко свършваше точно както бе започнало — неусетно...

Усетих ръката ѝ на рамото си, докато излизах от супермаркета. Знаех, че е тя, но когато се обърнах, зад мен вече нямаше никой. Секунди по-късно я видях да ми маха от другия край на паркинга. Отидох при нея, казахме си по едно „здравей“ и аз я попитах дали все още работи в същата софтуерна фирма. Тя ми отговори, че вече не е там. Забелязах, че е окачила на врата си малка сребърна пентаграма. Далеч по-нормално би било украшението да е скрито под блузата ѝ, но нали тогава нямаше да го видя. А гласът на тялото ѝ ми нашепваше, че тя иска непременно да видя пентаграмата. Точно затова се престорих, че не съм я забелязал. Разменихме си по няколко стандартни фрази и Джулия отхвърли предложението ми да отидем на кино или да вечеряме заедно, макар че предложих да избере вечер, в която ще е свободна.

— С какво се занимаваш сега? — полюбопитствах аз.

— Уча доста.

— И какво точно?

— Ами... най-различни неща. Може и да успея да те изненадам съвсем скоро.

Аз отново не ухапах. Междувременно към нас се бе приближил приятелски настроен ирландски сетер. Джулия го погали по главата и му каза „Седни.“ Кучето я послуша без никакво колебание. Нещо повече, то замръзна на мястото си като статуя и не помръдна дори след

като си тръгнахме. Доколкото си спомням, след време забелязах на същото място — близо до входа на паркинга — скелет на куче. Все още си стоеше там като произведение на постмодернизма.

Тогава това не ми се стори толкова необичайно, но сега...

След прекъсването на сутрешния ни разговор, Винта явно си помисли, че съм изморен и се нуждая от почивка. Беше права. Малко след това обядвахме леко и тя ми предложи да поюздим заедно, а аз приех без колебание. Беше ми необходимо време, в което да мога да обмисля следващите си ходове в нашата малка игра на въпроси и отговори. Освен това времето беше чудесно, а околностите на имението привлекателни.

Тръгнахме по една криволичеща между дърветата пътека, която ни отведе при северните хълмове. Пред нас се разкри гледката на набразденото, каменисто поле, което продължаваше чак до окъпаното в слънчеви лъчи море. Над нас се разнасяха въздишките на провирацията се между облаците вятър и пърхането на прелитащите птици... Винта явно не беше намислила някакъв определен маршрут и това бе добре дошло за мен. Докато яздехме, си спомних, че навремето съм идвал във винарната на долината Напа и попитах:

— Тук в имението ли бутилирате виното или в градчето? А може би в Амбър?

— Не знам — каза Винта.

— Мислех си, че си израснала тук.

— Никога не съм се интересувала от подобни неща.

Едва се съдържах да не вметна някоя забележка за нравите на аристократите. Не можех да си представя как е могла да не забележи нещо подобно, стига, разбира се, да не се бе пошегувала с мен.

Тя забеляза изражението ми и тутакси добави:

— Преди сме го правили на най-различни места. Аз живея вече от няколко години в града, затова не съм съвсем сигурна къде са бутилирани последните реколти.

Хубаво измъкване — просто нямаше как да го оспоря. Не бях замислил въпроса си като капан, но като че ли несъзнателно се бях натъкнал на нещо. А и Винта потвърди съмненията ми, като продължи да ми обяснява, че нередко транспортират виното в големи бурета и го продават така. От друга страна, имало и по-дребни купувачи, които предпочитали да го купуват бутилирано... След известно време

престанах да я слушам. Вярно, че успяваше да звучи като дъщерята на най-големия производител на вино в Амбър, но всичко, което казваше, можех да си го съчиня и аз, при това без да му мисля много-много. И все пак нямаше начин да проверя дали казаното е самата истина. Останах с впечатлението, че ме ментосва, за да прикрие нещо. Само дете не можех да се сетя какво точно.

— Благодаря ти — казах аз, докато Винта се опитваше да си поеме дъх в една от кратките паузи. Тя ме изгледа странно, но бързо се окопити и не продължи с обясненията си.

— Ти би трябвало да знаеш английски — казах аз на въпросния език, — стига това, което ми каза преди, да е истина.

— Всичко, което ти казах, е самата истина — отвърна ми Винта на безупречен английски.

— Къде си го учила?

— Където и ти — на сянката Земя.

— А би ли ми казала какво те отведе там?

— Бях натоварена със специална мисия.

— От кого? От баща си или от краля?

— Бих предпочела да не ти отговоря, вместо да си послужи с лъжа.

— Оценявам искреността ти. Май ще трябва сам да се досетя? Винта сви рамене.

— Значи си учила в „Бъркли“? — попитах аз.

Кратко колебание.

— Да.

— Не си спомням да съм те виждал в колежа.

Ново свиване на рамене. Доця ми се да я сграбча и да я разтърся. Вместо това казах:

— Ти знаеше за Мег Девлин. Каза, че си била и в Ню Йорк...

— Смятам, че доста ме изпревари в задаването на въпроси.

— Не знаех, че пак сме подхванали нашата игра. Мислех си, че просто разговаряме.

— Добре тогава, отговорът ми е „да“.

— Кажи ми още нещо и може би ще успея да ти помогна.

Винта се усмихна.

— Не се нуждая от помощ. Ти си този, който го е закъсал.

— И все пак, може ли?

— Добре, питай. От всеки твой въпрос научавам по нещо, което ме интересува.

— Ти си знаела за наемниците на Люк. Ходи ли и до Ню Мексико?

— Да, бях там.

— Благодаря — казах аз.

— Това ли е всичко?

— Това е.

— Успя ли да стигнеш до някакъв извод?

— Може би.

— А ще го споделиш ли с мен?

Усмихнах се и поклатих глава.

Не казах нищо повече. След това ѝ хвърлих няколко бързи погледа, колкото да се убедя, че тя продължава да се чуди за какво ли съм се сетил така ненадейно. Чудесно. Реших да оставя любопитството да тлее в нея. Имах нуждата от нещо подобно, за да неутрализирам нежеланието ѝ да сподели с мен някои от най-интересните подробности. Между другото, в главата ми наистина се бе оформило едно ново, все още доста мъгляво предположение. Но ако се окажеше, че все пак съм на прав път, нямаше да се поколебая да поискам рано или късно отговорите, които ме интересуваха. Накратко, можеше да се каже, че не блъфирам сто процента.

Следобедът бе оцветен в златно, оранжево, жълто и червено. Свежият повей на лекия ветреца разносяше влажните аромати на есента. Небето бе толкова синьо... точно като онзи толкова интересен кристал.

След десетина минути зададох на Винта един по-неутрален въпрос:

— Би ли могла да ми покажеш пътя към Амбър?

— Не го ли знаеш?

Поклатих глава.

— Никога преди не съм бил по тези места. Знам само, че би трябвало да има път по суша, който да води до Източната порта.

— Да — каза Винта. — Малко по на север, доколкото си спомням. Хайде да го намерим.

Тя се върна на пътя, по който бяхме яздили преди. Аз я последвах. След известно време поехме на изток, което ми се стори

логично. Умишлено пропуснах да отбележа поредния ѝ мъгъав отговор. Вече от доста време очаквах Винта да изрази гласно учудването си от факта, че нямам определен план за действие.

След около три четвърти миля стигнахме до кръстопът. Там бе побит нисък километричен камък, върху който беше изписано разстоянието до Амбър, обратно до Бейлпорт, до Бейлкрест и до някакво място, наречено Мърн.

— Какъв е този Мърн?

— Малко градче, известно с мандрите си.

Нямаше как да проверя и този отговор, без да измина още шест левги.

— С езда ли смяташ да стигнеш до Амбър? — попита Винта.

— Да.

— А защо не използваш Картите?

— Ще ми се да опозная по-добре околностите. Тук е моят дом. Харесвам тукашната природа.

— Но нали ти обясних за опасността? Кристалите са те белязали. Могат да те открият чрез тях.

— Което не означава, че ще им позволя да го направят. Освен това се съмнявам, че онзи, който е изпратил убийците, е предполагал, че ще успеят да се провалят толкова скоро. Ако не бях решил да вечерям извън двореца, сигурно още щяха да ме дебнат зад някой ъгъл. Сигурен съм, че сега разполагам поне с няколко дни, през които ще мога да залича ефекта, за който ти ми разказа.

Винта слезе от коня си и остави животното да откъсне няколко стръка трева. И аз направих същото. Така де, слязох от коня.

— Сигурно си прав. Просто не ми се иска да поемаш излишни рискове — каза тя. — Кога смяташ да тръгнеш за Амбър?

— Не знам още, но си мисля, че колкото по-дълго изчакам, толкова по-голяма ще е вероятността работодателят на снощните момчета да се изнерви.

Винта хвана ръката ми и се обърна рязко към мен. Най-неочаквано се озовахме притиснати един до друг. Бях толкова изненадан от този неин ход, че автоматично я прегърнах, както би могло да се очаква от всеки нормален мъж в подобна ситуация.

— Нали не смяташ да тръгнеш веднага? Защото, ако е така, аз идвам с теб.

— Не — отговорих искрено аз. В действителност бях намислил да тръгна на следващата сутрин, след като се наспя добре.

— А нашият разговор? Все още има доста неща, за които трябва да поговорим.

— Мисля, че изцедихме всичко възможно от тази игра на въпроси и отговори.

— Но има някои неща...

— Знам.

Апропо, тя наистина си струваше усилията. Не че смятах да изпробвам чара си точно в момента. От една страна, защото мислех, че Винта се стреми към още нещо, за което до момента нямах никаква представа. От друга, бях убеден, че моята закрилница притежава някаква необичайна сила, с която засега не исках да влизам в чак толкова непосредствен контакт. Както обичаше да казва моят чичо Сухай — „Истинският магьосник не си играе със силите, които не познава.“ Затова реших засега да не прекрочвам границата на приятелската добронамереност.

Целунах я бързо, за да не я обидя и след това се освободих от прегръдката ѝ.

— Може би ще тръгна утре — казах след това.

— Добре. Надявах се, че ще останеш да пренощуваш. Дори още няколко дни. Бих могла да те пазя.

— Да, все още съм твърде уморен — казах аз.

— Затова ще ти приготвя една обилна вечеря за възстановяване на силите.

Тя докосна бузата ми с върховете на пръстите си и аз изведнъж осъзнах, че я познавам отнякъде. А откъде? Не можех да си спомня. Това доста ме стресна. Наистина доста. След като се качихме отново на конете и се отправихме към Арбор, аз започнах да планирам как да се измъкна от имението още същата вечер.

И така, седях в стаята си, отпивах от виното за гости, гледах как свещите потрепват от лекия ветреца, който проникваше през отворения прозорец и чаках. Първо, къщата да утихне — което вече бе станало — и второ, да мине известно време след това. Бях пуснал резето на вратата. Докато вечеряхме, аз на няколко пъти отбелязах колко съм изморен и след това се оттеглих доста рано. Нямам чак непоносимо високо мнение за мъжествеността си, но все пак ми се стори, че по-

късно Винта смята да ме посети. Точно затова реших да ѝ дам повод да си помисли, че съм заспал дълбоко, след като никой не отговори на почукването ѝ. Никак не ми се щеше да я обидя. Имах и без друго достатъчно проблеми, за да си позволя да загубя един паднал от небето съюзник.

Искаше ми се да имам под ръка интересна книга, но бях забравил последната, която четях, в къщата на Бил. Не исках да си я прибера чрез линиите на Логрус, тъй като не бях сигурен дали Винта няма да ме усети.

Сега поне никой не чукаше на вратата. Заслушах се в проскърцванията на притихналата къща и в звуците, които долитаха през прозореца. Пламъчетата на свещите се люшнаха и сенките по стената затанцуваха като вълните на мрачен прилив. Продължих да прехвърлям познатите мисли из главата си. Малко след това...

Дали ми се стори, или наистина чух някой да шепне името ми?

„Мърл...“

Ето отново.

Наистина го чух, но...

Образът на стаята се разводни пред очите ми и миг по-късно вече знаех какво става — някой се опитваше да се свърже с мен чрез Картите.

— Да — казах аз в очакване. — Кой е?

„Мърл, друже... Подай ми ръка и ще...“

„Люк!“

— Добре — казах аз и протегнах съзнанието си напред, докато новото видение добиваше все по-реални очертания.

Той бе опрял гръб на някаква стена, раменете му бяха отпуснати, а главата клюмнала върху гърдите.

— Люк, ако това е някакъв номер, то знай, че съм готов за него — казах аз. Станах бързо от леглото, прекосих стаята и изтеглих мечата си.

„Не е номер. Побързай! Измъкни ме оттук!“

Люк вдигна лявата си ръка. Протегнах се и я хванах. Той се люшна към мен и аз залитнах. Помислих, че ще ме нападне, но веднага усетих, че тялото му е мъртво отпуснато. Дрехите му бяха пропити с кръв. В дясната си ръка продължаваше да държи окървавен меч.

— Дръж се. Хайде.

Раздрусих го леко и после му помогнах, да направи няколкото крачки, които го деляха от леглото. Измъкнах меча от ръката му и го сложих на близкия стол заедно с моя меч.

— Какво се е случило с теб, по дяволите?

Люк се закашля и поклати вяло глава. После пое няколко дълбоки глътки въздух и каза:

— Наистина ли видях чаша с вино, докато минавахме край масата?

— Да. Чакай малко.

Грабнах чашата, занесох я до леглото и му помогнах да долепи ръба ѝ до устните си. Люк отпи бавно няколко глътки, като спираше след всяка, за да поеме въздух.

— Благодаря ти — каза той, след като изпи виното, и главата му клюмна.

Напипах пулса му. Беше забързан, но едва се усещаше.

— Дявол да те вземе, Люк! — казах аз. — Все се появяваш в най-неподходящия момент...

Но той вече не чуваше нито дума. Просто си лежеше там, а кръвта му се стичаше по завивките на леглото.

Изругах още няколко пъти, след това го съблякох и избърсах тялото му с влажна кърпа, за да разбера къде е ранен. Отдясно на гърдите му зееше грозна рана, която вероятно бе засегнала дробовете. Дишането му беше твърде слабо, за да преценя дали е така. Надявах се, ако раната наистина беше толкова дълбока, Люк да е наследил способността на амбъритите за бързо възстановяване. Поставих на мястото компрес. После продължих с прегледа. Подозирах също, че няколко от ребрата на гърдния му кош са счупени. Лявата му ръка също беше счупена над лакътя. Наместих костта ѝ и направих шина с две от пръчките на един разнебитен стол. Имаше още няколко разкъсвания и срязвания от различна степен върху бедрата, десния хълбок, дясната ръка и рамото над нея, както и по гърба. За негов късмет нито една от важните артерии не бе засегната. Почистих раните и ги превързах. След като привърших, можех спокойно да го снимам за учебник по медицина.

Замислих се дали да не опитам някои от лечителските техники на Логрус. По принцип ги познавам добре, но дотогава не ги бях прилагал. Люк ми се стори доста блед и затова реших, че ще е по-

добре да поема риска. Когато привърших, ми се стори, че лицето му придобило по-нормален цвят. Метнах плаща си върху одеялото, с което го бях завил. Проверих отново пулса му.

Сега вече беше по-силен. Наругах го още веднъж, колкото да не губя форма, махнах мечовете от стола и седнах.

Няколко минути по-късно споменът за разговора с Дяволския Чекрък отново ме разтревожи. Нали Люк каза, че силата на Дяволския Чекрък му е необходима, за да си отмъсти. А същата сутрин Чък ме бе попитал дали може да му се довери.

Ами ако Чък го бе наредил така след моя отговор?

Измъкнах Картите си и намерих сред тях онази, на която бе нарисован символът на моето творение. Концентрирах се върху него и отворих съзнанието си за контакта.

През няколкото минути, които посветих на опита си, усетих на два пъти странно раздвижване — все едно че ни делеяха няколко стъклени пласта. Чък или беше зает с нещо друго, или просто не му се говореше с мен.

Прибрах Картите. Неуспешният опит ме бе подсетил за нещо друго.

Събрах изпокъсаните дрехи на Люк и бързо ги претърсих. В един от джобовете открих колода Карти, няколко от които празни. Да. Стилът им беше същият като на Козовете на Съдбата. Прибавих към тях и Картата с моя образ, която Люк държеше в ръката си, когато го пренесох тук.

Колодата му беше доста дебела. Сред нея бяха Картите на Джасра и Виктор Мелман. Имаше и една с образа на Джулия, както и недорисувана Карта на Блийс. Следваха Картите на Кристалната пещера и на стария апартамент на Люк. Следващите две Карти се дублираха с някои от Козовете на Съдбата — някакъв дворец, който не бях виждал преди и един от моите стари познайници. После идваше ред на три Карти с непознати за мен лица — на някакъв намръщен русокос тип, облечен в зелено и черно, на друг строен мъж с червеникаво кафява коса и на една жена, с черти тъй сходни с тези на втория мъж, че най-вероятно ги свързваше някаква роднинска връзка. Двете последни Карти бяха нарисувани в друг стил и може би дори от друга ръка. Досещах се само кой би могъл да е русият непознат. Ако се съдеше по цветовете на облеклото му, той най-вероятно бе старият

приятел на Люк — Далт. Имаше и три опита за Карта на Дяволския Чекрък — до един несполучливи.

Чух как Люк изръмжа нещо. Обърнах се към него и видях, че очите му са отворени и шарят из стаята.

— Спокойно — казах аз. — Сега си в безопасност.

Люк кимна и затвори очи. Няколко секунди по-късно отново ги отвори.

— Хей! Картите ми — каза той тихо.

Аз се усмихнах.

— Добре са изпипани — отбелязах после. — Кой ги е рисувал?

— Аз — отвърна той. — Кой друг?

— Кой те е научил на това?

— Баща ми. Доста го биваше в тези неща.

— Щом си успял да ги нарисуваш, значи си минал през Лабиринта.

Люк кимна.

— Къде?

Той ме огледа бавно, после сви рамене и потръпна леко.

— В Тир-на Ногт.

— Значи баща ти те заведе там и те преведе през него?

Ново кимване.

Защо пък да не го притисна още, помислих си аз, така и така ми е паднал.

— А това сигурно е Далт — казах. — Май добре сте си прекарвали навремето.

Люк не отговори. Когато погледнах към него, видях, че е присвил очи, а веждите му са свъсени.

— Не съм се срещал с него — добавих аз. — Познах го по цветовете на дрехите му. Освен това знам, че се е родил близо до Кашфа.

Люк се усмихна.

— Точно като в колежа, а? Никога не пропускаш да си обогатиш общата култура?

— Полезен навик — отбелязах аз. — Само дето в твоя случай закъснях да го сторя. Не можах да намеря Картата на Владението на Четирите Свята. Освен това две от лицата са ми непознати.

Измъкнах Картата на стройната дама и я размахах пред него.

Люк се усмихна.

— Пак ми премаля — каза той. — Значи си ходил до Владението?

— А-ха.

— Скоро ли?

Кимнах.

— Ето какво ще ти предложа. Каж ми какво си видял там и откъде успя да научиш всичко това, а аз ще ти кажа коя е тя.

Помислих си, че бих могъл да му представя събитията така, че да не научи от тях нищо ново.

— Добре — казах след това, — но в обратна последователност.

— Добре. Дамата се казва Сенд.

Така се втрених в Картата, че скоро усетих първите признаци на контакта. Веднага го прекъснах.

— Изчезналата отдавна Сенд — добави Люк.

Измъкнах другата Карта с образа на мъжа, на когото тя приличаше.

— Тогава това е Делуин.

— Точно така.

— Ти не си рисувал тези две Карти. Стилът им е различен. Освен това едва ли си знаел как изглеждат двамата.

— Наблюдателен си. Баща ми ги нарисува малко преди Битката между Амбър и Царството на Хаоса. Но Картите не успяха да му свършат никаква работа.

— Защо?

— Сенд и Делуин не пожелаха да помогнат нито на него, нито на мен, независимо от омразата, която изпитват към това място. Пиши ги във вълна от играта.

— Това място ли? — попитах аз. — Къде си мислиш, че се намираме, Люк?

Очите му се разшириха. Той бързо огледа стаята.

— Във вражеския лагер. Нямах друг избор. Това са твоите покои в Амбър, нали?

— Грещиш — отвърнах му аз.

— Не ме занасяй, Мърл. Нали съм ти в ръцете. Къде се намирам?

— Знаеш ли коя е Винта Бейл?

— Не.

— Тя беше любовница на Кейн. Това тук е къщата на семейното ѝ имение, в околностите на Амбър. Винта сигурно е още в гостната. Може би дори ще намине по някое време. Мисля, че си пада по мен.

— Леле-мале. Опасна ли е?

— Доста.

— А ти какво правиш тук с нея толкова скоро след погребението? Порядъчните мъже не постъпват така.

— Нима?! Заради теб за малко да няма погребение!

— Не се опитвай да ме изправиш на позорния стълб, Мърл. Ако бяха убили твоя баща, ти нямаше ли да им отмъстиш?

— Примерът ти е неуместен. Моят баща не е направил всичко онова, което е сторил Бранд.

— Може би. Нека все пак да предположим, че го беше направил. Ти нямаше ли да убиеш Кейн?

Отвърнах погледа си.

— Не знам — казах накрая. — Ситуацията е прекалено хипотетична.

— Щеше да го направиш, Мърл. Нали те познавам. Сигурен съм, че щеше да го направиш.

Въздъгнах.

— Може би. Добре де. Може би дори щях да бъда длъжен да го направя. Но щях да спра дотам. Нямаше да се опитвам да убия и останалите. Не искам да накърня чувствата ти, ама твоят старец беше превъртял. Ти обаче си съвсем нормален. Познавам те също толкова добре, колкото и ти мен. Мислих доста върху това. Както сам знаеш, Амбър признава правото на лично отмъщение, макар че твоего основание е доста спорно. И все пак си мисля, че Рандъм би могъл да ти влезе в положението.

— И на какво отгоре?

— На това, че аз ще се застъпя за теб.

— Стига, Мърл...

— Защо? Случаят при теб е класически — син отмъщава за смъртта на баща си.

— Не знам... Хей, ти май се опитваш да метнеш. Какво става с отговора, който ми дължиш?

— Не, не така...

— Значи си стигнал до Владението на Четирите Свята. Какво успя да научиш там и как?

— Добре. И все пак си помисли за това, което ти казах.

Изражението му остана непроменено.

— Там срещнах един стар отшелник, който се казваше Дейв — започнах аз.

Люк заспа, преди да завърши разказа си. Прекъснах изречението си по средата. Постоях известно време до леглото, след това станах, намерих бутилката с вино и напълних отново чашата си. Опрях се на перваза на прозореца и се загледах в терасата. Вятърът гонеше изсъхналите листа по каменния ѝ под. Замислих се над това, което бях казал на Люк. Не му бях разяснил положението по-подробно, тъй като той не ми позволи да го направя, пък и не прояви никакъв интерес към моето предложение. Все пак, дори Рандъм да проявеше разбиране, нещата пак нямаше да свършат дотам. Джулиан или Жерар сигурно щяха на свой ред да се възползват от правото си на отмъщение. Нямах никаква представа как да постъпя. Бях длъжен да кажа на Рандъм за Люк, но нямах никакво намерение да го сторя веднага. Все още имаше страшно много неща, които трябваше да науча от него. Защо, по дяволите, трябваше точно той да се окаже син на Бранд?!

Отидох отново до леглото, взех двата меча и колодата, и после се настаних в едно по-удобно кресло в другия край на стаята. Прегледах отново неговите Карти. Изумително. Държах в ръката си един доста солиден отрязък от историята на Амбър...

След като съпругата на Оберон — Рилга, остаряла твърде рано според неговите представи, той набързо я изпратил в отдалечен манастир в провинцията. Кралят не чакал дълго, преди да си намери нова жена, за да попари амбициите на синовете на Рилга — Кейн, Джулиан и Жерар. И за да обърка още повече генеалозите и застъпниците на семейния морал, Оберон сключил новия си брак на друга Сянка, където времето течало доста по-бързо, отколкото в Амбър. Това тутакси довело до разгорещени спорове. Не е моя работа да преценявам кой е бил прав и кой не. Научих тази история от Флора, която беше по-склонна да приеме твърдението, че брачният съюз на Оберон и Харла е невалиден. Но тя никога не се бе разбирала особено добре с децата на Харла — Делуин и Сенд, които вече отдавна не стъпваха в двореца. Да не говорим, че всички избягваха дори да

споменават имената им. Но навремето Харла била коронясана като кралица и се установила за кратко време в Амбър заедно с децата си. След нейната смърт, Делуин и Сенд започнали да изразяват все по-често несъгласието си с политиката на Оберон към родната им Сянка. Накрая двамата напуснали Амбър, като се заклели никога повече да не се върнат. Така поне ми бяха предадени събитията. Разбира се, никак не е изключено да е замесена и някоя заплетена дворцова интрига, за която аз поне не знам нищо.

И все пак децата на Харла все още принадлежаха към кралското семейство. Люк явно бе научил за тях и се бе опитал без особен успех да ги спечели за каузата си. Два века са немалко време, за да успее човек да уталожить страстите си. Приблизително толкова време бе минало от тяхното оттегляне. Чудех се как ли биха реагирали, ако им се обадя — просто за да им кажа едно „здрости“. Щом са отказали да помогнат на Люк, те сигурно нямаше да пожелаят да помогнат и на другата страна в конфликта. Все пак ми се струваше удачно да им поднеса почитанията си като член на семейството, с когото те не бяха имали шанса да се запознаят. Реших да отложая това посещение за неопределено време, тъй като сега ми предстояха далеч по-важни дела. Прибавих и техните Карти към колекцията заедно с добрите си намерения.

После извадих Картата на Далт — заклетия враг на Амбър. Разглеждах я известно време, чудейки се дали да не му кажа какво се е случило. Нали все пак двамата с Люк минаваха за доста добри приятели. Освен това Далт може би знаеше нещо повече за събитията, довели Люк при мен. Колкото повече си мислех за Владението на Четирите свята, толкова по-силно ставаше изкушението. Струваше ми се възможно дори да успея да разбера от Далт какво точно става там в момента.

Дали да го потърся? Не виждах с какво би могло да ми навреди това. Бях намислил да не му казвам почти нищо. И въпреки това из главата ми се въртяха лоши предчувствия.

Какво пък толкова, помислих си накрая, нищо не рискувам.

Първо усетих сепнато раздвижване, след което последва едно безмълвно „а-ха“.

Образът на Далт започна да добива реални очертания и видението пред мен се раздвижи.

— Кой си ти? — попита той, изтеглил наполовина острието на меча си.

— Казвам се Мерлин. С теб имаме един общ познат — Риналдо. Искях да ти кажа, че той е тежко ранен.

Връзката между двете реалности се стабилизира и всеки от нас виждаше другия съвсем ясно. Той се оказа по-едър, отколкото предполагаш. Беше застанал до каменната стена, а през прозореца вляво от него се виждаше късче синьо небе и част от облак. Зелените му очи, отворени широко в началото, сега бяха присвити, а стиснатите зъби му придаваха свиреп вид.

— Къде е той? — попита Далт.

— Тук, при мен — отвърнах аз.

— Чудесно — каза той, изтегли меча си докрай и пристъпи към мен.

Захвърлих Картата, но това не прекъсна връзката. Наложих се да призова Логрус. Неговата сила се стовари между нас като острието на гилотина, а аз отскочих назад, сякаш бях докоснал оголен проводник. Единствената ми утеха бе мисълта, че и Далт е почувствал същото.

— Мърл, какво става? — долетя до мен дрезгавият глас на Люк.
— Видях... Далт...

— Ами да. Току-що се свързах с него.

Люк се надигна леко.

— Защо?

— За да му кажа за теб. Нали сте приятели.

— Тъпанар такъв! — каза Люк. — Та точно той ме подреди така! После започна да кашля и се обърна на една страна.

— Донеси ми малко вода, моля те.

— Ей сега.

Отидох до банята и напълних една чаша. Помогнах му да се надигне леко и той отпи бавно няколко глътки.

— Може би трябваше да те предупредя — каза Люк накрая. — Не знаех... че играеш... по този начин... Макар че... след като не си знаел...

Той отново се закашля и пи още вода.

— Трудно ми е да преценя какво точно да ти кажа... и какво не.

— Защо просто не ми кажеш всичко — предложих аз.

Той поклати леко глава.

— Не мога. Това може да ти струва живота. А най-вероятно живота и на двама ни.

— Като гледам, нещата и без друго са тръгнали натам, макар че още не си ми казал нищо.

Люк се усмихна леко и отпи още една глътка.

— Става въпрос отчасти за лични проблеми — каза той, — затова не искам да те намесвам.

— Струва ми се, че твоите опити да ми видиш сметката също са нещо доста лично — отбелязах аз. — Вече съм затънал до гуша в тази история.

— Добре де, добре — каза Люк, после се облегна назад и вдигна дясната си ръка. — Колко пъти трябва да ти повторя, че вече отдавна съм се отказал от това?

— Но опитите продължиха.

— Те не бяха мое дело.

Добре, казах си аз, да опитаме.

— Зад тях стоеше Джасра, нали?

— Какво знаеш за нея?

— Знам, че е твоя майка и че вероятно също си е поставила за цел да срине Амбър със земята.

Люк кимна.

— Значи си научил... Добре. Това улеснява нещата. — Той замълча, за да си поеме въздух. — Тя ме накара да започна, за да се упражнявам. След като те опознах, се отказах. Тя направо побесня.

— И се захвана с това лично?

Той кимна отново.

— После е поискала да убиеш Кейн — казах аз.

— Което и направих.

— А останалите? Обзалагам се, че те насъсква и срещу тях. Но ти не си съвсем сигурен, че го заслужават.

Мълчание.

— Не съм ли прав?

Люк отвърна поглед от мен и аз чух как зъбите му хлопнаха.

— Ти не влизаш в сметката — каза той накрая. — Няма да предприема нищо срещу теб. И на нея няма да позволя да го направи.

— Ами Блийс, Рандъм и Файона, Флора, Жерар и...

Люк се изсмя, но това го принуди да трепне и да се хване бързо за гърдите.

— Точно в момента — каза той — ние с майка ми сме последната им грижа.

— Какво искаш да кажеш?

— Помисли — каза Люк. — Аз можех да се пренеса в стария си апартамент, да изкарам акъла на новите наематели и да повикам линейка. Сега щях да си лежа спокойно в интензивното отделение на някоя болница.

— А защо не го направи?

— Бил съм и по-зле, но съм се оправял. Тук съм, защото се нуждая от помощта ти.

— Така ли? И за какво?

Той ме погледна и после отново отвърна очи от мен.

— Тя е загазила много сериозно и трябва да ѝ помогнем.

— За кого говориш? — попитах аз, макар че вече знаех какъв ще е отговорът.

— За майка си — отвърна ми Люк.

Понечих да се изсмея, но неговото изражение ми попречи да го сторя. Наистина се искаше сериозен кураж, за да ме помоли някой да спася жената, която се бе опитала да ме убие — при това неведнъж или два пъти — и чиято главна цел в живота бе да затрие до крак роднините ми в Амбър. Кураж или...

— Няма кого другиго да помоля за помощ — каза Люк.

— Люк, ако ме убедиш да се включа, аз лично ще ти уредя наградата „Търговец на годината“. И все пак съм готов да те изслушам.

— Пак ми пресъхна гърлото — каза той.

Отидох до банята и му налях още една чаша с вода. Докато се връщах, ми се стори, че чувам в коридора нечии леки стъпки. Продължих да се вслушвам, докато помагах на Люк да отпие няколко глътки.

Той кимна, след като утоли жаждата си. Вече бях сигурен, че в коридора има някой. Вдигнах пръст към устните си и посочих с поглед вратата. Оставих чашата и отидох до другия край на стаята, за да взема мечата си.

Но още преди да стигна до вратата, някой тихо почука.

— Да?

— Аз съм. — Гласът беше на Винта Бейл. — Знам, че Люк е вътре и искам да го видя.

— За да можеш да го довършиш, така ли?

— Вече ти казах, че нямам такова намерение.

— Ти не си човешко същество — казах аз.

— Никога не съм го твърдяла.

— Което означава, че не си и Винта Бейл.

Последва дълга пауза.

— Да предположим, че не съм.

— Каж ми коя си тогава.

— Не мога.

— Тогава да приемем компромисен вариант — казах аз, решен да изпробвам едно от предположенията. — Каж ми коя беше.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Напротив. Избери само един от верните отговори, който и да е. Нямам предпочитания.

Отново мълчание.

— Аз те измъкнах от огъня — каза тя, — но не успях да овладеея коня. Умрях в езерото. Ти ме зави с наметалото си...

Не бях очаквал точно този отговор, но и той вършеше работа.

Отместих резето с върха на меча си. Тя бутна вратата, влезе в стаята и погледна към оголеното острие.

— Колко драматично.

— Добре ме стресна с всички приказки за опасностите, които са ме обкръжили.

— Но очевидно недостатъчно. — Тя пристъпи напред усмихната.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Не чух да го питаш за сините кристали и за това, което той би могъл да изпрати след теб, тъй като си белязан от тях.

— Подслушвала си.

— Винаги съм го правила — съгласи се тя.

Обърнах се към Люк и я представих.

— Люк, това е Винта Бейл... в известен смисъл.

Той протегна дясната си ръка, без да сваля очи от лицето ѝ.

— Ще ми се да знам само едно... — започна той.

— Бас държа, че е така — отвърна му тя. — Дали ще те убия или не. Продължавай да се чудиш. Още не съм решила. Спомняш ли си как

ти свърши бензинът край Сан Луис Обиспо и после откри, че портфейлът ти липсва? Наложил ти се да вземеш пари назаем от приятелката си, за да се прибереш. Тя трябваше да ти припомни на два пъти, преди да ѝ ги върнеш.

— Как си успяла да научиш за това? — прошепна Люк.

— Друг път се сби с трима рокери — продължи тя. — За малко да изгубиш лявото си око, когато единият от тях навли веригата си около главата ти. Раната е зараснала добре. Не виждам белег...

— И въпреки това ги натупах — отбеляза той.

— Да. Не са много хората, които могат да вдигнат „Харлей“ и да го запратят като теб.

— Как си научила всичко това? Трябва да ми кажеш.

— Може да ти кажа някой ден — каза тя. — Просто споменах тези случки, за да не си помислиш, че би могъл да ме излъжеш. Сега ще ти задам няколко въпроса. Животът ти зависи от това дали ще ми отговориш искрено. Ясно ли се...

— Винта — прекъснах я аз, — нали каза, че не искаш да го убиваш?

— Казах само, че това не е първото нещо, което бих направила — каза тя. — Но както е тръгнало, може и да размисля.

Люк зяпна.

— Ще ти кажа за кристалите — промърмори той. — Досега не съм пращал никого по следите на Люк.

— Възможно ли е Джасра да го е направила?

— Възможно е. Просто не знам дали е така.

— А мъжете, които нападнаха Мърл предишната нощ в Амбър?

— За пръв път чувам — каза той и затвори очи.

— Погледни това — заповяда му тя и извади синьото копче от джоба си.

Люк хвърли един кос поглед към копчето.

— Познато ли ти е?

— Не — каза той и отново затвори очи.

— И сега не се опитваш да навредиш на Мърл?

— Точно така — отговори Люк със затихващ глас.

Тя понечи да каже нещо, но аз я изпреварих:

— Остави го да се наспи. Никъде няма да избяга.

Тя ми хвърли един почти гневен поглед, но после кимна.

— Прав си.
— И какво смяташ да направиш сега? Да го убиеш, докато спи
ли?
— Не — отвърна ми тя. — Той говореше истината.
— И това променя нещата?
— Да — каза тя, — засега.

ГЛАВА 7

През следващите няколко часа успях да дремна съвсем прилично, макар че кучетата навън първо се сдърпаха, а после виха почти цяла нощ. Не бях в настроение да играя на въпроси и отговори с Винта и исках тя засега да остави Люк на спокойствие. Убедих я да се върне в стаята си, за да можем двамата с него да си починем. Настаних се удобно в едно кресло и опънах краката си на друго. Надявах се, че ще мога да продължа разговора си с Люк насаме. Спомням си, че се ухилих малко преди да заспя, защото си помислих, че не знам в кого от двамата да се съмнявам повече.

На сутринта ме събудиха първите слънчеви лъчи и разправиите на птиците. Протегнах се няколко пъти и се отправих към банята. Тъкмо когато бях преполовил сутрешния си тоалет, чух как Люк се закашля и прошепна името ми.

— Минута само — казах аз. — Ако не агонизираш, разбира се.

Понечих да се избърша и добавих:

— Жаден ли си?

— Да. Донеси ми чаша вода.

Метнах кърпата през рамо и му занесох чашата.

— Тя тук ли е още? — попита ме Люк.

— Не, не е.

— Дай ми чашата и иди да провериш в коридора, моля те. Ще се оправя и сам.

Кимнах и му я подадох. Постарах се да отворя вратата възможно най-безшумно. Излязох в коридора и отидох чак до ъгъла. Не забелязах никого.

— Чисто е — прошепнах, докато влизах обратно в стаята.

Люк го нямаше там. Миг по-късно го чух да се разхожда в банята.

— Дявол да го вземе! Можех да ти помогна! — казах аз.

— Все още мога да се изпикая и без чужда помощ — отвърна ми той, докато влизаше залитайки в стаята, опрял здравата си ръка на

стената. — Трябва да видя какви са шансовете ми да се спазаря — добави той и се отпусна на ръба на леглото. После опря ръка върху ребрата си и изпъшка. — Боли, мътните да го вземат!

— Чакай, ще ти помогна да легнеш.

— Добре. Виж, не й казвай, че мога да направя дори това.

— Дадено — казах аз. — Сега се успокой. И си почини.

Люк поклати глава.

— Искам да ти кажа колкото мога повече, преди тя да е влетяла отново. А тя ще го направи, не се съмнявай.

— Защо си толкова сигурен?

— Тя не е човешко същество и усеща всяка наша стъпка по-добре от всеки син кристал. Не разбирам твоята магическа система, но аз си имам своя и знам добре какво ми казва тя. След като я попита коя е всъщност, аз също се замислих върху това. Някакви идеи по въпроса?

— Нищо определено засега.

— Тя може да прескача от едно тяло в друго и да пътува през Сенките.

— Имената Мег Девлин и Джордж Хансен говорят ли ти нещо?

— Не, а трябва ли?

— Не мисля. Но тя се беше вселила и в двамата, убеден съм в това.

Не споменах за Дан Мартинес, не защото той бе стрелял по Люк. Просто не исках той да знае, че съм научил за неговите горили в Ню Мексико, а името на Мартинес най-вероятно щеше да отведе разговора в тази посока.

— Тя е била и Гейл Лампрън — каза Люк.

— Старото ти гадже от колежа?

— Да. Веднага си помислих, че нещо в нея ми е познато. Но едва по-късно ми светна. Гейл имаше абсолютно същите маниери — това отмятане на главата встрани и начина, по който жестикулира и подчертава думите си с поглед. След това тя спомена за две събития, на които освен мен е присъствала само Гейл.

— Значи е искала да се сетиш.

— И аз така мисля — съгласи се Люк.

— Чудя се защо тогава просто не каже коя е и какво иска?

— Не мисля, че би могла да го стори. Над нея тегне нещо, може би магия — трудно ми е да преценя. Но тя определено не е човек.

Той погледна плахо към вратата и добави:

— Провери пак, а?

— Все още е чисто — казах аз. — Сега ми кажи...

— Някой друг път. Трябва да се измъкна оттук.

— Разбирам, че искаш да избягаш от нея... — започнах аз.

Люк поклати глава.

— Не е там работата. Трябва да нападна пак Владението на Четирите Свята, при това възможно най-скоро.

— Така като те гледам...

— Правилно. Точно това имах предвид. Трябва да се измъкна оттук, за да мога да се възстановя по-бързо. Мисля, че стария Шару Гарул се е измъкнал. Трябва да разбере какво става.

— А какво става всъщност?

— Долових зов за помощ от майка си. Тя се е върнала във Владението, след като я измъкнах от ръцете ти.

— Защо?

— Защо какво?

— Защо се е върнала във Владението?

— Това място е нещо като енергиен център. Срещата на четирите свята е източник на невероятно количество свободна енергия, която един адепт може да...

— Срещата на четирите свята ли? Да не искаш да кажеш, че това е нещо като кръстопът на Сенките?

Люк се вгледа в мен за миг и след това каза:

— Да. Но ако задълбаваме чак толкова в детайлите, няма да успея да ти кажа най-важното.

— Иначе сигурно няма да успея да разбира доста неща. Значи тя е отишла до Владението, за да се възползва от неговата мощ, но вместо това си я навлякла неприятности. Потърсила е помощта ти. За какво ѝ е трябвала все пак тази сила?

— М-м... ами аз си имах известни неприятности с Дяволския Чекрък. Мислех си, че почти съм успял да го убедя да се присъедини към нас. Тя обаче явно е решила, че нещата се протакат твърде дълго...

— Чакай малко. Ти си говорил с Чък? Как успя да се свържеш с него? Картите, които си нарисувал, не стават за нищо.

— Знам. Проникнах на онова място по друг начин.

— И как успя да го направиш?

— С помощта на водолазен костюм и две кислородни бутилки.

— Господи, това се казва интересен подход.

— Неслучайно бях най-добрият търговец на „Гранд Дизайн.“ Почти бях успял. Но в това време майка ми разбрала някак къде съм те скрил и преценила, че може да ускори събитията, като завладее съзнанието ти и те представи след това като наш съюзник. Както сам знаеш, планът ѝ се провали и се наложи аз да я измъквам. После се разделихме отново. Мислех си, че е тръгнала за Кашфа, но тя се е отправила към Владението. Мисля, че целта ѝ е била да подготви нещо солидно срещу Дяволския Чекрък. Сигурно така неволно е освободила Шару Гарул. Каквато и да е причината, нейният зов за помощ е факт, тъй че...

— Ъ-ъ, този стар магьосник — казах аз — от колко време беше затворен там?

Люк понечи да вдигне рамене, но вместо това каза:

— Не знам, по дяволите. Пък и на кого му пука? Той се бе превърнал в закачалка още когато бях хлапе.

— Закачалка ли?

— Да. Не знам кой точно го е победил в магьосническия дуел — тя или татко. Сипали го насред заклинанието му, с протегнати напред ръце и прочие. После го преместили близо до централния вход. Гостите си закачаха на него шапките и връхните дрехи. Слугите редовно му избърсваха праха. Аз дори издълбах името си в крака му, сякаш беше дърво. Винаги съм мислил за него като за част от мебелировката. По-късно разбрах, че едно време е минавал за доста добър в занаята.

— А да знаеш дали някога е носил синя маска?

— Тук не мога да ти помогна. Не знам нищо за магическия му стил. Хайде, да не проявяваме излишен глад за знания, защото тя може да цъфне всеки момент. Дали пък да не духнем веднага? Мога да ти разкажа останалата част по-късно.

— Боя се — казах аз, — че, както ти сам спомена снощи, сега си мой пленник. Трябва здраво да съм превъртял, за да те пусна да си вървиш, преди да съм научил несравнимо повече от това, което знам дотук. Ти си заплаха за Амбър. Бомбата, която хвърли по нас на погребението, си беше съвсем като истинска.

Люк се усмихна, макар и за кратко.

— Защо трябваше да се родиш син на Коруин? — каза той. — Честната ми дума няма ли да свърши работа?

— Не знам. Ще си имам сериозни неприятности, ако разберат, че си ми бил в ръцете и въпреки това не съм те завел в двореца. А ти какво точно имаш предвид? Можеш ли да се закълнеш, че ще се откажеш от своя кръстоносен поход срещу Амбър?

Люк ухапа горната си устна.

— Не мога да го направя, Мърл.

— Има неща, които не искаш да ми кажеш, нали?

Той кимна. После най-неочаквано се ухили.

— И все пак ще ти направя предложение, на което няма да устоиш.

— Люк, не се опитвай да ми пробуташ от търговските си тарикатлъци.

— Добре де, ти само ме изслушай и ще видиш, че няма как да ми откажеш.

— Люк, няма да ухапя.

— Дай ми само една минутка. Шейсет секунди. Веднага щом свърша, ще можеш спокойно да ми откажеш.

— Добре — казах аз. — Слушам те.

— Разполагам с жизненоважна за сигурността на Амбър информация. Помогнеш ли ми — твоя е.

— И как така? Това ще е все едно сам да си вържеш ръцете.

— Така е, но в момента не мога да ти предложа нищо друго. Помогни ми да се добера до някое място, където времето тече толкова бързо, че раните ми да заздравеят, преди да е изтекъл и един ден във Владението.

— Или в Амбър...

— Точно така. Освен това... опа-а!

Той се изпъна в леглото, сграбчи гърдите си със здравата ръка и започна да стене.

— Люк!

Той вдигна глава, премигна срещу мен и след това отново изпъшка.

Няколко секунди по-късно на вратата се почука.

— Влез — казах аз.

Винта влезе и ни огледа. Като че ли за миг на лицето ѝ се изписа искрена загриженост. После тя се приближи и сложи ръце на раменете на Люк. Постоя така около половин минута. После заяви:

— Нищо ти няма.

— Засега да — отвърна ѝ Люк, — само дето не знам дали да го приема като благословия или като проклятие. — Здравата му ръка се плъзна около талията ѝ, той я притегли рязко към себе си и я целуна. — Здравсти, Гейл. От доста време не сме се виждали.

Винта се отдръпна малко по-бавно, отколкото би могло да се очаква.

— Явно се възстановяваш бързо — отбеляза Винта. — Усещам, че Мърл се е потрудил по въпроса.

Тя се усмихна леко и след това добави:

— Доста време мина наистина. Още ли обичаш пържените яйца по-рожки?

— Да — каза Люк. — Но нека днес да не са половин дузина. И две ще стигнат. Нещо не съм във форма.

— Добре — каза тя. — Хайде, Мърл. Разчитам на помощта ти.

Люк ми направи комична гримаса. Беше му повече от ясно, че тя иска да поговори с мен насаме. Не бях съвсем сигурен дали ми се иска да го оставя сам, въпреки че Картите му бяха все така в джоба ми. Давах си сметка, че не знам почти нищо за истинските му възможности. Затова реших да остана.

— Все някой трябва да наглежда инвалида — казах.

— Ще се оправи — каза Винта. — Нужна ми помощта ти, в случай, че не успея да вдъхна респект на прислугата.

От друга страна, не бе изключено да науча още нещо интересно от нея...

Открих ризата си и я навлякох набързо, после прокарах ръка през косата си.

— Добре — отговорих ѝ аз. — Веднага се връщам, Люк.

— Хей — обади се той. — Виж дали няма да се намери някой бастун за мен. Или просто ми отрежи някоя по-солидна тояга.

— Не е ли малко рано за това? — попита Винта.

— Човек никога не знае — отвърна ѝ Люк.

Запасах колана с меча и тръгнах след нея. Веднага щом се отдалечихме достатъчно от стаята, Винта отбеляза:

— Той е рискувал, като е избрал да дойде при теб.

— Да, така е.

— В такъв случай, вероятно здраво е загазил.

— Сигурно.

— Сигурно ли? По дяволите, той вече сигурно ти го е казал!

— Може би.

— Да или не?

— Винта, ти очевидно ми каза всичко, което си искала да ми кажеш. Добре, сега сме квит. Вече не ти дължа никакви обяснения. Ако реша да се доверя на Люк, ще го сторя. Между другото, още не съм решил нищо по въпроса.

— Значи той наистина е започнал да те омайва. Може би ще успее да ти помогна да решиш, ако ми кажеш какво точно ти е предложил.

— Не, благодаря. Ти си същата напаст, каквата е и той.

— Правя го за твое добро. Не отхвърляй така лесно един съюзник.

— Нищо подобно — казах аз. — Но като се позамисля, аз знам за Люк доста повече, отколкото за теб. Смятам, че съм наясно с това, за какво мога да му се доверя и за какво — не.

— На твое място не бих заложила живота си на тази карта.

Усмихнах се.

— Какво да се прави, падам си консервативен в някои отношения.

Влязохме долу и Винта се заприказва с някаква жена, която не бях виждал досега — очевидно командващата кухненския парад. Винта ѝ поръча какво да ни приготви за закуска и след това двамата излязохме на терасата. Там тя ми посочи група дръвчета.

— Ето къде би могъл да намериш тояга за Люк.

— Добре — казах аз и тръгнах натам. — Значи наистина си била Гейл Лампрън?

— Да.

— Не мога да схвана как успяваш да преминеш от едно тяло в друго.

— Аз пък нямам намерение да ти го обясня.

— А ще ми кажеш ли защо?

— Не.

— Не можеш или не искаш?

— Не мога — каза тя.

— А ако вече знам една част, би ли добавила останалото?

— Може би. Опитай.

— Когато беше Дан Мартинес, ти стреля по нас. По кого от двама ни?

— По Люк.

— Защо?

— Бях убедена, че Люк не е този, когото търся. Което значеше, че той представлява опасност за теб.

— Значи само за да ме защитиш от него?

— Точно така.

— Как да разбирам това „този, когото търся“?

— Просто се изразих неправилно. Онова дърво ей там май ще ти свърши работа.

Прихнах.

— Не те бива много в увъртанията. Добре де, предавам се.

Тръгнах към дърветата. Наистина няколко от тях изглеждаха подходящи.

Докато крачех сред окъпаните в слънчеви лъчи храсти, а ботушите ми се покриваха с капки утринна роса и листа, аз най-неочаквано забелязах по пътя си някакви странни следи, които водеха вдясно от мен...

— Какво е това? — попитах съвсем риторично, тъй като Винта едва ли можеше да ми отговори, и се насочих към тъмната маса, просната до сенчестия дънер на едно дърво.

Когато се приближих достатъчно, разбрах, че това е едно от кучетата на Бейл — едър кафяв симпатияга. Гърлото му беше разкъсано, кръвта наоколо бе тъмна и лепкава. По нея вече бяха накацали няколко мухи. Малко по-нататък видях изкормения труп на друго, по-малко куче.

Огледах наоколо. Върху влажната пръст открих няколко необичайно големи отпечатъка от животински лапи. Слава богу, не бяха трипръстите следи на чудовището, което заварих в апартамента на Джулия. Изглежда принадлежаха на невероятно едро куче.

— Сигурно това съм чул снощи — отбелязах аз. — И тогава си помислих, че някакви кучета са се сдърпали.

— По кое време беше това? — попита Винта.

— Малко след като ти излезе от стаята. Тъкмо бях започнал да задрямвам.

И тогава тя направи нещо адски странно — коленичи и подуши следата. Когато отново се изправи, на лицето ѝ бе изписана почуда.

— Какво откри? — попитах аз.

Тя поклати глава, после впери поглед в далечината.

— Не съм съвсем сигурна — каза тя. — Но животното е тръгнало натам.

Огледах се още веднъж, после станах и тръгнах по следата, която наистина продължаваше в посоката, която бе показала Винта. След седемдесетина метра я изгубих. Тъкмо бях стигнал края на горичката. Реших да се върна обратно.

— Предполагам, че голямото куче е нападнало другите две — заявих аз. — Хайде да приключваме с тоягата на Люк и да се връщаме, че закуската ще изстине.

Когато се върнахме, разбрах, че вече са сервирали на Люк горе в стаята. Искаше ми се да занеса и моята закуска горе, за да довърша разговора си с него. Но ако го направех, Винта щеше да тръгне с мен. От друга страна, вероятно нямаше да успея да измъкна от нея нищо повече. И все пак се налагаше да закуся долу и да оставя Люк сам за по-дълго, отколкото ми се щеше.

Затова, когато тя каза „Ще закусим тук“, аз покорно я последвах в трапезарията. Предположих, че не иска да седнем на терасата, тъй като прозорците на стаята, в която сега лежеше Люк, бяха точно над нея и той можеше лесно да чуе разговора ни.

Настанихме се в края на една маса от тъмно дърво и прислужниците сервираха закуската. Когато отново останахме насаме, Винта ме попита:

— Какъв ще е следващият ти ход?

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз на свой ред и си налях чаша гроздов сок.

Тя погледна нагоре.

— Имам предвид него. В Амбър ли ще го заведеш?

— Това би било съвсем уместно решение — отговорих ѝ аз.

— Добре — каза тя. — Най-добре ще е това да стане по-скоро. В двореца поне има нелош лазарет.

Кимнах.

— Да, има.

Хапнахме малко и Винта попита:

— Нали това смяташ да направиш?

— Защо питаш?

— Защото всичко останало би било пълна глупост, а на него идеята определено няма да му хареса. Затова ще се опита да те разубеди и да си издейства относителна свобода, докато успее да се възстанови. Знаеш добре какъв хитрец е. Ще опита да ти представи плана си — какъвто и да е той — като страхотна идея. Не забравяй обаче, че той е враг на Амбър и когато бъде отново в състояние да преследва целта си, ти ще се окажеш на пътя му.

— Звучи ми логично — казах аз.

— Още не съм свършила.

— О-о?

Винта се усмихна и се върна за известно време към закуската си, колкото да раздражни любопитството ми.

— Той е дошъл тук с определена цел — каза тя накрая. — Имал е възможността да изпълзи на цял куп други места, където след това да си ближе раните. Но е дошъл тук, защото се нуждае от нещо. Поел е риск, но добре знае какво прави. Не се хващай на въдицата, Мърл. Ти не му дължиш нищо.

— Не мога да разбера защо си решила, че не мога да се грижа сам за себе си.

— Не съм казвала нещо подобно — отвърна ми тя. — Но понякога е невероятно трудно човек да вземе определено решение. Едно леко кривване в неправилната посока би могло да провали всичко. Ти познаваш Люк, но аз също го познавам. Не е сега моментът да му играеш по свирката.

— Тук си абсолютно права.

— Значи вече си решил да му дадеш това, което иска!

Усмихнах се и отпих от кафето си.

— За бога, та той дори не беше достатъчно дълго в съзнание, за да се опита да ме омотае — казах след това. — Мислих върху всичко това, но искам да разбера първо какво е намислил.

— Не съм казвала, че не трябва да опиташ да научиш от него колкото можеш повече. Просто исках да ти припомня, че да говориш с

Люк, е като да се надлъгваш с дракон.

— Да — признах аз, — така си е.

— И колкото повече отлагаш, толкова по-трудно ще ти е после да вземеш решение — добави тя.

Пийнах пак от кафето си и след това казах:

— Ти харесваше ли го?

— Люк ли? — попита тя. — Да, харесвах го. И все още го харесвам. Но не това е важното в момента.

— Не съм съвсем сигурен — казах аз.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти не би му навредила, без да имаш солидна причина за това, нали?

— Не, не бих.

— Той не представлява заплаха за мен в момента.

— Не би и могъл да бъде.

— Ами ако го оставя тук при теб и се върна сам в Амбър, за да мина през Лабиринта и да подготвя останалите за новината?

Тя поклати енергично глава.

— Не — заяви след това. — Не съм съгласна. Не мога да го направя... Не мога да поема такава отговорност точно сега.

— Защо?

Тя се поколеба.

— Само, моля те, не ми пробутвай пак обяснението, че не можеш да ми кажеш — продължих аз. — Този път намери начин да ми обясниш колкото можеш повече.

И Винта заговори бавно, сякаш подбираше внимателно всяка дума.

— Сега за мен е по-важно да опазя теб, отколкото Люк. Грози те опасност, която все още не разбирам напълно. Струва ми се, че тя вече не идва от него, затова трябва да съм близо до теб. Ако решиш да се върнеш в Амбър, ще дойда с теб.

— Оценявам загрижеността ти — казах аз, — но няма да ти позволя да се лепнеш за мен като гербова марка.

— Никой от двамата ни няма избор.

— Ами ако ей сега се пренеса с помощта на Картите на някоя далечна Сянка?

— Ще се почувствам задължена да те последвам.

— С това тяло или с друго?

Тя погледна встрани и после само побутна закуска си.

— Ти сама призна, че можеш да се вселяваш в телата на различни хора. Успяваш да ме откриеш по някакъв тайнствен начин и после обсебваш тялото на някой, който се намира близо до мен.

Тя пийна глътка от кафето си.

— Може би нещо те възпира да го кажеш — продължих аз, — но съм убеден, че е така.

Тя кимна отсечено и продължи да се храни.

— Да речем, че изчезна нанякъде и ти ме последваш по твоя си начин. — Спомних си за разговорите си с Мег Девлин и Джордж Хансен. — Тогава истинската Винта Бейл ще се събуди с бяло петно в паметта, нали?

— Да — отговори тихо тя.

— Което значи, че Люк ще остане тук в компанията на една жена, която би го убила с удоволствие, ако разбере кой е той всъщност.

Тя се усмихна леко.

— Определено.

Заехме се отново със закуската си и за известно време никой от нас не проговори. Винта се бе опитала току-що да ме лиши от възможността да реша сам как да постъпя и да ме принуди да се пренеса веднага в Амбър заедно с Люк. Никак не обичам, когато някой се опитва да ме манипулира или да ме притисне, за да взема определено решение. Да не говорим, че това автоматично предизвиква у мен желанието да постъпя другояче, което също е насилие спрямо волята ми.

След като привършихме закуската, аз долях кафе и на двама ни. После се загледах в няколкото портрета на кучета, окачени на стената срещу мен. Отпих глътка от кафето си и се насладих на вкуса му. Не казах нищо, защото не виждах какво още би могло да се каже.

Но Винта явно не беше на това мнение.

— Е, как смяташ да постъпиш? — попита ме тя.

Допих си кафето и станах от масата.

— Смятам да занеса тоягата на Люк.

Бутнах стола на мястото му и тръгнах към ъгъла на трапезарията, където бях подпрял тоягата.

— А след това? — продължи Винта. — Какво ще направиш след това?

Обърнах се отново към нея. Тя бе опряла дланите си върху масата и изглеждаше ужасно напрегната. Лицето ѝ отново бе добило познатото заплашително изражение. Почти успях да усетя волтовата дъга между нас.

— Това, което трябва да направя — отвърнах аз и тръгнах към вратата.

Веднага щом излязох в коридора, закрачих по-бързо. Когато достигнах до стълбището и забелязах, че тя не е тръгнала след мен, хукнах нагоре, като вземах по две стъпала наведнъж. Още докато се изкачвах нагоре, измъкнах колодата си и открих нужната Карта.

Когато влязох в стаята. Люк си беше все още в леглото, облегал на възглавниците. Подносът от закуската му бе поставен на един помалък стол, близо до него. Дръпнах веднага резето.

— Какво става бе, човек? Въздушна атака ли се очаква? — попита Люк.

— Надигай се — казах аз.

Взех мечата му и отидох до леглото. Подадох му ръка, за да седне, след това му връчих оръжието и тоягата.

— Тя се опита да ме притисне — казах аз, — затова няма да те предам на Рандъм.

— Приятно ми е да го чуя — отбеляза Люк.

— Но трябва да сме абсолютно наясно.

— Нямам нищо против.

Той се опря на тоягата и бавно се изправи. Чух шум в коридора, но вече беше твърде късно. Вдигнах Картата и се съсредоточих върху образа на нея.

Някой заблъска по вратата.

— Ще сбъркаш, ако направиш това, което си намислил — извика Винта.

Не ѝ отговорих. Видението пред мен вече бе започнало да добива реални очертания.

Един невероятен ритник накара вратата да се разлети на трески. Резето отхвъркна встрани. Докато се пресягах, за да хвана ръката на Люк, забелязах изумена му физиономия.

— Хайде — казах аз.

Винта влетя в стаята точно когато дръпнах Люк. Очите ѝ мятаха мълнии, а ръцете ѝ бяха протегнати, за да ни достигнат.

— Глупак! — изкрещя тя. Гласът ѝ се извиси в стон, образът ѝ се разми, после потрепна и накрая изчезна.

Озовахме се на малка поляна и Люк изпусна бавно поетия в стаята въздух.

— Ти май доста си падаш по измъкването в последния момент, а, друже? — отбеляза той. След това се огледа, позна мястото и се усмихна накриво. — Я виж ти, кристална пещера.

— Доколкото си спомням — казах аз, — тук времето тече точно толкова бавно, колкото ти е необходимо.

Люк кимна и се запъти бавно към високия син хълм.

— Останали са достатъчно провизии — добавих аз — а и спалният чувал сигурно още си е на мястото.

— Ще свършат работа — призна той.

После спря задъхан, макар още да не бяхме стигнали до билото на хълма. Видях как погледът му се плъзна към пръснатите кости вляво от нас. Сигурно бяха минали месеци, откакто двамата мъже отместиха камъка — време, достатъчно за да успеят лешоядите да си свършат работата. Люк вдигна рамене, направи още няколко крачки и се облегна на кристалната стена. После бавно се снижи, за да седне на земята.

— Ще ти се наложи да изчакаш, докато се възстановя дотолкова, че да мога да се покатеря горе — каза той, — при това с твоя помощ.

— Естествено. Тъкмо ще си довършим разговора. Доколкото си спомням, ти се канеше да ми направиш предложение, на което не бих могъл да устоя. Аз трябваше да те доведа на място, където времето тече достатъчно бързо спрямо това във Владението. Ти обеща в замяна да споделиш с мен някаква жизненоважна за сигурността на Амбър информация.

— Точно така — съгласи се Люк. — Но ти не изслуша историята ми до края, а двете неща са свързани.

Седнах срещу него и казах:

— Каза, че майка ти е отишла до Владението, където, изглежда, е попаднала в затруднено положение и е потърсила помощта ти.

— Правилно — каза Люк. — Затова зарязах преговорите с Дяволския Чекрък и се опитах да ѝ помогна. Свързах се с Далт и той

се съгласи заедно да нападнем Владението.

— Винаги е добре човек да разполага с отряд от наемници.

Той ме погледна озадачено, но аз успях да запазя невинното си изражение.

— И така, аз ги поведох през Сенките и след това атакувахме крепостта. Сигурно точно нас си видял, докато си бил там.

Кимнах бавно.

— Тогава ми се стори, че успяхте да се прехвърлите през стената. Какво стана след това?

— Така и не разбрах — каза той. — Тъкмо всичко бе тръгнало както трябва. Защитата им се огъваше и ние вече бяхме на път да я пробием, когато Далт се обърна срещу мен. За известно време се бяхме разделили, после изведнъж той се появи отново и ме нападна. Отначало реших, че ме е помислил за някой друг — целите бяхме покрити с мръсотия и кръв — и затова му извиках, че съм аз. За известно време не отвърщах на ударите му, защото бях сигурен, че се е заблудил и скоро ще осъзнае грешката си.

— Мислиш ли, че те е продал? Или е планирал нещо срещу теб от доста време? А може би ти е бил ядосан по някакъв повод?

— Едва ли.

— Магия?

— Може би. Не знам.

В главата ми се появи странно предположение.

— Той знаеше ли, че си убил Кейн? — попитах аз.

— Не, някога не казвам на когото и да било повече, отколкото трябва.

— Не ме баламосваш, нали?

Той се засмя и протегна ръка, сякаш за да ме тупне по рамото, но трепна и се отказа.

— Защо питаш?

— Не знам. Просто така.

— Ами добре — каза Люк. — Какво ще кажеш да ми помогнеш да вляза вътре, за да видя какво си ми оставил от запасите?

— Дадено.

Изправих се и му помогнах да стане. Намерихме мястото, където склонът беше най-полегат, и поехме бавно нагоре. Щом се озовахме там, Люк се опря на тоягата си и погледна през отвора.

— Няма да ми е много лесно да сляза — каза той. — Мислех си, че би могъл да изтъркаляш дотук някой от празните варели за вода, за да стъпя на него. Но сега виждам, че и това няма да помогне. Със сигурност ще отворя някоя от раните, ако се опитам да сляза.

— М-м — казах аз. — Момент. Сетих се за нещо.

После слязох отново до долу, тръгнах покрай основанието на кристалния хълм и накрая стигнах до две блестящи издатини, където бях изцяло извън полезрението на Люк.

Не исках да използвам силите на Логрус в негово присъствие, без това да е крайно наложително. Не исках също той да види как осъществявам връзката, нито да му дам възможността да разбере какво мога и какво не. По принцип не се чувствам добре, когато някой знае твърде много за мен.

Образът на Логрус се появи, след като го призовах, и аз се протегнах към него. Желанието ми придоби форма и се превърна в мерник за силовите линии, които бях овладял. Започнах да ги удължавам все повече и повече, търсейки нужния обект...

Търсенето продължи адски дълго. Май доста се бяхме отдалечили от по-цивилизованите Сенки...

Контакт.

Вместо да дръпна рязко както обикновено, този път притеглих бавно и внимателно обекта към себе си. После усетих как той се понесе през Сенките към мен.

— Хей, Мърл! Всичко наред ли е? — чух да вика Люк.

— А-ха — отговорих аз съвсем искрено.

По-близо, още по-близо...

Ето!

Олюлях се, когато търсеният обект се озова в ръцете ми, тъй като го сграбчих неудобно. Единият му край тупна на земята. Прихванах някъде около средата, вдигнах го бързо и тръгнах с него обратно към отвора на пещерата.

Когато достигнах до един почти отвесен участък, малко под мястото, на което бях оставил Люк, подпрях обекта на стената и се изкачих бързо до горе. После го издърпах и го довлякох до отвора.

— Откъде успя да измъкнеш тази стълба? — попита Люк.

— Намерих я — казах аз.

— Онова петно боя като че ли е съвсем прясно.

— Ами сигурно някой я е загубил наскоро.

Започнах да спускам стълбата през отвора. Когато долният ѝ край достигна пода на пещерата, все още разполагах с аванс от близо два метра. Наместих я, за да е по-стабилна.

— Ще тръгна първи — казах аз, — но ще се движа съвсем близо до теб.

— Ще занесеш ли първо тоягата и меча ми долу?

— Дадено.

Направих го. Когато отново се изкачих догоре, Люк вече се бе хванал за стълбата и се канеше да стъпи на нея.

— Ще ме научиш някой път на този номер, нали? — каза той и тръгна след мен, дишайки тежко.

— Не разбирам за какво говориш — отвърнах му аз.

Люк слизаше бавно, като спираше на всяко стъпало, за да си почине. Веднага щом стигнахме до пода на пещерата, той се просна на него и притисна гърдите си с ръка. Беше доста зачервен и задъхан. Малко след това се поизправи и облегна гръб на стената.

— Добре ли си? — попитах аз.

Люк кимна.

— Ще се оправя — каза той, — само няколко минути. Да те наръгат така не е шега работа.

— Искаш ли одеяло?

— Не, благодаря.

— Добре, ти си почивай, а аз ще хвърля един поглед на продуктите. Искаш ли да ти донеса нещо?

— Малко вода — каза той.

Продуктите още ги биваше, а спалният чувал беше там, където го бях оставил. Напълних вода за Люк и докато се връщах обратно, споменът за ситуацията, в която ролите ни бяха разменени, ме накара да се усмихна иронично.

— Никакви проблеми — казах на Люк. — Все още има достатъчно от всичко.

— Не си успял да изпиеш виното, нали? — попита той, между две глътки.

— Не.

— Слава богу.

— Сега да чуем тази толкова важна за Амбър информация — казах аз. — Все още ли смяташ да я споделиш с мен?

Люк се усмихна.

— Още не.

— Доколкото си спомням, уговорката ни беше такава.

— Не успях да ти разкажа цялата история.

Поклатих глава.

— Добре де, така беше. Разкажи ми останалата част.

— Трябва да се възстановя, за да превзема Владението и да освободя майка си...

Кимнах.

— Ще ти кажа всичко, както ти обещах, но след като я спася.

— Я чакай малко! Не искаш ли твърде много?!

— Не и в замяна на това, което знам.

— И очакваш от мен да купя котка в чувал?

— Да, нещо такова. Но повярвай ми, рискът си струва.

— Ами ако докато се наканиш, стане твърде късно?

— Няма, пресметнал съм всичко. Ще са ми необходими само два-три дни амбърско време, за да се възстановя. Събитията едва ли ще се развият чак толкова бързо.

— Люк, цялата работа започва да намирисва.

— Проблемът си е твой. Не мога да издам току-тъй нещо толкова важно на враговете си.

Люк въздъхна.

— Не е изключено с тази информация да успея да откупя живота си.

— Да не си намислил да се откажеш от отмъщението?

— Не знам. Мислих доста по въпроса и ако въобще реша да направя нещо подобно, то това ще е най-подходящата първа стъпка.

— А ако не се откажеш, това би те извадило от играта, така ли?

— Ще го преживея. Така задачата ми ще стане по-трудна, но не и неизпълнима.

— Не знам — казах аз. — Ако се разчуе, че съм те пуснал, без да получа нищо особено в замяна, здравата ще ми припари под задника.

— Аз няма да кажа на никого.

— Ами Винта?

— Нали тя все повтаря, че главната ѝ цел е да те предпази. Освен това, ако се върнеш, няма да я завариш там. Или по-скоро ще завариш истинската Винта.

— Защо си толкова сигурен?

— Тя сигурно е хукнала вече да те търси.

— Знаеш ли коя е всъщност?

— Не, не знам. Някой път ще ти помогна да се сетиш.

— Защо не сега?

— Защото трябва първо да се наспя. Болката пак започна да се усилва.

— Нека първо да уточним още веднъж условията. Какво смяташ да направиш, как смяташ да го направиш и какво ми обещаваш?

Люк се прозина.

— Ще остана тук, докато се възстановя. Когато бъда отново в състояние да нападна Владението, ще се свържа с теб. Кое то ми напомня, че Картите ми са все още в теб.

— Знам. Продължавай. Как смяташ да превземеш крепостта?

— И това ще ти кажа, като му дойде времето. Все още мисля върху плана си. Между другото, ти също би могъл да ми помогнеш. Един магьосник в повече никога не е излишен. Веднага щом влезем в крепостта и освободим майка ми, аз ще ти кажа това, което ти обещах, и ти ще можеш спокойно да се прибереш с наученото в Амбър.

— Ами ако загубиш битката? — попитах аз.

Люк отмести погледа си от мен.

— Предполагам, че това също не е изключено — съгласи се той накрая. — Добре, какво ще кажеш за това — ще ти напиша всичко на лист хартия и ще ти го дам чрез Картите, или пък ще ти го пратя по някого. Всичко това преди да започне атаката на крепостта. И да загубя, пак ще съм си изплатил дълга към теб.

Той ми протегна здравата си ръка и аз я стиснах.

— Съгласен — казах.

— Тогава ми върни моите Карти и аз ще се свържа с теб, щом се изправя отново на крака.

Отначало се поколебах, но после измъкнах солидно наедриялата колода от джоба си. Отделих своите Карти и няколко от неговите и му подадох останалите.

— Ами другите ми Карти?

— Ще ги разгледам, преди да ти ги върна.

Той леко повдигна рамене.

— Винаги бих могъл да нарисувам още. Но ми върни Картата на майка ми.

— Ето.

Той пое картата и след това каза:

— Не знам какво точно си намислил, но ще те посъветвам нещо. Не се захващай с Далт. Той не си пада симпатяга, дори когато е в добро разположение на духа, а точно сега е превъртял съвсем. Стой настрана от него.

Аз кимнах и се изправих.

— Тръгваш ли? — попита Люк.

— Да.

— Остави ми стълбата.

— Подарявам ти я.

— Какво ще им кажеш, когато се върнеш в Амбър?

— Нищо, поне засега — казах аз. — А-а, искаш ли да ти донеса малко храна, преди да тръгна? Ще ти спестя една излишна разходка.

— Да, може. Идеята ти е добра. Донеси и една бутилка вино.

Донесох му цял куп провизии и след това доवлякох дори спалния чувал.

Тръгнах нагоре по стълбата, но спрях след няколко стъпала.

— Май не си съвсем наясно с това, което правиш — казах аз.

Люк се усмихна.

— Не бъди чак толкова сигурен.

Когато излязох навън, се загледах в големия камък, с който Люк бе затворил входа на пещерата предишния път. Отначало си мислех да му върна жеста. Можех да преценя кога точно да дойда отново, за да го заваря напълно възстановен. Така щях да съм сигурен, че няма да духне нанякъде. Въпреки това се отказах. Не само защото аз единствен знаех, че Люк е тук и ако нещо се случеше с мен, той също щеше да се прости с живота си. По-скоро исках да може да се свърже с мен веднага, щом се почувства добре. В общи линии, това бяха основните ми доводи.

Въпреки това отидох до камъка и го бутнах по-близо до отвора.

— Мърл! Какво правиш? — долетя отдолу.

— Чеша се зад ушите — му отвърнах аз.

— Хей! Не го прави...

Засмях се и отново бутнах леко камъка.

— Мърл!

— За в случай, че завали — казах аз. — Но това чудо е прекалено тежко. Добре, отказвам се. Успокой се.

Обърнах се и тръгнах надолу. Лекият прилив на адреналин сигурно щеше да му се отрази добре.

ГЛАВА 8

След като слязох долу, отидох до мястото, на което се бях сдобил със стълбата, тъй като беше закътано от няколко страни.

Взех една от белите карти. Нямах време за губене. Но когато измъкнах молива от джоба си, открих, че се е счупил. Измъкнах меч, дълъг приблизително колкото ръката ми, от ножницата и сложих началото на нова глава в историята на хладните оръжия. Предполагам, че никой преди мен не се е опитвал да остри молив с меч.

Около минута по-късно Картата вече лежеше на един плосък камък пред мен, а аз бях нанесъл първите щрихи от скицата на моята стая в Арбор. Енергията на Логрус пулсираше в ръцете ми. Налагаше се да работя бавно, за да успея да уловя в рисунката си и атмосферата на мястото. След като я завърших, се отдръпнах леко. Наистина беше готова, точно такава, каквато трябваше да бъде. Отворих съзнанието си и се съсредоточих върху своето творение. Накрая то се превърна в реалност. След това просто стъпих в стаята. Чак тогава се сетих, че бях забравил да попитам Люк още нещо, но вече беше твърде късно.

Погледнах през прозореца и забелязах, че сенките на дърветата са се проточили на изток. Очевидно бях отсъствал през по-голямата част от деня.

Обърнах се и видях, че върху оправеното сега легло е поставена бележка, затисната с края на възглавницата. Отидох до там и я взех, като преди това прибрах синьото копче, което бе оставено върху нея.

Беше написана на английски.

ПРИБЕРИ КОПЧЕТО НА СИГУРНО МЯСТО,
ДОКАТО ТИ ПОТРЯБВА ОТНОВО. НА ТВОЕ МЯСТО
НЕ БИХ ГО РАЗНАСЯЛА БЕЗ ПРИЧИНА. НАДЯВАМ СЕ,
ЧЕ ПОСТЪПИ ПРАВИЛНО. ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ
МНОГО СКОРО ЩЕ РАЗБЕРА ДАЛИ Е ТАКА. ДО
СКОРО.

Липсваше подпис.

Къде да го намеря това сигурно място? Така или иначе не можех да оставя копчето тук. Затова го загънах в бележката и го прибрах в джоба си. После взех наметалото си от дрешника и го метнах през рамо.

Излязох от стаята. Бравата беше разбита, затова оставих вратата широко отворена. В коридора спрях за малко и се заслушах. Наоколо не се чуваха нито гласове, нито нечии стъпки.

Отидох до стълбите и тръгнах надолу. Забелязах я едва когато почти бях слязъл. Беше застанала неподвижно до един от прозорците вдясно от мен. На една малка масичка до нея бе оставен поднос с хляб, сирене и бутилка с чаша.

— Мерлин! — каза тя изведнъж и понечи да стане. — Слугите ми казаха, че сте тук, но когато ви потърсих, не можах да ви открия.

— Извикаха ме спешно — казах аз. После слязох по последното стъпало и тръгнах към нея. — Как се чувствате?

— Добре, а вие... Какво всъщност знаете за мен? — попита тя.

— Вие вероятно не си спомняте нищо от случилото се през последните няколко дни — отбелязах аз.

— Прав сте — каза тя. — Няма ли да седнете?

После ми посочи един стол от другата страна на масичката.

— Подкрепете се. — Тя кимна към подноса. — Нека ви наля малко вино.

— Благодаря — казах аз. Виното беше бяло. Тя стана и отиде до един шкаф в другия край на стаята. После се върна при масичката, наля ми конска доза от „Пикнята на Бейл“ и остави чашата близо до мен. Реших, че сигурно пазят доброто вино за себе си.

— Какво можете да ми разкажете за това бяло петно в паметта ми? — попита тя. — Знам само, че бях в Амбър, а после изведнъж се озовах тук без спомени от изминалите дни.

— Да-а — казах аз и си взех една бисквита с парченце сирене. — Кога приблизително дойдохте отново на себе си?

— Ами, тази сутрин.

— Не се притеснявайте — казах ѝ аз. — Нови пристъпи няма да има.

— Но какво е това?

— Нещо като местен феномен — обясних аз и опитах виното.

— Прилича ми повече на магия, отколкото на настинка.

— Предполагам, че в известна степен сте права — съгласих се аз.

— Човек никога не знае какво ще долети тук от някоя Сянка. Но почти всички, които са преживели нещо подобно, вече се чувстват добре.

Тя смръщи вежди.

— Много странно.

Взех си още няколко бисквити и отпих отново от чашата. Наистина бяха нарочили доброто вино за вътрешна консумация.

— Наистина няма за какво да се тревожите.

Тя се усмихна и кимна.

— Вярвам ви. А вие как се озовахте тук?

— Спрях, за да си почина на път за Амбър — казах аз. — Всъщност можете ли да ми заемете един от конете си?

— Разбира се — отвърна ми тя. — Кога смятате да тръгнете?

— Веднага, щом получа коня — казах аз.

Тя се изправи.

— Не знаех, че бързате толкова. Веднага ще ви заведем до конюшните.

— Благодаря.

Грабнах още две бисквити и парче сирене и допих виното си.

Зачудих се къде ли се носи сега синята мъгла.

Избрах си един добър кон и го оседлах. Тя ми каза, че после мога да го оставя в конюшната на градската им къща. Облякох наметалото и после притиснах ръцете ѝ между дланите си.

— Благодаря ви за гостоприемството, макар да нямате спомени за него.

— Не се сбогувайте още тук — каза тя. — Минете покрай кухненската врата до терасата. Ще ви дам бутилка с вода и храна за пътуването. Не сме успели да завържем някаква главозамайваща връзка през последните дни, нали?

— Ще мълча до гроб. Като истински джентълмен — казах аз.

Винта се усмихна и ме перна по рамото.

— Защо не ме посетите някой път в Амбър — каза тя — за да освежите паметта ми?

Взех още комплект пътни чанти, които вървяха със седлото, торба със зоб за Дим — така се казваше конят — и един по-дълъг ремък за връзване. После се метнах на коня и го подкарах бавно след

Винта, ескортиран от няколко кучета. Заобиколих къщата и щом се изравних с кухнята, слязох от седлото. Огледах отново терасата и си помислих, че бих искал и аз да имам такава пред къщата си, за да мога да се наслаждавам истински на утринното си кафе. А може би щеше да ми липсва по-скоро нечие присъствие?

Малко след това вратата се отвори и на терасата излезе Винта. Тя ми подаде бутилка и вързоп, които аз наместих в едната от чантите.

— Ще предадете ли на баща ми, че смятам да остана тук още няколко дни? — попита тя. — Кажете му, че ми е било зле, но вече се чувствам напълно възстановена.

— С удоволствие.

— Не знам каква е истинската причина за идването ви тук, но ако става въпрос за политика и интриги, ще е по-добре да ми я спестите.

— Добре — казах аз.

— Една от прислужничките е занесла закуска в леглото на някакъв едър, червенокос мъж, който изглеждаше тежко ранен. Сигурно ще е по-добре всички да забравим за това?

— Би могло да се каже.

— Вече е забравено. Но бих искала да чуя скоро цялата история.

— Аз също — отбелязах аз. — Ще видя какво мога да направя по въпроса.

— Е, желая ви приятно пътуване.

— Благодаря ви. И аз се надявам да е приятно.

Стиснах ръката ѝ, после обърнах и се качих на коня.

— Сбогом.

— Ще се видим в Амбър — каза тя.

Заобиколих отново къщата, за да се озова при конюшните. Подминах ги и тръгнах по една пътека, която водеше в нужната посока. Откъм двора се разнесе вой на куче. Миг по-късно солото се превърна в дует. Лекият южен ветрец понесе след мен няколко листа. Искях да се озова по-скоро на пътя — далеч от имението и насаме със себе си. Ценя усамотението, защото то ми позволява да преценя всичко по най-добрия начин, а точно сега разполагах с предостатъчно теми за размисъл.

Поведох коня на североизток. Десетина минути по-късно се озовах на черния път, по който бяхме яздили през предишния ден. Този път тръгнах на запад. Скоро стигнах до кръстопътя с километричния

камък, който сочеше, че за да стигна до Амбър, трябва да тръгна направо. Продължих нататък.

По жълтеникавата пръст на пътя, по който бях тръгнал, личаха многобройните следи от колелата на фургони. Следвах контурите на ландшафта, който преминаваше през неразорани поля, чийто граници бяха очертани от ниски каменни огради. От двете страни на пътя от време на време се появяваха по няколко дървета. Конят напредваше с умерена стъпка и скоро мислите ми се завъртяха около събитията от последните няколко дни.

Това, че имах враг, не подлежеше на съмнение. Люк ме бе уверил, че се е отказал от плана си да ме убие и аз бях повече от склонен да му вярвам. Как иначе би дошъл точно при мен в това състояние? Дори Винта бе отбелязала този факт. Той наистина е могъл да стигне и сам до кристалната пещера или до някое друго сигурно място. Освен това, Люк вероятно можеше да освободи майка си и без моята помощ. Може би по-скоро искаше да възстанови добрите си отношения с мен, тъй като бях единствената му връзка с Двора на Амбър, а междувременно съдбата му бе обърнала гръб. Имах чувството, че Люк се стреми към официално признание от страна на Амбър и се кани да използва важната информация, за която бе споменал, едновременно като залог за добра воля и като разменна монета. Едва ли точно аз щях да изиграя решаващата роля в неговия план за Джасра. Не и при условие, че Люк, който явно също бе магьосник, вече познаваше отлично крепостта на Владението и разполагаше с отряд от наемници, които би могъл да преведе дотам от сянката Земя. Знаех също, че ония странни патрони щяха да свършат добра работа не само в Амбър, но и там. Но дори да не беше така — какво би му попречило просто да прехвърли малката си армия чрез Картите? Да не говорим, че дори не му беше нужно да печели битката — можеше просто да се пренесе там, да грабне Джасра и да изчезне. Не, аз определено не му бях необходим независимо от това какви точно бяха плановете му. Най-вероятно просто се бе опитал да привлече вниманието ми, за да ми намекне, че разполага с информация, която е склонен да размени срещу по-снизходително отношение от страна на Амбър.

Освен това си мислех, че сега, когато Кейн е мъртъв и семейната чест на Люк е удовлетворена, той е по-склонен да се откаже от

първоначалните си планове. Въпреки това Джасра явно искаше да му попречи да спре дотук. Хрумна ми, че споменатата ценна информация би могла да се окаже начин да бъде неутрализирана Джасра. Така че, ако Люк успееше да ни я пробута тихомълком, това от една страна, щеше да го освободи от властта на майка му и от друга, да подобри отношенията му с Амбър. Интересно! Моят основен проблем сега беше да успея да измисля такова обяснение, което да не ме представи като предател, затова че съм го пуснал да си върви. Печалбата от цялата операция си заслужаваше риска.

Дърветата край пътя се бяха умножили, а и гората вече беше съвсем наблизо. Преминах по едно дървено мостче, сковано над бистър поток, и през следващите няколко минути чувах как водата бълбука зад мен. Отляво се виждаха полета с кафеникава пръст и няколко плевни в далечината, отдясно кола със счупена предна ос...

Ами ако не бях преценил правилно поведението на Люк? Дали все пак нямаше някакъв начин, по който да го притисна и да го накарам да си каже всичко на момента? В главата ми започна да се оформя една нова идея. Не умирах от желание да я реализирам, но не можех и да ѝ обърна гръб. Ключовите думи в случая бяха „риск“ и „бърза реакция“. Въпреки това замисълът безспорно имаше и своите достоинства. Развих го, докдето можах, и после го заряхах, за да се върна към предишните си мисли.

Да, врагът определено беше реален. И след като това не беше Люк, тогава кой? Джасра очевидно оглавяваше листата на кандидатите. При двете ни предишни срещи тя не бе оставила никакво съмнение относно чувствата, които изпитваше към мен. Убийците, които ми бяха устроила засадата на Алеята на Мъртъвците, спокойно можеха да са нейни пратеници. В такъв случай, поне за известно време, трябваше да съм в безопасност — нали сега тя самата бе пленница във Владението. Естествено не беше изключено да е успяла да насъска още някого, преди да я спипат. Но това щеше да е вече прекалено. Защо да хаби всичките си хора само за мен? Все пак аз бях сравнително дребна фигура на игралното поле, а и четиримата мъже, които вече бе изпратила, се бяха оказали почти достатъчни.

А ако не беше Джасра? Тогава животът ми висеше все така на косъм. Магьосникът със синята маска, за когото предпологах, че е Шару Гарул, бе изпратил по петите ми своето торнадо — доста

странна увертюра към последвалия дъжд от цветя. Това естествено ме караше да си мисля, че именно той е бил моят събеседник в онзи тайнствен разговор в апартамента на Флора в Сан Франциско, който завърши по същия начин. Не можех да приема странните му послания по друг начин, освен като доказателство, че той има някакви планове за мен. Какво точно ми беше казал? Нещо за това, че е възможно в бъдеще интересите ни да се пресекат. Сега думите му ми се сториха далеч по-интересни.

Но дали Шару Гарул бе изпратил и убийците? Копчето, което бях измъкнал от него, ме караше да мисля, че е запознат с тайните свойства на синия кристал, който ги бе довел при мен. Но останалата част нещо не се връзваше. Най-малко заради това, че интересите ни още не се бяха пресекли. А и подобен замисъл не пасваше на стила на един потаен майстор на фойерверките от цветя с власт над природните стихии. Кое то, разбира се, можеше да се окаже поредната ми смъртоносна заблуда, предизвикана от желанието да срещна достоен противник в предстоящия магьоснически дуел.

Голите полета отстъпиха пред пущинака и накрая се озовах в началото на гората. Здравчът вече бе проникнал в нейното окичено с пожълтели листа владение. Тази гора не беше толкова гъста и древна като Ардън. От мястото, на което бях застанал, успях да забележа няколко оголени места в горната ѝ част. Загърнах се по-плътено в наметалото и навлязох сред сумрачния ѝ хлад. Пътят продължаваше да е широк и добре отъпкан. Ако и нататък беше все така, преходът нямаше да е особено труден. А аз не бързах. Разполагах с богата колекция от проблеми, над които да си блъскам главата...

Как само ми се искаше да науча повече от странното създание, което за известно време се бе разпореждало с тялото на Винта. Каква ли беше нейната истинска същност? Нейната, точно така. Нещо ме караше да си мисля, че природата на това създание е по-скоро женска, отколкото мъжка, въпреки че то бе обитавало вече и телата на двама мъже — Дан Мартинес и Джордж Хансен. Може би причината за това усещане беше вечерта, прекарана с Мег Девлин. Кой знае. Но аз познавах и Гейл приблизително добре, а Дамата от езерото ми се бе сторила съвсем непринудено женствена...

Достатъчно. Дотук по полови въпроси. Имаше далеч по-важни неща, над които да се замисля. Добре де, каквото и да представляваше

тя, оставаше въпросът защо ме преследва така настойчиво, твърдейки, че иска да ме предпази? Трогателно, но все пак какъв беше мотивът ѝ?

Освен това имаше още нещо, далеч по-важно от нейната мотивация. На какво се дължаха необичайните ѝ дарби, си беше нейна работа. Големият въпрос беше друг. От какво се опитваше да ме защити? Без съмнение тя имаше съвсем конкретна представа за характера на заплахата, но въпреки това не пожела дори да ми намекне какъв би могъл да е той.

Дали това беше въпросният „враг“? Истинският враг. Противникът на Винта.

Опитах се отново да прехвърля всичко, което знаех за нея, както и догадките, които ми се въртяха из главата.

Като начало, ставаше въпрос за едно странно същество, което понякога приема формата на синя мъгла. То, или по-скоро ТЯ, имаше способността да ме открива сред Сенките. Умееше също да се вселява в чужди тела и да налага пълен контрол над тяхното съзнание. ТЯ бе прекарала няколко години в непосредствена близост до мен, без да успея да я забележа. Първото ѝ превъплъщение, за което се сещах, беше бившата приятелка на Люк — Гейл.

Защо точно Гейл? Защо е искала да бъде по-близо до Люк, след като твърдеше, че си е поставила за цел да предпази именно мен? Можеше спокойно да окупира тялото на някоя от моите приятелки. Това на Джулия, например. Но не, тя бе избрала Гейл. Дали защото бе искала да държи Люк под око? Но нали въпреки това той бе успял да организира няколко покушения срещу мен? Ами Джасра? Винта призна, че е знаела кой стои зад последните априлски изненади? Защо тогава просто не бе отстранила и двамата? Могла е да завладее тялото на Люк, да му заповяда да застане пред някоя кола, след това да се изпари от тленните му останки и да се заеме с Джасра. Явно смъртта на обладаното тяло не беше проблем за нея. Аз лично бях присъствал на две подобни събития.

Едно от възможните обяснения беше, че тя е знаела, че всички покушения са обречени на провал. Дали е могла да предотврати по някакъв начин избухването на бомбата, която получих по пощата? Или пък да предизвика ония предчувствия, които ме събудиха, преди газта от печката да успее да ме задуши? Както и да направи по нещо във всеки от останалите случаи? И все пак премахването на източника на

проблема би било доста по-лесно решение. Нали все пак бе заповядала на слугата да убие последния от нападателите през онази нощ на „Алеята на Мъртъвците“? Тя явно не се колебаеше да прибегне и до това средство, стига да се наложи.

Тогава?

В съзнанието ми тутакси изникнаха две нови възможности. Първата — тя вероятно е харесвала Люк и затова е открила начин да неутрализира опитите му, без да го убива. Веднага обаче се сетих за превъплъщението ѝ в ролята на Дан Мартинес и тази възможност отпадна. Куршумите, които бе изстреляла по Люк онази вечер в Санта Фе, си бяха съвсем истински. Добре де, имаше и друг вариант. Люк не е представлявал чак толкова сериозна опасност за мен, особено след като се е отказал от покушенията, тя го е харесвала, уверила се е, че двамата сме се сприятелили и затова му е подарила живота. В Ню Мексико се бе случило нещо, което я е накарало да промени решението си. Какво точно, нямах, никаква представа. След това ме бе последвала до Ню Йорк и на бърза ръка се бе възползвала от телата на Джордж Хансен и Мег Девлин. По това време Люк вече беше в неизвестност, след като изчезна онази вечер. Той не можеше да ми навреди в този момент ѝ затова тя бе посветила тази кратка пауза на опитите да се свърже с мен. Дали е имало още нещо, което я е карало да бърза толкова? Истинската заплаха, може би?

Отново напрегнах мозъка си, но не успях да се досетя каква би могла да бъде тази заплаха. Дали не се бях отплеснал в съвсем грешна посока?

Едно беше сигурно — тя определено не бе вездесъща. Причината да ме отведе в Арбор беше не само да ме предпази от надвисналата опасност, но и да получи от мен нужната ѝ информация. А някои от нещата, които искаше да научи, бяха също тъй интересни, както и тези, които вече знаеше.

Разрових отново спомените си. Кой беше първият въпрос, който ми бе задала?

В съзнанието ми тутакси изплува къщата на Бил Рот, където бях чул този въпрос на няколко пъти. Отначало, уж между другото, ми го бе задал Джордж Хансен. Аз го излъгах. Гласът по телефона прояви аналогичен интерес, но информацията му бе отказана. Накрая Мег

Девлин ме попита в спалнята на апартамента си за същото — как се казва майка ми? — и единствена успя да се добере до верния отговор.

След като ѝ казах, че майка ми се казва Дара, тя най-последно реши да се разприказва. И първото нещо, за което ме предупреди, бе Люк. Тогава ми стори, че е склонна да сподели с мен още някои подробности, но неочакваното завръщане на съпруга провали всичко.

И накъде водеше всичко това? Според мен — към Царството на Хаоса, макар тя да не го бе споменала нито веднъж.

Имах чувството, че вече разполагам с верния отговор, но той няма да се появи преди да съм си задал правилния въпрос.

Достатъчно. Нямахте защо да продължавам повече в тази посока. Това, че тя знаеше за връзката ми с Царството на Хаоса, не ми подсказваше нищо ново. Роднинските ми връзки с кралското семейство на Амбър също не бяха тайна за нея, но този факт засега също не водеше наникъде.

Затова можех да изоставя засега тази линия на размисъл и да се върна към нея по-късно. Предстоеше ми да помисля над куп други неща. При следващата ни среща поне щях да разполагам със солиден запас от нови въпроси.

Хрумна ми още нещо. Ако тя наистина бе успяла да ме предпази, то го бе направила доста дискретно. Бях научил от нея за доста неща, които ми се струваха верни, но все пак нямаше начин да проверя дали те отговарят на истината. Още от тайнственото телефонно обаждане в къщата на Бил, та чак до вечерта, когато бе премахнала единствения ми реален източник на информация, тя успяваше по-скоро да ми попречи, отколкото да ми помогне. И сега най-вероятно щеше да ми натресе помощта си пак в най-неудачния момент.

Затова, вместо да се заема със съчиняването на встъпителната си реч пред Рандъм, аз прекарах близо час, размишлявайки над природата на съществото, което можеше да преминава от едно тяло в друго и да окупира съзнанието на неговия собственик. Имаше само няколко начина, по които можеше да бъде постигнато нещо подобно. Припомних си всичко, което знаех за нея, и бързо зачеркнах няколко от тях. Знанията си в тази област дължах на един от чичовците си. Замислих се над същността на силите, които можеха да бъдат използвани за подобен трик. Проследих ги в тяхната цялост — от

основополагащата идея до най-недоловимите им аспекти на проявление.

Реших, че няма да е зле да се подготвя.

Заклинанията, основани на грубата сила, макар и ефектни, са всъщност доста тромави и изтощителни за адепта. Да не говорим, че от естетическа гледна точка, те са чиста проба варваризъм.

Извлякох от съзнанието си нужните понятия и след това ги подредих. Сухай сигурно би се изразил още по-пестеливо, но дори в тази насока не бива да се отива твърде далече. Затова се спрях на нещо достатъчно сигурно и едновременно с това пределно изчистено. Прецених още веднъж замисъла си и след това обединих понятията в последователност. Получи се доста дълго заклинание и аз едва ли щях да успея да го сдъвча достатъчно бързо, ако се наложеше да реагирам мигновено. Затова и смятах да го приготвя предварително. Огледах го внимателно и прецених, че три опорни точки би трябвало да се окажат достатъчни, за да удържат целостта му, но четвъртата щеше да го направи непробиваемо.

Призовах Логрус и докоснах с езика си неговата подвижна структура. След това изговорих заклинанието бавно и отчетливо, пропускайки четирите ключови думи, които бях избрал. С изричането на останалите думи дърветата около мен застинаха като мъртви. Заклинанието увисна пред мен като разпъната с карфици пеперуда, изтъкана от цвят и звук, уловена във фината енергийна мрежа на собственото ми видение на Логрус. Тя щеше да оживее, щом я призова, освободена от силата на четирите ключови думи.

Прогоних видението и усетих как езикът ми се отпусна. Сега вече бях подготвен за неприятни изненади.

Спрях, за да пийна вода. Небето бе потъмняло, а около мен отново се чуваха обичайните горски звуци. Замислих се дали Файона е успяла да се свърже с Блийс и какво ли прави сега Бил. После заслушах в потракването на клоните. Изведнъж ми се стори, че някой ме наблюдава. Това не беше хладната тръпка, предхождаща контакта с Картите, а по-скоро усещането за нечий поглед, вперен в мен. Потръпнах. Май бях прекалил с мислите за спотаени навсякъде врагове...

Пуснах дръжката на меча си и продължих нататък. Нощта едва се бе спуснала, а аз все още бях по-близо до имението на Винта,

отколкото до Амбър.

С напредването на нощта останах все така нащрек, но не успях да видя или чуя нещо подозрително. Дали не грешах в преценката си за Джасра, Шару и Люк? И дали убийците отново не ме следваха по петите? От време на време дръпвах юздите на коня и спирах, за да се послушам, но така и не чух нищо необичайно. После мисълта за синьото копче, което носех в джоба си, жегна съзнанието ми. Ами ако то изпълняваше ролята на своеобразен проводник на враждебните мисли на магьосника? Не ми се искаше да го изхвърля, тъй като не бе изключено то да ми свърши добра работа в подходящия момент. Освен това, ако кристалът бе успял вече да се настрои към мен — все пак го носех в себе си от доста време — дори да го зарежех веднага, това нямаше да промени нищо. Реших да скрия копчето на сигурно място, преди да се опитам да се освободя от неговата сила. Но дотогава беше безсмислено да правя с него каквото и да било.

Небето продължи да потъмнява и на него колебливо изгряха няколко звезди. Забавих темпото, макар че пътят продължаваше да е все така удобен, а бледата му повърхност бе все още достатъчно добре осветена. Чух как вдясно от мен изписка бухал и миг по-късно една тъмна сянка, се понесе между клоните на дърветата. Нощта щеше да е много приятна за езда, ако въображението ми престанеше да бълва разни привидения. Обичам миризмите на есенната гора и затова реших, че щом спра да си почина и запаля огън, задължително ще хвърля и няколко изсъхнали листа в пламъците му, за да се насладя на техния несравним аромат.

Въздухът беше хладен и чист. Само потракването на копитата, нашето дишане и вятърът нарушаваха възцарилата се тишина. Подплашихме неволно един елен, който мигом потъна в гората. След него се разнесе отдалечаващото се пропукване на сухи клони. Минахме по малък, здраво скован дървен мост, но на него не заварихме трол, който да ни поиска да си платим. Пътят криволичеше пред нас и скоро започна бавно, но неотстъпно да се изкачва към по-високата част на гората. През плетеницата от клони се виждаха все повече звезди, без нито един облак. Колкото по-нагоре се изкачвахме, толкова по-оголели ставаха широколистните дървета, които постепенно отстъпваха пред иглолистните. Вятърът се усили.

Започнах да спирам по-често, за да може Дим да си почине, за да се ослушам и да хапна от запасите си. Реших да продължа да яздя поне докато луната изгрее. Знаех приблизително кога ще стане това, тъй като бях следил движението ѝ през вечерта, когато слязох до пристанището на Амбър. Ако успеех дотогава да измина заплануваното разстояние, за следващата сутрин щеше да ми остане само един лек преход.

Фракир трепна леко на китката ми. Но, дявол да го вземе, това се е случвало дори след като отнема нечие предимство, когато бързам за някъде с колата. Може би някоя гладна лисица ме бе огледала лакомо, съжалявайки, че не е поне мечка. Въпреки това изчаках по-дълго, отколкото възнамерявах, готов да посрещна евентуалната атака, като опитвах да не издавам опасенията си.

Нищо не се случи, а и не последва ново предупреждение, затова продължих нататък. Върнах се върху мисълта да притисна по някакъв начин Люк, а заедно с него и Джасра. Все още не можеше да се каже, че разполагам с план по въпроса, тъй като ми липсваха доста детайли. Колкото повече се замислях, толкова по-нелепа ми се струваме идеята. Вярно, перспективата да реша по този начин голяма част от проблемите си изглеждаше доста привлекателна. И все пак... После най-неочаквано ми се прииска да поговоря с някой добър адвокат. Зачудих се защо досега не съм нарисувал Карта на Бил Рот. Имах нуждата да обсъдя с някого своята теория. За съжаление вече беше твърде тъмно за рисуване... пък и разговорът не беше чак толкова неотложен. Всъщност просто исках да си поговоря с него, да го запозная с новите подробности и да се възползвам от мнението му на страничен наблюдател.

През следващия час Фракир ме предупреди още няколко пъти. Пътят бе започнал да се спуска леко надолу и скоро се озовахме в по-закътана отсечка, изпълнена с тежкия аромат на борова смола. Продължавах да си мисля за магьосници и водопади от цветя, за Дяволския Чекрък и неговите проблеми, за създаването, което доскоро бе обитавало тялото на Винта. Размишлявах и за много други неща, някои от които бяха останали далече в миналото...

След още доста почивки, когато луната вече надзърташе между клоните, започнах да се оглеждам за място, на което да пренощувам. Спрях при следващия изпечил се на пътя ни поток, за да може Дим да

утоли жаждата си. Около четвърт час по-късно зърнах вдясно едно местенце, което изглеждаше обещаващо, затова свърнах от пътя и се отправих натам.

Мястото се оказа не чак толкова подходящо, затова продължих навътре в гората, докато стигнах до една малка поляна, която щеше да свърши работа. Слязох от гърба на Дим и го завързах за близкото дърво, свалих седлото от гърба му, наметнах го с чула и му дадох малко зоб. После разчистих едно малко пространство с меча си, изкопах плитка дупка и наредих в нея сухи съчки. Мързеше ме да се занимавам с огнивото, затова запалих огъня със заклинание и след това хвърлих в него и няколко сухи листа, както бях намислил отпреди.

Седнах върху проснатото си наметало, опрях гръб на дънера на едно средно голямо дърво, изядох един сандвич със сирене и накрая пийнах малко вода. Чак тогава се престраших да си сваля ботушите. Мечът лежеше на земята близо до мен. Мускулите ми започнаха да се отпускат. Миризмата на огъня ми навяваше носталгични мисли. Препекох леко следващия си сандвич.

Останах така замислен още дълго време. После усетих как умората изтиква постепенно, на едва доловими тласъци, обзелото ме напрежение. Отначало бях решил да събера малко дърва за огъня преди да си легна, но скоро прецених, че това не е необходимо. Нощта не беше чак толкова студена.

И все пак... Станах и тръгнах между дърветата. И след като веднъж успях да се размърдам, неусетно направих една дълга разходка наоколо. Е, честно казано, истинската причина да се надигна беше желанието ми да се облекча. Замръзнах на мястото си, когато след известно време нещо проблесна на североизток. Друг лагерен огън? Или пък отражението на луната върху водна повърхност? Факла? Бях успял да мярна светлинката само миг преди да изчезне. И въпреки че се огледах старателно наоколо и дори изминах известно разстояние в същата посока, не можах да я видя отново.

Отказах се. Нямах никакво намерение да прекарам остатъка от нощта, претърсвайки храсталаците, заради някаква зрителна измама. Обърнах се и погледнах към мястото, където бях завързал коня. Малкият огън, който бях запалил, се виждаше едва-едва от това разстояние. Върнах се обратно и отново си легнах. Огънят беше почти

загаснал и аз реших да го оставя да догори. Завих се с наметалото си и се заслушах в нежния шепот на вятъра.

Заспах бързо. Не знам колко точно съм спал, но не си спомням да съм сънувал нещо.

Събуди ме неистовото пулсиране на Фракир. Отворих едва забележимо очи, обърнах се настрани, както повечето хора правят в съня си, и дясната ми ръка уж съвсем случайно се озова до дръжката на меча. Продължих да дишам бавно и отмерено. Вятърът се беше засилил и огънят се беше разгорял отново. Не виждах никого пред себе си. Напрегнах слуха си, но чух единствено вятъра и пращането на огъня.

Щеше да е еднакво глупаво от моя страна да скоча на крака и да заема отбранителна позиция, без да знам откъде идва опасността, както и да остана на мястото си и да осигуря на врага си удобна мишена. От друга страна, неслучайно бях постелил плаща си така, че гръбът ми да е защитен от дебелия дънер на един бор. Щеше да е доста трудно да ме нападнат в гръб, да не говорим, че това трябваше да стане почти безшумно. Затова беше логично да очаквам атаката да дойде от друга посока.

Обърнах се и хвърлих един поглед към Дим, който проявяваше леко безпокойство. Фракир продължи да ми напомня ентусиазирано, че съм загазил, докато накрая не й заповядах да спре.

Дим въртеше уши и движеше главата си насам-натам. Ноздрите му се бяха разширили. Докато го наблюдавах, разбрах, че вниманието му е привлечено от нещо, което се намира вдясно от мен. Конят отстъпваше към далечния край на поляната, а дългият ремък, с който го бях завързал, се виеше след него.

Тогава въпреки шума, който вдигаше Дим, чух как нещо се приближава от дясната ми страна. После движението замря за известно време, но скоро го долових отново. Не бяха стъпки, а по-скоро шум от тяло, което закачаше клоните по пътя си.

Огледах внимателно дърветата и нападалите клони в тази посока и реших да изчакам моят тайнствен гост да се приближи още, преди да предприема нещо. Отказах се от мисълта да призова Логрус или да прибягна към магическа защита, тъй като прецених, че времето, което ми остава, ще се окаже недостатъчно за нещо подобно.

Освен това начинът, по който се държеше Дим, както и това, което бях видял, ме караха да мисля, че моят гост е сам. За пореден път си напомних мислено, че все някога трябва да се запаса с няколко прости заклинания за подобни случаи. Проблемът е, че за нещо подобно са необходими няколко дни, в които да бъде оставен на спокойствие, за да успее да подбере внимателно нужните заклинания, да ги подрежда в подходящ ред и след това да се упражня в използването им. Но нека не забравяме, че след около седмица те биха започнали да се разпадат. Понякога трайността им е по-голяма, понякога по-малка, в зависимост от това колко енергия е отделена за тях и какъв е магическият климат на Сянката, където ще бъдат използвани. С две думи, цялата дандания е свързана с труд, който е оправдан само при условие, че заклинанията ще влязат в употреба през следващите два-три дни. От друга страна, всеки добър магьосник трябва да разполага по всяко време с по едно заклинание за атака, защита и бягство. Аз по принцип съм си малко мързелив, да не говорим, че съм и доста лекомислен. Никога досега не ми се бе налагало да разчитам на подобен магически набор, а напоследък не разполагах и с нужното време, за да си го подсигурия.

Оставах ми само няколко секунди, в които можех да използвам Логрус само за едно-единствено нещо — да го призова и след това да се пренеса в неговия обсег. Звучи просто, но на практика това означава да бъде запратен с огромна сила към него, което едва ли щеше да ми се отрази особено здравословно.

Затова реших просто да го оставя да се приближи още малко и след това да го посрещна с моята Фракир и стоманеното острие на меча си.

Вече усещах приближаващото му присъствие, чувах лекото раздвижване на боровите клони. Още няколко стъпки, приятелю... Хайде, само това се иска от теб. Просто се приближи достатъчно...

Той спря. Долових тихото му, равномерно дишане.

След това се разнесе дрезгавият шепот:

— Сигурно вече си ме усетил, магьоснико. Всеки от нас си има своите малки хитринки, а аз знам кой е източникът на твоите.

— Кой си ти? — попитах аз, сграбчих дръжката на меча си, надигнах се леко и направих кълбо напред. Веднага след това се обърнах и насочих острието пред себе си.

— Аз съм твоят враг — бе отговорът. — Онзи, за когото си мислеше, че никога няма да дойде.

ГЛАВА 9

Сила.

Помня деня, в който се изкачих на онзи скалист хълм. Файона бе застанала малко над мен и леко вдясно, облечена във виолетова рокля със сребърен колан. Тя държеше сребърно огледало и гледаше надолу, където сред омарата се възправяше огромно дърво. Наоколо се бе възцарила пълна тишина и дори шумовете, предизвикани от леките ни движения, бяха някак приглушени. Най-високите клони на дървото се губеха сред ниско надвисналата мъгла. Светлината, която се процеждаше през нея, очертаваше резките му контури на фона на друго кълбо мъгла, което се издигаше бавно зад него, за да се слее с общата маса. В почвата около дънера се бе врязала една светла, фосфоресцираща линия, която се губеше, криволичейки сред изпаренията. Далече вляво се виждаше малка дъга, която блестеше със същата интензивност. Тя се появяваше и изчезваше с прииждането и отдръпването на бялата стена.

— Какво е това, Файона? — попитах аз. — Защо ме доведе на това място?

— Ти вече си чувал за него — отвърна ми тя. — Затова исках и да го видиш.

Поклатих глава.

— Никога не съм го чувал. Нямам никаква представа къде се намираме.

— Ела — каза тя и тръгна надолу.

Файона не обърна внимание на това, че съм й протегнал ръка, и се спусна бързо и грациозно по склона. Последвах я и скоро се озовахме в подножието на хълма и се приближихме до дървото. Нещо в него ми се стори смътно познато, но не можех да разбера какво точно.

— Твоят баща — каза накрая Фай — сигурно ти е разказал надълго и широко историята на живота си. Не вярвам да е пропуснал тази част.

Спрях за миг, тъй като в главата ми — отначало съвсем бавно — нахлуха спомените.

— Това дърво — прошепнах аз.

— Коруин забил тук тоягата си, след като успял да създаде новия Лабиринт — каза тя. — И тъй като тя била отрязана съвсем наскоро, успяла да пусне корени.

Като че ли усетих как почвата под краката ми потръпна леко.

Файона се обърна с гръб към дървото и нагласи сребърното огледало така, че да вижда цялата картина през дясното си рамо.

— Да — каза тя няколко мига по-късно. После ми подаде огледалото. — Погледни и ти, точно както аз го сторих преди малко.

Взех огледалото, наместих го под подходящ ъгъл и се загледах.

Гледката се различаваше от тази, която се бе разкрила преди малко пред невъоръжения ми взор. Сега вече можех да видя това, което се намираще отвъд дървото и падналата мъгла. Успях да различа по-голямата част от странния Лабиринт, който криволичеше по яркия си път над земята, придвижвайки се на тласъци навътре към своята пределна точка — единственото място, което все още не можех да видя, тъй като бе закрито от неподвижна бяла кула, в която се бяха разгорели ярки, подобни на звезди светлинки.

— Не прилича на Лабиринта в Амбър — казах аз.

— Наистина — отвърна ми Файона. — А прилича ли на Логрус?

— Не съвсем. Логрус непрекъснато се изменя, но въпреки това е някак по-ъгловат. Докато този тук е целият в завои и чупки.

Оглеждах го внимателно още известно време и след това върнах огледалото на Файона.

— Това огледало е обвързано с интересно заклинание — отбелязах аз, тъй като бях успял да доловя и излъчването на сребърния предмет.

— При това доста по-сложно, отколкото предполагаш — каза Файона. — Защото това там далеч не е обикновена мъгла. Виж.

Тя тръгна към началото на Лабиринта, близо до огромното дърво, и понечи сякаш да стъпи върху ярко светещата линия. Още преди кракът ѝ да успее да я докосне, от нея изскочи малък електрически заряд, който изпращя и достигна до обувката на Файона. Тя тутакси дръпна крака си назад.

— Не иска да ме приеме — каза Фай. — Не ми позволява дори да стъпя на него. Опитай ти.

Нещо в погледа ѝ не ми хареса, но въпреки това се приближих към мястото, където беше застанала.

— Защо твоето огледало не може да проникне чак до центъра на Лабиринта? — попитах неочаквано аз.

— Изглежда съпротивлението нараства с приближаването към центъра — отговори Файона. — Но защо, виж това вече не знам.

Поколебах се още известно време.

— Опитвал ли е друг освен теб да премине през него?

— Доведох тук Блийс. Но Лабиринтът отхвърли и него.

— Никой друг ли не е идвал дотук?

— Не, доведох и Рандъм. Но той реши да не опитва. Каза, че не му се занимава с това точно в този момент.

— Може би е постъпил мъдро. Той носеше ли тогава Рубина на Справедливостта?

— Не. Защо?

— Просто ми беше любопитно да разбера.

— Да видим дали ще те приеме.

— Добре.

Вдигнах десния си крак и го спуснах бавно към искрящата линия, но спрях на двайсетина сантиметра от нея.

— Като че ли нещо ме възпира — казах аз.

— Странно. При теб електрическият заряд не се появи.

— Малък аванс може би — отвърнах ѝ аз и спуснах крака с още няколко сантиметра надолу. Накрая въздъхнах и казах:

— Не, няма да мога, Фай.

Забелязах как на лицето ѝ се изписа разочарование.

— Надявах се — каза тя, отстъпвайки, — че още някой, освен Коруин, ще успее да премине по него. Струваше ми се логично това да се окаже неговият син.

— Защо е толкова важно някой да премине по него? Просто защото съществува ли?

— Мисля, че той представлява заплаха — каза Файона. — Затова трябва да бъде проучен — за да разберем как да постъпим с него.

— Заплаха? Защо?

— Според нашите разбирания Амбър и Хаос са двата полюса на битието — каза тя, — чийто центрове са съответно Лабиринтът и Логрус. От незапомнени времена между тях съществува равновесие. Мисля, че този незаконно роден Лабиринт, сътворен от баща ти, би могъл да наруши баланса.

— По какъв начин?

— Между Амбър и Хаос открай време съществува нещо като вълнообразен обмен на информация. Този Лабиринт изглежда предизвиква смущения в обмена.

— Това не е ли като да пуснеш в питието си още една бучка лед? — казах аз. — След известно време повърхността му се успокоява.

Файона поклати глава.

— Тук нещата няма да се уталожат. След неговото създаване броят на Бурите на Сенките рязко се увеличи. Те рушат градивния материал на Сенките, променят самата същност на реалността.

— Не съм съгласен — казах аз. — По същото време е станало едно много по-важно събитие. Първичният Лабиринт в Амбър е бил повреден, но Оберон успял да го възстанови. В резултат на промяната, настъпила в Амбър, от Хаос се плисна вълна, която се разпростря върху всички Сенки и ги засегна. Но Лабиринтът все пак успя да ѝ устои и постепенно нещата се уталожиха. Мисля, че зачестилите напоследък Бури на Сенките са по-скоро резултат от отшумяването на този катаклизъм.

— Доводът ти е добър — каза Фай. — Но да допуснем, че грешиш.

— Не мисля, че е така.

— Мърл, тук присъства някаква сила — огромна сила.

— В това не се съмнявам.

— Ние винаги сме се опитвали да разбираме природата на заобикалящите ни сили, за да можем да ги контролираме. Защото всяка от тях на даден етап може да се превърне в заплаха. Коруин споменавал ли ти е нещо, каквото и да е, за това какво точно представлява този Лабиринт и как бихме могли да го контролираме?

— Не, нищо подобно. Знам само, че го е създал, бързайки да замени стария, тъй като си е мислил, че Оберон не е успял да го възстанови.

— Де да можем да го открием.

— Нищо ли не се е чуло за него?

— Дропа твърди, че го е видял в Сендс на сянката Земя, която ти също предпочиташ. Баща ти бил в компанията на една красива дама и двамата заедно слушали музикантите в някакво заведение. Дропа им махнал и дори му се сторило, че Коруин го забелязал. Тръгнал веднага към тяхната маса, но когато стигнал до нея, там вече нямало никой.

— Това ли е всичко?

— Това е.

— Не е кой знае какво.

— Знам. Единствен Коруин може да премине по това проклето нещо и ако то наистина се окаже някаква заплаха, някой ден ще си имаме големи неприятности с него.

— Мисля, че се паникьосваш излишно, лелче.

— Дано да си прав, Мърл. Хайде ела, ще те заведа у дома.

Огледах още веднъж мястото, не само за допълнителни детайли, но и за да доловя неговото излъчване, тъй като исках да нарисувам Карта за него. Не казах на никого, че кракът ми в действителност не бе срещнал никаква съпротива, защото стъпиш ли веднъж на Лабиринта или на Логрус, връщане назад няма. Ако не отидеш до самия край, това ще ти струва живота. И колкото и да си падах по загадките, ваканцията ми бе свършила и вече беше време да се връщам в колежа.

Сила.

Бяхме заедно в една гора на границите на Черната Зона — онази част от Сенките, с които Царството на Хаоса поддържа търговски връзки. Бяхме дошли на лов за зинди — рогати, черни, набити и зловни хищници. Аз не съм голям почитател на лова, тъй като мразя да убивам разни същества просто така, без да е абсолютно наложително. Но идеята беше на Джърт и тъй като това вероятно щеше да е последната ми възможност да се помирят с него, преди да отпътувам, приех да се включа в начинанието. Никой от нас не беше чак толкова добър с лъка, а зиндите са доста бързи животни. Затова шансовете нито един от зверовете да не пострада бяха съвсем прилични. Междувременно щях да се възползвам от възможността да поговоря с брат си и евентуално да закърпя нашите сериозно охладнели отношения.

Не след дълго загубихме следата на преследваното животно, седнахме да си починем и поведохме дълъг разговор за стрелбата с лък, за политическите борби в Двора, за Сенките и за времето. Напоследък Джърт се отнасяше доста по-вежливо към мен, което реших да приема като признак на добра воля. Беше си пуснал дълга коса и я сресваше така, че да прикрива липсващото му ляво ухо. Ушите се възстановяват трудно. Никога повече не споменахме за фаталния дуел, нито за спора, който бе довел до него. Скоро пътищата ни щяха да се разделят и аз си мислех, че може би той също желае да приключи тази глава от живота по един сравнително спокоен начин, за да можем и двамата да се връщаме към спомените си за това време с добро чувство. Оказа се, че наполовина съм бил прав.

Когато спряхме, за да обядваме, Джърт ме попита:

— Е, какво е усещането?

— От кое?

— От допира със силата — отговори ми той. — Силата на Логрус — способността да пътуваш през Сенките, да се възползваш от предимствата на висшата магия.

Не исках да обсъждам тази тема, тъй като Джърт вече на три пъти се бе опитвал да премине през Логрус, но и трите пъти се бе отказвал на самия ръб. Вероятно скелетите на неуспелите мераклии, който Сухай пази за нагледен материал, също го бяха постреснали. Бях почти сигурен, че Джърт не подозира, че аз също съм научил за последните му два неуспеха. Реших, че ще е най-добре да омаловажа своето постижение.

— Не се усещам по-различен отпреди — казах аз. — Нали все пак не съм използвал силата на Логрус за нещо истинско. Все още ми е трудно да преценя дали съм се променил.

— Аз също съм намислил да премина скоро през Логрус — каза Джърт. — Ще ми се да обиколя Сенките, може би дори да основа някъде свое собствено кралство. Можеш ли да ми помогнеш със съвет?

Кимнах.

— Не поглеждай назад. Не спирай. Просто продължавай напред. Той се изсмя.

— Звучат ми като военна команда.

— Има известно сходство.

Джърт отново се изсмя.

— Да вървим да убием някой зинд — каза той.

Същия следобед изгубихме отново следата в един гъсталак, където земята беше покрита с нападали клони. Чухме как зиндът влетя с гръм и трясък в близките храсти, но въпреки това не можехме да определим точно в коя посока е тръгнал. Бях се обърнал с гръб към Джърт и тъкмо оглеждах мястото за някакви следи от звяра, когато Фракир се впи в китката ми и след това падна на земята.

Наведох се, за да я взема, учуден какво ли се е случило, и тогава над главата ми се разнесе звънът на тетива. Когато погледнах отново нагоре, видях, че от дънера на дървото пред мен стърчи стрела. Ако не се бях навел, нейният полет щеше да завърши най-вероятно в гърба ми, съдейки по височината, на която се бе забила.

Обърнах се бързо към Джърт, без да се изправам напълно. Той вече поставяше нова стрела на лъка си.

— Не поглеждай назад. Не спирай. Просто продължавай напред — каза Джърт и се ухили.

Гмурнах се напред в мига, в който той вдигна лъка си. Един добър стрелец сигурно щеше да успее да ме рани смъртоносно. Мисля, че моето движение го стресна и затова Джърт пусна стрелата си твърде рано. Не усетих никаква болка. Беше се забила в свободния край на кожената ми дреха.

Ударих го над коленете. Той се строполи назад и изпусна лъка си. Веднага след това се претърколи встрани и измъкна ловджийския си нож и се опита да ми пререже гърлото с широк страничен удар. Хванах китката му с лявата си ръка, но устремът на неговата атака ме повали на гръб. Задържах ножа далече от себе си и замахнах с десния си юмрук към лицето му, но той блокира удара и заби коляно в слабините ми.

Болката ме накара да отпусна хватата си и върхът на ножа тутакси се озова само на няколко сантиметра от гърлото ми. Все пак успях да се извъртя настрани, за да не отнеса още един удар между краката. Едновременно с това блокирах неговата китка с дясната си ръка, което ми донесе едно солидно порязване. Събрах сили, завъртях цялото си тяло наляво и успях да се претърколя заедно с Джърт, но не и да го задържа, тъй като той вече бе успял да изтръгне ръката си от отслабналия ми хват. Джърт се превъртя встрани от мен и се опита да се изправи отново, но вместо това изкрещя от болка.

Изправих се на колене и го видях да лежи на лявата си страна. Ножът бе останал зад него, заплетен в нападалите по земята клони. Джърт бе сграбчил лицето си с две ръце и издаваше нечленоразделни, животински стонове.

Отидох до него, за да разбера какво се е случило. Фракир бе готова да се впие мигновено в гърлото му, в случай, че това се окаже някакъв трик.

Но не се оказа. Когато се приближих достатъчно видях, че от дясното му око стърчи едно остро парче от паднал клон. По бузата и носа му се стичаше кръв.

— Спри да се въртиш! — казах аз. — Само ще влошиш нещата. Спри, за да го извадя.

— Разкарай си проклетите ръце от мен! — изкрещя той.

След това стисна зъби, на лицето му се изписа страховита гримаса, хвана клоната с дясната си ръка и изтегли главата си назад. Отвърнах поглед от него. Джърт изви от болка и припадна.

Скъсах левия ръкав на ризата си и го раздрах на две ленти. Едната навих на тампон, който поставих върху окото, а с другата привързах тампона към главата му. Фракир застина както обикновено около китката ми.

Измъкнах Картата, която щеше да ни отведе у дома и вдигнах тялото на Джърт на ръце. Мама нямаше никак да ми се зарадва.

Сила.

Беше събота. Двамата с Люк карахме сърф цяла сутрин. После се срещнахме с Джулия и Гейл, за да обядваме заедно. След обяда излязохме в открито море със „Звезден прах“ и се разхождахме през целия следобед. Привечер се отправихме към един грил-ресторант в морската градина, където аз купих по няколко бири, докато чакахме да ни донесат вечерята. Наложих ми се да платя пиенето, тъй като малко преди това Люк ме бе победил на канадска борба, с уговорката, че загубилият ще черпи.

Някой от съседната маса каза „ако имах един милион долара, освободени от данъци, бих...“ и Джулия се засмя, тъй като също го бе чула.

— Какво му е смешното? — попитах я аз.

— Това, което му се е приискало — отговори ми тя. — Аз бих предпочела гардероб пълен с тоалети от известни моделиери, плюс подобаващ комплект от бижута. Не би било зле гардеробът да се намира в една красива къща, която пък да е построена на съответното място...

Люк се усмихна.

— Значи просто прескачаме от жаждата за пари към жаждата за власт и сила — каза той.

— Може би — отвърна Джулия. — Нима има някаква разлика?

— С пари се купуват различни неща — каза Люк, — а силата предизвиква събитията. Ако някога ти се наложи да избираш между тях, спри се на силата.

Обичайната лека усмивка на Гейл се бе изпарила и лицето изглеждаше сериозно.

— Не мисля, че силата трябва да се превръща в самоцел — каза тя. — Човек трябва да знае също как да я използва правилно.

Джулия се засмя.

— Какво му е лошото на това да я използваш непрекъснато? — попита тя. — На мен ми се струва забавно.

— Така е до мига, в който се сблъскаш с друга по-голяма сила — каза Люк.

— Е, тогава просто ще ти се наложи да проявиш съобразителност — отбеляза Джулия.

— Не е така — каза Гейл. — Има правила, с които всеки трябва да се съобразява.

Люк се загледа в нея и след това кимна.

— Силата не зависи от морала — каза Джулия.

— Напротив — каза Люк.

— Не съм съгласна.

Люк сви рамене.

— Тя е права — обади се неочаквано Гейл. — В случая става въпрос за дълг, а не за морал.

— Ами ако имаш някакъв дълг — каза Люк, — нещо, което си длъжен да направиш — въпрос на чест, ако щете — той рано или късно се превръща в основа на твоя морал.

Джулия погледна първо Люк, после Гейл и накрая попита:

— Да разбирам ли, че току-що стигнахме до общ извод?

— Не, не мисля, че е така — отвърна ѝ Люк.

Гейл отпи от бирата си.

— Ти говориш за специфичния светоглед на всеки човек, а той би могъл спокойно да е диаметрално противоположен на общоприетия морал.

— Така е — каза Люк.

— Което значи, че всъщност не е морал. Имаш предвид само дълга — уточни Гейл.

— Дългът е все пак и морал — каза Люк.

— Моралът е най-ценното достижение на една цивилизация — каза Гейл.

— Терминът „цивилизация“ не означава нищо сам по себе си — отвърна ѝ Люк. — Това е просто дума, която се свързва с традицията да се живее в градове.

— Добре, ще се поправа — каза Гейл. — Моралът е най-ценното достижение на всяка култура.

— Културните ценности са нещо относително — каза Люк. — Моите културни ценности например ми казват, че съм прав.

— А откъде произхождат тези твои ценности? — попита Гейл, изучавайки го внимателно.

— Нека не надхвърляме философските рамки на спора, а? — каза той.

— Тогава просто да забравим за проблемите на културата — предложи Гейл — и да се съсредоточим върху дълга.

— А какво стана със силата? — попита Джулия.

— Нещата са свързани — отвърнах аз.

Най-неочаквано на лицето на Гейл се изписа объркване. Бяхме водили този спор вече стотици пъти под най-различна форма, но нейното изражение сякаш казваше, че именно този път сме споменали нещо, за което тя не се бе замисляла досега.

— Ако дългът и моралът са две различни неща, тогава кое от тях е по-важно? — бавно попита тя.

— Не са две различни неща — каза Люк.

— Не мисля — каза Джулия. — По-скоро дългът е нещо позияснено, нещо, което те кара да си мислиш, че би могъл да създадеш свои собствени морални норми. Аз лично бих предпочела моят дълг —

при условие, че имам такъв — да не противоречи на общоприетия морал.

— И аз предпочитам ясно формулираните неща — каза Гейл.

Люк опъна една яка глътка от бирата си и после се оригна леко.

— Мама му стара! — каза той. — Лекциите по философия са чак във вторник. Дошли сме да разпуснем. Мърл, кой ще плати следващите бири?

Опрях левия си лакът на масата и разтворих пръсти.

Докато и двамата се напъвахме, а напрежението нарастваше все повече и повече. Люк каза, стиснал зъби:

— Прав бях, нали?

— Прав беше — казах аз, миг преди да залепя ръката му за масата.

Сила.

Извадих пощата от малката кутия във фойето на кооперацията и тръгнах по стълбите към моя апартамент. Две сметки, няколко рекламни проспекта и един пакет — експресна пратка, без адрес на подателя.

Затворих вратата зад гърба си, пуснах ключовете в джоба си, оставих куфарчето на близкия стол и тъкмо когато се канех да седна на дивана, телефонът в кухнята иззвъня.

Хвърлих пощата на малката масичка и се отправих към кухнята. Не знам дали взривът, който последва, щеше да успее да ме повали на пода. Не знам, защото веднага щом чух трясъка, който се разнесе зад гърба ми, се хвърлих на пода по свое собствено желание. Ударих главата си в крака на кухненската маса. От очите ми изскочиха искри, но иначе си бях невредим. Което не можеше да се каже за хола ми. Точно когато отново се изправих, телефонът спря да звъни.

Е, сега поне нямаше да ми се наложи да изхвърлям онези рекламни боклуци. Интересно, кой ли ме бе търсил по телефона? Размишлявах над този въпрос още дълго след инцидента.

Понякога си спомнях за онзи първи „инцидент“ — камионът, който ме връхлетя. Тогава успях да мерна само за миг лицето на шофьора. То беше напълно безизразно. Сякаш човекът беше вече мъртъв, хипнотизиран, дрогиран — казано накратко, не на себе си.

Всяко от горните определения би му паснало идеално. А може би дори всичките накуп.

После онези среднощни бабаити. Нападнаха ме, без да промълвят нито дума. Когато всичко свърши и аз вече се отдалечавах от мястото, реших все пак да погледна още веднъж назад. Тогава забелязах как една неясна фигура се шмугна във входа на близката къща. Доста разумно от негова страна, си казах тогава, особено като е станал свидетел на подобна сцена. Разбира се, не беше изключено и той да има някакъв пръст в цялата работа. Подвоумих се. Човекът бе стоял твърде далече, за да е успял да ме разгледа достатъчно добре. Но ако се върнех обратно и той се окажеше случаен минавач, това би го направило свидетел. За мен нещата бяха ясни — просто се бях защитил, но кой знае как е изглеждало всичко отстрани. Затова реших да обявя случая за приключен — просто поредният интересен 30-ти април.

Нападението с пушката. Още щом се появих забързан на улицата, отнякъде изтрещяха два изстрела. За щастие и двата куршума не поразиха целта си, а само ме посипаха с парченца от стената на къщата вляво. И всичко това преди да разбере какво става. Трети изстрел не последва, но от отсрещната сграда се чу глухо тупване, последвано от трясък. Прозорецът на третия етаж беше широко отворен.

Хукнах натам. Сградата беше стара кооперация с масивна, заключена в случая врата, през която минах, без дори да почукам. Открих стълбището и се изкачих на един дъх до третия етаж. Когато накрая намерих вратата, реших да опитам да я отворя по изпитания, старомоден метод. Получи се. Вратата просто не беше заключена.

Стъпих встрани и я бутнах с върховете на пръстите си. Апартаментът беше празен. И като че ли необитаем. Дали не бях сгрешил с вратите? Не бях сгрешил. Миг след това забелязах широко отворения прозорец и онова, което лежеше на пода. Влязох и затворих вратата след себе си.

В ъгъла беше захвърлена една строшена на две пушка. От следите по приклада ѝ предположих, че е била тресната с огромна сила в близкия радиатор и след това захвърлена в ъгъла. После видях на пода още нещо: няколко червени капки.

Претърсих бързо неголемия апартамент. Единственият прозорец на малката спалня също беше отворен и аз отидох до него. Той гледаше към пожарно стълбище и аз реших, че няма да е зле да се измъкна именно оттам. Върху потъмнялата метална плоскост на стълбището забелязах още няколко капки кръв, но това беше всичко. Наоколо не се виждаше жива душа.

Сила.

Силата да убиваш. Силата да съхраниш нечий живот. Люк, Джасра, Гейл. Каква беше ролята им в тази игра?

Колкото повече се замислях, толкова по-вероятно ми се струваше точно телефонът да ме е събудил през онази сутрин, когато осъмнах с отвинтени кранчета на газта. Дали наистина той ме бе предупредил за надигащата се опасност? Всеки път, когато се замислех за „инцидентите“, мнението ми неминуемо се променяше. Всеки път поглеждах на тях под различен ъгъл. Ако можеше да се вярва на Люк и Винта, последните няколко пъти за мен не бе съществувала реална опасност, но си мисля, че всеки от тези опити можеше спокойно да постигне целта си. На кого трябваше да съм ядосан повече? На този, който ги бе замислил? Или на моя спасител, който се намесваше винаги в решителния момент? Да не говорим, че не знаех нищо нито за единия, нито за другия. Спомням си, че животът на баща ми също се бе объркал ужасно след онази катастрофа. Точно както в „Миналата година в Мариенбад“. Но неговата история звучеше съвсем простичко в сравнение с това, което ми бе дошло до главата. Той поне в повечето случаи е знаел как трябва да постъпи. Дали пък не бях наследил по бащина линия способността да се забърквам в заплетени ситуации?

Сила.

Спомням си последния урок на моя чичо Сухай. Веднага щом преминах през Логрус, той се зае да ме научи на неща, които не можех да науча преди това. А аз бях решил, че няма какво повече да уча. Вече бях посветен в тайните на Умението. Струваше ми се, че съм изучил всичко необходимо и сега трябва само да усъвършенствам уменията си. Бях започнал да се приготвям за пътуването си до сянката Земя.

Тогава една сутрин Сухай прати да ме повикат. Помислих си, че той иска просто да се сбогува с мен и да ми даде няколко приятелски съвета на изпроводяк.

Косата на Сухай е съвсем бяла. Той е леко прегърбен и понякога носи тояга, на която се подпира. Този ден тоягата отново беше с него. Беше облякъл жълтия си кафтан, който бях свикнал да възприемам по-скоро като неговото работно облекло, отколкото като символ на властта му.

— Готов ли си за едно кратко пътуване? — попита ме той.

— Мисля, че няма да е толкова кратко — казах аз, — но вече съм почти готов.

— Не — каза Сухай, — не това пътуване имах предвид.

— О, искаш да отидем някъде още сега ли?

— Ела — каза той.

Аз го последвах и Сенките се разделиха, за да ни направят път. Мракът около нас ставаше все по-наситен, а местата, през които минавахме, все по-безлюдни. Накрая се озовахме съвсем сами върху тъмна, неплодна скала, която се простираше чак до хоризонта. Над нея пръскаше медните си лъчи едно древно, загиващо слънце. Мястото беше сухо и студено. Щом спряхме, аз се огледах, треперейки леко.

Зачаках, за да разбера какво е намислил. Мина доста време, преди Сухай да проговори. Стори ми се, че той сякаш е забравил за мен и единственото нещо, което го интересува, е мъглявият пейзаж наоколо.

— Научих те да намираш своя път сред Сенките — каза Сухай накрая. — Научих те също как да твориш заклинания и как да се възползваш от тях.

Не казах нищо. Твърдението му не предполагаше никакъв отговор.

— Вече знаеш по нещо за пътищата на силата — продължи той. — Нейните корени са в Знака на Хаоса — Логрус, а ти би могъл да я поведеш в различни посоки.

Сухай ме погледна и аз кимнах.

— Чувал съм, че тези, които преминават през Знака на Реда — Лабиринта, се сдобиват със способността да правят сходни неща, но вероятно по различен начин. Не знам дали е така, тъй като не съм адепт на Лабиринта. Съмнявам, че има същество, което би могло да

обедини в себе си силата и на двата Знака. Просто искам да знаеш, че има и друг път на силата, сходен с нашия.

— Разбирам — казах аз, тъй като ми се стори, че той очаква да му отговоря.

— И все пак ти разполагаш с още едно умение, което адептите на Лабиринта не познават. Виж!

Сухай подпря тоягата си на близкия камък и вдигна ръце. С последната дума, която бе произнесъл, той ме приканваше не просто да го наблюдавам, а да използвам магическото си зрение, за да проследя неговите действия. Затова призовах своето видение на Логрус и зачаках.

Неговото видение сякаш се бе сляло с моето и двете видения взаимно се допълваха. После видях и едновременно с това почувствах как Сухай съедини ръцете си с две от назъбените силови линии на Логрус, които след това протегна напред към един масивен камък далеч под нас.

— Влез и ти в полето на Логрус — каза той, — но не прави нищо. Просто проследи чрез него това, което ще направя аз. В никакъв случай не се опитвай да се намесиш.

— Разбирам — отговорих.

Протегнах ръце в своето видение и ги задвижих бързо, докато накрая усетих как те се превръщат в част от него.

— Добре — каза Сухай, след като успях да овладя силовите линии, свързани с ръцете ми. — Сега просто ме наблюдавай, на всички нива.

По линиите, които той контролираше, протече импулс, който достигна до големия камък. Това, което последва, определено ме свари неподготвен.

Образът на Логрус потъмня и се превърна в кипящ, мастиленочерен водовъртеж. Тялото ми бе пронизано от усещането за неизмеримата мощ, за всеобемащата разрушителна сила, която заплашваше да ме погълне и да ме пренесе в блажената празнота на абсолютния безпорядък. Едната ми половина искаше точно това, докато другата безмълвно крещеше от ужас. Накрая Сухай овладя феномена, и аз осъзнах как е успял да го постигне, точно както преди това видях как го предизвика.

Камъкът се сля с водовъртежа, присъедини се към него и след това изчезна. Нямаше и следа от експлозия. Просто ме лъхна леденият порив на могъщ вятър и въздухът се изпълни с какофония от звуци. После Сухай разтвори бавно ръце, линиите на врящото петно последваха тяхното движение и постепенно се отдръпнаха от мястото, където допреди малко бе бушувал първичният хаос. На мястото на камъка бе останал само един продълговат черен ров.

Сухай остана неподвижен за известно време и след това каза:

— Бих могъл просто да го освободя и да му позволя да се втурне бясно напред. Мога също да го насоча в определена посока и чак след това да го освободя.

Той не продължи и затова аз попитах:

— Какво би станало тогава? Щеше ли импулсът да продължи напред, докато унищожи всички Сенки?

— Не — отвърна Сухай. — Има фактори, които ще го спрат в определен момент. Колкото по-дълбоко прониква импулсът, толкова по-силно съпротивление му оказва Лабиринта. Неминуемо идва мигът, в който съпротивлението става непреодолимо.

— А ако бе продължил да изпращаш подобни импулси и след това?

— Тогава щях да предизвикам сериозни разрушения.

— А ако бяхме обединили усилията си?

— Разрушения щяха да бъдат още по-големи. Но не това е урокът, който исках да ти дам. Сега в ролята на наблюдател ще вляза аз. Искам ти да го направиш.

Аз поех контрола над Знака на Логрус и описах с разрушителните му линии над него огромен кръг, подобен на черен ров, увиснал във въздуха.

— Сега го освободи — каза Сухай и аз го направих.

Отново се появи леденият вятър и пронизващите звуци, а небето изчезна от погледа ми, закрито от тъмна стена, която бавно се разрастваше.

— Като че ли ограничаващият фактор все още не може да го спре — отбелязах аз.

Сухай се засмя.

— Така е — каза той. — Ти прекрати импулса навреме, но преди това надхвърли безопасния предел на неговата сила и сега той за

известно време ще вилнее неконтролируемо.

— О — казах аз. — И кога съпротивлението, за което спомена, ще успее да го спре?

— Малко след като импулсът унищожи изцяло мястото, на което сега се намираме с теб — отговори ми Сухай.

— Значи той се разпространява във всички посоки, без изключение?

— Да.

— Интересно. А кой е безопасният предел?

— Ще ти покажа. Но ще е най-добре първо да се махнем оттук, защото скоро няма да е останало нищо. Хвани ръката ми.

И той ме поведе към друга Сянка. Там отново призовах Логрус, но този път не позволих на неговия импулс да ми се изплъзне. Сухай следеше внимателно действията ми.

След като всичко приключи, аз се загледах в малкия кратер, който бях издълбал в земята, а Сухай сложи ръка на рамото ми и каза:

— Досега ти знаеше теоретически, че зад твоите заклинания стои истинската сила. Хаосът. Да се влезе в пряк контакт с него е опасно, но не и невъзможно, както сам видя. С това твоето обучение наистина приключи.

Това, което бях видял, не беше просто впечатляващо. То беше величествено. Мисля, че да се предизвиква подобен ефект за щяло и нещяло, е като да използваш ядрен заряд за стрелба по бутилки. Дълго не можех да си представя, че въобще някога ще ми се наложи да използвам този магически прием, докато накрая Виктор Мелман не успя истински да ме разсърди.

Силата продължава да ме впечатлява, независимо от своя характер, размер или източник. От доста време насам тя се е превърнала в пълноценна част от моя живот, но въпреки това се съмнявам, че някога ще успея да я разбера напълно.

ГЛАВА 10

— Крайно време беше — казах аз на създанието, което продължаваше да се крие в мрака.

Звукът, който последва, не беше човешки. Беше нещо като дрезгаво ръмжене. Зачудих се що за звяр се е изправил срещу мен. Бях убеден, че ще последва мигновена атака, но се оказа, че греша. Вместо това ръмженето утихна и създанието проговори отново.

— Наслади се на собствения си страх — прошепна то.

— Ти се наслади на твоя — казах аз, — докато все още можеш.

До мен достигна тежкото му дишане. Пламъците на огъня танцуваха зад гърба ми. Дим бе опънал до скъсване кожения ремък, с който го бях вързал.

— Можех да те убия още докато спеше — бавно каза нещото.

— Глупаво от твоя страна, че не си го направил — казах аз. — Ще ти струва скъпо.

— Искам първо да те огледам, Мерлин — заяви то. — Искам да те видя изненадан. Искам да видя страха ти. Да почувствам болката ти, преди да пролея кръвта ти.

— Да разбирам ли тогава, че мотивите ти са по-скоро лични?

Съществува издаде звук, за който след кратък размисъл реших, че представлява опит на животинско гърло да наподобява човешки кикот.

— Може и така да се каже, магьоснико — отвърна ми то. — Призови своя Знак и ще видиш, че концентрацията ще ти изневери. Познавам източника на твоите сили и ще успея да го възпра, преди да ти е свършил някаква работа.

— Много мило, че ме предупреди.

— Просто исках да ти покажа, че съм наясно с мислите ти. Онова нещо около лявата ти китка също няма да ти помогне.

— Явно нямаш проблеми със зрението.

— В това отношение, никакви.

— И вероятно сега се каниш да обсъдиш с мен философския аспект на своето отъмщение.

— Не, само чакам да се изкушиш и да направиш някоя глупост, която да увеличи удоволствието ми. Сега разполагаш само с физическата си сила, което значи, че си обречен.

— Ами, приятно чакане тогава — казах аз.

Последва шум от придвижване сред клоните и нещо се приближи към мен. Въпреки това все още не можех да различа своя противник. Отстъпих вляво, за да може огънят да освети мрака пред мен. Нещо проблесна. Пламъците се бяха отразили в едно-единствено освирепяло око.

Насочих върха на оръжието си към него. Какво пък, досега не бях срещал същество, което да не се е опитвало да предпази очите си.

— Банзай! — изкрещях и се спуснах към него. Разговорът между нас явно не вървеше, а аз си имах и други грижи в живота.

Съществото се изправи ненадейно с огромна сила и бързина, и също се хвърли напред и встрани от линията на атаката ми. Беше огромен черен вълк с клепнали уши. Звярът се плъзна покрай разсичащия удар на моя меч и мигновено атакува гърлото ми.

Вдигнах лявата си ръка и без много да се мая, я натиках в разтворената му пасть. Едновременно с това направих кръгово движение с дръжката на меча си и я стоварих с все сила върху главата на вълка. Ударът го накара да охлаби натиска на челюстите си, но въпреки това не успях да измъкна ръката си. Усетих как зъбите му преминават през ризата и се забиват в плътта ми. Вече бях политнал назад и затова опитах да се завъртя, за да се приземя върху него, макар да осъзнавах, че няма да успея.

Паднах на лявата си страна и опитах да се претърколя, като треснах още веднъж черепа на звяра с върха на дръжката. Тогава най-неочаквано късметът ми за разнообразие реши да проработи. Осъзнах, че сме паднали близо до огъня и сме се засилили право към него. Пуснах меча си и затърсих гърлото на чудовището с дясната си ръка. Докопах го и установих, че безсмислено да опитвам да прекъсна трахеята, тъй като тя беше защитена от солидна плетеница от мускули. Много й здраве, сега бях намислил нещо друго.

Ръката ми се плъзна към долната му челюст и аз впих с все сила пръстите си в мускулите под нея. Заопипвах трескаво земята под себе си с крака, за да намеря някаква опора и след като успях да го сторя, ги изпънах рязко. Вкопчените ни тела изминаха малкото разстояние,

което ни делеше от огъня, и аз успях да напъхам главата на чудовището сред пламъците.

В първия миг не се случи нищо особено. От лявата ми ръка продължиха да се стичат няколко кървави струйки. Захапката му беше все така силна и болезнена.

Само секунда по-късно ръката ми беше свободна, тъй като козината по врата и главата на звяра пламна и той се опита отчаяно да се измъкне по-далеч от огъня. Аз бях изритан встрани и докато се изправях на крака, чух как от гърлото на вълка се изтръгна пронизителен вой. Заех отбранителна позиция, но той не ме нападна отново. Вместо това префуча край мен и изчезна в мрака на гората.

Грабнах меч си и се втурнах след него. Нямах време да спирам, за да си обуя ботушите. Вместо това промених леко формата и кожата на ходилата си, за да успеят да ги предпазя от натрошените клони и камъните. Звярът се виждаше чудесно пред мен, тъй като все още не е успял да изгаси пламналата си козина, да не говорим, че можех спокойно да се ориентирам и по почти несекващия му вой. Интересно, след всяко следващо прекъсване, подновеният вой все повече заприличваше на протяжно човешко стенание. Не по-малко интересно беше, че при своето бягство вълкът далеч не демонстрираше бързината и съобразителността, която бях очаквал от него. Чувах го да се спъва в нападалите клони и да се удря в дънерите на дърветата. Малко след това пък ми се стори, че звярът промърмори нещо твърде близко до човешко проклятие. С учудване установих, че вместо да изостана, аз дори съм успял да скъся разстоянието, което ни делеше.

След това изведнъж разбрах накъде се е затичал. Забелязах отново онази бледа светлинка, която бях мярнал преди това. С приближаването ни към нея тя ставаше все по-голяма и по-ярка. Скоро успях да различа и формата ѝ — леко размазан правоъгълник, висок около три метра и широк около метър и половина. Хукнах право към нея, без повече да се ослушвам за своя противник. Сигурен бях, че и той се е запътил натам, затова исках да пристигна първи.

Продължих да тичам. Звярът все още беше пред мен и леко вляво. Козината му беше изгаснала, но той продължаваше да ръмжи и да скимти. Светлината пред нас бе станала още по-ярка и аз успях за пръв път да различа детайлите на пейзажа, който се виждаше през нейните очертания. На фона на мъглив късен следобед видях хълм, по

чийто склон се изкачваха многобройни каменни стъпала. На върха на хълма бе построена ниска каменна сграда, до която се стигаше по украсена със знамена алея. Отначало видението беше замъглено, но с всяка следваща крачка ставаше все по-контрастно. От него ме делиха вече не повече от двайсет метра.

Но когато видях вълка да изскача на просеката, от която идваше светлината, осъзнах, че няма да успея да го изпреваря. Въпреки това все още можех да опитам да го спра и да затворя прохода.

Вълкът се впусна стремглаво към мястото, където вероятно се намираше източникът на светлината. Образът бе станал по-ясен от всичко наоколо. Извиках, за да прекъсна контакта, но нищо не се получи. И финалният ми спринт не можа да помогне. Накрая на няколко крачки от себе си видях онова, към което се бяхме устремили и двамата. Твърде късно. Вълкът наведе глава и грабна в зъбите си правоъгълния предмет, без да спре и за миг. После се хвърли напред и изчезна.

Аз спрях, скочих встрани и се претърколих. После продължих да се търкалям.

Усетих силата на безшумната експлозия, последвана от няколко постепенно затихващи вълни. Изчаках проснат на земята, докато всичко утихне, след това станах и намерих меча си, който бях изпуснал при последния скок. Главата ми беше претъпкана от гадни словосъчетания.

Нощта отново изглеждаше съвсем нормално. Звезди по небето, вятър в дърветата. Нямаше нужда да се обръщам, въпреки че го направих, за да се уверя, че от съществуването, което бях преследвал само допреди няколко секунди, не бе останала и следа.

Върнах се при Дим и известно време го успокоявах. После си обух ботушите, вдигнах наметалото от земята и затрупах с пръст тлеещия все още огън. Накрая поведох коня към горския път.

Там се качих на седлото и яздих още близо час, докато успях да открия ново място, удобно за лагеруване. Луната бе увиснала над него като медальон от слонова кост.

Остатъкът от нощта премина спокойно. На сутринта ме събудиха първите лъчи на слънцето и песните на птиците, накацали по близките борове. Погрижих се за Дим, закусих набързо с остатъка от провизиите

си, приведох се във възможно най-приличен вид и след около половин час бях отново на път.

Утринта беше хладна. Вляво се виждаха няколко купести облака, но небето пред мен беше чисто. Не бързах. Все още не се бях отказал от намерението си да опозная околностите на Амбър. Освен това исках да премисля още няколко детайла насаме. Сега, когато Джасра бе пленена. Люк тежко ранен, а Чък доста зает, основните заплахи срещу Амбър като че ли бяха отпаднали за известно време и можех спокойно да поема глътка въздух. Струваше ми се, че веднага щом доизпипам плана си, щях да бъда в състояние да се справя без чужда помощ с Джасра и Люк. Колкото до Чък, него можех да оставя за по-късно. Последният ни разговор ми бе вдъхнал известна надежда.

С това големите ми грижи се изчерпваха. За останалите неприятни подробности можех да се погрижа и след това. Шару Гарул ми се струваше дребен проблем на фона на всичко останало. Дуелът с него едва ли щеше да ме затрудни кой знае колко, особено ако преди това успеех да си почина на спокойствие. Все пак се налагаше да призная, че нямам ни най-малка представа за какво съм му притрябвал точно аз.

След него идваше ред на съществото, което се бе разпореждало за известно време с тялото на Винта. Не мислех, че то представлява някаква конкретна заплаха за мен, но загадката, свързана с него, не ми позволяваше да се отпусна напълно — нещо, от което се нуждаех повече от всякога. Реших да оставя и този проблем на втора линия.

Предложението на Люк също ме безпокоеше. Имах му доверие и знаех, че ще спази думата си, но въпреки това предчувствах, че ще го направи едва когато стане твърде късно. Тогава въпросната жизненоважна за сигурността на Амбър информация нямаше да струва и пукнат грош. Но да се гадае в случая беше безсмислено. Това нямаше да ми помогне да подбера вярната стратегия. Дали пък това предложение — реално или не — не беше поредният му психологически трик? Под привидно безобидните хитрини на Люк винаги се криеше и още нещо. Беше ми необходимо доста време, за да го разбера, но сега нямаше да го забравя лесно.

Прецених, че засега няма какво толкова да се притеснявам от сините кристали. И без друго смятах да залича всички следи от тяхното излъчване. Все пак трябваше да имам едно наум — за всеки

случай. Но на фона на цялата бъркотия постоянната бдителност и без друго се бе превърнала в моя втора природа.

И накрая последният проблем — как да успея да вмести снощното зверче в общата картина?

Очевидно не ставаше въпрос за обикновен вълк, пък и намеренията му бяха повече от недвусмислени. За съжаление, с тези две подробности се изчерпваше всичко, което знаех за него. Кой или какво беше той? Дали разчистваше лични сметки, или пък изпълняваше нечия заповед? Кой го бе изпратил, ако случаят беше такъв? И защо, в края на краищата?

Тромавостта на звяра ме караше да си мисля, че по-скоро става въпрос за човек, който е променил формата си, а не за вълк, надарен по магически път със способността да говори. Повечето от хората, които си мечтаят да се превърнат в ужасяващи чудовища, за да могат след това да разкъсат нечие гърло или дори да погълнат някого, за да се позабавляват, нямат и най-бегла представа за чисто практическата страна на този акт. Когато изведнъж се окажеш четириноги, с непривичен за теб център на тежестта и сетива, които са придобили коренно различна степен на чувствителност, скоро осъзнаваш, че движенията ти трудно биха могли да минат за грациозни. Като цяло човекът, претърпял подобна метаморфоза, е далеч по-уязвим, отколкото някой би могъл да предположи, съдейки по новата му външност. В крайна сметка този човек-звяр не би могъл в никакъв случай да се мери с ловкостта и смъртоносната сила на истинското животно. Затова самият аз бих прибягнал до този трик само ако целта ми е просто да сплеща някого.

Това, което истински ме притесняваше, беше начинът, по който звярът се бе появил и след това бе изчезнал, тъй като ставаше въпрос за Врата, отворена чрез Картите. Да се създаде подобна Врата съвсем не е толкова лесно и затова малкото магьосници, които са способни на нещо такова, предпочитат да не го правят, освен ако не е абсолютно необходимо. Иначе трикът безспорно е доста ефектен. Тази Врата представлява независим отрязък от друга реалност, пренесен на определено място с помощта на Картите. За да се предизвика този ефект е необходимо огромно количество енергия. Само магьосник с невероятни способности за концентрация би могъл да отвори Врата, която да просъществува повече от петнайсет минути. Точно заради

това ме тревожеше не толкова причината за случилото се, колкото самият факт, че някой го бе направил. Такъв подвиг е по силите единствено на посветените в изкуството на Картите. Случаен човек, който се е сдобил по някакъв начин с една или няколко от тях, не би могъл да го направи.

Опитах се да възстановя хода на събитията. Първо е трябвало да ме открие и...

Точно така! Изведнъж се сетих за мъртвите кучета в горичката край Арбор и огромните следи, които бяхме открили около тях. Значи звярът ме беше открил още преди това и известно време само бе наблюдавал отстрани, изчакайки удобния момент. После бе тръгнал след мен и когато накрая спрях, за да пренощувам в гората, бе решил да нанесе своя удар. Първо подсигурил — сам или с помощта на някого — обратния си път чрез Вратата и след това се приближил, за да ме убие. Засега нямаше как да разбере дали тук е намесена амбицията на Шару Гарул, тайната на Люк или пък мисията на загадъчното безплътно същество. Налагаше се просто да приема, че се е появил поредният висящ въпрос.

Настигнах и подминах колона от фургони, пътуващи за Амбър. После се разминахме с няколко конници, които отиваха в обратната посока. Не познавах нито един от тях, но всички ми махнаха за поздрав. Вляво от мен продължиха да се скупчват облаци, но засега не се очертаваше буря. Денят беше все така студен и слънчев. Пътят се гмурна, след това отново се издигна и така на няколко пъти, но в крайна сметка издиганията се оказаха повече. Спрях при един голям, претъпкан крайпътен хан, обядвах набързо и продължих нататък, без да се помайвам. Пътят вече беше съвсем равен и не след дълго мярнах кацналия на Колвир Амбър да проблясва на слънчевите лъчи.

Движението стана по-натоварено, а слънцето продължи своя път по небето. С настъпването на следобеда продължих да размишлявам над плана си за действие и да гадая за отговорите на някои от по-заплетените въпроси. Скоро тръгнах нагоре по билото и въпреки няколкото завоя, Амбър продължаваше да се вижда през по-голямата част от изкачването.

Не срещнах нито един познат през целия път и в първите часове на късния следобед достигнах до Източната порта, която представлява част от древно укрепление. Оттам стигнах до „Източна Винарска“,

където се намира къщата на фамилията Бейл. Поверих Дим на един от конярите на барона и забелязах, че и двамата доста се зарадваха от срещата. После отидох до предната врата и почуках. Един слуга ме уведоми, че баронът не си е вкъщи, а аз се представих и му изрецитирах съобщението на Винта, което той обеща да предаде на господаря си.

След като изпълних даденото обещание, аз спокойно се отправих пеш към двореца. Малко преди да се изкача до края на „Източна Винарска“, долових аромата на прясно стотвена храна и тутакси промених плана си да обядвам чак след като се прибера. Спрях и се огледах за източника на благоуханията. Открих го от дясна страна на малкото площадче в края на улицата. В центъра му се мъдреше шадраван с кацнал върху него меден дракон, покрит с красива зелена патина, който кротко пикаеше в коритото от розов камък. Драконът бе отправил взор към разположена в отсрещната къща гостилница, кръстена „Мазето“. От двете страни на входа бяха разположени на открито десетина масички заобиколени от ниска медна ограда с гнезда за саксии по нея. Пресякох площада. Докато минавах край шадравана, забелязах, че в коритото му са нахвърляни цял куп екзотични монети, между които и един юбилеен американски долар. Минах край масичките, влязох в гостилницата, избрах си място и тъкмо когато се канех да седна на стола, чух някой да ме вика по име.

— Мърл! Насам!

Огледах посетителите край четирите заети маси, но установих, че не познавам нито един от тях. После погледът ми се плъзна още веднъж из салона и чак тогава забелязах, че на ъгловата маса вдясно се е настанил един възрастен господин, който ми се усмихва.

— Бил! — възкликнах аз.

Бил Рот скочи от стола си, по-скоро зарадван, че ме вижда отново, отколкото за да ми засвидетелства почитта си. За малко да не го позная с тия мустаци и наболата брада. Бе облечен в кафяви панталони със сребърен кант, подпъхнати във високи кафяви ботуши. Ризата му беше от сребриста материя, украсена с кафяви ширити, а на стола до него бе сгънато черно наметало. Върху наметалото бе положен черен кожен колан с окачен на него меч със средна дължина.

— Станал си стопроцентов местен жител. А като гледам, си успял да смъкнеш и някой друг килограм.

— Така си е — каза той. — Освен това смятам да се пенсионирам тук. Това място е точно по вкуса ми.

Седнахме.

— Поръча ли вече? — попитах го аз.

— Да, но точно в момента виждам келнера — каза Бил. — Ще му махна да вземе и твоята поръчка.

Което и направи. Келнерът дотърча и Бил поръча вместо мен.

— Твоят Тари е станал далеч по-добър — отбелязах аз.

— Доста го упражнявам напоследък — отвърна то.

— Какво прави напоследък?

— Пътувах с Жерар по море до Дейга. После отидох до един от лагерите на Джулиан в Ардън. Посетих и Ребма. Очарователно място. Вземам уроци по фехтовка. Дропа ме развежда из града.

— И най-вече из кръчмите, нали?

— Е, не само. Тук например дойдох, тъй като той притежава половината от заведението и му обещах да го посещавам най-редовно. Мястото си го бива. Кога се върна?

— Току-що — казах аз. — Приготвил съм ти поредната интригуваща история.

— Чудесно. Твоите истории са все заплетени и интересни — отбеляза Бил. — Точно като за хладна есенна привечер. Давай, слушам те.

Разказвах по време на цялата вечеря и още дълго след това. После студът започна да става леко неприятен и се запътихме към двореца. Там най-после успях да завърша разказа си, обгърнат от топлия уют на камината в една от по-малките стаи на източното крило.

Бил поклати глава.

— Ама и на теб не ти е никак скучно — каза той. — Имам един въпрос.

— Казвай.

— Защо не доведе Люк в двореца?

— Вече ти казах защо.

— Не беше достатъчно убедителен. Позволил си му да се откупи срещу някакво мъгляво обещание за информация, отнасяща се до Амбър. А как ще го хванеш отново, за да си я получиш?

— Той въобще не е такъв.

— Той е търговец, Мърл, търговец, който ти е пробутал едно голямо нищо. Това е моето мнение.

— Грещиш, Бил. Аз го познавам.

— Да, от доста време — съгласи се той. — Но доколко? Веднъж вече говорихме за това. Въпросителните около него пак са повече от нещата, с които си наясно.

— Той можеше да отиде и на друго място, а не да дойде точно при мен.

— Ти си част от неговия план, Мърл. Той възнамерява да те използва, за да проникне в Амбър.

— Не мисля така — казах аз. — Не е в неговия стил.

— Аз пък мисля, че той ще използва всичко и всеки, който би могъл да му свърши работа.

Вдигна рамене.

— Аз му вярвам, а ти не. Така стоят нещата.

— Май че да — каза Бил. — И какво ще правиш сега? Ще изчакаш, за да видиш как ще се развият събитията ли?

— Имам план — казах аз. — Това, че му имам доверие, не означава, че не съм се сетил да се презастраховам. Но аз също имам един въпрос към теб.

— Слушам те.

— Ако го доведе тук, а Рандъм прецени, че фактите не са достатъчно ясни и реши да организира разпит, ти би ли поел защитата на Люк?

Очите на Бил се разшириха и той се усмихна.

— Какъв ще е този разпит? — попита той. — Не знам какъв е редът за подобни неща тук.

— Като внук на Оберон — започнах аз — Люк е отговорен пред Кодекса на Рода. И тъй като в момента Рандъм стои начело на нашия род, той ще трябва да прецени дали да забрави за неговото провинение, да назначи дело срещу него или да организира разпит. Този разпит може да бъде чисто формален или пък съвсем сериозен, в зависимост от решението на Рандъм. В библиотеката има книги, в които тези положения са описани. Едно знам със сигурност — всеки би могъл да си наеме защитник при подобни случаи.

— Разбира се, че ще поема делото — каза Бил. — Звучи ми като нещо доста необичайно на фона на досегашната ми практика. И все

пак си мисля, че подобна стъпка може и да не бъде приета добре, след цялата работа, която свърших в услуга на Короната.

Допих ябълковото си вино и оставих чашата върху полицата на камината. После се прозинах.

— Трябва да вървя, Бил.

Той кимна.

— Предложението ти е чисто хипотетично, нали?

— Естествено — казах аз. — Да не забравяме, че разпитът може да бъде организиран и в моя чест.

Бил ме погледна внимателно.

— А тази презастраховка, за която спомена... — започна той колебливо — е свързана с някой нов риск, нали?

Аз се усмихнах.

— И сигурно не бих могъл да ти помогна?

— Не, не би могъл.

— Ами, успех тогава.

— Благодаря ти.

— Утре ще се видим ли?

— Привечер, може би...

Отидох до стаята си и си легнах. Трябваше да си почина, преди да се заема с това, което бях намислил. Не си спомням да съм сънувал нещо по въпроса, било то добро или лошо.

Събудих се преди изгрев-слънце. Беше ми приятно да установя, че биологичният ми будилник все още си го бива.

Бих се обърнал с огромно удоволствие на другата страна, за да си доспя, но сега не можех да си позволя този лукс. Предстоеше ми ден, който щеше да е истинско изпитание за способността ми да реагирам без нито секунда закъснение. Затова станах, без да се помайвам, измих се и си облякох чисти дрехи.

След това се насочих към кухнята. Там си приготвих чай, препечени филийки и пържени яйца с чили, лук и малко червен пипер. Хапнах и няколко плода мелка от Снелтърс — нещо, което не бях правил от доста време насам.

Няколко минути по-късно излязох през една от задните врати и се озовах в градината. Навън беше мрачно и влажно, луната никаква не се виждаше, а наоколо се спускаше лека мъгла. Тръгнах по една пътека, която водеше на северозапад. Светът наоколо беше удивително

тих. Побързах да приведа мислите си в унисон с него. Днес нещата трябваше да бъдат извършвани едно по едно, в строго определена последователност, което изискваше от мен да настроя съзнанието си по съответен начин. Нямах да е зле да се захвана с това веднага.

Измъкнах се от градината през една дупка в оградата и продължих напред по пътеката, която вече далеч не беше чак толкова удобна за разходки. През следващите няколко минути тя първо се изкачваше постепенно, после изведнъж сви рязко встрани и почти веднага след това стана доста стръмна. Спрях на една издатина и погледнах назад към тъмния силует на двореца, върху който се различаваха няколко осветени прозореца. Пръснатите по небето перести облачета сега приличаха на звезден прах, на чийто фон Амбър сякаш плуваше сред океана на безвремието. Няколко мига по-късно обърнах отново гръб на двореца и продължих нататък. Предстоеше ми дълъг път.

Едва достигнал хребета на хълма, забелязах как на изток, отвъд гората, която бях прекосил, за миг проблесна една ярка ивица. Малко след това преминах край трите масивни стъпала, възпети в цял куп песни и предания, и се отправих на север. Пътеката се спусна стремглаво надолу, но веднага след завоя на североизток, наклонът стана съвсем приемлив. Когато свърнах отново на северозапад, последва нов стръмен пасаж, после още един по-лесен, след който пътят стана съвсем удобен. Останалият зад гръба ми скат на Колвир препречваше пътя на утринните лъчи, предхождащи изгрева. Небето над и пред мен беше все така изпълнено със звезди, и контурите на всичко наоколо, с изключение на най-близките скали, се губеха в полумрака. Все пак успях да се ориентирам, тъй като веднъж вече бях минавал по този път.

На около две мили от билото на хълма забавих крачка. Тук някъде трябваше да открия склон с формата на подкова. Когато накрая го забелязах и тръгнах към него, ме обзе някакво странно усещане. Съзнанието ми го отчете напълно механично, тъй като мислите ми течаха в съвсем друга посока.

Навлязох сред каменните стени, които постепенно се издигаха от двете ми страни, открих пътеката и тръгнах по нея. Тя ме поведе първо леко надолу и после свърна към неясните очертания на две дървета, зад които се виждаше силуетът на ниска каменна постройка.

Пространството около стените ѝ бе обрасло с най-различни храсти и плевели. Знаех, че почвата, в която те бяха пуснали своите корени, е пренесена тук, за да бъдат засадени различни растения, но след това е била занемарена.

Седнах на една от каменните пейки пред постройката и зачаках слънцето да озари небето. Това беше гробницата на баща ми. Всъщност би трябвало да бъде, тъй като беше построена много отдавна, когато в Амбър са го смятали за мъртъв. Той бе споменал, че след това му е било доста забавно да идва понякога дотук. Сега, разбира се, нещата може би се бяха променили, тъй като не бе изключено моят баща вече наистина да е мъртъв. Затова и не можех да преценя как точно би трябвало да възприемам сега тази гробница. Откъм смешната или откъм тъжната ѝ страна? Установих с учудване, че не бих могъл просто да махна с ръка на подобен въпрос. И все пак не бях дошъл тук на поклонение. Причината се криеше в спокойствието и усамотението, които се надявах да открия на това място, тъй като точно те са най-необходими на един магьосник с моята нагласа, за да успее да подготви нужните за едно важно изпитание заклинания.

А може би грешах? Може би тук ме бе довел фактът, че тази гробница все пак бе белязана с името на Коруин и това ме караше да усещам неговото присъствие. Някога бях пожелал да го опозная. Сега разбирах, че не е изключено това да е всичко, което е останало от него. Изведнъж осъзнах защо бях повярвал на Люк. В Арбор той бе казал нещо много вярно. Ако само узнаех, че Коруин наистина е мъртъв, както и кой точно е виновен за смъртта му, аз бих зарязал всичко останало, за да накарам виновникът да си плати. С кръв. Вярно беше, че не познавам Люк чак толкова добре, но въпреки това можех много лесно да се поставя на негово място и затова се чувствах твърде неловко като негов съдник.

По дяволите. Защо всеки от нас рано или късно е принуден да причини някому болка?

Изправих се. Вече бе станало достатъчно светло, за да мога да виждам какво правя.

Влязох вътре и се приближих до нишата, където бе разположен празният саркофаг. Това беше идеалният сейф, но аз се поколебах за известно време пред него, тъй като ръцете ми трепереха. Странно. Та

аз добре знаех, че вътре няма нищо, че е просто един празен каменен сандък с няколко гравюри по него. И все пак ми бяха необходими няколко минути, преди да се престраша да хвана капака и да го повдигна...

Беше празен, естествено, точно като в повечето ми кошмари. Хвърлих вътре синьото копче и отново спуснах капака. Какво пък, ако Шару Гарул си го потърсеше и го откриеше тук, това навярно щеше да го наведе на нужната мисъл — че залогът в играта, с която се е захванал, е собственият му живот.

Излязох отново навън, захвърляйки мрачните си мисли в гробницата. Предстоеше ми да подготвя цял арсенал от заплетени заклинания, тъй като няхах никакво намерение да се озова на мястото, към което се бях запътил, въоръжен само с добри намерения.

ГЛАВА 11

Постоях известно време на възвишението над градината, възхищавайки се на есенната окраска на дърветата. Вятърът си играеше с наметалото ми. Дворецът бе окъпан в меката светлина на следобедното слънце. Във въздуха се бе появила лека ледена тръпка. Край мен прошумоляха няколко мъртви листа, носени от вятъра.

И все пак не бях застанал тук, за да се възхищавам на гледката. Наложих ми се да спра, за да отхвърля нечий опит — втори за деня — за контакт чрез Картите. Бях усетил първия, докато все още редях броеницата си от заклинания с помощта на Логрус. Можеше да е Рандъм — раздразнен, че съм минал през двореца, без да му се обадя, за да го запозная с хода на събитията и плана си за действие, или пък Люк — евентуално възстановен и нуждаещ се от помощта ми, за да нападне Владението. Сетих се първо за Люк и Рандъм, тъй като точно тях на всяка цена исках да избегна — просто и двамата нямаше да харесат това, което бях намислил, макар и по различни причини.

Опитът за контакт отслабна постепенно и накрая заглъхна, а аз се спуснах надолу по пътеката, проврях се през оградата и се озовах в градината. Не исках да си хабя силите с някое заклинание, затова се насочих право към една група дръвчета, които щяха да ме прикрият, ако някой случайно се покажеше от прозорците, които гледаха насам. Можех, разбира се, да се пренеса в двореца чрез Картите, но така щях да се озова право в официалната приемна, а нямаше никаква представа кого мога да заваря там.

Не че не бях тръгнал в същата посока...

Прибрах се по същия маршрут, по който бях излязъл — през кухнята. Там си направих един солиден сандвич, налях си чаша мляко и продължих нататък. Изкачих задното стълбище на един дъх, прекосих малко по-бавно коридора до покоите си и накрая се вмъкнах в тях, без никой да ме забележи. Там свалих окачения на леглото колан и проверих дали последният ми меч го бива все още за нещо. После изрових един кинжал, който носех със себе си още от Царството на

Хаоса. Подари ми го Боркуист — един тамошен поет, средна ръка, затова, че го уредих с щедър покровител. Сложих една от Картите в маншета на левия си ръкав и накрая измих лицето и ръцете си и дори се погрижих за зъбите си. За съжаление нямаше с какво друго да се заема, за да отложи още малко неприятното задължение, което ми предстоеше. Нямаше как — то също беше част от моя план. Изведнъж ме завладя неудържимият копнеж по едно дълго пътешествие с яхта. Е, малко безгрижно излежаване на плажа също щеше да свърши работа...

Излязох от покоите си и тръгнах надолу по стълбището в посоката, от която бях дошъл. Тръгнах по задния коридор към западното крило, като се вслушвах във всеки шум от приближаващи стъпки и във всяка произнесена наблизо дума. Наложих ми се дори да се скрия за малко в един килер, за да избягна срещата с някаква шумна групичка. Бях готов на всичко, за да се промъкна незабелязано. Накрая завих наляво, изминах още няколко метра и изчаках почти цяла минута, преди да се появя в главния коридор, който преминаваше край голямата мраморна трапезария. Наоколо нямаше никой. Чудесно. Тази трапезария се използва само при официални случаи, но откъде можех да знам дали точно днес в Амбър не е някакъв празник.

Влязох вътре и се запътих към мрачния, тесен коридор в задната част на трапезарията, където обикновено има войник на пост. Всички членове на фамилията можеха да влизат свободно тук и войникът бе поставен само за да отбелязва кой е преминал през вратата, която охранява. Сигурно щеше да докладва за мен на началника си, след като го сменяха, но тогава това вече нямаше да има вече никакво значение.

Тод беше нисък, набит мъж с брада. Щом ме видя, той се изпъна като струна, стиснал здраво алебардата, която само допреди миг бе опряна на стената.

— Свободно. Имаш ли много работа днес? — казах аз.

— Честно казано, не, сър.

— Тръгнал съм надолу. Надявам се, че бих могъл да намеря тук някъде фенер. Не познавам много добре това стълбище.

— Има няколко, сър. Проверих ги всичките, още щом застъпих на пост. Ей сега ще ви запаля един.

Ето, че се отваряше възможност да си спестя енергията, нужна за първото заклинание. Сега всяка частичка от нея щеше да ми е необходима...

— Благодаря ти.

Тод отвори вратата към една странична стаичка, където върху малка маса бяха подредени три фенера. Огледа ги внимателно и избра средния. После се върна при мен, запали фенера и ми го подаде.

— Ще се позабавя — казах аз. — Вероятно ще те сменят още преди да съм се върнал.

— Разбира се, сър. Внимавайте като слизате.

— Ще внимавам, можеш да бъдеш сигурен.

Дългата спираловидна стълба се виеше около централната шахта, откъдето проблясваха светлинките на свещите, факлите и фенерите от по-долните нива, които биха пришпорили нечий страх от височина далеч по-успешно от пълния мрак. Шахтата имаше вид на бездна, стотици светли точки. Не виждах под себе си нито под, нито пък някакви стени. С едната си ръка стисках здраво парапета, а другата бях протегнал напред, за да осветявам пътя си с фенера. Наоколо беше доста влажно. Носеше се миризма на мухъл. Да не говорим, че беше и доста студено.

Опитах се за пореден път да разбера колко общо са стъпалата, но както обикновено, изгубих броя им някъде по средата. Нищо, може би следващия път...

Върнах се мислено в онзи далечен ден, когато се бях запътил надолу за пръв път, убеден, че това ще ми струва живота. Фактът, че тогава ми се бе разминало, не ми действаше особено успокояващо. Вероятността да сгафя нещо и след това да се издигна към тавана на подземиято под формата на малко бяло облаче, си беше все същата.

Все по-надолу и по-надолу. В главата ми вече се въртяха среднощни мисли, макар навън да беше все още следобед.

От друга страна, Файона бе споменала, че втория път било полесно. Малко преди това бе говорила за Лабиринта и сега искрено се надявах да е имала предвид именно него?

Великият Лабиринт на Амбър, Символът на Реда. Равен по сила на Могъщия Логрус — Знака на Хаоса. Напрежението между тях създава всичко значимо на този свят. Опитай си силите с някой от двата Знака, после изгуби контрол над тях и с теб е свършено. За добро или лошо, бях допуснат и от двата полюса. Нямах друго същество, което да бе постигнало нещо подобно, и макар от една страна, това приятно да гъделичкаше егото ми, от друга, може би точно там бе

коренът на всички мои проблеми. Защото, когато обединиш в себе си двата коренно противоположни вселенски принципа, няма начин да не се усетиш разкъсан между тях. Казано накратко, това толкова бляскаво, достойно, метафизично, прекрасно и извисяващо духа достижение, се превръща в крайна сметка в най-сериозния ти проблем. Вярно, че всяка сила си има и своята цена, което пък не означава, че всичко това би трябвало да ми харесва.

Посветените в тайните на Лабиринта и Логрус се сдобиват с най-различни необичайни дарби, между които е и способността да се пътува през Сенките без ограничения. „Сянка“ е термин, който обобщава в себе си всички онези вероятно безбройни вариации на реалността, с които ние посветените се забавляваме...

Още по-надолу. Забавих темпото. Вече се чувствах леко замаян, точно като миналия път. Е, поне след това нямаше да ми се наложи да изкачвам всички тези стъпала...

Когато накрая видях края на стълбата, отново ускорих крачка. Долу имаше маса с дървена пейка и няколко полици. Обикновено до масата има войник на пост, но сега не го мернах наоколо. Може би бе тръгнал, за да направи обиколката си. Вляво имаше няколко килии, в които обикновено заключваха сериозно загазилите политически затворници, които обикновено бавно губеха разсъдъка си в мрака на подземията. Нямах никаква представа дали в момента някой излежава присъдата си тук. Някак си се надявах килиите да са празни. Баща ми бе прекарал известно време тук и от това, което бях чул от него, ми се бе сторило, че изживяването не е никак приятно.

Щом стъпих на пода, спрях и извиках няколко пъти, но в отговор долетя само злоещото ехо на собствения ми глас.

Отидох до полиците и взех в другата си ръка още един фенер с пълен резервоар. Едва ли щеше да ми е излишен, особено ако успееш да се загубя. После тръгнах надясно, тъй като тунелът, който исках да открия, се намираше в тази посока. След като повървах доста, реших все пак да вдигна фенера и да се огледам, тъй като ми се стори, че съм отишъл твърде далече. Наоколо не се виждаше никакъв вход на тунел. Погледнах назад. Постът в края на стълбата все още се виждаше. Продължих напред, разчитайки на спомените, които бях запазил от предишния път.

Изведнъж стъпките ми отекнаха по съвсем различен начин. Изглежда се приближавах към някаква стена, с други думи — към препятствие. Отново вдигнах фенера.

Да. Наситен мрак право пред мен и стена вдясно. Продължих напред.

Светлината от фенера се плъзгаше по грубите каменни стени на подземие и сенките танцуваха неудържимо по тях. После вляво се появи страничен тунел. Подминах го. Доколкото си спомнях, скоро трябваше да стигна и до втори. Ето го...

Третият се оказа малко по-далеч. После дойде ред на четвъртия. Мимоходом се запитах, накъде ли водят. Никой досега не ми бе споменавал за тях. А може би просто никой не знаеше накъде водят? Към чудновати пещери с неопикуема красота? Към отдавна забравени складове? Или пък наникъде? Някой ден, когато любопитството ми бъде подплатено със свободно време...

Пети тунел...

И още един.

Трябваше ми седмият поред. Спрях, след като достигнах до него. Всъщност не беше чак толкова далече. Замислих се за другите, които бяха достигали преди мен до тежката, обкована с метал врата. Вдясно от мен, на една забита в стената кука, бе окачен голям ключ. Свалих го оттам, отключих вратата и после го върнах на мястото му, тъй като бях убеден, че войникът ще провери при някоя от обиколките си дали вратата е заключена. За пореден път се зачудих какъв е смисълът въобще да я заключват, щом ключът виси непрекъснато на крачка от нея. Това създаваше впечатлението, че очакваната опасност би могла да дойде по-скоро отвътре. Бях попитал и за това, но никой не можа да отговори на въпроса ми. Традиция, това беше всичко, което знаеха по въпроса. Жерар и Флора ме посъветваха да попитам съответно Рандъм и Файона. Те пък ме насочиха единодушно към Бенедикт, но вече не си спомнях дали бях успял да попитам и него.

Бутнах силно вратата. Никакъв ефект. Оставих фенерите на земята и я бутнах отново, този път още по-силно. Вратата изскърца и потъна бавно навътре. Взех отново фенерите и влязох вътре.

Вратата се затвори сама зад мен, а Фракир — като рожба на Хаоса — запулсира бясно. Сега вече си спомних защо предишния път

никой не бе ме посъветвал да взема допълнителен фенер — тлеещите очертания на Лабиринта хвърляха достатъчно светлина наоколо.

Първия фенер оставих близо до края на Лабиринта. После запалих и втория и го занесох до една точка в противоположния край. Сигурното си е сигурно. Сега вече хич не ми пукаше дали светлината, прииждаща от очертанията, ще се окаже достатъчна или не. Проклетото нещо и без друго ми се струваше достатъчно призрачно и страховито.

Отидох до ъгъла, откъдето започваше сложната плетеница от линии и внимателно я огледах. Да накарам Фракир да се укроти беше лесно, но със собствените ми опасения нещата стояха другояче. Образът на Логрус се бе разбунтувал в мен. Чудех се дали Знакът на Хаоса ще реагира по-бурно, ако се опитам да мина отново по него, след като вече носех и Лабиринта в себе си. Безсмислена главоблъсканица...

Опитах да се отпусна. Дишах дълбоко. Затворих за малко очи. Клекнах няколко пъти. Раздвижих раменете си. Нямахше какво да чакам повече...

Отворих очи и стъпих върху Лабиринта. Около крака ми тутакси изскочиха искри. Крачка напред. Още искри. Едва доловимо прашцене. Нова крачка. Усетих леко съпротивление при следващата...

И ето ти отново същите усещания — ледената тръпка, лекият шок, преходът между по-леките и по-трудните участъци. Някъде в мен имаше вече готова карта на Лабиринта и аз сякаш следвах указанията ѝ, докато се движех по първата крива. Съпротивлението нарастваше, наоколо хвърчаха искри, косата ми се бе наелектризирала, при всяка следваща стъпка се разнасяше пропукване, тялото ми вибрираше...

Достигнах до първия воал. Сякаш вървах във ветровит тунел. Всяко движение ми струваше огромни усилия. Но аз бях твърдо решен да не спирам и това ми помагаше най-много. Само упорството ми можеше да ме преведе отвъд, макар и бавно. В никакъв случай не биваше да спирам, тъй като усилието да тръгнеш отново е просто ужасно, а на някои места и абсолютно безсмислено. Още няколко мига и щях да премина. После щеше да стане по-лесно. Истинските трудности идваха едва при втория воал...

Завой, после още един...

Преминах. Знаех, че сега следва относително лесен участък. Закрачих напред малко по-уверено. Може би Флора бе права, защото преходът дотук ми се беше видял по-лесен от миналия път. Преминах по една дълга крива, после свих рязко встрани. Искрите достигнаха все още едва до върховете на ботушите ми. Съзнанието ми бе препълнено със спомени за априлските ми премеждия и за политическите борби в Царството на Хаоса, където всеки си пробиваше бавно път нагоре с цената на нескончаеми дуели и убийства. От всичко това ми бе дошло до гуша. Бях приключил с тази част от живота си, бях й обърнал гръб. Вярно, в Хаоса обноските бяха далеч по-изискани, но за сметка на това се проливаше много повече кръв, отколкото в Амбър...

Стиснах зъби. Трудно ми беше да насоча съзнанието си единствено към непосредствената си задача. Припомних си, че това също е част от играта. Още една крачка... Усещам краката си леко изтръпнали... Пропукването на статичните заряди сега ми звучи като гръмотевична буря... Стъпка по стъпка... Първо единият крак, после другият... И пак... Обръщане... Натиск... Измъкваме се със „Звезден прах“, подгонени от есенната буря... Люк е на платната... Вятърът ни преследва като дихание на Дракон... Три нови крачки и съпротивлението нараства...

Вече съм при втория воал... Сякаш изведнъж се озовах зад затънала в калта кола, която трябва да избутам... Цялата ми сила е устремена напред, а резултатът е толкова незабележим. Краката ми сякаш са на път да се вледенят, искрите достигат до кръста ми... Превърнал съм се в синя факла...

Съзнанието ми е болезнено оголено. Дори времето ме заобикаля. От мен е останало само едно безформено и безименно нещо, което се бори с цялото си съществуване срещу инерцията на изживените дни... Настъпващата промяна е толкова недоловима, че сякаш съм замръзнал навеки наред с поредната си крачка... Силите ми се топят неусетно, но волята ми остава незасегната, дори някак се пречиства и удовлетворението от незамиращото движение напред надделява над психическия товар...

Още една крачка и още една и вече съм отвъд, остарял с векове, но все така устремен напред. Вече знам, че ще успея, макар че приближавам Голямата Крива, която е ужасно трудна, дълга и пълна с

изненади. И все пак никак не прилича на Логрус. Тук силата е градивна, а не разединяваща...

Вселената се е завъртяла около мен. При всяка следваща крачка аз чезна, за да се появя отново, разпадам се на съставните си части и се превръщам в едно цяло, разпръсвам се и се събирам, умирам и възкръсвам...

Навън. Навътре. Още три нови дъги, после прав участък. Вървя напред. Вие ми се свят и ми се гади. Вир-вода съм. Край на правия участък. Поредица от завои. Вляво. Вдясно. Отново вляво...

Знаех, че вече се приближавам към последния воал, където искрите щяха да ме обградят като в огнена клетка, а краката ми отново щяха да са като залепнали за пода. Все същата тишина и това ужасно усилие...

Но този път се почувствах някак защитен и продължих напред с убеждението, че въпреки всичко ще успея...

Достигнах до самия финал и пред мен остана само една къса дъга. Мисля, че тези последни три стъпки са по-трудни от всичко останало. Сякаш след като те е опознал толкова добре, Лабиринта не иска да те пусне. Тръгнах по дъгата. Глезените ме боляха като след тежко състезание. Още две крачки... Една...

Край. Не мога да помръдна. Дишам тежко и треперя. Спокойствие. Искрите са изчезнали. Не чувам вече пропукването. Ако и това не е в състояние да заличи печата на сините кристали, не знам дали нещо въобще би могло да го стори.

Сега — добре де, след минута — бих могъл да отида навсякъде. От тази точка, в този миг на неограничен прилив на сила, бих могъл да заповядам на Лабиринта да ме прехвърли където и да е. Възможност, от която не бих се отказал за нищо на света, особено при мисълта за изкачването по безкрайната вита стълба. Не, сега съм намислил нещо друго. Минутка само...

Оправих дрехите си, пригладих косата си, проверих оръжията си и скритата в маншета Карта. После изчаках, докато пулсът ми се нормализира.

Люк бе получил раните си по време на битката за Владението на Четирите Свята в двубой със своя доскорошен приятел Далт — наемник и син на Десактрикс. Далт засега не можеше да ме заинтригува почти с нищо, като изключим вероятността наскоро да го

е наел новият господар на крепостта. Въпреки времевите разлики, аз бях успял да се свържа с него почти веднага след разпратата с Люк. Което пък означаваше, че мястото, което бях видял по време на контакта, най-вероятно беше самото Владение.

Добре.

Опитах се да извикам в съзнанието си възможно най-точно спомена за стаята, в която бях видял Далт. Оказа се доста повърхностен. Какъв беше минималният обем от информация, с който трябваше да разполагам, за да се пренеса чрез Лабиринта? Спомнях си добре каменната стена, формата на малкия прозорец, частта от износения гоблен, ниската пейка и масата до нея, които се бяха появили след като Далт тръгна към мен, и накрая паяжината в единия ъгъл...

Изчистих контурите на видението си доколкото можах. Пожелалах да се озова там. Искан да бъда на това място...

И се озовах там.

Обърнах се бързо, сграбчил дръжката на меч, но в стаята нямаше никой. Измежду мебелите, които не бях успял да видя преди това, имаше легло, гардероб, малка масичка за писане и шкаф. През малкия прозорец проникваше дневна светлина.

Отидох до единствената врата на помещението и останах там няколко минути, като се вслушвах внимателно. От другата страна цареше абсолютна тишина. Открехнах леко вратата. През процепа се виждаше дълъг празен коридор. Побутнах дръжката още веднъж. Вляво коридорът свършваше на няколко метра от мен. Излязох от стаята и затворих вратата след себе си. Замислих се дали да тръгна надолу или надясно. От двете страни на коридора имаше по няколко прозореца. Отидох до най-близкия от тях, вдясно от мен, и погледнах навън.

Видях, че се намирам близо до южния край на правоъгълен двор, заобграден отвсякъде от други сгради, които бяха съединени помежду си. Връзката между тях бе нарушена само в горния десен ъгъл, където се виждаше проход, водещ — както ми се стори — към друг двор, от който се издигаше огромна постройка. На двора се виждаха десетина войници, разположени край различни входове, макар че определено не бяха поставени на пост, тъй като ясно личеше, че са заети с почистването на броните и оръжията си. Двама от тях бяха омотани в

бинтове, но останалите изглеждаха в достатъчно добра форма, за да дотърчат мигом, ако някой ги повика.

В другия край на двора забелязах странен отломък, който приличаше на голямо счупено хвърчило и ми се стори доста познат. Реших да тръгна по коридора, защото така вероятно щях да стигна до сградите, които се намираха в далечния край на правоъгълника, и оттам да огледам следващия двор.

Запътих се надясно по коридора, напрегнал слух, за да доловя и най-малкото раздвижване. Докато се приближавах към близкия ъгъл, наоколо продължаваше да е все така тихо. Щом стигнах до него, спрях отново и се ослушвах дълго време.

Отново нищо. Завих зад ъгъла ѝ замръзнах. Мъжът, седнал на перваза на близкия прозорец, също. Той носеше ризница, кожена шапка, кожени панталони и високи ботуши. От дясната му страна бе повесен тежък меч, но войникът държеше в ръката си само кинжал, с който очевидно си чистеше ноктите. Когато извърна глава към мен, той изглеждаше точно толкова учуден, колкото и аз.

— Ти пък кой си? — попита войникът.

Раменете му се стегнаха и той понечи да се отблъсне от перваза, върху който бе кацнал.

Неприятна ситуация и за двама ни. Той очевидно бе поставен тук на пост. Ако бе изпълнявал съвестно задълженията си, неговата бдителност или евентуалният му опит да ме издебне, щяха със сигурност да бъдат отчетени от Фракир или пък доловени от мен. Вместо това, неговият мързел му бе осигурил с идеалното прикритие, а мен бе поставил пред една малка дилема. Сигурен бях, че не мога да скалъпя някоя достатъчно убедителна лъжа. От друга страна, не исках да го нападам и така да вдигна шум. Това доста ограничаваше възможностите ми. Можех да го убия на секундата, при това съвсем безшумно, с една малко, сладко закланыйце за спиране на сърцето, което вече си бях подготвил. Но животът е нещо твърде ценно за мен, за да си позволя да го похабя, когато това не е абсолютно наложително. И тъй, колкото и да не ми се нравеше мисълта, че ще използвам едно от заклинанията си още на този етап, аз изрекох нужната дума. Тя накара ръката ми да се повдигне в несъзнателен жест, след което усетих мигновения контакт със силите на Логрус. Мъжът затвори очи и облегна гръб на касата на прозореца. Наместих го по-удобно и го

оставих там, блажено задрямал. Заклинанието за спиране на сърцето щеше вероятно да ми свърши по-добра работа след известно време.

Коридорът премина в нещо като галерия, която се разрастваше и в двете посоки. И макар наоколо да не се виждаше жива душа, аз си знаех, че ще ми се наложи да прибягна към услугите на следващото заклинание доста по-рано, отколкото ми се искаше. Изговорих ключовата дума на заклинанието за невидимост и светът около мен леко потъмня. Бях се надявал, че ще успея да стигна малко по-напред, преди да ми се наложи да използвам този трик, тъй като неговият ефект щеше да трае само около двацет минути. И все пак щеше да е глупаво да поемам излишни рискове. Прекосих забързан галерията, която наистина се оказа безлюдна.

За моя утеха от края на галерията се откриваше изглед към следващия двор, чийто размери се оказаха просто гигантски. В неговия център се намираше постройката, която бях мернал преди това. Тя се оказа огромна, солидно строена крепост. Към вътрешността ѝ водеше — доколкото успях да преценя — само един-единствен вход, при това с подобаваща охрана пред него. От другия край на галерията видях още един външен двор, който завършваше с високи, добре укрепени стени.

Огледах се за стълбище, почти убеден, че могъщата постройка от сиви каменни блокове е точно мястото, което трябва да претърся. Нейното магическо излъчване ме караше да потръпвам чак до върховете на пръстите си.

Хукнах по един страничен коридор и скоро се озовах до стълбище, до което бе застанал друг войник. Ако въобще бе усетил нещо, докато преминавах край него, то това сигурно е бил лекият полъх, предизвикан от развятото ми наметало. В долния край на стълбището имаше малък вестибюл, вляво от който започваше друг мрачен коридор. Право срещу стъпалата имаше тежка, обкована с желязо врата, която водеше към вътрешния двор.

Отворих вратата и бързо отскочих встрани, тъй като пазачът, застанал от другата ѝ страна, тутакси се обърна назад, впери поглед във входа и тръгна към мен. Заобиколих го и се насочих към цитаделата. Енергиен център — нали така я беше определил Люк? Излъчването ѝ бе станало още по-осезаемо. Сега не му беше времето

да се замислям как да овладее тази сила и да я насоча в желаната посока. За момента ми бяха достатъчни и моите собствени запаси.

Приближих се до стената и свих вляво. Една бърза обиколка щеше да ми свърши добра работа, за да се ориентирам в обстановката. Скоро се убедих, че втори вход към крепостта наистина няма. Нещо повече, най-ниските ѝ прозорци бяха на десетина метра от земята. Цялата стена беше обградена от метална ограда, завършваща с шипове, в пространството между стената и оградата се виждаше дълбок ров. Но това, което ме изненада най-много, не беше защитната полоса на крепостта. В далечния край на стената забелязах още няколко големи „хвърчила“. Две от тях също изглеждаха счупени, но останалите бяха относително добре запазени, които ми помогнаха да се досетя какво всъщност е тяхното предназначение. Въпреки необичайната си форма, те си бяха чиста проба делтапланери. Много ми се щеше да ги огледам по-отблизо, но ефектът от заклинанието за невидимост скоро щеше да отслабне и затова се налагаше да побързам.

Пред затворената порта на оградата бяха застанали двама войници. На няколко крачки зад нея се виждаше подвижен дървен мост, подсилен с метални шини. За двата му горни края бяха закрепени вериги, свързани с механизма на повдигащия скрипец. Зачудих се колко ли тежи мостът.

Вратата на цитаделата беше вградена на около метър в стената. Размерите ѝ бяха внушителни, а видът ѝ говореше, че и най-здравият таран трудно би могъл да я впечатли.

Приближих се и я огледах портата на оградата. Не забелязах ключалка, имаше само най-обикновено резе. Можех да я отворя, да премина тичешком по моста и да се озова до голямата врата, преди пазачите да са разбрали какво точно става. Все пак не биваше да забравям, че не бе изключено войниците тук да са подготвени за подобни „необичайни проявления“. В такъв случай, те въобще нямаше да се мъчат да ме видят, а просто щяха да се опитат да ме притиснат в нишата. Нещо ми подсказваше обаче, че портата дори не е залостена.

Прецених още веднъж обстановката и си припомних какви заклинания съм си подготвил. После огледах отново двора, за да се убедя, че никой от останалите войници не се е запътил насам...

Пристъпих тихо до пазачите, поставих Фракир на рамото на единия и ѝ заповядах да се справи бързо с него. Три бързи крачки

вдясно и другият пазач отнесе един саблен удар от лявата страна на врата. Подхванах го под мишниците, преди да успее да се строполи и да вдигне ненужен шум, и го подпрях на оградата. В това време чух как първият войник се срина с гръм и трясък на земята, впил пръсти в гърлото си. Изтичах до него и освободих Фракир. Хвърлих един бърз поглед към двора и установих, че други двама войници са вперили поглед насам. Проклятие!

Отворих бързо портата, плъзнах се край нея, затворих я след себе си и дръпнах резето. Изтичах по моста и после се обърнах, за да погледна отново назад. Войниците вече бяха тръгнали към портата. Реших да проверя дали един по-стратегически подход към ситуацията ще се окаже по силите ми.

Наведох се и вкопчих пръсти в близкия ръб на моста. Ровът под него беше дълбок около четири метра и почти два пъти по-широк.

Започнах да се изправям. Мостът беше ужасно тежък, но въпреки това проскърца и се отлепи на десетина сантиметра. Задържах го така за няколко мига, колкото да овладее дишането си, и след това опитах отново. Ново проскърцване и още няколко сантиметра. И пак... Дланите ме заболяха от впиването на металния ръб. Имах чувството, че ръцете ми бавно се измъкват от ставите. Накрая успях да изпъна крака и приложих още по-голямо усилие, за да продължи движението си. Замислих се колко ли добри намерения пропадат поради внезапни остри болки в кръста. Мъжете обикновено предпочитат да мълчат по въпроса. Долавях ударите на сърцето с такава сила, сякаш то бе изпълнило гръдния ми кош. Моят ръб се бе отделил на около трийсет сантиметра, но другият край на моста все още се опираше на земята. Напрегнах се отново и тялото ми плувна в пот. Глътка, въздух... Нагоре!

Изтеглих моста на височината на коленете си, а после и над тях. Левият ръб най-после се надигна. Чух гласовете на двама приближаващи мъже. Те викаха възбудено и явно се бяха разбързали насам. Започнах да пристъпвам бавно наляво. Предният ляв ъгъл на моста също се отлепи от земята. Добре. Още няколко стъпки и съседният ъгъл увисна над рова. Парещи тръпки на болка пронизаха ръцете и раменете ми. Продължих да се движа наляво...

Войниците достигнаха оградата и се спряха, за да огледат мъртвите пазачи. Нова точка в моя полза. Все още не бях сигурен дали

мостът няма да задере някъде преди да успее да го хвърля. Налагаше се да го изтегля бързо до рова, иначе рискувах да си докарам дископатия за нищо и никакво. Наляво...

Мостът се залюля леко и се наклони надясно. Само още няколко мига и вече нямаше да мога да го задържа. Още малко наляво, наляво... още малко... Войниците бяха прехвърлили вниманието си върху движещия се мост и се опитваха да освободят резето от вътрешната страна на оградата. Чух нови викове и видях как други двама мъже се приближават тичешком. Пръстите ми бяха започнали да поддават окончателно под напора на огромната тежест. Хватът ми щеше да издържи само още няколко мига... Още една стъпка...

Блъснах моста и отскочих назад.

Моят край срещна ръба на рова, но дървената част на моста се разчупи от силата на удара и цялото съоръжение продължи към дъното. Веригите се изопнаха за миг, след това се скъсаха и се стовариха с гръм и трясък в рова заедно с останалата част от моста. Ръцете ми увиснаха, безполезни като дървени протези.

Обърнах се и тръгнах към вратата на цитаделата. Заклинанието за невидимост беше все още в сила и затова едва ли някой щеше да опита наслуки да забие стрела в гърба ми.

Щом достигнах до вратата, мобилизирах цялата си воля, за да успее да повдигна ръцете си до голямата халка, окачена на дясното крило, и да се хвана за нея. Но когато я дръпнах, не последва нищо. Вратата беше залостена. Това, разбира се, беше напълно в реда на нещата, но все пак бях длъжен да опитам. Нямам навика да пиля заклинанията си с лека ръка.

Изговорих нужните думи. Този път те бяха три — заклинанието не беше чак толкова елегантно, но за сметка на това притежаваше огромна сила.

Тялото ми бе разтърсено от мощен импулс и вратата се пръсна на трески, сякаш я бе сритал великански крак, обут в подкован със стомана ботуш. Влязох вътре, без да се помайвам и още щом очите ми привикнаха с полумрака, застинах от изненада. Пред мен се простираше зала с височината на двуетажна сграда. Отляво на отдясно се издигаха стълбища, които водеха към площадка на втория етаж, от която започваше мрачен коридор. Под него, право срещу мен, се

виждаше друг коридор, близо до който започваха още две, спускащи се надолу стълбища. Дотук нищо особено.

Истинската атракция, предизвикала изумлението ми, беше изграденият в центъра на залата фонтан от черен мрамор. Оранжево-червени, пламъците се издигаха от отворите в камъка и след това се спускаха към басейна, за да затанцуват там в бяло и жълто. Усещането за непозната сила завладя сетивата ми. Който и да контролираше мощта на това място, той сигурно щеше да е невероятен противник. С малко повече късмет може би щях да успея да преценя доколко му подхожда този епитет.

Замалко да похабя едно от специалните си заклинания, когато в периферното ми зрение попаднаха две фигури, застанали в далечния десен ъгъл на залата. Но те така и не помръднаха. Стояха си там, напълно неподвижни. Статуи, разбира се.

Замислих се дали да тръгна нагоре, надолу или направо. Почти бях решил да се отправя към подземията, воден от мисълта, че пленниците обикновено биват настанени именно там, когато нещо в двете статуи привлече отново вниманието ми. Очите ми почти бяха привикнали с мрака и така успях да забележа, че едната от тях представлява белокоп мъж, а другата — тъмнокоса жена. Разтърках очи и погледът ми се проясни. Няколко секунди по-късно осъзнах, че заклинанието за невидимост започва да губи от силата си.

Приблжих се към фигурите. Върху протегнатите ръце на мъжа бяха окачени няколко наметала — ето какво ме бе накарало да се обърна. Все пак повдигнах края на тъмната му роба, за да уверя окончателно. Един по-ярък изблик на фонтана освети издълбаното върху десния му крак име — „Риналдо“. Да му се не види и гадното хлапе. Не се наложи да преглеждам втората „статуя“ за особени белези, тъй като това очевидно беше Джасра. Тя също бе протегнала ръцете си напред, сякаш за да се предпази. На дясната ѝ ръка бе окачен дъждобран, а на главата ѝ бе килната под закачлив ъгъл шапката, която вървеше с него. Лицето на магьосницата бе клоунски разкрасено, а отпред върху зелената ѝ блуза бяха заковани два жълти пискюла.

Пламъците зад мен проблеснаха още по-силно и аз се обърнах, за да разбера какво става. Огнените струи на фонтана изригнаха вече на близо седемметрова височина. Басейнът преливаше и по полирания под бяха плъзнали ослепителни струи. Едно внушително ручейче се бе

устремило право към мен. В този миг някакво хихикане ме накара да погледна нагоре.

На площадката над мен, опрял едната си ръка на парапета и насочил другата към фонтана, стоеше магьосникът с кобалтовосинята маска. Беше облечен в тъмно наметало с качулка, а на ръцете си бе сложил ръкавици. Не бих казал, че се чувствах неподготвен за срещата с него.

Пламъците се изригнаха още по-високо и образуваха огнена кула, която тутакси се люшна към мен. Протегнах ръце встрани и произнесох ключовата дума на най-подходящото от трите защитни заклинания, които си бях подготвил.

Въздухът пред мен потръпна от допира с мощта на Логрус. Почти мигновено се изви вихър, който отпрати пламъците далеч от мен. Коригирах траекторията им така, че да се насочат право към маскирания магьосник. Той махна с ръка и ги отклони отново към фонтана, където те тутакси се усмириха.

Добре. Оттеглих се. Не бях дошъл тук, за да си меря силите с този тип. Целта ми беше да изпреваря Люк и да измъкна пръв Джасра. Успееш ли да я пленя на свой ред, това щеше да блокира безотказно плановете на Люк, каквито и да бяха те.

Вихърът утихна и магьосникът отново се изкикоти. Дали и той използваше заклинания като мен? А може би, след като живееше толкова близо до извора на тази сила, се бе научил да я управлява и да ѝ придава желаната форма, без да се нуждае от посредничеството на думите? В такъв случай запасът му от магически трикове би бил неизчерпаем, което пък означаваше, че пред мен се разкриват всичко на всичко две възможности — да си плюя на петите или да призова унищожителната сила на Логрус и да изпепеля това място заедно с неговия господар. Не, вторият вариант определено отпаднаше, тъй като така щях да залича с един замах всички тайни на Владението заедно с истинското име на скрития зад маската магьосник.

Във въздуха пред моя противник се появи бляскаво копие. То сякаш се поколеба за миг и след това се стрелна към мен. Използвах второто си отбранително заклинание и призовах чрез него щит, който отклони копието.

Беше безсмислено да се опитвам да овладеем силата, която магьосникът използваше, и така да го бия със собствените му номера.

За това се изискваше време, с което в момента не разполагах. Всъщност засега не можех да спечеля дори няколкото мига, от които се нуждаех, за да постигна целта си. Но по всичко изглеждаше, че той няма да ме остави на мира. Рано или късно щяхме да се срещнем отново в двубой, от който никой нямаше да се измъкне току-тъй. Вече бях почти сигурен, че нескопосаното нападение на върколака също е негово дело.

Казано накратко, засега не изгарях от желание да се ровичкам из тайните на Владението. Фактът, че Джасра бе успяла да победи първия господар на това място — Шару Гарул, но след това на свой ред се бе превърнала в закачалка за дрехи, ми говореше достатъчно за възможностите на маскирания магьосник. И все пак бях готов да дам какво ли не, за да разбера защо сега съм му притрябвал точно аз...

— Какво искаш всъщност? — извиках.

Металическият глас не се поколеба нито за миг.

— Твоята кръв, твоето тяло, душата ти и мислите ти.

— А какво ще кажеш за колекцията ми от марки? В замяна искам само нея.

Пристъпих към Джасра и сложих ръка на рамото ѝ.

— За какво ти е притрябвала, смешнико? — попита магьосникът.

— Тя е най-безполезната вещ, която би могъл да намериш тук.

— Тогава ме остави просто да си тръгна с нея.

— Ти колекционираш марки, а аз — самонадеяни магьосници. Тя ми принадлежи. Ти си следващият.

Усетих как силата на фонтана се надига срещу мен, но въпреки това извиках:

— Какво толкова имаш срещу своите братя и сестри, посветени в Умението?

Отговор не последва. Вместо това към мен се понесе истински порой от летящи остриета — ножове, брадви, счупени бутилки, бръснари. Активирах и последното би защитно заклинание — Воалът на Хаоса. Изведнъж се озовах в мъглява, пращяща сфера, която ме отдели от околния свят. При допир с нея всеки от смъртоносните предмети се превръщаше в космически прах.

— Как да те наричам? — изкрещях аз, за да надвикам последвалата шумотевица.

— Маска! — последва не особено оригиналният отговор на магьосника. Бях очаквал по-скоро нещо в традициите на американския комикс. Нещо от сорта на „Синия кошмар“ или „Маската на Смъртта“.

Не разполагах с повече защитни заклинания и затова вдигнах лявата си ръка, така че от подгъва на ръкава ми да се подаде скритата там Карта на Амбър. Концентрирах се върху образа на двореца. Няма да крия, че ме изпълваше истинско задоволство при мисълта за заклинанието, което си бях оставил в резерв.

— Тя няма да ти свърши никаква работа — каза Маска и се приготви да ме атакува отново.

— Много ти здраве тогава — отвърнах му аз, завъртях китките си, насочих пръсти право към него и произнесох ключовата дума на заклинанието, което сигурно щеше доста да го изненада.

— Око за око! — извиках след това и върху Маска се изсипа най-големият и пъстър букет, който съм виждал през живота си. И ароматът си го биваше.

Последва мълчание и приливът на непознатата сила утихна. Аз продължих да се вирам в Картата и вече бях установил контакта, когато той се изправи, отрупан с пъстри цветчета, като истински дух на Пролетта, и каза:

— Сега вече ще те спипам.

— Още не съм свършил — отбелязах аз и изрекох финалната дума на заклинанието. Солиден пласт оборски тор покри ужасяващия владетел на цитаделата.

Направих крачка напред и се озовах в Тронната зала на двореца в Амбър, помъкнал Джасра под мишница. Вдясно от мен бе застанал Мартин с чаша вино в ръка. Той разговаряше със соколара Борс, който се втренчи изумено в мен. Това накара Мартин да прекъсне изречението си по средата и да се обърне.

Оставих Джасра близо до вратата. Засега не ми се занимаваше с нея, пък и не бях решил какво ще я правя, след като разруша заклинанието. Затова я използвах по предназначение и метнах наметалото си върху ръката ѝ. После отидох до близкия бюфет, за да си наля чаша вино и кимнах на Борс и Мартин, докато минавах край тях.

Пресуших виното до последната капка, оставих чашата и им казах:

— Само не си издълбавайте имената върху нея.

После излязох от залата, намерих в източното крило стая със свободно канапе, проснах се на него и затворих очи.

Какво да се прави, красивите цветя понякога вървят заедно с тора. Такъв е животът.

ГЛАВА 12

Наоколо беше ужасно задимено. Имаше и един огромен червей, осветен от разноцветни отблясъци. Всеки звук придобиваше форма, после достигаше пределната си височина и накрая избледняваше. Мълнии, прииждащи от всички Сенки, пробождаха плътта ми и се стопяваха в Мрака. Краят на червея не се виждаше. Цветя с кучешки глави щракаха с челюстите си, опитвайки се да ме захаят, и махаха яростно с листа. Прииждащият дим спря пред повесен от небето светофар. Червеят — не, гъсеницата — се усмихна. Заваля унил, заслепяващ дъжд, после всяка негова капка се превърна в кристал...

„Какво не й е наред на тази картина?“ — се чудеше нещо в мен.

Отказах се. Не можех да преценя. И все пак нещо в този пейзаж не се движеше в правилната посока...

— Господи! Мърл...

За какво съм му притрябвал пак на Люк? Защо просто не ме остави на спокойствие? Все нови и нови проблеми.

— Хайде, погледни насам.

Обърнах се и видях плеяда от ярки сфери — а може би комети — които очертаваха плетеница от светлини. Плетеницата се изсипа върху гора от чадъри.

— Люк — започнах аз, но едно от цветята с кучешки глави ме ухапа и аз забравих въпроса си. Картината пред мен се превърна в стъклопластика, през която проблесна светкавица. Отвъд се виждаше дъга, която...

— Мърл! Мърл!

Разтворих очи и видях, че Дропа е стиснал рамото ми и го разтърсва. Върху канапето, близо до главата ми, имаше мокро петно.

Надигнах се и се опрях на лакът. Разтърках очи.

— Дропа... Какво...

— Не знам — каза той.

— Какво не знаеш? Искам да кажа... По дяволите! Какво се случи?

— Седях на този стол и чаках да се събудиш. Мартин ми каза, че си тук. Исках само да ти предам, че Рандъм иска да те види.

Кимнах и след това забелязах, че от ръката ми се стича тънка струйка кръв. Раната беше точно на мястото, където ме бе ухапало цветето.

— От колко време си тук?

— Около двацет минути.

Надигнах се още малко и седнах.

— А защо реши да ме събудиш точно сега?

— Всеки миг щеше да се пренесеш чрез Картите — каза Дропа.

— Да се пренеса ли? Докато спях? Но това е невъзможно. Сигурен ли си?

— За съжаление съм абсолютно трезвен. Около теб се бе появило онова сияние, а чертите ти започваха да избледняват. Реших да те събудя и да те попитам дали го правиш по собствено желание. Какво ти е, да не си препил с лакочистител?

— Не съм — казах аз.

— Пробвах го веднъж на моето куче...

— Сънища — казах аз и разтърках слепоочията си. — Само сънища.

— От тия, дето и другите могат да ги видят? Някакъв вид телепатия или нещо такова?

— Не, нямах това предвид.

— Най-добре е да отидем при Рандъм. — И Дропа се запъти към вратата.

Поклатих глава.

— Не сега. Първо ще поседя тук и ще се взема в ръце. Нещо не е наред.

Обърнах се към него и видях, че очите му са широко разтворени, а погледът му е вперен някъде отвъд мен.

Стената зад гърба ми се топеше, сякаш бе от восък.

— Май е време да се бие тревога — отбеляза Дропа — Помощ!

Той прекоси стаята тичешком и изхвърча през врата.

Докато мигна два-три пъти, стената придоби отново нормалния си вид. Аз обаче се разтреперах неудържимо.

Дали последното заклинание на Маска не бе успяло все пак да ме достигне? И ако беше така, какво всъщност представляваше то?

Изправих се и обиколих бавно стаята. Като че ли всичко си беше по местата. Знаех, че не става дума за халюцинация, предизвикана от последните ми прежеждия, тъй като Дропа също бе забелязал какво става със стената. Все още не бях превъртял. Огледах се отново. Въздухът бе придобил неестествена прозрачност, в която всички предмети се открояваха необичайно контрастно.

Направих още една обиколка на стаята, без да знам какво точно търся и естествено не го намерих. Излязох в коридора. Нещо не беше наред. Интересно дали новоизникналият проблем имаше нещо общо с посещението ми във Владението на Четирите Свята. Дали пък Джасра, която сега изглеждаше така безобидна, не бе изиграла ролята на Троянски кон?

Тръгнах към тронната зала. След двайсетина крачки пред мен се появи плетеница от светлина. Заповядах си да не спирам и забелязах как тя видимо избледня с моето приближаване.

— Хайде, Мърл! — Това беше гласът на Люк, само дето той самият не се виждаше никакъв.

— Накъде? — извиках аз, без да забавям крачка.

Отговор не последва, но плетеницата се раздели на две части, които се разлетяха встрани, като кепенците на разтворен рязко прозорец, и после се нажежиха до бяло. Присвих очи и ми стори, че мярнах в тяхната светлина някакъв заек. Миг по-късно видението бе изчезнало и коридорът придоби съвсем нормален вид. Без, разбира се, да се брой смехът на Люк, който отекваше наоколо през следващите няколко секунди.

Затичах се. Люк ли беше истинският враг, за когото ме бяха предупредили на няколко пъти? Дали той наистина не ме бе използвал, за да освободя майка му? А сега, когато Джасра беше в безопасност, Люк се бе заел да завладее Амбър, като преди това ме предизвика на магьоснически дуел, чийто правила не можех дори да схвана.

Не, не ми се вярваше да е така. Бях сигурен, че той не притежава чак такава сила. Но дори и да грешах, не би посмял да ме нападне, докато Джасра е в ръцете ми.

Продължих напред и го чух отново. Точно както преди — отвсякъде и отникъде. Този път пееше. Неговият плътен баритон редеше една след друга строфите на „За миналите дни“. Що за ирония пък беше това?

Влетях в тронната зала. Мартин и Борс бяха излезли. Видях празните им чаши на бюфета, до който бяха застанали преди. А Джасра? Тя си беше там, където я бях оставил, а на една от протегнатите ѝ ръце все така висеше наметалото ми.

— Добре, Люк! Край на игричките! — извиках аз. — Хайде да приключим въпроса.

— А?

Песента секна.

Тръгнах бавно към Джасра и я заоглеждах. Беше абсолютно непроменена, само дето някой бе окачил шапката си на другата ѝ ръка. От друга част на двореца се разнесе вик. Може би Дропа продължаваше да вдига тревога.

— Люк, където и да си — започнах аз, — ако можеш да ме видиш, огледай се добре и чуй добре какво ще ти кажа. Тя е при мен. Виждаш ли? Каквото и да си намислил, не забравяй за това.

Залата потръпна бясно. Сякаш се намирах в картина, която някой, неизвестно защо, бе решил да разтърси рязко. После всичко утихна отново.

— Е?

Нищо. После кикот.

— А, моята майка — закачалката за шапки... Леле, леле. Благодаря ти, друже. Представлението си го биваше. Жалко, че не можах да се свържа с теб по-рано. Не знаех, че си проникнал вътре. Разбиха ни на пух и прах. Изсипахме им войници с планери, но те бяха подготвени и за това. Смачкаха ни. Вече не си спомням съвсем точно... Боли!

— Добре ли си?

Последва нещо като въздишка и тогава в залата влязоха Рандъм и Дропа, следвани от могъщата фигура на Бенедикт, който стъпваше безшумно като смъртта.

— Мърл! — извика Рандъм. — Какво става тук?

Поклатих глава.

— И аз не знам.

— Добре съм — долетя съвсем слабо гласът на Люк. — Напомни ми да черпя едно питие.

В центъра на залата се разрази яростна вихрушка. Миг по-късно от нея нямаше и следа, а на мястото ѝ се бе появил голям

правоъгълник.

— Нали си магьосник — каза Рандъм. — Направи нещо!

— Не знам какво, по дяволите, е това — отвърнах му аз. — Никога не съм виждал нещо подобно. Прилича на неконтролирана магия.

В правоъгълника се появиха очертанията на човешка фигура. Контурите ѝ ставаха все по-наситени и реални... Това беше Карта, огромна, увиснала във въздуха Карта, която продължаваше да се материализира. Фигурата...

На Картата бях изобразен аз. Загледах се в собственото си лице. То също се загледа в мен и се усмихна.

— Хайде, Мърл. Купонът тече — чух да казва Люк и Картата се завъртя бавно около вертикалната си ос.

Звънът на кристални камбанки изпълни залата.

Правоъгълникът се обърна така, че от него остана само една черна рязка, която потръпна и се разтвори като театрална завеса. Зад нея се появиха разноцветни гроздове от ярка светлина. Видях и гъсеницата, която пуфкаше от наргилето си, гигантски чадъри и бляскав парапет...

През процепа се подаде ръка.

— Насам.

Чух как Рандъм пое дълбоко въздух.

Бенедикт измъкна неусетно мечата си и го насочи към Картата, но Рандъм сложи ръка на рамото му и каза:

— Не.

Наоколо звучеше странна, хаотична музика, която ми се стори съвсем подходяща за случая.

— Идваш ли, или оставаш там? — попитах аз.

— И двете.

— Ти обеща да ми кажеш нещо жизненоважно за сигурността на Амбър, Люк. Майка ти е в безопасност, да чуем каква е тайната.

— Онази, от която зависи твоят живот?

— Онази, от която зависи сигурността на Амбър.

— А-а, тази тайна значи.

— Нямам нищо против да науча и другата.

— Съжалявам. Дължа ти само една тайна. Коя да бъде?

— Тази за Амбър — отговорих аз.

— Далт — каза Люк.

— Какво за него?

— Дийла Десактрикс е негова майка...

— Това вече го знам.

— Тя е била пленница на Оберон цели девет месеца, преди да се роди Далт. Оберон я изнасил. Затова Далт ви мрази толкова, момчета.

— Глупости! — казах аз.

— И аз това му казах, след като ми продъни ушите с тази история. Предизвиках го да прекоси Лабиринта.

— И?

— Той го направи.

— Аз също научих наскоро за това — каза Рандъм. — Един от моите емисари ми донесе тази информация от Кашфа. Не знаех обаче, че е преминал през Лабиринта.

— В такъв случай ви дължа още нещо — каза бавно и неохотно Люк. — Добре, слушайте. Далт ме посети на Земята. Именно той е разбил моя склад и е взел оттам складираните оръжия и амуниции. После запалил сградата, за да прикрие кражбата. Все пак успях да намеря свидетел. Та Далт може да цъфне при вас всеки миг. Не знам точно какво е намислил.

— Още един роднина е решил да ни погостува — каза Рандъм. — Как ми се иска да бях единственото дете в семейството.

— Проблемът си е изцяло ваш — каза на Люк. — Сега сме квит. Подай ми ръка!

— Идваш ли?

Той се изсмя и сякаш цялата зала се наклони. Процепът се разшири и ръката сграбчи моята собствена длан. Нещо не беше наред.

Опитах се да го изтегля към себе си, но вместо това сам политнах напред. Стори ми се, че в това ръкостискане има сила, която би могла да разтърси Вселената. Завесите се разделиха пред мен и аз отново видях ярката линия. Обутият в ботуш крак на Люк бе стъпил върху нея.

Някъде далеч зад мен чух Рандъм да вика: „Бе дванайсет! Бе дванайсет!“

... После вече не можех да си спомня какъв е проблемът. Мястото ми се стори прекрасно. Колко глупаво от моя страна, че съм

объркал гъбите с чадъри.

ЗНАКЪТ НА ХАОСА

ГЛАВА 1

Усещах леко безпокойство, без точно да знам защо. Не виждах нищо чак толкова странно в това да си пийвам с един Бял Заек, с дребен тип, досущ като Бертран Ръсел, с ухилен Котарак и с моя стар приятел Люк Рейнард, който припяваше ирландски балади, докато чудноватият пейзаж зад гърба му ставаше ту плосък като стенопис, ту напълно реален. Вярно, голямата синя Гъсеница, кацнала върху една огромна гъба, демонстрираше наистина завидно умение в пушенето с наргиле, но аз не виждах нищо необичайно в това. Сцената беше толкова жизнерадостна, а Люк бе добре познат със склонността си да завързва странни познанства. Защо тогава да се тревожа?

Бирата си я биваше. Някой дори бе сервираше безплатен обяд. Демоните, които измъчваха завързаната на кол червенокоса жена, бяха толкова бляскави, че очите ме заболяваха, щом погледът ми се спреше върху тях. Сега вече ги нямаше, но всичко наоколо продължаваше да бъде все така красиво. Когато Люк запя за залива Галуей, песента ми се стори толкова искрящо прекрасна и едновременно с това толкова тъжна, че ми се прищя да се гмурна в нейната мелодия и да остана там завинаги.

Ами да... Когато в гласа на Люк се прокраднеше меланхолия, аз също се натъжавах. Запееше ли весела песен, сърцето ми преливаше от радост. Странно. Сякаш въздухът около нас бе натежал от усещането за съпричастност. Както и да е, казах си. Играта на светлините беше просто разкошна.

Отпих от чашата си и погледнах към края на бара, където се клатушкаше Хъмпти. Опитах се да си припомня кога точно се бях озовал тук. Не успях. Сигурно щях да се сетя по-късно. Страхотно парти...

Гледах, слушах, вкусах и усещах. Всеки детайл, привлякъл вниманието ми, беше изумителен. А не трябваше ли да попитам Люк за нещо? Като че ли да, но той в момента пееше, пък и на мен не ми беше до това.

Какво ли бях правил преди да се озова тук? Опитвах се да си припомня, но всеки път решавах, че не си струва да се замислям по въпроса. Всичко около мен беше толкова интересно.

И все пак мисълта не ми даваше покой. Дали пък не бях започнал нещо важно, което трябваше на всяка цена да довърша?

Обърнах се към ухиления до уши Котарак, за да го попитам, но образът му бе започнал да избледнява. Хрумна ми, че аз също бих могъл да последвам примера му и да се озова на друго място. Така ли се бях озовал тук? Може би. Оставих чашата и разтърках очите и слепоочията си. В главата ми цареше невероятна бъркотия.

Изведнъж си припомних едно свое изображение. Беше нарисувано на една огромна карта. Карта?! Да. Точно така бях дошъл на това място. През Картата...

Усетих как някой постави ръка на рамото ми и се обърнах. Беше Люк. Той ми се ухили и се пресегна за ново питие.

— Страхотно парти, а?

— Така си е. Откъде го изрови това място? — попитах.

Той сви рамене.

— Забравих. Какво значение има?

Люк се обърна и между нас затанцува вихрушка от кристали, която няколко мига по-късно се стопи. Гъсеницата изпусна малко лилаво облаче. Над нас изгряваше синя луна.

Какво не беше наред в тази картина, запитах се отново.

Изведнъж ме обзе чувството, че съм лишен от необичайните си способности. Реших, че това вероятно е станало по време на битка, тъй като все още не можех да се съсредоточа върху странните аномалии, които ме заобикаляха. Вече знаех, че съм уловен, но не можех да намеря начин да се измъкна.

Бях уловен...

Да, бях...

Но как?

Ами... Всичко започна с това, че се здрависах със собствената си ръка... Не, нещата определено не стояха така. Ръката, с която се здрависах, се появи от една обърната карта с моя образ. Да, сега си спомних...

Стиснах зъби. Музиката отново засвири. Чух как нещо се плъзна по бара близо до ръката ми. Обърнах се и видях, че някой отново е

напълнил чашата ми. Май вече бях пийнал достатъчно. Може би точно това ми пречеше да се съсредоточа. Отвърнах поглед от бара. Стената вляво за пореден път се превърна в напълно реален пейзаж. Дали пък образът ми не бе станал едновременно с това плосък като картина?

Както и да е. Щом не можех да се съсредоточа... Тръгнах наляво. Нещо връзваше мислите ми на фльонга и докато седях тук нямаше да успея да осъзная какво е то. Трябваше да се отдалеча, да се откъсна от всичко наоколо, за да разбере какво се е случило с мен.

Подминах бара и се озовах до онова място, където разноцветните скали и дърветата между тях ставаха триизмерни. Напрегнах ръцете си, протегнах ги напред и те потънаха в стената. Чух вятъра, без да го усетя.

Хукнах. Странно, разстоянието между мен и скалите си оставаше все същото...

Люк запя отново.

Спрях. Обърнах се бавно, тъй като ми се стори, че ни дели само ръка разстояние. Така си и беше. Бях се отдалечил само на около две стъпки от бара. Люк се усмихна и продължи да пее.

— Какво става тук? — попитах Гъсеницата.

— Хванат си в примката на Люк — отвърна ми тя.

— Моля? — казах аз.

Гъсеницата избълва едно синьо кръгче, въздъхна леко и каза:

— Люк е стегнат от примка, а ти си се оплел в думите на песента. Такива ми ти работи.

— И как стана това? — попитах аз.

— Нямам никаква представа — отговори Гъсеницата.

— Ъ-ъ... Ами как може човек да се освободи от тази примка?

— И това не мога да ти кажа.

Обърнах се към Котарака, от когото за пореден път бе останала само една огромна усмивка.

— Ти сигурно също не знаеш... — започнах аз.

— Видях как той дойде тук и как след това се появи ти — каза той, ухилен до ушите. — Смея да твърдя, че вашето пристигане тук беше твърде... необичайно дори за място като това. Което ме навява на мисълта, че някой от двамата ви е замесен с някаква магия.

Кимнах.

— Ти също се появяваш и изчезваш по доста особен начин — отбелязах аз.

— Но за сметка на това внимавам къде стъпвам — каза Котаракът. — Нещо, което едва ли би могло да се каже за вас двамата.

— Какво имаш предвид?

— Люк е попаднал в заразителна клопка.

— И какво представлява тази клопка?

Котаракът отново изчезна.

Заразителна клопка? Това означаваше, че Люк си е навлякъл някаква беля на главата, а аз просто съм го отнесъл покрай него. Тази мисъл ме поуспокои. И все пак все още нямах никаква представа в какво съм се забъркал, нито пък как да се измъкна.

Пресегнах се към халбата си. Щом не можех да реша проблема, тогава не ми оставаше нищо друго, освен да му се насладя. Отпих голяма глътка и чак тогава забелязах, че в мен са вперени две ярки, изгарящи очи. Не ги бях забелязал преди. Принадлежаха на същество, което все още не можех да разгледам добре, тъй като се бе настанило в един от мрачните ъгли на гравюрата, а тя точно в този момент отново бе станала двуизмерна. Странното беше, че въпреки това очите се движеха.

Те скоро се скриха от погледа ми, но все пак можах да проследя движението на техния притежател по полюшването на тревите върху гравюрата. Далеч, далеч вдясно — някъде зад Люк — мернах един мършав господин, облечен с черен фрак. Той държеше палитра в лявата си ръка и четка в дясната и се бе захванал най-съвестно да дорисува картината върху стената. Отпих още една глътка от халбата си и се обърнах, за да видя докъде е стигнал загадъчният звяр. Тъкмо в този момент стенописът възвърна предишната си триизмерност и измежду тревите се показа една олигавена, сиво-синкава муцуна. Над нея проблеснаха познатите очички, а от пастта се проточи синя слюнка, която капна на пода и от него се издигна тънка струйка дим. Животното беше или много ниско, или бе долепило туловището си до земята. Не можех само да разбера дали оглежда цялата компания, или се интересува в частност от мен. Наведох се към Хъмпти и го сграбчих за колана, яката или каквото там се падаше лентата, опасана около екватора му, тъй като дребният господинчо беше на път да се кандилне на една страна.

— Извинете — казах, — имате ли някаква представа що за същество е това?

И посочих право към звяра, който току-що бе стъпил на пода на бара. Оказа се многокрак, с дълга опашка и тяло, покрито с тъмни люспи. Лапите му пък бяха яркочервени. Той вирна опашка и се спусна към нас.

Замъглените очички на Хъмпти се срещнаха с моите и после се насочиха към чудовището.

— Господине, не съм дошъл тук... — започна той, — за да компенсирам вашата некомпе... Божичко! Та това е...

Люспите на звяра проблеснаха. Той се приближаваше към нас със сериозна скорост. Интересно дали скоро щеше да се озове на онова място, където нямаше да може да напредне повече, колкото и да се напъва, или този номер важеше само за мен и опитите ми да се измъкна.

Създанието пъхтеше като раздрънкан самовар и продължаваше да оставя олигавена диря след себе си, но скоростта му определено не намаляваше.

Усетих как ръката ми направи несъзнателен жест, устните ми зашепнаха нещо не по моя воля, а в същото време странният звяр премина вихрено през критичната точка и помете една от изпречилите се на пътя му празни маси.

— Бандерснач! — извика някой.

— Страхотужасен Бандерснач! — поправи го Хъмпти.

Изрекох последната дума и я подкрепих с нужния жест. Образът на Логрус се появи в съзнанието ми. Покритият с металносини люспи звяр, който току-що бе протегнал хищните нокти на предните си лапи, замръзна на мястото си. После лапите му потръпнаха конвулсивно, той ги притисна към една от плочките в горния ляв край на туловището си, очите му се облешиха, от гърлото му се откъсна дрезгав стон, последван от тежка въздишка, тялото му се строполи на пода, претърколи се по гръб и безбройните му крачка замряха във въздуха.

Малко след това над него се появи усмивката на Котарака.

— Мъртъв страхотужасен Бандерснач — заяви усмивката.

После се понесе към мен, а около нея постепенно се появи и останалата част от Котарака.

— Това беше заклинание за спиране на сърцето, ако се не лъжа?
— полюбопитства той.

— Като че ли да — казах аз. — Реагирах инстинктивно. Да, сега си спомних. Бях си го приготвил за всеки случай.

— Така си и знаех — отбеляза Котаракът. — Надуших нещо магическо в този купон.

Пред очите ми отново се появи образът на Логрус и в съзнанието ми сякаш светна една малка сигнална лампичка. Магия! Точно така!

Аз — Мерлин, син на Коруин — наистина съм магьосник. При това представител на магическа школа, която е почти непозната по онези места, които бях обитавал през последните няколко години. Моят приятел Лукас Рейнард — или по-скоро Принц Риналдо, престолонаследник на Кашфа — също е магьосник, но следва различна система. А Котаракът, явно доста сведущ по магическите въпроси, бе споменал — най-вероятно с пълно право — че причината да се, намираме тук се крие в някое заклинание. Защото единствено заклинание би могло да притъпи сетивата и уменията ми до такава степен. Силите, които властваха тук, бяха предизвикали у мен нещо като временен магически далтонизъм.

Докато съзнанието ми изпълняваше тези заплетени мисловни лупинги, в бара влязоха конете и войниците на Краля. Войниците привързаха мъртвия Бандерснач към конете и те бързо го извлякоха навън. В това време Хъмпти отскочи до едното място. Когато се върна, установи, че ще му е трудно да се покатери отново върху високия стол и затова подвикна на хората на Краля да му помогнат, но те и без друго бяха твърде заети с разчистването на терена и не му обърнаха никакво внимание.

Малко след това пристигна и Люк, ухилен до ушите.

— Значи така изглеждал пустият му Бандерснач — каза той. — Сега ако вземе да се отбие и някое Джаберуоки...

— Ш-шш! — предупреди го Котаракът. — Сигурно и то е някъде на стената и се ослушва. Защо ти е притрябвало да го викаш? Ще вземе да се довлече с гръм и трясък през гората и да ти сръфа задника! Забрави ли за „челюстите, що захапват“ и „ноктите, които ще те сграбчат“? Не си търси бел...

Котаракът погледна към стената и после изчезна и се появи няколко пъти с шеметна бързина.

— Просто си спомних за илюстрациите на Тенил — уточни Люк. Котаракът се материализира в далечния край на бара, обърна на един дъх бирата на Шапкаря и каза с напевен глас:

— Но чувам аз гъргорене наблизно и виждам огнените му очи там вляво.

Погледнах към стенописа и също забелязах „огнените очи“ и чух специфичния звук.

— Това не означава, че непременно си имаме работа с някое Джаберуоки — заяви Люк.

Котаракът се пресегна към един от най-горните рафтове на бара и измъкна измежду бутилките някакъв странен предмет, който проблесна на оскъдната светлина. После го постави на барплота и го плъзна към нас. Предметът спря точно пред Люк.

— Ворпълския Меч недей забравя, туй само мога да ти кажа.

Люк се засмя, а аз вперих поглед в странното оръжие, което бе изковано сякаш от крилца на пеперуда и лунни лъчи.

Чух отново онова гъргорене.

— И хич не се помайвай, глупаво замислен! — добави Котаракът, допи бирата на Хъмпти и изчезна.

Люк продължи да се хили и само подаде халбата си, за да я напълнят отново. Аз глупаво замислен, се помайвах. Заклинанието, което използвах, за да убия Бандерснача, бе тласнало съзнанието ми в обичайните релси. Като че ли всичко бе започнало да си идва по местата. Отдадох това и на образа на Логрус, когото бях мернал за броени секунди. Призовах го отново.

Знакът на Хаоса изникна пред мен и запулсира. Този път не му позволих да си отиде. Сякаш студен вятър продуха мозъка ми. Разпръснатите парченца на спомените ми започнаха да се сливат в едно цяло. Точно така...

Гъргоренето ставаше все по-силно и аз видях как Джаберуоки се плъзна между дърветата. Очите му блестяха като театрални прожектори, а ноктите му за сграбчване и зъбите му за захапване бяха наистина в изобилие...

Не, не това беше най-важното в момента, тъй като току-що бях разбрал какво точно става с нас, защо точно с нас и кой е отговорен за това.

Наведох се към Люк и му прошепнах:

— Имаме си проблем, стари ми друже.

Той се обърна към мен и попита:

— Какво имаш предвид?

Ние, амбъритите, сме надарени с невероятна физическа сила, което означава, че ударите ни са тежички и трябва да ги използваме само в крайни случаи.

Точно сега разполагах с подобен случай, седнал до мен. Затова се изправих рязко и с все сила забих юмрук право в челюстта на Люк. Той отхвъркна назад, помете близката маса и се плъзна по пода, чак до краката на тихия господин с викторианския костюм, който изпусна четката и палитрата си, но все пак успя да отскочи пъргаво встрани. Вдигнах халбата си и пресуших солидна част от съдържанието ѝ, а остатъка излях върху юмука си. Имах чувството, че току-що съм изпробвал силата на удара си върху гранитна скала. Светлините помътнях леко и наоколо настъпи кратко мълчание.

Треснах халбата си върху барплота и в същия миг цялото помещение се потрепера, сякаш се задаваше земетресение. Две бутилки паднаха от рафтовете. Гъргоренето утихна леко. Погледнах към Джаберуоки и забелязах, че отстъпва бавно, за да се скрие между дърветата на стенописа, Туидълдум и Туидълди, Пеликана и Жабока започнаха да събират чевръсто инструментите си.

Тръгнах към проснатото тяло на Люк. Гъсеницата сприхаво разглобяваше наргилето си. Гъбата ѝ се бе килнала под странен ъгъл. Мартенският Заек профуча край мен и се шумугна в някаква дупка в дъното на бара. Чух Хъмпти да проклина късмета си. Тъкмо бе успял да се покатери обратно на високия стол с цената на неимоверни усилия.

Преди да се добера до нокаутирания си приятел, поздравих пътъом мълчаливия господин с викторианския костюм.

— Простете за безпокойството — добавих след това, — но мисля, че постъпих правилно.

Вдигнах отпуснатото тяло на Люк и го метнах през рамо. Цял рояк карти за игра премина тичешком край мен и аз се отдръпнах бързо, за да не бъда прегазен.

— Божичко! Та то изплаши Джаберуоки! — възкликна господинът, загледан някъде зад мен.

— За какво става въпрос? — попитах аз, без да съм много сигурен, че ми се иска да узная отговора.

— За ей онова нещо — отвърна ми той и посочи с пръст към входа на бара.

Обърнах се и замалко не се катурнах от изненада. Едва ли някой можеше да вини Джаберуоки за проявеното малодушие.

В бара току-що бе влязъл четириметров Огнен ангел — ръждивокафяв на цвят, с крила, сякаш излети от долнопробно стъкло. Видът му напомняше за гигантска богомолка с множество пипала и туловище, покрито с къса, остра козина, от която стърчаха смъртоносни шипове. Ако не ме лъжеха очите, някой бе успял да надене върху врата на чудовището кожен нашийник.

Огненият ангел е изключително рядко животно, което се среща само в Царството на Хаоса. Освен с унищожителната си мощ, той се отличава и с интелигентността, присъща на хищниците. Не бях виждал подобен екземпляр от години и нямах никакво желание да го виждам точно в момента. Без съмнение именно аз бях причина за появата му. За миг съжалих, че пропилях с лека ръка заклинанието за спиране на сърцето, за да се отърва от Бандерснача, но след това си припомних, че Огненият ангел има не едно, а цели три сърца.

Чудовището ме огледа внимателно, след това нададе бойния си рев и тръгна към мен.

— Страшно ми се искаше да си поговорим — казах аз на господина с черния фрак. — Вашата творба заслужава искрени адмирации. За съжаление...

— Разбирам.

— Сбогом.

— Успех.

После се спуснах към заешката дупка и се вмъкнах в нея без да се помайвам. Наложих ми се да наведе глава, тъй като таванът беше нисичък, а Люк затрудняваше доста движенията ми, особено на завоите, но въпреки това продължих да тичам. Далеч зад мен отново прокънтя ревят на звяра. Това засега не ме притесняваше чак толкова, тъй като знаех, че Огненият ангел ще трябва да разшири някои от участъците на тунела, за да успее да премине през тях. Неприятната подробност бе, че беше способен да го направи. Тези същества притежават чудовищна сила и са почти неуязвими.

Подът на тунела се спусна стръмно надолу, аз се сринах от някакъв ръб и започнах да падам. Протегнах се, за да се хвана за нещо със свободната си ръка, но просто нямаше за какво. Под мен не се виждаше дъно. Добре. Бях очаквал нещо подобно и бях почти сигурен, че ще стане точно така. Люк изпъшка тихо, но не помръдна.

Падахме. Все по-надолу и по-надолу. Или шахтата, в която се бе превърнал тунелът, беше много дълбока, или падахме твърде бавно. Наоколо се бе възцарил непрогледен мрак. Високо над нас се чу бойният рев на Огнения ангел, последван от странно гъргорене. Фракир запулсира върху китката ми, но аз я успокоих, тъй като и сам знаех, че съм загазил.

Спомените ми започнаха да се проясняват... Моето посещение във Владението на Четирите Свята и измъкването оттам заедно с майката на Люк — Джасра. Нощната схватка с върколака. Странното посещение в имението Арбор заедно с Винта Бейл, която всъщност не беше истинската Винта... Вечерята в пристанищната кръчма... Обитателят, Сан Франциско, Кристалната пещера...

Над мен за пореден път отекна ревът на Огнения ангел. Сигурно скоро щяхме да се озовем на дъното и докато той разполагаше с крила, аз вероятно щях да се сгромолясам с цялата си тежест.

Погледнах нагоре. Нищо. Мракът под нас сякаш вече не беше чак толкова наситен, което можеше да означава, че се задава краят на безкрайното ни падане. И все пак беше твърде тъмно, за да използвам някоя от Картите.

Тогава осъзнах, че май вече се носим по въздуха, което означаваше, че приземяването няма да е чак толкова убийствено. Досетих се, че разполагам с едно доста удачно за подобни случаи заклинание, което значително щеше да намали скоростта на падане. Вече се замислях за ключовата му дума, когато съобразих, че то едва ли би ни помогнало особено, ако чудовището ни застигне, преди да сме достигнали до дъното.

Идеи, идеи...

Люк леко се размърда върху рамото ми. Искрено се надявах да не дойде в съзнание точно сега, тъй като няхах време да се занимавам със заклинания за приспиване, а позицията ми далеч не беше удобна, за да го тресна още веднъж.

Преминахме през малко по-светъл участък и за пръв път успях да различа стените на шахтата. Забелязах, че са покрити с надпис на непознат за мен език. Спомних си за един разказ на Джамейка Кинкейд, но за съжаление в него нямаше дори бегъл намек за това, което ме очакваше сега на дъното. Броени секунди по-късно успях да мярна под краката си малко светло петънце.

В този миг чух рева още веднъж. Погледнах нагоре и видях Огненият ангел да преминава през осветения пасаж. Близо до него се очертаваше друг смътен силует. Тогава различих познатото приглушено гъргорене. Джаберуоки също се бе насочил надолу, при това — с доста по-голяма скорост. Зачудих се какво ли го е накарало да ни последва. Не ми се наложи да се чудя още дълго, тъй като люспестият звяр атакува Огнения ангел, докато прелиташе край него. Шахтата се огласи от невероятна смесица от животински звуци.

Светлото петно под нас се разрастваше все повече. Люк се размърда, а аз отново погледнах нагоре, където двете чудовища се бяха вкопчили в мъртва хватка. Очите им проблясваха в мрака, нокти като кинжали свистяха във въздуха...

Междувременно до дъното на шахтата оставаше толкова малко, че беше по-добре да не рискувам с някое объркано или неподходящо заклинание.

— О-оох! — измрънка Люк и отново се размърда.

— Прав си — съгласих се аз. — Но по-добре си трай, става ли? На път сме да се разбием...

— ... на пух и прах — невъзмутимо допълни Люк.

Той вдигна глава и забеляза гърчещите се чудовища над нас, после погледна надолу и установи, че падаме.

— Господи, с какво ли съм се дрогирал? — зачуди се гласно моят приятел.

— С нещо долнопробно — подхвърлих аз, колкото да върви разговорът, и тогава в главата ми светна огромен неонов надпис: „Точно така!“

Отворът се бе приближил значително, а скоростта ни ми се стори съвсем поносима за безаварийно кацане. Пак се подвоумих дали да не използвам едно заклинание, наречено „Дланта на Гиганта“, което щеше значително да омекоти приземяването ни, но едновременно с това и да го забави. Реших, че ще е по-добре да отнесем няколко

синини и драскотини, отколкото да предизвикаме катастрофа по въздушния трафик.

„С какво ли съм се дрогирал?“ Думите на Люк отново изникнаха в съзнанието ми. Миг по-късно прелетяхме през светлия отвор под ъгъл, противоречащ на всички закони на аеродинамиката, тупнахме на земята и се претърколихме няколко пъти.

Оказа се, че пътуването ни е завършило в някаква пещера, съвсем близо до нейния отвор. Отляво и отдясно се виждаха мрачните тунели на поне дузина разклонения. Един бърз поглед към изхода разкри пред очите ми живописна, като че ли покрита с буйна растителност долина. Не можех със сигурност да преценя какво точно виждам, тъй като пейзажът се оказа ужасно размазан. Люк се бе проснал до мен. Изправих се, прихванах го под мишниците и бързо го доवлякох по-далеч от мястото, където бяхме кацнали. Чудовищната разправия се приближаваше към нас със скоростта на гръмотевичен облак.

Добре че Люк отново бе в безсъзнание. Вече имах някаква бегла представа за причината за неговото състояние, но не и за начина, по който можех да му помогна. Досега, в практиката си на магьосник, не се бях срещал с нещо подобно.

Примъкнах го към най-близкия тунел вдясно, тъй като той ми се стори най-тесен и най-лесен за отбрана от теоретична гледна точка. Едва успяхме да се скрием в него и двете чудовища прелетяха през отвора в тавана и се сгромолясаха на пода, без дори за миг да престанат да се ръфат и дерат. После се разделиха за броени секунди, колкото да се огледат злобно и да издадат няколко заплашителни съскания, и отново се вкопчиха едно в друго. Изглежда, съвсем ни бяха забравили. Използвах това преимущество, за да изтегля Люк по-навътре в тунела.

Призовах образа на Логрус. Скоро ръцете ми се сляха с неговите силови линии и вече можех да перна някое от зверчетата достатъчно силно, за да му вдъхна известен респект. Реших все пак да не привличам вниманието им, тъй като поне засега ние явно бяхме последната им грижа.

Оформих в съзнанието си описанието на целта и се протегнах през Сенките. Наложих се да преровя доста от тях, преди да открия

това, което търсех. След това всичко се повтори. После пак и така на няколко пъти, тъй като трябваше да си набавя цял куп неща.

След като привърших, отидох до края на тунела, за да видя каква е ситуацията там. Чудовищата продължаваха да се осакатяват със същия ентузиазъм. Искри прескачаха при срещата на завитите им нокти с каменната стена на пещерата. Люк, който бе успял да се свести отново, се домъкна до мен и впери любопитен поглед в живописната схватка. Това беше добре дошло за мен, тъй като и без друго щеше да ми се наложи да го събудя съвсем скоро. Още повече, че засега не бе започнал да задава излишни въпроси.

Между другото, симпатиите ми бяха изцяло на страната на Джаберуоки. Не че имах никакви илюзии относно този гнусен звяр, който сигурно би ми създал доста проблеми, ако не се беше появил Огненият ангел. Истината бе, че чудовището, довлякло се тук чак от дебрите на Хаос, можеше да ми създаде далеч по-сериозни неприятности. Защото ми беше повече от ясно, че някой го е насъскал подир мен. Огнените ангели са отвратителни животни, които почти не се поддават на опитомяване. Дори опитомени, те си остават непредсказуеми. Някой бе поел огромен риск, първо като го бе уловил — което е невъобразимо трудно — и след това като се бе заел да го обучи. И всичко това само, за да го прати по дирите ми. Огненият ангел притежава и някои паранормални способности, които му позволяват да проследи следа през Сенките. Но за разлика от ловните хрътки, този звяр не разчита на обонянието си, а на някои далеч по-фини сетива. Което означава, че следата може да е много стара, но ако все още съдържа и намек за идентичността на жертвата, Огненият ангел би могъл да я следва безпогрешно. Аз се бях пренесъл в онзи шантав бар чрез една огромна Карта. Нямах представа, че тези чудовища могат да проследят подобен скок. Но имаше и друга възможност. Може би някой беше открил къде се намирам, после бе пренесъл Огнения ангел и накрая го бе насъскал срещу мен. Така или иначе, грозноватото животинче идваше право от Царството на Хаоса.

— Какво става тук? — попита Люк и стените на пещерата леко избледняха, а отнякъде се дочу лека музика.

— Сложно е за обяснение — казах аз. — Време е да си вземеш лекарството.

После отворих бутилката с минерална вода, която току-що бях примъкнал от Сенките, и изсипах в шепата си десетина хапчета витамин В12, придобити до същия начин.

— Какво лекарство? — любопитства Люк.

— По лекарско предписание — отговорих аз. — Ще те изправи по-бързо на крака.

— Ами добре.

Той изсипа хапчетата в гърлото си и ги поля с огромна глътка вода.

— Сега и тези.

Отворих шишенцето с „Торазин“. Таблетките бяха по 200 милиграма всяка и нямах представа колко точно да му дам, затова се спрях на едно от любимите си числа — три. Прибавих към тях солидна доза „Триптофан“ и няколко капсули „Фенилаланин“.

Люк се вторачи в хапчетата. Стените отново избледняха. Едно синьо облаче премяна край нас. После пред очите ни започна да се очертава картината на бара, в който цареше обичайната шантова атмосфера. Прекатурените маси бяха оправени и подредени, Хъмпти се поклащаше по познатия начин, а стенописът се разрастваше под умелата четка на тайнствения художник.

— Я, че това е нашето местенце! — възкликна Люк. — Хайде да се връщаме. Ще изтървем купона.

— Първо си изпий лекарствата.

— Защо?

— Защото са те натъпкали с някаква гадост.

— Че аз не се чувствам зле. Всъщност дори се чувствам чудесно...

— Изпий ги!

— Добре де. Добре.

Но вместо това Люк изхвърли цялата шепка на пода. Джаберуоки и Огненият ангел също бяха започнали да избледняват. Изведнъж осъзнах, че отново съм приседнал до барплота и съм се подпрял замислено на него. Мернах и Котарака, чийто непрекъснати появявания и изчезвания го караха по неведоми причини да изглежда по-реален от всичко останало наоколо.

— Идвате или си отивате? — поинтересува се той.

Люк се надигна. Светлините в бара станаха по-ярки и едновременно с това някак по-разсеяни.

— Ъ-ъ, Люк, какво е това там? — казах аз и посочих зад гърба му.

— Къде? — попита той и се обърна, а аз го треснах за пореден път.

Люк се строполи, а барът започна да изчезва. Стените на пещерата отново се появиха на фокус. Отнякъде дочух последната фраза на Котарака:

— Значи си отивате...

Неочаквано ни връхлетя какофония от животински съскания, писъци, резове и прочие... Над цялата дандания се извиси квиченето на Джаберуоки. Огненият ангел го бе притиснал към земята и най-старателно се бе заел с неговото разфасоване. Реших да се възползвам от заклинанието „Четвърти Юли“, тъй като си го бях приготвил още преди посещенияето в Цитаделата. Вдигнах ръце и изрекох нужните думи. След това заставах бързо пред Люк, за да го предпазя от илюминациите, стиснах плътно очите си и ги закрих с ръка. Но дори така долових ярката експлозия, която последва. Люк промърмори едно „хей“, но всички останали звуци бяха секнали. Подадох се от тунела и видях, че двете чудовища лежат неподвижни на пода на пещерата.

Сграбчих приятеля си и го метнах през рамо. След това се насочих възможно най-чевръсто към изхода на пещерата, като внимавах да не се спъна в някой камък. Странните същества се размърдаха още преди да успея да изляза навън, но това бяха по-скоро рефлексивни потръпвания, отколкото съзнателни движения. Спрях за момент на изхода на пещерата, за да се огледам. Пред очите ми се простираше поле, покрито с огромни цветя, повечето от които бяха високи поне колкото мен. Лек ветрец навяваше упойващи благоухания.

Няколко секунди по-късно дочух съвсем ясен шум от раздвижване зад гърба си. Джаберуоки се изправяше на краката си. Огненият ангел лежеше все така по гръб и засега издаваше само немощни писукания. Джаберуоки го огледа внимателно, после разпери криле, отдели се от земята с няколко тромави, но мощни движения и се насочи обратно към шахтата, по която бяхме пристигнали всички. „Мъдро решение“, рекох си аз и хукнах към отрупаното с цветя поле.

Щом излязох от пещерата, ароматът се засили неимоверно. Повечето от растенията бяха разцъфнали в най-причудливи цветове. Скоро се задъхах, но въпреки това продължих да тичам. Всеки метър преднина можеше да се окаже жизненоважен. Все още не можех да рискувам с никоя от Картите.

И докато се напъвах, за да се отдалеча максимално от своя преследвач, най-неочаквано ми се стори, че съм започнал да се унасям. Проблемите ми сякаш престанаха да ме вълнуват толкова остро. Може би ароматният пращец на някои от цветята имаше упойващо действие. Страхотно! Само това ми липсваше — да се дрогирам, преди Люк да е успял да се съвземе. Все пак успях да мерна в далечината нещо като просека между растенията. Насочих се право натам. Засега Огненият ангел не се виждаше никакъв.

Скоро обаче усетих, че ми се вие свят. Чувството ми за ориентация започна бавно да изветрява. Имах чувството, че се движа по висока и тънка греда, от която мога да се сринат всеки миг. В никакъв случай не трябваше да падам. Нещо ми нашепваше, че ако падна, няма да успея да се изправа отново. Пищните цветове се сливаха постепенно в една многоцветна маса, полюшвана леко от вятъра. Опитах се да овладее дишането си, за да успея да се добера по-скоро до някое по-открито място. Трудна работа. Краката ми ужасно се плетяха.

Все пак успях да се добера до поляната, която бях мернал отдалече, тръснах Люк в нейния център и се свлякох до него. Той продължаваше кротко да дреме с ангелско изражение на лицето. Вятърът отнасяше упойващите аромати далеч от нас, към някакви странни растения, които приличаха на гигантски магарешки бодили. Не след дълго съзнанието ми започна да се прояснява. Зачудих се дали Огненият ангел ще успее да долови нашата миризма сред подобен взрив от аромати. Най-вероятно да, както ми бе, тръгнало напоследък...

Преди няколко години, в един от горните курсове на колежа, се пристраших да опитам ЛСД. Този опит ме стресна толкова силно, че реших никога повече да не се докосвам до наркотици. Халюцинациите бяха отвратителни. Освен това за известно време бе засегната способността ми да пътувам през Сенките. Промените в Сенките трябва да бъдат контролирани умело, за да бъде достигната желаната

цел. Доста след онзи случай ми беше ужасно трудно да се концентрирам върху промените, които правех, и се озовавах къде ли не. Осъзнаех ли къде съм попаднал, тутакси се паникьосвах, което още повече влошаваше нещата. Можех спокойно да се простя с живота си, докато скитах из материализираните джунгли на подсъзнанието си. Когато накрая все пак успях да се прибера у дома, първата ми работа беше да увисна хленчещ на врата на Джулия и да остана в прегръдките ѝ през следващите няколко дни, докато отmine нервният ми пристъп. Все пак се престаших да поговоря за това с Рандъм и той ми призна, че е имал сходни преживявания още по времето преди да стане Крал на Амбър. Музикантска му работа. Отначало решил да запази тайната, за да я използва срещу останалите членове на фамилията, ако се наложи. Но след това всичко се променило и той бързо забравил за въздействието на наркотиците. Скоро обаче успял най-случайно да разбере, че Бенедикт, Жерар, Файона и Блийс също са изпитали проклетото нещо на собствения си гръб. Оттогава минало доста време и Рандъм пропуснал да ме предупреди при пристигането ми в Амбър — просто не му хрумвало, че се налага.

Люк ми бе споменал, че атаката му срещу крепостта на Владението била спряна, а войните му — разбити на пух и прах. Дори идеята да използва планери не му помогнала особено. И тъй като наистина бях видял няколко полуразрушени планера в двора около цитаделата, беше логично да предположа, че е бил пленен. Оттам и предположението, че именно магьосникът с маската го е докарал до това състояние. Сигурно е било достатъчно да го задържи в някоя килия, докато го натъпче с някакъв наркотик, и после да го пусне да се разхожда по живо по здраво. Слава Богу, халюцинациите на Люк явно се ограничаваха до един почти безобиден вариант на света на Луис Карол. Може би просто душата му бе по-чиста от моята.

И все пак оставаха още няколко доста странни подробности. Маскираният спокойно е могъл да го убие, да го затвори в някое подземие или да го прибави към колекцията си от закачалки. Вместо това той бе поел риска да натъпче Люк с някаква дрога, която можеше и да не изиграе нужната роля. Това ми приличаше повече на плясване по задника, отколкото на истинско отмъщение. И всичко това срещу човек, който щеше да продължава да предявява претенции спрямо

Владението. Дали Маскираният не беше прекалено самоуверен? Или просто не виждаше в него реална заплаха?

Вероятно начинът, по който Люк бе успял да ме пренесе чрез онази огромна въображаема Карта, се дължеше по малко и на двете му дарби — тази на магьосник и тази на адепт на Лабиринта. Може би наркотикът бе успял до такава степен да засили способността му за визуализация, че реалната Карта с моя образ се бе оказала просто ненужна. Естествено контактът не бе преминал съвсем гладко, особено в началото, на което вероятно се дължаха онези нереални видения, които бях получил, преди да достигна до тронната зала. Това означаваше, че всеки от нас би могъл да стане невероятно опасен в подобно състояние. Не биваше да забравям този факт.

Сега се надявах Люк да не се свести разярен от факта, че съм го ударил, тъй като исках да поговоря с него. Но успокоителните най-вероятно щяха да поддържат доброто му настроение, докато останалите лекарства му помогнат да се отърси от въздействието на наркотика.

Разтрих един от мускулите на левия си крак, тъй като ме наболяваше, и се изправих. Отново хванах Люк под мишниците и го преместих на около двайсет стъпки по-напред. После въздъхнах и се върнах на мястото, където се бяхме строполили отначало. Нямаше смисъл да се опитвам да спечеля нова преднина. Познатият рев вече се чуваше далеч по-отчетливо, а цветовете на странните растения се полюшваха в линия, насочена право към мен. Не след дълго успях, да различа между стеблата туловището на Огнения ангел. Вече не можех да му обърна гръб, а мястото беше подходящо, за да си премеря силите — или по-скоро изобретателността — с него.

ГЛАВА 2

Откачих бляскавата чудесия от колана си и започнах да я разгъвам. Докато го правех, тя изщрака няколко пъти. През цялото време се надявах, че избирам по-малкото зло, а не правя поредната ужасна грешка.

Съществуването се забави повече, отколкото предполагах. Това можеше да означава, че не му е чак толкова лесно да открие следите ми сред този екзотичен пейзаж, или пък че схватката с Джаберуоки му е коствала доста.

Не след дълго обаче ъгловатият звяр се появи с гръм и трясък, оставяйки след себе си просека от прекършени стебла. Спря на няколко метра и впери в мен немигащите си очи. Фракир пощуря и аз й прошепнах няколко успокоителни думи. Този приятел просто не й беше в категорията. Разполагах с още едно заклинание — това на Огнения Извор — но и през ум не ми минаваше да го използвам. То определено нямаше да спре чудовището, а само щеше да го раздразни допълнително.

— Мога да ти покажа пътя към Хаоса — извиках аз, — щом толкова си се затъжил за дома.

Звярът нададе нисък вой и тръгна към мен. Дотук с дипломацията.

По тялото на чудовището се виждаха поне дузина рани, от които се стичаше някаква странна течност. То пристъпяше едва-едва и аз се зачудих дали все още е способно да се хвърли върху мен с предишната си бързина. Благоразумието ме съветваше да не го подценявам и да бъда готов за всичко.

И все пак странното създание не се хвърли към мен, а продължи да напредва все така бавно. Досуц като малък танк с необичайна форма. Нямах никаква представа кои са уязвимите му места. Опитах се да го огледам набързо и това само потвърди опасенията ми — всички важни части от тялото му бяха добре защитени. Лошо.

Не исках да прибързвам с атаката си и да позволя на звяра да ме изпързала по най-евтиния възможен начин. Не знаех нищо за ловните му привички и не исках да поемам необосновани рискове, за да ги опозная. По-добре да го оставя да направи първата крачка, казах си. Но той просто скъсяваше дистанцията все повече и повече. Знаех, че скоро ще ми се наложи да предприема нещо...

Едно от дългите, сгърчени пипала се разгъна светкавично и изсвистя към мен. Отскочих встрани. Щрак! Израстъкът се търкулна на земята и се загърчи в прахта. Продължих да се движа. Раз-два, щрак! Раз-два, щрак!

Звярът се катурна наляво, тъй като бях подрязал всичките му пипала от тази страна. Хукнах да заобиколя главата му, за да се озова отдясно и да повтора същата операция. Твърде лекомислено от моя страна. Окаяният вид на чудовището ме подведе. Вместо да се опита да ме сграбчи с някой от ноктестите израстъци, то просто ме перна с един от здравите си крайници. Ударът се стовари върху гърдите ми и ме повали по гръб.

Изпълях чевръсто встрани и тъкмо когато се канех да се изправа, чух отпадналия глас на Люк:

— Ама какво става тук?

— Трай сега — извиках аз, без дори да се обърна към него.

— Хей! Ти ме удари! — добави той.

— Чудо голямо — отвърнах му аз. — Това е част от моята терапия.

— Ох — изпъшка Люк.

Съществуването лежеше все така на една страна и веднага щом се приближих достатъчно, се опита да ме повали отново. Но номерът вече ми беше познат.

Щрак и моят противник загуби поредния си израстък. Последваха три нови удара, които попаднаха право върху главата на звяра, но под различни ъгли. Оръжието ми продължи да издава специфичния си звук, а ъгловатото туловище — да се гърчи.

Не знам колко пъти го ударих след това. Спрях едва когато забелязах, че съм го направил на салатата. По едно време Люк започна да вика „оле“ след всеки мой удар. След като приключих с разфасоването, установих, че съм плувнал в пот. Наоколо се бе издигнала мараня, която набръчкваше образите на по-отдалечените растения. Тепърва

осъзнах колко мъдро съм постъпил, като прибрах Ворпълския Меч от бара. Той се оказа чудесно оръжие. Разгънах го в пълната му дължина, за да го изтръскам от кръвта и след това го скатах бавно до обичайната компактна форма. Материалът, от който бе направен, изглеждаше нежен като листенце на цвете и продължаваше да тлее с мъждивия си блясък...

— Браво! — каза един познат глас. Обърнах се и видях усмивката на Котарака, която, както обикновено, предхождаше появата на самия Котарак.

— Хип-хип, ура! — добави той. — Страхотно се справи, момчето ми!

Пейзажът зад него затрептя още по-силно, а небето потъмня. Чух Люк да казва „Хей!“ и когато се обърнах, той вече се бе запътил нанякъде. Когато отново погледнах към Котарака, забелязах, че барът е започнал да се появява зад гърба му. Мислите ми се разводниха.

— Обикновено Ворпълският Меч се получава срещу известен депозит — каза Котаракът. — Но тъй като го връщаш в добро състояние...

Люк бе застанал до мен. Отново дочух музиката, а заедно с нея и едно леко жужене. Накълцаното туловище на Огнения ангел започна да избледнява, докато картината на бара ставаше все по-плътна и реална.

Този път помещението ми се стори някак по-малко. Като че ли масите бяха по-близо една до друга, фреската на стената беше по-незабележима, музиката по-нежна, а музикантите никакви не се виждаха. Дори Гъсеницата и нейната гъба, които се бяха оттеглили в едно мрачно ъгълче, сега ми изглеждаха смалени. Приех тези промени като знак за леко подобрение. Щом като се бяхме озовали тук благодарение на Люк, може би съзнанието му вече бе започнало да се отърсва от чуждата власт.

— Люк.

Той се примъкна до мен на бара.

— Да?

— Знаеш, че имаш халюцинации, нали?

— Не... Не мога да разбера какво точно имаш предвид — каза Люк.

— След като те е пленил, Маскираният може би те е натъпкал с някаква дрога — предположих аз. — Спомняш ли си нещо такова?

— Кое е Маскираният?

— Настоящият стопанин на Владението.

— А-а, искаш да кажеш Шару Гарул. Помня, че си беше сложил някаква синя маска.

Стори ми се безсмислено да му обяснявам точно в този момент защо Маскираният не е Шару Гарул. Затова просто кимнах и добавих:

— Големият шеф.

— Ами... да, като че ли ми даде нещо — отвърна ми Люк. — Да не искаш да кажеш, че всичко това...

Кимнах отново.

— Разбира се, че е реално — казах след това. — Халюцинациите също са реалност. Всички тези неща сигурно съществуват някъде.

— Мътните да ме вземат — каза Люк.

— Дадох ти нещо, което ще неутрализира дрогата — обясних му аз. — Но за това ще е необходимо известно време.

Люк облиза устните си и се огледа наоколо.

— Ами няма защо да бързаме чак толкова — каза той. После се ухили. До нас долетя писък. Демоните на стената бяха подновили гадните си занимания с огненокосата жена. — Това място ми допада.

Оставих сгънатото оръжие на бара, а Люк поръча две халби бира. Аз отстъпих назад и поклатих глава.

— Трябва да вървя. Някой твърдо е решил да ме очисти и последния път за малко да успее.

— Животните не влизат в сметката — каза Люк.

— Не и това, което накълцах току-що — отвърнах му аз. — Някой го беше насъскал по петите ми.

Погледнах към строшената врата и се зачудих какво ли ми предстои. Огнените ангели обикновено ловуват по двойки.

— Но първо трябва да поговоря с теб... — продължих след това.

— Не сега — промърмори Люк и се обърна на другата страна.

— Знаеш, че е важно.

— В главата ми е пълна каша — отговори ми той.

Това най-вероятно беше самата истина. Нямаше никакъв смисъл да се опитвам да го завлека в Амбър или на което и да е друго място, тъй като той щеше да изчезне и да се появи отново тук. Налагаше се да изчакам съзнанието му да се освободи напълно, за да мога да поговоря с него сериозно.

— Помниш ли, че майка ти е пленница в Амбър? — попитах аз.

— Да.

— Обади ми се, щом мислите ти се прояснят. Трябва да поговорим.

— Ще ти се обадя.

Обърнах се и тръгнах към вратата на бара. Скоро се озовах отново на мъгливия бряг и чух как Люк подхвана нова песен — поредната сълзлива балада. Когато искаш да промениш Сенките, мъглата е не по-малка пречка от пълния мрак. Всеки, надарен със способността да пътува през Сенките, е безпомощен без ориентири, на които да се опре. От друга страна, мислите ми вече бяха възстановили нормалния си ход и се нуждаех от известно усамотение, за да преценя ситуацията. Наоколо не се чуваше нищо друго, освен собствените ми стъпки по каменистата повърхност.

Прехвърлих през главата си последните събития. Първо, от мъртвешката ми дрямка в Амбър ме събуди странното послание на Люк. Пренесох се при него, разбрах, че той халюцинира и му дадох нещо, за което се надявах, че скоро ще го измъкне от това състояние. После разфасовах Огнения ангел и накрая оставих Люк да си дере гърлото на изходната точка.

С едно поне можех да се похваля — засега бях успял да обезвредя Люк и стремежа му да си отмъсти на Амбър. Той беше наясно къде е майка му и това щеше да блокира следващите ходове на неговия план. Тази подробност, плюс факта, че засега бе невъзможно да го пренесе където и да било, ме накараха да го оставя там, където си беше. Рандъм сигурно би се чувствал по-спокоен, ако Люк лежеше в безсъзнание в подземията на Амбър, но това състояние на нещата сигурно също да го удовлетвори в известна степен. Нали и без друго щеше да ни потърси рано или късно, за да измъкне Джасра? Реших, че няма да е зле да му оставя известно време, за да се свърземе. И без него списъкът с проблемите ми се бе разраснал застрашително — Дяволския Чекрък. Маскираният, Винта...

Може би именно Джасра бе използвала свойствата на сините кристали, за да изпрати убийци по следите ми. Не бе изключено това да е бил и Маскираният. Нещо подобно определено бе по силите му, а той явно разполагаше и с нужния мотив, който засега бе пълна загадка за мен. Джасра беше въвн от играта. И макар още да не се бях справил с

Маскирания, можех поне да твърдя, че вече не съм белязан от кристалите. Щеше ми се също да повярвам, че съм успял да вдъхна известен респект на магьосника с маската при последната ни среща във Владението. Това, което не се връзваше с Джасра и Маскирания, беше Огненият ангел. Не виждах по какъв начин би могъл някой от двамата им да се добере до екземпляр от този странен животински вид, за да го дресира и да го насъска срещу мен. Имаше едно-единствено място, където можеха да бъдат открити Огнените ангели, а там досега не бе припарвал нито един магьосник от Сенките.

Един порив на вятъра почти разнесе мъглата и забелязах силуетите на някакви тъмни постройки. Добре. Тутакси се захванах с промените. Мъглата се раздвижи и това вече не бяха постройки, а просто черен скален масив. Ново раздвижване и над мен се появи късче небе малко преди изгрева, все още отрупано с бледи звезди. Не след дълго вятърът разчисти окончателно мъглата и забелязах, че вървя по високо, скалисто плато. Звездите над мен бяха тъй ярки, че можех да чета на светлината им. Продължих по мрачната пътека, която водеше към края на света...

Люк, Джасра, Далт, Маскираният... Всички те бяха част от едно цяло, от една обща картина, загадъчно забулена на някои места и напълно разбираема на други. Още малко време, още няколко груби щриха и всичко щеше да добие смисъл. Люк и Джасра за момента не се брояха. Маскираният си имаше някакви лични сметки за уреждане, които в случая касаеха само мен. Досега не бе проличало да има зъб и на Амбър. Далт наскоро се бе сдобил с впечатляваща колекция от карабини, но Рандъм знаеше за това, пък и Бенедикт се бе прибрал в двореца. Лично аз бях убеден, че съм направил всичко, което е било по силите ми.

Стоях на края на света и се вирах в бездънната, изпълнена със звезди цепнатина. Хълмът, на който бях застанал, като че ли се връзваше с околния ландшафт. Вляво от мен се виждаше мост, който водеше към някакъв мрачен силует, очертан на фона на звездния безкрай. Може би друг плуващ хълм. Закрачих натам. На това място подробности като атмосфера, гравитация и температура не значеха нищо. Тук можех да създам нова реалност дори само докато си вървях напред-назад. Тръгнах по моста. Вече го бях преполовил, когато мернах в далечината друг мост.

Спрях и се огледах. Мястото ми се видя безопасно и подходящо. Извадих колодата си, прегледах я и изтеглих една Карта, която не бях използвал от много, много време насам.

Вдигнах я пред себе си и се загледах в сините очи и младежките, сурови и леко изострени черти, обрамчени от буйна бяла коса. Беше облечен изцяло в черно, без да се броят яката и ръкавите, които се подаваха от изискания, плътно прилепнал жакет. В едната си ръка бе хванал три тъмни стоманени сфери.

Понякога е много трудно да се установи връзка с Хаоса, затова се концентрирах и насочих мислите си по-внимателно от обикновено. Той седеше на някакъв балкон под отрязък от налудничаво нашарено небе. Вляво от него се виждаха планински масиви, които непрекъснато променяха очертанията си. Беше опънал краката си върху една малка масичка. Вдигна поглед от книгата, в която се бе зачел, и ми се усмихна леко.

— Мерлин, изглеждаш ми уморен.

Кимнах.

— Ти пък изглеждаш отпочинал.

Той затвори книгата и я остави на масичката.

— Проблеми ли имаш? — попита ме после.

— Да, Мандор.

Той се изправи.

— Искаш ли да дойдеш при мен?

Поклатих глава.

— Ако нямаш под ръка някоя Карта, с която след това да се върна, бих предпочел ти да дойдеш при мен.

Мандор протегна ръка.

— Добре — каза той.

Аз също се протегнах. Ръцете ни се срещнаха, той направи една-единствена крачка и се озова до мен на моста. Прегърнахме се и той се обърна, за да погледне към бездната.

— Тук някъде ли е опасността?

— Не — отговорих му аз. — Избрах това място, защото е безопасно.

— И живописно — добави Мандор. — Сега кажи какво става с теб.

— Години наред бях просто студент. Изучавах дизайна на едни засукани машинарии. Съвсем доскоро си живеех съвсем спокойно. Тогава всичко се обърна с краката нагоре. Успях да си изясня голяма част от загадките около тази неразбория. Те са доста засукани и едва ли биха те заинтригували.

Мандор се бе подпрял на перилата на моста.

— А останалата част? — попита той.

— Досега всички мои врагове бяха от Сенките в близост до Амбър. Но тъкмо когато си мислех, че съм разбрал с кого си имам работа, някой изпрати по следите ми един Огнен ангел. Звярът се нахвърли върху мен преди броени часове и аз успях да го убия. Не знам на кого е хрумнало да се опита да ме убие по този начин, но съм убеден, че не е някой от Амбър.

Мандор цъкна с език, после се обърна, направи няколко крачки и се върна отново при мен.

— Прав си, естествено — каза той. — Не знаех, че играта би могла да загрубее чак толкова, иначе сам щях да те потърся. Но позволи ми да се усъмня в твоята преценка за размерите на опасността. Бих искал да чуя цялата история.

— Защо?

— Защото понякога си склонен да проявяваш невъобразима наивност, малки ми братко. Затова и не мога да се доверя напълно на мнението ти за това кое е истински важно и кое не е.

— Сигурно ще умра от глад, преди да съм свършил — отвърнах аз.

Моят доведен брат се усмихна лукаво и вдигна ръце. Той е доста по-възрастен от мен и може би точно затова ми напомня доста за роднините ми в Амбър. Винаги съм се чувствал в известна степен излишен сред синовете на Дара и Сауал. И все пак Мандор никога не се бе опитвал да ме отблъсне, вероятно защото си приличахме в някои неща. Каквото и да бе изпитвал към мен в началото, той успя да го преодолее и се сблизихме — както ми се струва — повече от истински кръвни братя. От него съм научил цял куп полезни неща. Навремето си прекарвахме чудесно заедно.

Въздухът между нас затрептя и когато Мандор свали ръцете си, между нас най-неочаквано се появи маса, покрита с бяла ленена покривка. Миг по-късно към нея се присъединиха два удобни стола.

Масата бе покрита с поне дузина чинии от фин порцелан, сребърни прибори, кристални чаши и кофичка лед със затъкната в нея бутилка с причудлива форма.

— Впечатлен съм — заявих аз.

— През последните години доста се задълбочих в някои от приложните аспекти на магията — каза Мандор. — Сядай. Предлагам да пропуснем молитвата.

Настанихме се удобно по средата на моста, свързващ двата бряга на мрака. Още след първите няколко хапки засумтях одобрително и веднага щом позалъгах глада си, се заех да изложа поредицата от събития, които ме бяха довели до тази обител на спокойствието и звездната светлина.

Мандор не ме прекъсна нито веднъж до самия край. Когато привърших разказа си, той кимна и каза:

— Какво ще кажеш за нещо сладко като финал?

— М-да — отвърнах аз. — Не би било зле.

Малко след това забелязах, че се усмихва.

— Кое му е смешното? — попитах аз.

— Ти самият — отговори ми той. — Помниш ли, че когато тръгваше за онова място, те посъветвах да раздаваш доверието си като истински скъперник?

— Е, и? На никого не съм разказвал всичко от игла до конец. Ако смяташ да ми триеш сол, задето съм се сприятелил с Люк, без да го опозная достатъчно добре, откажи се. Вече са го правили на няколко пъти.

— Ами Джулия?

— Какво искаш да кажеш? Та тя никога не научи...

— Точно така. А точно на нея е трябвало да се довериш. Вместо това си я настроил срещу себе си.

— Добре де. Може и да съм сгрешил.

— Създал си една невероятна машина, а и през ум не ти е минало, че тя може да се превърна в ужасяващ оръжие. Рандъм се е сетил за това на мига. Люк също. Могъл си да си спестиш толкова лесно цял куп неприятности.

— Имаш право. Мислех единствено как да реша техническите проблеми. Дори не помислих за евентуалните последствия.

Мандор въздъхна.

— Какво да те правя, Мерлин? Успяваш да си заложиш главата на карта, без дори да го осъзнаваш.

— Но пък не се доверих на Винта — опитах да се защитя аз.

— Мисля, че си могъл да измъкнеш повече информация от нея. Вместо това си хукнал да спасяваш Люк, който за момента е бил вън от опасност. Струва ми се, че към края на вашия разговор тя е била далеч по-склонна на отстъпки.

— Може би трябваше да ти се обадя по-рано.

— Ако я срещнеш отново, повикай ме. Аз знам как да поговоря с нея.

Зяпнах го учудено. Изглежда говореше съвсем сериозно.

— Имаш ли някаква представа коя е тя?

— Бих могъл да разбера — каза Мандор и разклати оранжевото питие в чашата си. — Освен това имам гениално в простотата си предложение за теб. Наскоро купих едно съвсем уединено провинциално имение. Защо не ми погостуваш там, вместо да продължаваш да си търсиш белята? Там ще можеш да се излежаваш необезпокояван през следващите няколко години, да се наслаждаваш на предимствата на спокойния живот и да прегледаш цял куп интересни книги. Ще се погрижа да си в пълна безопасност. Остави бурята да се разрази с пълна сила и когато всичко утихне, уреди проблемите си на по-бавни обороти.

Отпих една малка глътка от огненото питие.

— Не — казах след това. — А какво искаше да кажеш с тези приказки за загрубялата игра?

— Ако приемеш предложението ми, ще можеш спокойно да забравиш за тях.

— Дори да смятах да приема, пак щях да поискам да разбера за какво става въпрос.

— Заплетена работа.

— Ти изслуша моята история. Аз пък съм готов да изслушам твоята.

Мандор сви рамене, отпусна се в стола си и впери поглед в звездите.

— Суейвил умира — каза той после.

— Дотук нищо ново.

— Така е, но този път състоянието му се е влошило повече от всякога. Някои си мислят, че причината за това е смъртното проклятие на Ерик. Така или иначе, на него наистина не му остава много.

— Започвам да се досещам...

— Да, борбата за престола сега е далеч по-настървена. Благородниците мрат като мухи — отрова, дуели, убийства, странни инциденти, съмнителни самоубийства. Не са малко и онези, за които не се знае абсолютно нищо.

— Но какво общо има всичко това с мен?

— До един определен момент — нищо.

— До кой момент?

— Ти все още не знаеш, че след като замина, Сауал те осинови, макар и формално.

— Какво?

— Не съм съвсем сигурен за истинските му мотиви, но фактът си е факт — сега ти си негов законен наследник. На опашката си след мен, но все пак преди Джърт и Деспил.

— Което означава, че засега не бих могъл да навредя на ничии интереси.

— Прав си — каза бавно Мандор. — В повечето случаи първородният син е далеч по-опасен...

— А защо не във всички?

— Защото винаги има изключения. И сам се сещаш, че във времена като тия е най-лесно да се разплатиш с враговете си до последния грош. Една смърт повече или по-малко вече не прави впечатление на никого. В това число и на приближените на Суейвил.

Срещнах погледа му и поклатих глава.

— Въпреки това не виждам на кого му е притрябвало да си разчиства сметките с мен.

Той продължи да се взира в мен, докато накрая се почувствах неловко.

— Греша ли? — попитах аз накрая.

— Ами... — каза Мандор. — Сети се сам.

Сетих се. Едно подозрение се надигна в мен и Мандор кимна, сякаш на мига бе разчел мислите ми.

— Джърт — започна той — прие настъпилите промени със смесица от задоволство и страх. Непрекъснато обсъждаше последните

убийства и изтънчеността, с която се отличаваха някои от тях. Непреодолимото му желание да стане експерт в тази смъртоносна игра накрая надделя над останалите му страхове...

— Логрус...

— Да. Джърт опита отново да премине през него и този път успя.

— Сигурно се е почувствал страхотно.

— О, да — каза Мандор. — Страхотно в най-широкия смисъл на тази дума.

— Логрус го е дарил със свобода, със сила...

Забелязах полуироничното изражение на Мандор и почти несъзнателно добавих:

— ... И го е направил пълноправен участник в играта.

— Сега вече разбираш какво имах предвид.

— Да — казах аз. Пред очите ми за пореден път се появи отдалечаващото се окървавено ухо на Джърт. — Мислиш ли, че той е изпратил Огнения ангел?

— Не е невъзможно — отвърна Мандор. — Хайде сега продължи още малко в същата посока.

Припомних си сгърченото от болка лице на Джърт и стърчащия от окоето му остър клон, мигове след нашата схватка при езерото...

— Значи той си е поставил за цел да ме премахне от пътя си. От една страна, заради незначителното ми предимство като наследник и, от друга, заради старата си омраза към мен.

— Всяка една от тези причини му е достатъчна, за да иска смъртта ти — отбеляза Мандор. — Сега се сецам за онзи клепоух вълк, който те е нападнал. Като че ли и той е имал само едно око...

— Така ми се стори — казах аз. — Как изглежда Джърт сега?

— Ами, ухото му се е възстановило наполовина, но изглежда доста сгърчено и грозновато. В общи линии косата му успява да го прикрие. Окоето му регенерира напълно, но той все още не може да вижда с него. Обикновено носи превръзка.

— Вече си обяснявам някои неща. Само това ми липсваше. Като че ли и без него си нямам достатъчно проблеми. Толкова народ се е заел да ми мъти водата.

— Това е една от причините, поради които ти предложих просто да се оттеглиш, докато тинята се уталожи. Толкова стрели са се устремили към сърцето ти, че все една от тях би могла да поразии целта.

— Мога и сам да се грижа за себе си, Мандор.

— За малко да ти повярвам.

Свих рамене. После станах, отидох до перилата на моста и се загледах в звездния океан.

Измина доста време, преди Мандор да ме попита:

— А ти да се сецаш за по-добро решение?

Не му отговорих. Беше прав поне за едно — наистина понякога съм склонен да се втурвам напред като кон с капаци. Като се изключеше плана ми за Джасра, през цялото време бях реагирал съвсем импулсивно, без дори да се опитам да си изградя някаква стратегия. Събитията ме връхлитаха непрекъснато и нямах никакъв контрол над тях. Оправданието, че всичко се бе случило твърде бързо, вече не ми вършеше никаква работа. Беше крайно време да опозная враговете си значително по-добре, за да мога да отвърна на удара с удар...

— Когато ситуацията е толкова рискована — каза Мандор, — трябва да си съвсем наясно какво правиш и защо го правиш.

От гледна точка на здравия разум той вероятно беше прав. Но в неговите вени течеше единствено кръвта на Хаоса. За разлика от Мандор аз не можех да махна с лека ръка на съдбата на Амбър. Дори само събитията, свързани с Люк, ме караха да се чувствам отговорен за сигурността на своя втори дом. Освен това, винаги съм бил твърде любопитен по природа. Твърде любопитен, за да обърна гръб на всички загадъчни въпроси, които човъркаха съзнанието ми в момента.

И докато се чудех как да изразя мислите си пред Мандор по възможно най-лаконичния и убедителен начин, лавината на събитията отново ме застигна. Усетих някакъв едва доловим импулс да се докосва до съзнанието ми, подобно на котка, която драска по вратата, за да ѝ отворят. Постепенно импулсът се засили и аз осъзнах, че някой се опитва да се свърже с мен чрез Картите от някое много отдалечено място. Реших, че това би могъл да е Рандъм, загубил търпение за пореден път, затова отворих съзнанието си за контакта.

— Мерлин, какво става? — попита Мандор.

Вдигнах ръка, за да му покажа, че съм зает. Видях как остави салфетката си на масата и се изправи.

Видението се проясни и аз видях Файона, застанала край някакви скали под бледозелено небе. Стори ми се намръщена.

— Мерлин — каза тя, — къде си?

— На едно далечно място — отвърнах ѝ аз. — Дълго е за обясняване. Какво има? Къде се намираш?

Тя ми се усмихна накриво.

— На друго далечно място.

— Явно и двамата сме избрали доста драматичен декор — отбелязах аз. — Да не би да си подбрала небето така, че да подхожда на косата ти?

— Достатъчно! — отрязва ме тя. — Не те потърсих, за да си разменяме остроумия.

В този миг усетих как Мандор сложи ръка на рамото ми. Това никак не се връзваше с неговите безупречни обноски, тъй като, меко казано, се счита за неуместно да се приближаваш до някого, докато той поддържа контакт чрез Картите. Това е като да вдигнеш на сянката Земя втория телефон в някоя къща и да се намесиш във водения разговор. Както и да е...

— Леле, леле! — каза Мандор. — Мерлин, ще бъдеш ли така добър да ме представиш на дамата?

— Кой е това? — попита Файона.

— Моят брат Мандор — ѝ казах аз. — Първороден син на Сауал от Царството на Хаоса. Мандор, това е моята леля Файона, принцеса на Амбър.

Мандор се поклони.

— Слушал съм много за вас, Принцесо — каза той. — За мен е истинско удоволствие.

Очите на Файона за миг се разшириха.

— Естествено, чувала съм за лорд Сауал — каза тя, — но не знаех, че Мерлин принадлежи към неговия род. Радвам се, че се запознах с вас.

— Фай, доколкото разбирам, пак е изникнал някакъв проблем — казах аз.

— Да — отвърна ми тя и погледна към Мандор.

— Аз ще се оттегля. Принцесо — каза той. — За мен беше чест. Жалко, че не живеете по-близо до Предела.

Файона се усмихна.

— Почакайте — каза тя. — Нямам намерение да обсъждам поверителна информация. Предполагам, че сте адепт на Логрус...

— Да, така е — заяви Мандор.

— ... Както и че не сте се срещнали с Мерлин, за да се дуелирате?

— Не бих казал.

— В такъв случай ще се радвам да чуя и вашето мнение. Желаете ли да дойдете при мен заедно с Мерлин?

Мандор се поклони отново.

— Дори да сте на края на света, мадам.

— Тогава елате — каза Файона и протегна лявата си ръка, а аз я хванах. Мандор просто докосна китката ѝ и двамата пристъпихме напред.

Миг по-късно вече стояхме до нея сред скалите. Подухваше лек, но мразовит ветреца. От далечината до нас достигна приглушен рев, идващ сякаш от покрит двигател.

— Свързвала ли си се наскоро с някого в Амбър? — попитах аз.

— Не — отговори Файона.

— Тръгна си доста неочаквано.

— Имах си причини.

— Като истинската самоличност на Люк, например?

— Вече знаеш ли кой е той?

— Да.

— А останалите?

— Казах на Рандъм — отвърнах. — И на Флора.

— Значи всички знаят — отбеляза Файона. — Изчезнах така внезапно, за да скрия Блийс, тъй като той щеше да е следващата жертва от списъка на Люк. Освен това нека не забравяме, че аз също се опитах да убия баща му и почти успях. Двамата с Блийс бяхме най-близките родственици на Бранд, а накрая се обърнахме срещу него.

Тя се обърна и се загледа в Мандор. Той се усмихна и каза:

— Както разбрах, в момента Люк си пийва бира с един Котарак, с една Гъсеница и с един Бял Заек. Разбрах също, че майка му е пленница в Амбър...

Файона се обърна отново към мен.

— Не си си губил времето.

— Нещо такова.

— ... Което според мен означава, че можете спокойно да се върнете в Амбър — довърши фразата си Мандор.

Файона му се усмихна и след това каза:

— Твоят брат е доста добре информиран.

— Връзките и в това мое семейство са доста силни. Винаги сме се грижили един за друг.

— И кой води в тази надпревара? — попита тя.

— Той, разбира се — отвърнах ѝ аз. — Нали е по-големият ми брат.

— Разликата от два-три века обикновено не се брои.

— Вие наистина излъчвате уравнивесеност, за разлика от Мерлин — каза Файона. — Не бих имала нищо против да ви се доверя, независимо от първоначалното си намерение.

— Наистина съм трогнат от жеста ви...

— Но предпочитате да не насилвате нещата?

— Именно.

— Не смятам да поставям на изпитание верността ви към трона — каза Файона. — Просто ситуацията касае в еднаква степен и Амбър, и Царството на Хаоса. Освен това не виждам възможност за сблъсък на нашите интереси.

— Не се и съмнявам във вашата прозорливост. Искях само да изясня позицията си.

Файона се обърна към мен.

— Мерлин, мисля, че ти ме излъга.

Осъзнах, че съм свъсил вежди в опита си да си припомня за какво точно съм я праметнал.

— И да съм го направил — казах аз, — в момента не си спомням нищо.

— Беше преди години — каза Файона, — когато те помолих да се опиташ да преминеш през Лабиринта на баща си.

— О — възкликнах аз и се изчервих. Интересно дали си пролича на тази странна светлина?

— Възползва се от това, което ти казах за съпротивлението на Лабиринта — продължи тя. — Престори се, че някаква сила отблъсква крака ти, но в действителност по нищо не личеше да е така.

Файона ме погледна, сякаш очакваше да потвърдя думите ѝ.

— Е, и? — казах аз.

— Сега ситуацията е доста по-сложна, затова ще те попитам още веднъж. Престори ли се тогава?

— Да.

— Защо?

— Защото ако направех първата стъпка, щеше да ми се наложи да премина до самия край. Откъде можех да зная къде ще ме отведе този Лабиринт и до какво би могло да доведе всичко това? Ваканцията ми беше към края си и затова бързах да се прибера, за да продължа обучението си. Да ти кажа, че нещо ми пречи да стъпя върху Лабиринта, ми се стори най-елегантният начин да се измъкна.

— Мисля, че това не е всичко.

— Какво имаш предвид?

— Според мен Коруин ти е казал нещо, което ние не знаем, или ти е поверил някакво съобщение. Сигурна съм, че знаеш още нещо, но не искаш да го споделиш с нас.

Свих рамене.

— Съжалявам, Файона. Свободна си да се съмняваш в каквото пожелаеш. Щеше ми се наистина да можех да помогна с още нещо.

— Можеш — отвърна ми тя.

— Кажи с какво.

— Ела с мен и премини през новия Лабиринт.

Поклатих глава.

— Имам далеч по-неотложни задачи. Точно в момента не мога да си позволя да хукна нанякъде, за да удовлетвори любопитството към нещо, което татко е направил преди години.

— Не просто любопитство — каза Файона. — Вече ти казах, че този Лабиринт е причината за зачестилите напоследък Бури на Сенките.

— Аз пък ти посочих една съвсем логична алтернативна причина. Казах ти, че според мен тези аномалии са предизвикани от частичното унищожение и последвалото възстановяване на стария Лабиринт.

— Бихте ли ме последвали? — каза тя, после се обърна и тръгна нагоре по склона.

Свих рамене и закрачих след нея. Мандор се присъедини.

Изкачихме се до един назъбен скалист параван. Файона го достигна първа и продължи по криволическия ръб, който го заобикаляше. Не след дълго се озовахме до мястото, където каменната стена бе прекъсната до основата си от клинообразна пукнатина.

Пристъпих напред, заставах до Файона и се загледах натам, накъдето бе вперила поглед тя. Върху едно плато, далеч под нас вляво, се поклащаше огромна черна фуния. Очевидно нея идваше онзи странен рев, който бях чул преди това. Стори ми се, че почвата в основата ѝ е напукана. Гледах я няколко минути, но фунията не промени нито формата, нито позицията си. Накрая се прокашлях.

— Прилича ми на голямо торнадо — отбелязах. — Само дето не помръдва от мястото си.

— Точно заради него искам да преминеш през Лабиринта — каза Файона. — Мисля, че ако не го изпреварим, то рано или късно ще се добере до нас.

ГЛАВА 3

Ако трябва да избирате между способността да усещате измамите и способността да узнавате истината, какво бихте предпочели? Някога си въобразявах, че има няколко начина, по които може да бъде казано едно и също нещо. Вече не мисля така. Да вземем за пример повечето от моите роднини. Те са също толкова добри в умението си да долавят заблудите, колкото и в изкуството да си служат с тях. Вече ми е трудно да повярвам, че някой от тях изпитва особен респект към истината. А винаги съм считал, че има нещо много достойно и благородно в търсенето на истината. Нали именно това бе причината да създам Дяволския Чекрък?! Разговорът с Мандор ме накара да се замисля — дали пък непрестанният стремеж към истината не бе притъпил сетивата ми по отношение на нейната противоположност?

Това, разбира се, не е като да загубиш безвъзвратно зрението или обонянието си. В случая става въпрос не за някаква особена дарба, а по-скоро за солидно подкрепена гледна точка. И все пак се опасявах, че може би съм прекрачил границата на благоразумието и сега ще ми е трудно достатъчно бързо да възстановя бдителността си.

Затова и се чудех какво да отговоря на Файона.

— И защо мислиш, че опасността е толкова голяма? — попитах аз.

— Това е Буря на Сенките, приела формата на торнадо — отвърна Файона.

— Нищо ново под слънцето.

— Така е, но Бурите обикновено преминават през Сенките. Тази тук се е установила на едно място и само се разраства. Появи се преди няколко дни и оттогава не е помръднала.

— Колко прави това в амбърско време? — попитах аз.

— Около половин ден. Защо?

Свих рамене.

— Просто ми беше любопитно. Но все още не виждам къде е непознатата по размерите си заплаха, за която говориш.

— Казах ти, че Бурите са се умножили. Ето че сега те започнаха да променят и структурата си. Трябва по-скоро да разберем тайната на новия Лабиринт.

За миг ми хрумна, че онзи, който премине през Лабиринта на баща ми, би могъл да се сдобие с нечувана сила. Или любовница.

— Да речем, че мина по него — казах аз. — Тогава какво? Доколкото си спомням от думите на татко, пътят води към центъра, точно като при стария Лабиринт. Какво бихме могли да научим, когато стигна дотам?

Вгледах се в лицето на Файона, за да доловя и най-малкия намек за това, което си мисли. За съжаление, повечето от роднините ми владеят лицевите си мускули твърде добре.

— Доколкото знам — каза тя, — Бранд е успял с помощта на Картите да се прехвърли при Коруин, докато той е бил в центъра на Лабиринта.

— И аз съм чувал за нещо подобно.

— В такъв случай, аз бих могла да се присъединя към теб, след като се озовеш в центъра.

— Може би. И какво би трябвало да стане след това?

— Оттам ще можем да се пренесем до място, недостижимо от коя да е друга точка на Вселената.

— По-конкретно?

— До първичния Лабиринт, който се намира отвъд Лабиринта на Коруин.

— Сигурна ли си, че съществува?

— Би трябвало. Отвъд видимото проявление на една подобна структура винаги стои нейният първообраз.

— А защо искаш да стигнеш до него?

— В него са вплетени най-съкровените тайни на Лабиринта. Там е мястото, където може да бъде усвоена първичната му магия.

— Разбирам — казах аз. — А след това?

— Само там можем да разберем как да се справим с тези аномалии.

— Това ли е всичко?

Файона присви очи.

— Разбира се, ще разучим всичко, до което успеем да се доберем. Всяка сила представлява потенциална заплаха, преди да си я опознал.

Кимнах бавно.

— За съжаление, в момента моята графа „Неприятности“ е на път да прелее, та Лабиринтът на баща ми ще трябва да почака — казах аз.

— Но чрез него би могъл да се сдобиеш със сила, която да ти помогне да решиш останалите си проблеми.

— Може би. Но вероятността това да се проточи твърде дълго е прекалено голяма, за да поема подобен риск.

— Ами ако грешиш?

— И това не е изключено. Но стъпиш ли веднъж на Лабиринта, връщане назад няма.

Умислено пропуснах да уточня, че нямам никакво намерение да я отведа до първичния Лабиринт и да я оставя да прави там каквото ѝ хрумне. Не биваше да забравям, че Файона вече бе опитала силите си в борбата за короната. Ако тогава Бранд бе успял да се възкачи на трона, тя със сигурност щеше да го подкрепи, независимо какво би казала сега. Стори ми се, че просто ужасно ѝ се иска да се добере до центъра на първичния Лабиринт. Но тъй като вече знаеше, че ще ѝ откажа, ако ме помоли без увъртания, Файона реши да заложи на първоначалния си довод.

— И все пак те съветвам да премислиш нещата още веднъж, ако не искаш да видиш как светът се разпада под краката ти.

— Казваш ми го вече за втори път — казах аз. — Не ти повярвах преди, не виждам защо да ти повярвам сега. Продължавам да мисля, че увеличаването на бурите на Сенките е реакция спрямо промените в стария Лабиринт. Освен това смятам, че бърникането из новия Лабиринт, за който все още не знаем нищо, би могло само да влоши нещата...

— Нямам намерение да бърникам в него — каза Файона. — Искам само да го изуча...

Изведнъж Знакът на Логрус проблесна между нас. Тя сигурно също го бе видяла или пък го бе почувствала, защото се отдръпна едновременно с мен.

Не ми беше необходимо да се обръщам, за да разбера какво става зад гърба ми. И все пак го направих.

Мандор се бе изкачил на каменната стена. Беше застанал там с вдигнати ръце, сякаш се бе сраснал със скалата. Потиснах първия си импулс да му извикам да спре. Той знаеше какво прави. Освен това бях сигурен, че няма да ми обърне никакво внимание.

Приблжих се до ръба на скалната тераса и вперих поглед в торнадото, което бушуваше сред набразденото от пукнатини плато. Усетих как образът на Логрус потръпва от порива на надигащата се мрачна мощ, чиято тайна Сухай ми бе разкрил в последния си урок. Мандор я призоваваше, за да я стовари върху Бурята. Но нима не осъзнаваше, че веднъж освободена, тази сила няма да се усмири, преди да е причинила невероятни разрушения? Нима не разбираше, че ако корените на тази Буря наистина произлизат от Хаоса, това ще я превърне в нещо наистина чудовищно?

Торнадото се разрастваше. Ревът му значително се усили. Гледката стана страховита.

Чух как Файона ахна.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — викнах към Мандор.

— След около минута ще разберем дали е така — каза той и отпусна ръцете си.

Знакът на Логрус изчезна.

Проклетото нещо ставаше все по-голямо и все по-шумно.

Накрая не издържах и попитах:

— И какво доказва всичко това?

— Като начало, че си ужасно нетърпелив — отвърна ми Мандор.

Продължих да се вирам в торнадото.

Изведнъж ревет започна да стихва. Черната фуния потръпна, люшна се встрани и накрая започна да се свива. После възстанови първоначалните си размери, ревет се превърна отново в познатото монотонно бучене.

— Как го направи? — попитах аз.

— Не го направих аз — каза Мандор. — Бурята се самонастрои.

— А не би трябвало да е така — отбеляза Файона.

— Правилно — потвърди той.

— Нищо не разбирам — казах аз.

— Тя трябваше да продължи да се усилва, след като бе тласната чрез силата на Хаоса — обясни Файона. — Вместо това силата, която контролира това торнадо, овладя тласъка и се отърси от него.

— И все пак тази Буря произхожда от Хаоса — каза Мандор. — Видяхте какъв беше резултатът от допира ѝ с Логрус. Но след като достигна критичната точка, последва корекция. Някой си играе с първичните сили. Нямам никаква представа кой или какво стои зад това, но мисля, че Лабиринтът няма нищо общо. Той не би могъл да се намеси в подобно жонглиране със силите на Хаоса. Вероятно Мерлин е прав. Мисля, че причината трябва да се търси другаде.

— Добре — каза Файона. — Нека е така. И какъв е изводът?

— Никакъв — отговори ѝ Мандор. — Просто се появи още една загадка. И все пак не мисля, че става въпрос за потенциална заплаха.

Бледа искрица проблесна в съзнанието ми. Новата ми догадка можеше да е напълно погрешна, но не това ме накара да я запазя за себе си. Тя водеше към нещо, в което не можех да се ориентирам, а в подобни случаи не обичам да прибързвам.

Файона ме гледаше гневно, но успях да запазя невъзмутимото си изражение. След като най-после се убеди, че опитите ѝ са обречени, тя най-неочаквано реши да смени темата.

— Спомена, че си зарязал Люк при странни обстоятелства. Къде по-конкретно се намира той сега?

Никак не ми се искаше да я настроя срещу себе си. Но не можех и да я оставя да се добере до Люк. Доколкото я познавах, Файона можеше като едното нищо да го премахне — просто за да се презастрахова. А аз не исках смъртта на Люк. Имах чувството, че той е на път да преосмисли доста от предишните си представи и исках да му дам шанса да го стори. Все още бяхме задължени един на друг, макар че вече бях загубил точна представа в какво съотношение. Поне заради доброто старо време, както се казва в подобни случаи. Съдейки по състоянието, в което го бях оставил, щеше да му е необходимо още известно време, за да се възстанови. А и тепърва трябваше да си поговоря с него за доста неща.

— Съжалявам — казах, — но в момента той е моя грижа.

— Мисля, че в известна степен и аз съм засегната — отбеляза с равен тон Файона.

— Разбира се — признах, — но смятам, че за момента той е по-важен за мен, отколкото за теб, а никак не е изключено интересите ни спрямо него да се пресекат.

— Остави на мен да преценя кое и в каква степен е важно за мен — каза тя.

— Добре. Люк е дрогиран. Всичко, което би успяла да изцедиш от него в момента, вероятно ще е доста интересно, но не и особено полезно.

— Как стана това? — попита Файона.

— Един магьосник на име Маскираният явно го е натъпкал с нещо, след като го е пленил.

— Къде е станало това? Никога не съм чувала за този магьосник.

— Той е господар на едно място, наречено Владението на Четирите Свята.

— Чувала съм за Владението, но това беше преди доста време. Тогава там се разпореждаше Шару Гарул...

— ... Който в момента служи за закачалка за дрехи — казах аз.

— Какво?

— Дълго е за обясняване. Както вече казах, сега господар на Владението е Маскираният.

Файона се втрени в мен. Беше ми повече от ясно, че току-що за пореден път бе осъзнала, че напоследък са станали доста неща, за които няма никаква представа. И докато се чудеше за какво точно да ме попита най-напред, аз се подготвих да се възползвам от сепването ѝ, за да се измъкна сух от водата.

— Как е Блийс? — попитах.

— Значително по-добре. Погрижих се за него и сега се възстановява доста бързо.

Вече се канех да я попитам къде се намира и знаех, че ще ми откаже. Така щяхме да сме квит. Вероятно щеше да последва размяна на усмивки и да си останем приятели — за пореден път.

— Хей! — извика Мандор и двамата с Файона се обърнахме към скалния ръб, на който бе застанал.

Торнадото се бе смалило наполовина и видимо продължаваше да се свива. Този процес продължи още около минута, след което от черната фуния не бе останала и следа.

Не успях да сдържа усмивката си, но Файона така и не я забеляза. Те бе вперила поглед в Мандор.

— Мислиш ли, че причината е в това, което направи? — попита тя.

— Не мога да го твърдя с абсолютна сигурност — отговори Мандор, — но никак не е изключено.

— И все пак това те навежда на някаква мисъл, нали?

— Предполагам, че онзи, който го е предизвикал, сега ми е доста ядосан, задето съм се набъркал в експеримента му.

— Значи мислиш, че Бурята е била направлявана от нечий разум?

— Да.

— Някой от Царството на Хаоса?

— По-скоро някой от вашия край на вселената.

— Като че ли да... — съгласи се Файона. — А имаш ли някаква представа кой би могъл да бъде?

Мандор се усмихна.

— Разбирам — бързо каза тя. — Предпочиташ да запазиш догадките за себе си. Но в случая заплахата е обща. Именно това се опитвам да ви обясня от самото начало.

— Така е — съгласи се той. — Точно затова предлагам да разчовъркаме тази загадка. Аз също все още не разполагам с нищо конкретно. Би могло да се окаже забавно.

— Беше нетактично от моя страна да те помоля да споделиш теорията си с мен — каза Файона, — без да съм наясно чии интереси са замесени.

— Оценявам твоята позиция — отбеляза Мандор, — но съм убеден, че никой в Царството на Хаоса в момента не подготвя нещо срещу Амбър. Всъщност... Бихме могли да опитаме заедно да разкрием кой стои зад всичко това. Поне донякъде.

— Аз разполагам с нужното време — каза Файона.

— А аз не — намесих се бързо. — Имам достатъчно належащи задачи.

Мандор прехвърли вниманието си върху мен.

— А моето предложение... — започна той.

— Не мога — отвърнах.

— Добре тогава. Но не успяхме да приключим разговора. След известно време ще те потърся.

— Дадено.

Файона също се обърна към мен.

— Дръж Люк под око и се опитай да разбереш какво е намислил — ми нареди тя.

— Естествено.

— Успех.

Мандор ми махна по познатия начин и аз отвърнах на поздрава му. После им обърнах гръб и тръгнах надолу по склона.

Не след дълго се озовах на едно по-закътано място и извадих Картата на Амбър. Фокусирах вниманието си върху образа и веднага щом усетих контакта, пристъпих напред. Надявах се, че ще заваря тронната зала празна, макар че този път това не беше чак толкова важно.

Появих се близо до Джасра. Някой бе успял да метне поредното наметало на протегнатата ѝ лява ръка. Излязох в коридора. Той се оказа абсолютно безлюден и аз се отправих необезпокояван към задното стълбище. На няколко пъти чух откъслечни реплики, но ловко успях да избегна разговорящите. Накрая се озовах в своите покои, без някой да ме е усетил.

Стори ми се, че ме делят векове от онова последно петнайсетминутно дремване на дивана, преди Люк да ме пренесе в бара в Огледалния Свят с помощта на въображаемата Карта. А кога точно бе станало това? Може би преди около денонощие амбърско време, стига сметките ми да бяха верни.

Залостих вратата и се тръшнах на кревата, без дори да си събуя ботушите. Чакаха ме наистина цял куп неотложни дела, но засега не бях в състояние да се захвана с нито едно от тях. Бях се върнал в Амбър, защото все още се чувствах най-защитен именно тук, въпреки че Люк вече веднъж бе успял да ме измъкне направо от двореца.

На надарените със свръхчувствително подсъзнание често се случва да имат пророчески сън, след който да се събудят с цял куп полезни прозрения и с ясната представа какво точно да предприемат. Аз не съм между тия щастливци. Първото нещо, което усетих, след като се събудих, бе слаб пристъп на паника. Отначало не можах да осъзная къде се намирам. Слава Богу, успях бързо да се ориентирам в обстановката и после заспах отново. Когато се събудих за втори път — доста след това, както ми се стори — съзнанието ми премина към

будното си състояние стъпка по стъпка. Усетих, че краката не на шега ме болят и реших да не бързам със ставането. Накрая седнах в леглото и си събух ботушите. След това смъкнах чорапите и ги запратих в ъгъла. Защо, по дяволите, повечето ми прекеждия бяха свързани с толкова ходене? Намерих леген и киснах известно време краката си в него. Реших през следващите няколко часа да ходя бос.

Отново станах, съблякох се и се измих. После обух любимия си чифт „Ливайс“ и облякох една от онези тъмночервени памучни фланелки, по които толкова си падам. Майната им на всички мечове, кинжали и наметала. Поне за известно време. Небето навън бе бледо и покрито със звезди, което значеше, че спокойно може да е рано вечерта, доста след полунощ или малко преди зазоряване.

В коридора беше съвсем тихо. Тръгнах към задното стълбище. В кухнята нямаше жива душа, а в огницата тлееха едва забележими пламъчета. Сложих на една от още топлите плочи малък съд с вода, за да си направя чай, и пътъом открих малко хляб и сушени плодове.

Докато си топлех краката на огъня, заръфал лакомо парчето хляб, усетих как нещо не ми дава мира. Тъкмо се канех да отпия от чая, когато осъзнах, че изпитвам неудържимо желание да се захвана с нещо, само дето не знаех с какво. Явно след нескончаемите перипетии бездействието ми се струваше повече от непривично. Затова реших да не оставям мозъка си без работа.

Приблизително по времето, когато се нахраних, вече разполагах с няколко малки плана. Като начало отидох до тронната зала и свалих всички наметала и шапки, с които бе окичена Джасра. След това я прихванах удобно и я помъкнах към покоите си. Малко преди да достигна до стълбището, току под носа ми се отвори една врата и очите ми срещнаха мътния поглед на Дропа. Подминах го, не ми беше до среднощни размисли.

— Хей — извика той след мен. — Следващия път да донесеш две такива за мен. Напомня ми за бившата ми жена. — После затвори вратата.

Щом се добрах до покоите си, курдисах Джасра близо до вратата, дръпнах си един стол и се настанах пред нея. Въпреки нелепата поза, нейната сурова красота се бе запазила в известна степен, сякаш за да подчертае жестокостта на шегата, която ѝ бяха погодили. Нямах намерение да оценявам външността ѝ по десетобалната система и се

вглеждах в червенокосата дама по-скоро за да разбера нещо повече за заклинанието, което я бе изненадало така неприятно. Започнах внимателно да изучавам неговата структура. Не беше кой знае какво, но проследяването на всичките му разклонения щеше да ми отнеме известно време. Добре. Бях се справял и с по-сложни задачи.

Няколко часа по-късно вече бях разгадал заклинанието. Веднага след това се захванах да подновя запаса си от вълшебни думички. Във времена като тези човек не може и носа да си издуха без помощта на някоя от тях. Дворецът започна да се разбужда преди да съм привършил. С настъпването на деня продължих да моделирам търпеливо заклинанията си, докато накрая всичко си дойде по местата и прецених, че съм доволен от постигнатото.

Настаних Джасра в ъгъла, обух си ботушите и за пореден път се отправих към стълбището. Според мен вече почти беше време за обяд, затова надникнах в няколко от трапезариите, в които обикновено се храни семейството. Нито една от тях не беше подредена за предстоящия обяд.

Замислих се дали моят пощурял напоследък биологичен часовник не ме подвежда. Не беше изключено все още да е твърде рано, или пък твърде късно за обяд. И все пак ми се струваше, че съм преценил правилно часовете, изминали от изгрева на слънцето. Странно, защото никой никъде не се канеше да обядва...

Тогаво дочух лекото потракване на прибори и чинии. Запътих се към апартамента, откъдето идваха специфичните звуци. Ами да, вероятно бяха решили да сменят обстановката. Завих надясно, после наляво. Правилно, ето я и вратата.

Влязох в стаята и заварих Луела да обядва заедно със съпругата на Рандъм — Вайъли. Двете бяха седнали на червен диван, пред който върху ниска масичка бе сервиран обядът. Вдясно от тях, до количка с няколко други съда, бе застанал Майкъл — един от слугите в кухнята. Прокашлях се.

— Мерлин — тутакси възкликна Вайъли. Нейната чувствителност винаги ме сепва малко — тя все пак е напълно съпяла. — Каква приятна изненада!

— Здравей — каза Луела. — Ела да хапнеш с нас. Нямаме търпение да узнаем къде се губиш напоследък.

Взех си стол и седнах в другия край на масата, Майкъл постави пред мен прибори. Замислих се. Всичко, което кажех на Вайъли, щеше несъмнено да достигне и до Рандъм. Затова сведох набързо поредната редакция на моите патила, пропускайки срещата с Мандор и Файона, както и всичко, което касаеше Царството на Хаоса.

— Всички са толкова заети напоследък — каза Луела, след като приключих с разказа си. — Чувствам се почти виновна, че не правя нищо.

Загледах се в грижливо подобраните зелени тонове на роклята ѝ, в нейните пълни устни, в големите ѝ, котешки очи.

— Но само почти — добави тя.

— Между другото, къде са всички? — попитах аз.

— Жерар проверява укрепленията на пристанището. Джулиан командва армията, която сега е екипирана с някакви нови огнестрелни оръжия. Задачата му е да защитава подстъпите на Колвир.

— Да не би Далт вече да е предприел нещо? Насам ли е тръгнал? Луела поклати глава.

— Не, става въпрос за предохранителни мерки. Всичко е заради онова послание на Люк. Никой още не е забелязал Далт да се приближава към Амбър.

— А някой знае ли къде е той? — попитах аз.

— Засега не. Но навсякъде са разпратени кралски емисари. Скоро очакваме сведения за него.

Луела сви рамене и добави:

— Може би Джулиан дори вече знае нещо.

— А защо Джулиан командва армията? — вметнах между два залька. — Не е ли редно Бенедикт да поеме тази функция?

Луела отмести погледа си върху Вайъли, която мигновено долови промяната.

— Бенедикт съпровожда Рандъм заедно с малка част от хората си. Те отпътуваха за Кашфа — каза тихо Вайъли.

— За Кашфа ли? — сепнах се аз. — Но защо? Нали Далт обикновено се мотае около това кралство? Точно там сега сигурно е доста опасно.

Вайъли леко се усмихна.

— Точно затова Рандъм поиска Бенедикт да го придружи — каза тя. — Групата им е толкова малка, че ще остане незабелязана. Въпреки

това не мисля, че са тръгнали на разузнавателен поход.

— Не разбирам защо въобще са тръгнали — заявих аз.

Вайъли пийна малко вода.

— Ситуацията в Кашфа го изискваше. Някакъв генерал завзел наскоро властта в отсъствието на кралицата и престолонаследника, но бил убит преди около три седмици. Рандъм успя да постигне договореност, която му позволи да постави на трона свой кандидат — един възрастен благородник.

— Как?

— Всички по-големи местни благородници се оказаха истински заинтригувани от възможността Кашфа да бъде приета в Златния кръг и да получи съответните търговски привилегии.

— Значи Рандъм ги е купил до един и така е засилил неимоверно влиянието си в кралството — отбелязах аз. — Доколкото си спомням, пактът с кралствата от Златния кръг ни позволява да преминем с войските си през територията на кое да е от тях без излишни протакания.

— Точно така — каза Вайъли.

Изведнъж си спомнях за онзи врял и кипял емисар на Рандъм, когото бях срещнал наскоро в кръчмата „При Кървавия Бил“. Тогава той плати сметката си с кашфански монети. Като че ли неговото посещение в Кашфа и онова така удобно за Амбър убийство на местния генерал съвпадаха почти до минутата. Както и да е. Нещо друго ме впечатли далеч по-силно. Изглежда, Рандъм бе успял да препречи доста успешно пътя на Джасра и Люк към трона. Едва ли някой би могъл да го съди за това — навремето Джасра също бе узурпирала трона. Бях готов да се обзаложа, че в новия договор между Кашфа и Амбър ще бъде включена клауза, която да предполага помощ от Рандъм не само при външна заплаха за кралството, но и при вътрешни размирици.

Изумително. Този ход беше в състояние да попари амбициите на Люк да си възвърне трона, както и да обезкърви плановете му за поход срещу Амбър. Предполагам, че следващата крачка щеше да бъде обявяването му извън закона като опасен бунтовник и враг на короната. Дали Рандъм не пресилваше нещата? Сега Люк не представляваше чак такава опасност — не и докато майка му бе наша пленница. От друга страна, не можех да твърдя, че съм наясно с

истинските намерения на Рандъм. Той или се стараеше да заздравя решително сигурността на Амбър, или бе нарочил Люк за заколение. Втората възможност доста ме притесняваше, тъй като смятах, че моят стар приятел е на път да преоцени гледната си точка.

— Предполагам, че истинската причина за всичко това е Люк — подхвърлих аз.

Вайъли замълча за миг, преди да ми отговори.

— Според мен Рандъм е по-загрижен за намеренията на Далт — каза тя.

Свих рамене. За мен това беше почти едно и също. Рандъм вероятно гледаше на Далт като на предводител на армията на Люк. Затова изтърсих само едно „о-о“ и продължих да се храня.

Нямаше какво повече да човъркаме този въпрос, затова скоро преминахме на по-незначителни теми. У мен отново се обади познатият импулс, който ме подтикваше да се захвана с нещо по-конкретно. Вече бях преполовил десерта, когато ме осени неочаквано прозрение относно плановете ми за близкото бъдеще.

В стаята се появи един придворен на име Рандел — висок, мършав, със смугла кожа и перманентна усмивка. Нещо се бе случило, защото този път въпросната усмивка се бе изпарила. Той ни огледа бързо, после пристъпи към Вайъли и се прокашля.

— Ваше Величество...

Вайъли леко се обърна към него.

— Да, Рандел — каза тя. — Какво има?

— Току-що пристигна пратеничество от Бегма — отговори Рандел. — Нямам никакви инструкции за начина, по който да ги посрещна, както и за срещите, които да назнача.

— Божичко! — възкликна Вайъли. — Но те трябваше да пристигнат най-рано вдругиден — денят, в който трябва да се завърне Рандъм. Те искаха да отправят оплакванията си именно към него. Къде ги настани?

— В Жълтата стая, милейди — отвърна Рандел. — Казах им, че отивам да предупредя за пристигането им.

Вайъли кимна.

— Колко души са?

— Премиерът Оркуз, дъщеря му Найда, която е и негов секретар, другата му дъщеря — Корал, и четирима прислужника — двама мъже

и две жени.

— Върви да наредиш да им подготвят подходящи покои — нареди Вайъли. — После мини през кухнята. Гостите може да не са обядвали.

— Ще бъде сторено. Ваше Величество — каза Рандел и заотстъпва с гръб към вратата.

— ... И ела да ми докладваш в Жълтата стая, когато всичко е готово — продължи тя. — Тогава ще ти дам допълнителни инструкции.

— Както заповядате, Ваше Величество.

Рандел излетя от стаята.

— Луела, Мерлин — обърна се към нас Вайъли. — Елате да ми помогнете да развличаме гостите, докато пригответленията приключат.

Глътнах набързо последната хапка от десерта си и се изправих. Не изгарях от желание да си чеша езика с някакъв дипломат и неговата свита, но все пак бях длъжен да помогна при създалата се ситуация.

— Ъ-ъ... А каква е причината за посещението им? — попитах.

— Искат да ни връчат някакъв протест срещу действията ни в Кашфа — ми отговори Вайъли. — Бегма никога не е била в приятелски отношения с Кашфа, затова не съм сигурна дали са дошли да възразят срещу приемането на техните съседи в Златния кръг, или срещу нашата намеса във вътрешните им проблеми. Не е изключено да са разтревожени от възможността да изгубят един от солидните си търговски партньори заради преференциите, които Кашфа ще получи. Или пък са имали свои планове за трона в Кашфа. Или и двете заедно. Както и да е... Засега не можем да им кажем нищо определено.

— Искях само да знам кои теми да избягвам — уточних аз.

— Всяка от тези, които споменах — каза Вайъли.

— Интересно... — започна Луела. — Интересно дали знаят нещо за Далт. Техните шпиони сигурно непрекъснато държат Кашфа под око.

— Трябва да забравим и този въпрос — каза Вайъли, която вече бе тръгнала към вратата. — Ако случайно им се изплъзне нещо или решат сами да ни го кажат, тогава добре. Но в никакъв случай не им давай да разберат, че се интересуваме от това.

Вайъли пое ръката ми и тримата се отправихме към Жълтата стая. Луела измъкна отнякъде малко огледалце и се заоглежда в него.

После бързо го прибра, очевидно доволна от видяното.

— Какъв късмет, че се появи и ти, Мерлин — отбеляза тя. — Една протоколна усмивка в повече е винаги добре дошла.

— Защо ли не се чувствам късметлия — промърморих аз.

В стаята ни очакваше премиерът на Бегма заедно с двете си дъщери. Слугите им бяха отишли до кухнята, за да донесат някаква по-лека храна. Израженията на гостите вече бяха осенени от първите признаци на лек глад, което не говореше никак добре за служителите на нашия протокол. Премиерът Оркуз беше среден на ръст, със солидно телосложение и широко лице, което издаваше факта, че има навика да се мръщи далеч по-често, отколкото да се смее. Лицето на Найда представляваше омекотен вариант на бащините черти. Тялото ѝ загатваше за същата склонност към солидните форми, но някак бе успяла да ограничи неговите очертания в рамките на приятната закръгленост. Нейната далеч по-често появяваща се усмивка разкриваше хубавите ѝ зъби. Корал се отличаваше от Оркуз и сестра си не само с по-високия си ръст, но и със стройното тяло и червеникавокафявата си коса. Усмивката ѝ ми се стори далеч по-непринудена. Нещо в нея ми напомняше за някого. Може би се бяхме срещали на някой скучен прием преди години. И все пак сигурно щях да си я спомням по-добре, ако беше така.

Още щом приключихме с встъпителните любезности и слугите наляха виното, Оркуз не пропусна да вметне забележка за „смуцаващите събития в Кашфа“. Двамата с Луела тутакси се приготвихме да подкрепим Вайъли в случай на неприятен обрат в разговора, но тя просто обясни учтиво, че проблемите в Кашфа ще бъдат обсъдени най-обстойно след завръщането на Рандъм. Сетне допълни, че засега нейната главна грижа е гостите да се чувстват като у дома си. Оркуз прие забележката благосклонно и дори замалко не се усмихна. Останах с впечатлението, че просто от самото начало е искал да уточни целта на своята визита. Луела ловко смени темата с няколко стандартни въпроса за пътуването, на които премиерът великодушно даде ухо. Всички политици са изваяни по един и същ калъп.

Разбрах, че посланикът на Бегма не е бил уведомен за преждевременното пристигане на пратеничеството, което означаваше, че Оркуз вероятно е бил изстрелян насам под пара. Той дори не се бе отбил в Посолството си, а бе дошъл направо в двореца. Само не си

мислете, че премиерът ни разказа за всичко това в знак на благодарност. Просто аз не пропуснах да забележа как той изпрати единия от слугите си с някакво съобщение, като му прошепна адреса на посолството. И тъй като умението на Луела и Вайъли да подбират неангажиращи теми се оказа наистина забележително, аз скоро се замислих как да се измъкна възможно по-ненатрапчиво. Настоящите дипломатически лупинги ни най-малко не ме интересуваха.

Корал явно също се отегчаваше. Не след дълго ми се усмихна, направи един непринуден кръг из салона и накрая се озова до мен.

— Винаги съм искала да посетя Амбър — отбеляза тя.

— Такъв ли си го представяхте? — попитах аз.

— О, да. Дотук очакванията ми се оправдават. Вярно, все още не съм видяла кой знае какво...

Аз кимнах и двамата се уединихме в далечния край на салона.

— Не сме ли се срещали някъде преди?

— Не мисля — каза тя. — Аз пътувам малко, а не ми се вярва вие да сте идвал до Бегма. Или греша?

— Не, права сте, макар че напоследък интересът ми към това кралство значително нарасна.

— Аз все пак знам нещичко за вас — каза Корал. — Говори се, че сте роден в Царството на Хаоса и че сте посещавал колеж на една от Сенките, които вие, амбъритите, изглежда, посещавате често. Винаги съм се чудила каква ли ще да е тази Сянка.

Захапах стръвта и започнах да ѝ разказвам за колежа, за работата си в „Гранд“, както и за някои от нещата, които обичах да правя, докато живеех на Земята. Не след дълго вече седяхме на един удобен диван, увлечени в приятелски разговор. Останалите явно не усещаха нашето отсъствие, а компанията на Корал ми се струваше далеч по-приятна от тази на Оркуз и Найда. За да не прекаля със словоизлиянията, аз я помолих на свой ред да каже нещо за себе си.

Корал ми разказа за детството си в Бегма, за любовта си към ездата и разходките с яхта, както и за своите съвсем невинни магически опити. Тъкмо ми разясняваше един интересен ритуал, изпълняван в Бегма на Празника на плодородието, когато в стаята влезе някакъв прислужник, приближи се до Вайъли и ѝ прошепна нещо. Вайъли се обърна на свой ред към Оркуз и Найда, те кимнаха,

после станаха и тръгнаха към вратата. Луела се отдели от групата и се насочи към нас.

— Корал — каза тя. — Вашите покои са готови. Един от прислужниците ще ви отведе дотам. Сигурно искате да се освежите и да си починете след пътуването.

Станахме от дивана.

— Не съм чак толкова уморена — каза Корал, обърната по-скоро към мен, отколкото към Луела, и в крайчетата на устните ѝ се появи лека усмивка.

Какво пък толкова, тя определено бе приятен събеседник.

— Ако желаете, можете да се преоблечете в нещо по-удобно — казах аз, — след което бих могъл да ви покажа града. Или двореца.

На лицето ѝ грейна усмивка, която би вдъхновила доста мъже.

— Приемам предложението ви с огромно удоволствие — каза тя.

— Нека тогава да се срещнем отново тук след един час.

След това я съпроводих до парадното стълбище. Замислих се дали няма да е по-добре да подбера нещо в съответствие с местната мода, тъй като все още бях облечен с моите „Ливайс“ и памучната фланелка. По дяволите, и така се чувствах добре. Реших да си сложа само колана с меч и кинжала, да подбера подходящо наметало и да обуя най-добрите си ботуши. Може би нямаше да е зле да отделия малко време на маникюра си...

— Мерлин...

Беше Луела. Тя хвана внимателно ръката ми и ме дръпна леко към една от близките ниши.

— Да? — казах. — Какво има?

— Хм... — промърмори Луела. — Малката си я бива, нали?

— Има нещо такова.

— Да не би вече да си ѝ вдигнал мерника?

— Господи, Луела! Откъде да знам. Току-що се запознахме.

— И вече се каните да излезете заедно.

— Стига де! Заслужил съм почивка. Беше ми приятно да си поговоря с нея. Смятам да я разведа наоколо. Мисля, че ще си прекараме добре. Какво лошо има в това?

— Нищо — каза Луела, — щом си решил да мислиш в перспектива.

— Какви ги приказваш?

— Не ти ли се стори малко странно, че Оркуз е довел тук и двете си хубавички дъщери?

— Найда е негов секретар — уточних аз, — а Корал е пожелала да посети Амбър.

— Но в Бегма не биха имали нищо против, ако някоя от тях успее да оплете член от кралското семейство на Амбър.

— Луела, ти си изтъкана от подозрения — казах аз.

— Въпрос на житейски опит.

— Аз пък се надявам да доживея до дълбока старост, без да тръпна в очакване на поредния номер, който биха могли да ми скроят околните.

Луела се усмихна.

— Разбира се. Все едно, че не съм ти казала нищо — каза тя, макар да знаеше отлично, че няма да забравя думите ѝ. — Приятно прекарване.

Аз изръмжах нещо като „до скоро“ и се отправих към стаята си.

ГЛАВА 4

И така, напук на всички заплахи, интриги и потайности, с които бях обграден, аз реших да си дам кратка почивка в компанията на една красива дама. Измежду всички възможности, които се откриваха пред мен в настоящия момент, тази беше най-привлекателната. Бях запратил топката далеч в противниковата половина — нека прави с нея каквото поиска. Нямах никакво желание да преследвам Джърт, да се дуелирам с Маскирания или пък да чакам Люк да се освести, за да го попитам дали все още иска скалповете на моите родственици. Далт не беше мой проблем. Винта бе отпрашила нанякъде. Дяволския Чекрък се беше умълчал, а Лабиринтът на баща ми можеше да почака още малко. Слънцето пръскаше топлите си лъчи, подухваше лек ветрец и беше грехота да се пропилее ден като този, особено когато навън бе късна есен. Приготвих се, тананикайки си някаква мелодийка, и слязох в Жълтата стая малко преди уговорения час.

Корал се оказа по-чевръста, отколкото бях предполагал, тъй като я заварих да ме чака, седнала на дивана. Беше облечена с плътно прилепнали по бедрата ѝ тъмнозелени бричове, риза от тежка златиста коприна и кафяво наметало с топъл оттенък. Ботушите ѝ изглеждаха едновременно удобни и елегантни. Широкопола шапка скриваше по-голямата част от косата ѝ. В колана ѝ бяха затъкнати ръкавици от фина кожа, а от дясната ѝ страна се полюшваше кинжал. Спор да няма, това момиче знаеше как да се облича.

— Готова съм — каза тя още щом ме зърна.

— Чудесно — отвърнах аз усмихнат и двамата се отправихме към коридора. Оттам тръгнахме към главния вход, но веднага след това завихме надясно.

— По-добре ще е да излезем през някоя от страничните врати — обясних аз.

— Ама и вие, амбъритите, си падате доста потайни — каза Корал.

— Навик. Колкото по-малко хора знаят какво правиш, толкова по-добре.

— От какво се боите?

— Точно сега от цял куп неща. Не ми се ще да прекараме този прекрасен ден в изброяване.

Тя поклати глава с изражение, което представляваше, както ми се стори, смесица от отвращение и страхопочитание.

— Значи това, което говорят за вас е истина. Казват, че любовните ви интриги са толкова заплетени, че ви се налага да си водите дневник, за да не объркате имената.

— Де да беше така — отвърнах ѝ аз. — Напоследък животът е толкова напрегнат, че не ми остава време дори да се усмихна като хората, камо ли да подхвамна нещо по-сериозно.

— О-о — каза тя и се изчерви. В очите ѝ се четеше ненатрапчиво любопитство.

— Някой друг път — казах аз, изпреварвайки следващия ѝ въпрос, и се засмях малко насилено. После заметнах наметалото си и махнах за поздрав на един от стражите.

Корал кимна и смени дипломатично темата.

— Предполагам, че есента не е най-подходящият сезон, за да може човек да добие представа за великолепието на вашите прочути градини.

— Да, така е — казах аз. — Може би само японската градина на Бенедикт е все още почти непроменена. Бихме могли да изпием там по чаша чай в някой от следващите дни, но сега ви предлагам да слезем до града.

— С удоволствие.

Пътьом казах на един от стражите да предаде на иконома на двореца, че отиваме до града и не сме сигурни кога точно ще се върнем. Преживелиците в „При Кървавия Бил“ ме бяха научили да оставям подобни съобщения — за всеки случай.

Листата шумоляха под краката ни, докато вървахме по една от алеите към страничната порта. Слънцето грееше ярко над нас, а по небето се виждаха само няколко малки перести облачета. Ято чернокрили птици се бе устремило на юг към океана.

— При нас сигурно вече е паднал сняг — каза Корал.

— Оттук преминава топло въздушно течение и това удължава дните на есента — обясних аз. Жерар ми бе споменал за нещо такова преди време. — Като цяло климатът е по-мек от други места със същата географска ширина.

— Сигурно пътувате доста?

— Дори повече, отколкото ми се иска, особено напоследък.

— По работа или за удоволствие? — попита тя, докато преминавахме през охраняваната порта.

— Определено не за удоволствие — отговорих аз.

После я хванах под ръка и я поведох към града.

Скоро достигнахме до един от по-цивилизованите квартали и поехме по главната улица. Аз ѝ показвах забележителностите, както и къщите на благородниците. Подминахме посолството на Бегма, но тя не пожела да се отбие там, а само ми обясни, че ще ѝ се наложи да го стори, преди да отпътува от Амбър. За сметка на това не пропуснахме нито един магазин. Корал изпрати сметката за покупките си в посолството, а пакетите — в двореца.

— Татко ми обеща да посетим заедно магазините, но сигурно вече е забравил — обясни тя. — Е, като го уведомят от посолството, ще си спомни.

Разходихме се из занаятчийския квартал и поседнахме на едно улично бистро, за да изпием по чаша кафе. Бях започнал да ѝ разказвам анекдот за един от амбърските големци, който премина край нас, яхнал породистия си жребец, когато усетих, че някой се опитва да се свърже с мен чрез Картите. Изчаках няколко секунди, импулсът се усили, но въпреки това не придоби конкретна форма. Усетих ръката на Корал на рамото си.

— Има ли нещо? — попита тя.

Насочих съзнанието си към другия край на импулса, за да улесня контакта, но усетил това, другият бързо се оттегли. Все пак това не беше онова странно, проникващо любопитство, което бях усетил, когато Маскираният се свърза с мен в апартамента на Флора в Сан Франциско. Може би някой се опитваше да се свърже с мен, но нещо му пречеше да осъществи контакта. Раняване или пък...

— Люк? — казах аз. — Ти ли си?

Но отговор не последва и импулсът започна да отслабва, докато накрая се изгуби съвсем.

— Добре ли сте? — попита Корал.

— Да, нищо ми няма. Просто някой се опита да се свърже с мен, но после размисли.

— Да се свърже ли? О-о, искате да кажете чрез онези Карти?

— Да.

— Но вие казахте „Люк“... Доколкото си спомням, никой от вашето семейство...

— Може би го познавате като Риналдо, Принц на Кашфа.

Тя се засмя.

— Рини? Разбира се, че го познавам. Той никак не обича да го наричам Рини...

— Значи наистина го познавате? Искам да кажа, лично?

— Да — отговори Корал, — макар да не съм го виждала от доста време. Кашфа е доста близо до Бегма. Понякога сме в приятелски отношения, друг път недотам. Нали разбирате — политика. Докато бях малка, връзките ни с Кашфа бяха в отлично състояние и двете кралства си обменяха пратеничества доста често. Като деца прекарвахме доста време заедно, докато траеха приемите.

— Какъв беше той в онези дни?

— Ами, беше едно едро, трмаво, червенокосо хлапе. Обичаше да се перчи — колко бил силен, колко бил бърз. Помня как веднъж почервения от яд, защото го надбягах.

— Кого, Люк?

— Да. Аз бягам доста бързо.

— Очевидно.

— Както и да е, често ни водеше на разходки с лодка и на продължителни излети. Между другото, къде е той сега?

— Пийва си с един Червен Котарак.

— Моля?

— Дълга история.

— И все пак бих искала да я чуя. Доста се бях разтревожила за него, след като така се изгуби.

Хм... Зачудих се как бих могъл да изпълня желанието на премиерската щерка, без да издам някоя държавна тайна като например родствената връзка на Люк с кралското семейство на Амбър...

— Наскоро го плени един магьосник, който, изглежда, му е дал някакъв опият, след което го е изпратил в един доста особен бар...

Останалите обяснения отнеха доста време, отчасти поради факта, че се наложи да ѝ обясня кой е Луис Карол. После обещах да ѝ изровя от библиотеката на двореца превода на „Алиса“ на тари. Когато привърших разказа си. Корал вече се смееше с глас.

— Но защо не го измъкнете оттам? — попита тя.

Ох. Нямахме как да ѝ кажа, че Люк е изгубил способността си да пътува през Сенките.

— Ами, това е част от заклинанието. Докато трае действието на опията, той няма да може да използва магьосническите си умения. А без тях няма как да се измъкне от това място.

— Интересно — отбеляза тя. — Значи твърдите, че Люк е станал магьосник.

— Ъ-ъ... да — казах аз.

— И как е успял да се сдобие с тези способности? Като дете не му личеше да има подобна дарба.

— Магьосниците овладяват Умението по различни начини — обясних аз. — Но вие сигурно знаете това...

Изведнъж осъзнах, че тя е далеч по-умна, отколкото би могъл да си помисли човек, докато гледа усмихнатата ѝ, невинна физиономия. Бях убеден, че се опитва да изкопчи от мен нещо за връзката между Люк и Лабиринта. Подобно признание би повело след себе си доста интересни заключения за родословното дърво на моя стар приятел. — Освен това, неговата майка — Джасра, също е нещо като магьосница.

— Наистина ли? Никога преди не бях чувала за това.

По дяволите! Нямахме да се измъкна лесно...

— Ами, доколкото знам, да.

— А баща му?

— Не знам почти нищо за него — отвърнах аз.

— Срещал ли сте се някога с него?

— Съвсем за кратко.

Ако продължавах така, скоро съвсем щях да се оплета в собствените си лъжи. Затова направих първото нещо, което ми дойде наум. На масата до стената зад Корал нямахме никой. Промърморих нужната дума и похабих едно от приготвените заклинания.

Масата подскочи, завъртя се във въздуха и се тресна в стената. Шумотевицата, която успях да вдигна, се оказа наистина впечатляваща. Разнесоха се шумни възклицания и аз скочих на крака.

— Има ли пострадали? — попитах бързо и се огледах.

— Какво стана? — попита Корал.

— Някакъв необичаен порив на вятъра или нещо подобно — казах аз. — По-добре да се махаме оттук.

— Добре — каза тя, загледана в потрошената маса. — Не бих искала да се замеся в нещо неприятно.

Хвърлих няколко монети на нашата маса и тръгнах към изхода. През следващия половин час не спрях да бръщолевя за какво ли не, за да залича спомена от инцидента. Това явно изигра нужния ефект, защото тя не се опита нито веднъж да поднови прекъснатия в бистрото разговор.

Подбраният от мен маршрут ни отведе до „Западна Винарска“. Тъкмо се чудех дали да я заведа до пристанището, тъй като бе споменала на няколко пъти, че обича морето, когато тя спря и каза:

— Сега си спомних, че в билото на Колвир би трябвало да са изсечени стълби. Разказвали са ми, че навремето вашият баща се опитал да достигне по тях до двореца и да завладее Амбър.

Кимнах.

— Да, така е. Но това е било отдавна. Сега това стълбище почти не се използва, макар да е добро състояние.

— Бих искала да го видя.

— Така да бъде.

Край нас преминаха двама рицари, които носеха герба на Луела на наметалата си. Те ни поздравиха, преди да продължат по пътя си. Аз естествено се замислих дали са тръгнали по някаква задача, или изпълняват нареждането на Луела да ни държат под око. Като че ли нещо подобно бе хрумнало и на Корал, тъй като тя ме погледна въпросително. Свих рамене и продължих напред. Когато след малко се огледах отново, рицарите не се виждаха никакви.

По пътя си срещаме хора, облечени по най-различен начин, според областта, от която идваха. Около нас се носеха ароматите на множество непознати ястия. Докато се изкачвахме нагоре по хълма, спряхме на няколко пъти, за да похапнем различни вкусоции — питки

с месо, кисело мляко, сладкиши. Само човек с невероятна воля или без никакъв апетит би устоял на изкушението.

Не можех да не забележа начина, по който Корал преодоляваше изпречилите се на пътя ни препятствия. Движенията ѝ не бяха просто грациозни. В тях се забелязваше някаква особена готовност. Забелязах също, че тя хвърли няколко бързи погледа в посоката, от която бяхме дошли. Аз също погледнах натам, но не видях нищо необичайно. После на вратата на една къща, край която минавахме, неочаквано се появи някакъв мъж и ръката на Корал се стрелна към кинжала на колана ѝ, но после също толкова бързо го пусна.

— Тук животът сякаш кипи непрекъснато — изкоментира тя малко по-късно.

— Така е. Да разбирам ли, че в Бегма всичко е по-спокойно?

— Определено.

— И човек спокойно може да се разхожда по улиците?

— О, да.

— А жените при вас получават ли военно обучение наравно с мъжете?

— Обикновено не. Защо?

— Просто ми беше интересно.

— Аз лично имам известни познания в изкуството на въоръжения и ръкопашния бой — каза Корал.

— Как така?

— Баща ми държеше на това. Твърдеше, че тъй като съм дъщеря на известен благородник, подобно обучение би могло да ми е от полза. Реших, че може и да е прав. Освен това, моят баща винаги е искал да има син.

— И сестра ви ли владее тези бойни умения?

— Не, баща ми не успя да я запали.

— Смятате ли да се занимавате с дипломация?

— Не. Преотстъпих тази амбиция на Найда.

— Тогава си търсите богат съпруг?

— Бракът е доста скучно занимание.

— Тогава какво?

— Може би ще ви кажа, но по-късно.

— Добре. Ако не се сетите сама, ще ви попитам отново.

Вървахме на юг по главната улица. На „Крайна“ ни посрещна лек хладен ветрец. Пред нас се разкри гледка към океана — сиво-син, с поръбени с бяла пяна гребени на вълните. Над нас се рееха няколко морски птици и един доста мършав дракон.

Преминахме под Голямата Арка, застанахме на площадката в основата на стълбите и се загледахме надолу. Гледката от ръба беше наистина шеметна. Далеч под нас се виждаше самотният, песъчлив бряг, по който вълните на отлива бяха оставили бразди, подобни на бръчките по челото на старец. Тук вятърът беше доста по-силен, а миризмата на сол и морска вода — всепроникваща. Корал се отдръпна от ръба, но после отново пристъпи напред.

— Изглежда ми по-опасно, отколкото си го мислех — каза тя след известно време. — Може би човек привиква с гледката, когато тръгне нагоре.

— Не знам — отговорих аз.

— Никога ли не сте се изкачвал оттук?

— Не. Досега не ми се е налагало.

— Мислех си, че свързвате това място с фатална битка, водена тук от баща ви.

Свих рамене.

— Моите пристъпи на сантименталност приемат по-различна форма.

Тя се усмихна.

— Нека да слезем до плажа. Моля ви.

— Разбира се — казах аз и тръгнах надолу.

Към брега водеха широки стъпала, които продължаваха до друга площадка на около десет метра по-долу, откъдето започваше друго, далеч по-стръмно и тясно стълбище. Добре поне, че стъпалата му не бяха мокри и хлъзгави. Още по-ниско следваше ново разширение, по което спокойно можеха да се разминат няколко души. Засега вървахме един след друг и Корал неусетно се бе откъснала от мен с няколко крачки, което леко ме подразни.

— Няма да е зле да мина пред вас — казах аз.

— Защо?

— За да ви хвана, ако се подхлъзнете.

— Не се безпокойте, няма да се подхлъзна.

Реших, че не си струва да споря и затова я оставих да води.

Стълбите се виеха зигзагообразно, следвайки контурите на склона. Вятърът тук беше далеч по-силен и се опитвахме да се движим възможно най-плътно до скалната стена. Но дори времето да беше далеч по-добро, едва ли щяхме да се претрашим да вървим по ръба на стълбата, тъй като до самия край не се виждаше и намек за някакъв парапет. На някои места преминавахме под скални навеси, но през по-голямата част от пътя се чувствахме абсолютно незащитени. Изругавах тихо всеки път, когато вятърът замитаеше наметалото върху лицето ми. Колко мъдро от страна на местните жители, че не си падат по историческите забележителности на Амбър. Корал поддържаше доста добро темпо и на няколко пъти ми се наложи да ускоря крачка, за да не изостана значително. Искрено се надявах някой от по-стръмните участъци, които изникваха пред погледа ни, да я стресне достатъчно, за да пожелае да се върнем. Нищо подобно. Тя дори не спираше на малките площадки, предхождащи всеки следващ завой.

Започнах сериозно да се задъхвам. Всеки път, когато погледнех надолу, си спомнях за авантюрата на баща си. Ей Богу, не бих опитал нещо подобно. Не и преди да съм изчерпал всички останали възможности. Започнах да се чудя колко всъщност е дълга цялата стълба...

Когато най-после достигнахме финалното разширение, аз побързах, за да се изравня с Корал. Но малко преди да я достигна, се препънах в една издатина на стъпалото. Нищо чак толкова страшно — просто залитнах малко по-силно, но успях бързо да се протегна и да се опра на скалата. Това, което истински ме изуми, беше реакцията на Корал. Дочула шума от моето спъване, тя се плъзна ловко встрани, успя да ме хване за ръката, докато преминавах край нея, и ме отклони към скалната стена. Всичко това без дори да се обърне назад.

— Спокойно — казах аз, след като издишах рязко. — Нищо ми няма.

Корал пооправи дрехите си и каза:

— Чух как...

— Разбирам. Просто се препънах в една издатина. Това е всичко.

— Нямаше как да разбере, че е така.

— Всичко е наред. Благодаря ви.

Продължихме надолу един до друг, но нещо се беше променило. В главата ми се оформи ново подозрение, което никак не ми се

понрави. Въпреки това не можех просто да му махна с ръка, поне не веднага. Ставаше въпрос за нещо твърде сериозно.

— Да бъдеш или не — това е въпросът — казах аз отчетливо.

Корал ме погледа учудено.

— Моля? Не разбрах какво каза...

— Казах, че е чудесно човек да се разхожда в ден като този с толкова красива дама.

Тя се изчерви леко.

— А... на какъв език го казахте?

— На английски — отговорих аз.

— Никога не бях го чувала досега. Но нали вече ви споменах за това, когато говорехме за „Алиса“?

— Знам. Приемете го като проява на ексцентричност — казах аз.

Пяната на вълните се оттегляше бавно по песъчливия, набразден бряг, а птиците се спускаха с крясък, за да проверят какво е изхвърлила водата. Навътре в морето се виждаха малки плавателни съдове с развети платна. Далеч на югоизток потръпваше бледата завеса на дъжда. Вятърът се беше поуспокоил, но продължаваше да подмята леко наметалата ни.

Продължихме по широките стълби, без да кажем нито дума повече чак докато стъпихме на плажа.

— Пристанището е в тази посока — казах аз, сочейки на запад.

— А това там е параклис — добавих след това и й показах мрачната постройка, в която се бе състояла погребалната служба на Кейн и където моряците понякога се отбиват, за да се помолят за успешното си завръщане.

Корал погледна и в двете посоки, а после също назад и нагоре.

— Някакви хора са тръгнали надолу — отбеляза тя.

Аз също погледнах назад и забелязах три фигури на върха на стълбата. Засега те само стояха там, като че ли бяха дошли, за да се насладят на панорамата. Нито един от тримата не бе облечен в цветовете на Луела...

— Още трима почитатели на красивите гледки — казах.

Корал ги погледа още известно време и после се обърна отново към мен.

— Няма ли пещери по билото? — попита тя.

— Ето там — отговорих ѝ аз и посочих вдясно с глава. — При това не една или две. От време на време в тях дори се загубва по някой. Част от тях са доста красиви, други са мрачни и дълбоки, а трети представляват просто плитки ниши.

— Бих искала да ги видя.

— Лесна работа. Да вървим.

И аз тръгнах. Хората на върха все още не бяха помръднали. Те стояха все така загледани в морето. Едва ли бяха контрабандисти. Едва ли биха избрали точно това място, при това посред бял ден. И все пак бях доволен от факта, че бдителността ми значително се е увеличила. Обектът на моите най-сериозни настоящи подозрения вървеше точно зад мен — подритваше изхвърлени на брега клони, събираше интересни камъчета, смееше се...

После Корал хвана ръката ми ѝ каза:

— Благодаря ви, че ме доведохте тук. Отдавна не се бях забавлявала толкова добре.

— О, няма защо. Същото важи и за мен.

Тази лъжа ме накара да изпитам леки угризения, но ако пък се окажеше, че съм се съмнявал напразно, всичко щеше да си дойде по местата.

— С радост бих живяла в Амбър — заяви Корал няколко минути по-късно.

— Аз също — отвърнах аз. — Все не успявам да се задържа тук достатъчно дълго.

— Нима?

— Като че ли пропуснах да ви обясня точно колко време съм прекарал на сянката Земя... — започнах аз и преди да съм се усетил, вече ѝ разказвах за неща, които не бях възнамерявал да ѝ кажа. Обикновено не съм чак толкова словоохотлив. Чак след това осъзнах, че ми се е искало да поговоря с някого. Компанията на един приятелски настроен слушател ме накара да се почувствам така добре, както не бях се усещал от доста време. Не знам защо реших да ѝ разкажа и за баща си — човека, когото почти не познавах. Заразправях ѝ за неговите прекеждия, за дилемите, пред които е бил изправен, както и за всичко останало, което бях чул от самия него...

— Ето това са част от пещерите — казах след това, сякаш за да сложа край на проточилия се монолог.

Корал понечи да каже нещо — може би във връзка с моя разказ, но аз бързо добавих:

— Досега съм ги виждал само веднъж.

Тя долови настроението ми и просто каза:

— Бих искала да вляза в някоя от тях.

Кимнах. Това идеално пасваше на моя план.

Избрах третата поред. Входът ѝ беше по-голям от тези на първите две.

— Нека влезем в тази. Изглежда ми по-добре осветена от останалите — обясних аз.

Не след дълго се озовахме сред сумрачния хлад на пещерата. В началото подът беше покрит с пясък, но скоро се превърна в грапава каменна плоча. Височината на тавана се промени на няколко пъти. След един ляв завой се озовахме в коридора на съседна пещера. Единият край на пасажа завършваше със светъл кръг, а другият тънеше в мрак. Явно тази пещера се простираше навътре в планината. От това място до нас все още достигаше шумът на вълните.

— Тези пещери ми се струват доста дълбоки — каза Корал.

— Така е — отвърнах ѝ аз. — Коридорите им са истински лабиринт. Аз не бих отишъл прекалено навътре без карта и фенер, а доколкото знам, направените карти са доста непълни.

— Докъде ли стигат? — полюбопитства Корал.

— Не знам.

— До подземията на двореца?

— Може би — казах аз, припомняйки си многобройните мрачни тунели, които бях видял, преди да стигна до Лабиринта. — Не е изключено да се обединяват в по-големи пещери.

— А как изглеждат подземията?

— Подземията на двореца ли? Просторни и мрачни, нищо особено.

— Искам да ги видя.

— Защо?

— Защото Лабиринтът е там. Сигурно гледката е доста зрелищна.

— Не е кой знае какво. Просто тлеещи и искрящи очертания в мрака.

— Как можете да кажете нещо подобно, след като сте преминал по него?

— Това определено не ме накара да го заобичам.

— Мислех си, че след като го прекоси, човек развива някаква дълбока привързаност към него.

Смехът ми отекна в празната галерия на пещерата.

— О, щом се озовах на него, тутакси разбрах, че имам само един избор — да вървя напред. Но определено не усетих някакво единение. Просто бях изплашен. Както вече казах — не си падам особено по него.

— Странно.

— Не мисля. Той е като морето или като небето нощем — голям, могъщ и красив, но едновременно с това плашещ. Лабиринтът е като всяка първична сила — никога не можеш да го покориш напълно.

Корал отново погледна към галерията, водеща навътре в мрака.

— Бих искала да го видя — каза тя.

— Не бих опитал да стигна до него оттук. Защо искате да го видите на всяка цена?

— Интересно ми е какво ще почувствам при допира с него.

— Вие сте странно момиче — казах аз.

— Ще ме заведете ли там, след като се върнем? Ще ми го покажете ли?

Нещо не ми се връзваше. Ако Корал беше тази, за която я мислех, защо ѝ бе притрябвало да иска нещо подобно? Почувствах се изкушен да я заведа долу, за да разбера какво е намислила. И все пак, това беше решение, което не можех да взема ей така.

— Може би — промърморих аз.

— Моля ви. Много ми се иска да го видя.

Изглежда говореше искрено. Не това почти обезсмисляше моята теория. Беше минало достатъчно време от последната ми среща със странното същество, което ме следваше навсякъде, вселявайки се в чужди тела. Моментът беше подходящ, а Корал беше идеалната възможност. Все пак щеше да е глупаво от моя страна просто да я попитам дали съм прав. Спокойно можеше да ме излъже, тъй като нямах никакви доказателства за твърдението си. Затова тайно проверих заклинанието, което си бях приготвил на път за Амбър и което можеше да ми помогне да прогоня тайнственото същество от тялото, което то

бе взело назаем. Изпитвах смесени чувства към нея. Щеше да ми е далеч по-лесно, ако знаех какви са мотивите ѝ.

— Какво всъщност искаш? — попитах аз.

— Само да го видя. Честно — отговори тя.

— Не, ако сте наистина тази, за която ви мисля, бих искал да ви задам истинския, голям въпрос „Защо?“

Фракир трепна върху китката ми.

Корал замълча, колкото да си поеме дълбоко въздух и след това попита:

— Какво ви кара да мислите, че съм някоя друга?

— Издадоха ви няколко дребни нещица, които не бих забелязал, ако не ми се бяха струпали толкова чудесии напоследък.

— Магия значи? — попита тя. — Това ли имате предвид?

— Нещо такова — казах аз и изрекох ключовите думи и подкрепих с нужните жестове.

Последваха два ужасяващи писъка, а мигове по-късно и още един. Интересното беше, че не извика тя. Крясъците долетяха иззад близкия ъгъл, от галерията, по която бяхме дошли.

— Какво... — започна тя.

— ... по дяволите беше това? — довърших аз въпроса ѝ и хукнах с изваден меч към въпросното място.

Още щом завих зад ъгъла, забелязах три фигури на бледата светлина, идваща от входа на пещерата. Двамата мъже лежаха неподвижни на пода. Третият се бе сгърчил, проклинайки. Продължих бавно напред, насочил острието на меча си към него. Прикритото му от качулка лице се обърна към мен и той се изправи на крака, все така превит, после стисна с дясната си ръка китката на лявата и заотстъпва назад, докато гърбът му опря в стената. Там спря и замърмори нещо, което не можех да разбера. Приблжих се с още няколко крачки към него, готов да реагирам мигновено. Чух как Корал се приближава зад гърба ми, хвърлих един поглед назад и я видях да пристъпва внимателно, притиснала оголения кинжал плътно до десния си крак. Не му беше сега времето да се чудя дали моето заклинание ѝ бе повлияло по някакъв начин.

Изравних се с първия от трупове и спрях. Побутнах го с върха на ботуша си, но той не реагира. Тялото му изглеждаше мъртвешки отпуснато и безжизнено. Обърнах го с крак по гръб, за да мога да го

разгледам по-добре на оскъдната светлина и видях от качулката на наметалото му да се подава полуразложено човешко лице. Нахлулата в носа ми миризма ме убеди, че това далеч не е зрителна измама. Приблжих се до втория труп и също го обърнах по гръб. Същата картинка, само че този беше невъоръжен, докато първият все още стискаше кинжал в ръката си. Забелязах, че на пода се търкаля още един кинжал, при това съвсем близо до краката на третия мъж. Вдигнах погледа си към него. Странно. Според мен първите двама бяха мъртви поне от няколко дни. В такъв случай, кой беше третият и какво бе намислил?

— Защо просто не ми кажеш какво става тук? — предложих му аз.

— Проклет да си, Мерлин! — изкрещя той прегракнало и аз разпознах гласа му.

Прекрачих втория труп и тръгнах бавно напред. Корал ме последва. Мъжът обърна главата си към нас и аз видях изкривеното от злоба лице на Джърт. Превръзка прикриваше все още невъзстановеното му око. Малко след това забелязах, че почти половината от косата му липсваше, а по оголения му скалп личаха следите от ужасни рани или изгаряния. Превръзката, която преди това вероятно бе покривала по-голямата част от главата му, сега се бе свлякла на врата му. От лявата му ръка се стичаше кръв, а кутрето му просто липсваше.

— Какво е станало с теб? — попитах аз.

— Едно от зомбитата ме рани с кинжала си, докато падаше — каза Джърт. — Твоето заклинание прогони духовете, които движеха телата им.

Точно така... Значи заклинанието ми все пак не бе отишло на вятъра...

— Корал, добре ли сте?

— Да — отвърна ми тя, — но не разбирам...

— После — казах аз.

Нямаше смисъл да го питам откъде са раните по главата му. Едва ли щях да забравя скоро среднощната си схватка с върколака. Ако тогава не бях успял да подпаля козината му в загасващия огън, не се знаеше кой от двама ни би изглеждал по-зле сега.

— Джърт — започнах аз, — знам, че станах причина за повечето от нараняванията ти, но е крайно време да разбереш, че сам си си виновен.

Той се изсмя дрезгаво.

— Това, че баща ти ме осинови, е голяма чест за мен, но всичко свършва дотук. Аз дори научих за това съвсем наскоро.

— Лъжец! — изсъска Джърт. — Успял си да го излъжеш по някакъв начин, за да ни изпревариш в списъка на наследниците.

— Ти си откачил — казах аз. — Шансовете ни за трона са толкова нищожни, че това не променя абсолютно нищо.

— Не става въпрос за трона, глупак такъв! Става въпрос за семейната чест! Баща ни е тежко болен!

— Ужасно съжалявам. Никога не съм възнамерявал да се боря за наследството. Освен това Мандор е първородният син.

— Но сега ти си след него.

— Вината за това не е моя. Хайде, знаеш добре, че никога няма да наследя тази титла!

Джърт с мъка се изправи и аз забелязах многоцветния ореол, който се бе появил по контурите на неговата фигура.

— Това не е истинската причина — продължих. — Ти никога не си ме харесвал, но не завещанието те е накарало да дойдеш чак дотук. Криеш нещо от мен. Апропо, на теб дължа посещенията на Огнения ангел, нали?

— Намерил те е толкова бързо? — каза той учудено. — Не бях сигурен дали въобще си струваше труда. Но... какво стана с него?

— Убих го.

— Върви ти. Прекалено голям късметлия си — изръмжа Джърт.

— Какво искаш от мен? Нека приключим с това веднъж завинаги.

— Добре. Ти предаде човека, когото обичам, и ще платиш с живота си.

— За кого говориш? Не разбирам.

Джърт най-неочаквано се ухили.

— Ще разбереш — каза той. — В последните мигове от живота си.

— Голямо чакане ми се пише тогава — отвърнах аз. — Нещо не те бива особено по тази част. Защо просто не ми кажеш всичко още

сега? Така ще спестиш и на двама ни цял куп неприятности.

Той се изсмя, а ореолът заблестя още по-силно. Тутакси разбрах какво ще последва, но вече беше твърде късно, за да направя нещо.

— По-скоро, отколкото би могъл да предположиш — каза Джърт, — ще притежавам сила, с каквата не си се сблъсквал досега.

— Но ще си останеш същия дървеняк — уточних аз.

Думите ми бяха отправени едновременно към Джърт и към оня, който се канеше да го прехвърли при себе си всеки миг...

— Това си ти, Маскирани, нали? Можеш да си го прибереш. Но не ми го пращай още веднъж, само за да видиш как ще се провали за пореден път. Само ми дай знак, че това е твое дело и аз ще те навестя лично, при това много скоро.

Джърт отвори уста, за да изтърси още нещо, но образът му избледня, преди да бе произнесъл и дума. Миг след това нещо се понесе към мен. Нямахше нужда да се опитвам да го избегна, но рефлексът изпревари мислите ми.

На пода, върху двата гниещи трупа и кутрето на Джърт, се посипа пищен букет от червени рози. Досуц като в песните.

ГЛАВА 5

Повървахме известно време по плажа, запътени към пристанището, и накрая Корал не издържа:

— Нима подобни случки са нещо нормално в Амбър?

— О, това не е нищо. Имате късмет, че сега времената са спокойни.

— Бих искала да ми обясните за какво беше всичко това. Стига да нямате нищо против, разбира се.

— Права сте, дължа ви обяснение — съгласих се аз. — Най-вече, защото не бях съвсем прав в отношението си към вас.

— Значи това не беше шега?

— Не.

— Слушам ви тогава. Наистина ми е любопитно.

— Историята е доста дълга... — започнах аз.

Корал погледна към пристанището и след това каза:

— Разходката ни явно също няма да е кратка.

— ... Освен това сте дъщеря на премиера на Бегма. Едва ли е нужно да ви напомням колко деликатни са в момента взаимоотношенията между Амбър и вашето кралство.

— За какво намеквате?

— Сведенията за някои от събитията, които се случиха напоследък, биха могли да минат за поверителна информация.

Корал спря и сложи ръка на рамото ми. После ме погледна право в очите.

— Аз умея да мълча, когато се наложи — каза тя. — Нека не забравяме, че вие знаете моята тайна.

Мислено се поздравих за постижението. Корал се бе хванала на въдица, която дори не бях залагал. Сега знаех, че предположението ми е погрешно, но въпреки това не бях с празни ръце.

Затова просто ѝ се усмихнах и кимнах.

— И все пак... — казах след това.

— Нали не възнамерявате да нападнете нашето кралство? — попита тя.

— Доколкото знам, не. Пък и не виждам защо би трябвало да го правим.

— Да, но това е ваше лично мнение, нали?

— Така е.

— Слушам ви тогава.

— Добре.

Продължихме разходката си и аз се заех да ѝ разкажа за своите прекеждия.

Щом достигнахме до пристанищния квартал, усетих пристъп на вълчи глад. Разказът ми беше все още далеч от своя край, но аз все пак подхвърлих идеята на Корал. Тя призна, че също е огладняла, и тъй като все още беше достатъчно рано, а околните улички изглеждаха далеч по-безопасни, аз я поведох по познатия маршрут. Първо тръгнахме по „Пристанищна“, където спряхме за малко на пристана, за да разгледаме новопристигналите кораби, после се отправихме към западната част на квартала и накрая открихме без излишно лутане улица „Морски бриз“. Явно наистина беше доста рано, защото не успяхме да срещнем по пътя си дори един пиян моряк. По едно време един брадат мъжага със странен белег на лявата буза се запъти към нас с тромава крачка, но точно тогава отнякъде изникна някакъв дребен тип, който го дръпна за ръката, после му прошепна нещо и двамата тутакси кривнаха в друга посока.

— Хей — извиках аз. — Какво иска той от мен?

— Нищо — каза дребният мъж. — Абсолютно нищо.

После ме огледа от глава до пети и добави:

— Видях как се справи онази вечер.

— О — възкликнах аз, а двамата продължиха към близкия ъгъл и скоро изчезнаха зад него.

— Какво искаше да каже той? — попита Корал.

— Още не съм стигнал до тази част от историята.

Докато преминавахме край мястото на събитието, споменът за „онази вечер“ отново изникна в съзнанието ми. Някой се бе погрижил от локвите от кръв по калдъръма да не остане и следа.

И все пак за малко да подмина кръчмата, която тогава се наричаше „При Кървавия Бил“. Сега над вратата ѝ висеше табела, на

която с прясна зелена боя бе изписано — „При Кървавия Анди“. Вътре мястото си беше непроменено, само дето този път зад тезгяха бе застанал непознат за мен мъж, доста по-висок и по-мършав от предишния собственик. След това разбрах от посетителите, че това е братът на Анди — Джак. Той ни предложи бутилка от „Пикнята на Бейл“ и се наведе, за да извика поръчката през отвора в стената. Моята маса се оказа свободна и седнахме на нея. Този път не пропуснах да оставя леко изтегления от ножницата меч на стола до себе си, както изискваше местният етикет.

— Тук ми харесва — заяви Корал. — Някак... по-различно е.

— Ъ-ъ... да — съгласих се аз и бързо огледах салона.

Освен нас, посетителите се изчерпваха с двете спасяеми пияндета в двата края на бара и тримата мъже на една от ъгловите маси. По пода, освен строшените бутилки, се забелязваха няколко нови съмнителни петна. На една от стените се бяха появили две твърде спорни произведения на изкуството, изобразяващи презрелите прелести на няколко разголени дами. — И храната си я бива.

— Никога не съм посещавала ресторант като този — продължи тя, вперила поглед в черната котка, която се изгъркала от вратата на кухнята, вкопчена в схватка на живот и смърт с един доста едър плъх.

— Човек трябва да опита от всичко — отбелязах аз многозначително.

Скоро рибните ни блюда пристигнаха. Надминаваха дори моите очаквания. След като опитах по малко от всичко, продължих разказа си.

Когато доста по-късно вратата на кръчмата се отвори и там се появи лошо накуцващ дребен човечец с мръсна превръзка на главата, забелязах, че навън е започнало да притъмнява. Току-що бях приключил с пространното си изложение и реших, че е време да се прибираме.

Корал сложи ръката си върху моята и каза:

— Не бих могла да се меря с този твой ангел-хранител, но ако все пак мога да ти помогна с нещо, съм готова да го направя.

— Ти си добра слушателка — й отвърнах аз. — Благодаря ти за предложението, но засега ще е най-добре да се омитаме оттук.

Преминахме по Алеята на Мъртъвците без излишни инциденти, после продължихме по „Пристанищна“ и накрая свърнахме по

„Лозарска“. Слънцето вече се канеше да залезе и последните му лъчи хвърляха медните си отблясъци по уличните павета. Около нас се разнасяха ароматите на домашни гозби, а под краката ни прошумоляваха изсъхнали листа. Един малък жълт дракон се носеше над главите ни, следвайки въздушните течения. Дворецът се очертаваше на фона на многоцветните сияния на привечерното небе. Очаквах Корал да ме попита за още нещо, тъй като досега бе задала твърде малко въпроси. Нищо подобно. На нейно място, след подобна история бих се чудил за какво да полюбопитствам по-напред. Освен ако съм твърде развълнуван от разказа или всичко в него ми е абсолютно ясно...

— Щом се приберем в двореца... — започна тя колебливо.

— Да?

— Ще ме заведеш да видя Лабиринта, нали? Или пък...

— Веднага? Направо от вратата? — попитах аз усмихнат.

— Да.

— Дадено.

Корал замълча за миг и след това добави:

— Твоята история промени представата ми за света. Не бих искала да ти натрапвам мнението си...

— Но...

— ... Но ми се струва, че отговорите, които търсиш, са във Владението на Четирите Свята. Разбереш ли какво точно става там, всичко ще си отиде по местата. Само не мога да разбера защо просто не нарисуваш нужната Карта и не се пренесеш там.

— Добър въпрос. В Царството на Хаоса има места, за които никой не би могъл да нарисува Карта, тъй като те се променят непрекъснато. Това важи и за мястото, където създадох Дяволския Чекрък. Теренът около Владението също изпитва известни колебания, но не това е истинската причина. Явно някой е използвал част от огромната енергия, концентрирана там, за да изгради солиден магически щит. Един добър магьосник би се справил сравнително лесно с него, но това би било равносилно на почукване на входната врата — цялата изненада ще отиде по дяволите.

— Как изглежда това Владение?

— Ами... — започнах аз, но после извадих бележника и молива си и нахвърлих набързо няколко скици.

— Ето. Тази част тук е вулканична — казах и добавих още няколко щрихи, наподобяващи пара и изригвания.

— Това тук представлява огромен ледник — още няколко щрихи. — Тук има океан, а тук планини...

— В такъв случай най-удачният път си остава този през Лабиринта — каза Корал, докато изучаваше скиците ми.

— Да.

— Смяташ ли да се възползваш скоро от него?

— Най-вероятно да.

— А как ще ги атакуваш?

— Все още работя по въпроса.

— Ако има някакъв начин, по който бих могла да ти помогна...

Говоря напълно сериозно.

— Не, няма.

— Не бързай чак толкова. Аз съм добре тренирана. Издръжлива съм. Знам дори няколко заклинания.

— Благодаря ти, но отговорът ми си остава същият.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Ако все пак размислиш...

— Няма да размисля.

— ... просто ми кажи.

Достигнахме Главната улица и продължихме по нея. Вятърът осезаемо се усили. Миг по-късно нещо студено докосна бузата ми.

— Сняг! — възкликна Корал и аз забелязах как няколко неголеми снежинки преминават край нас, за да се стопят още при допира си с уличния паваж.

— Ако вашето пратеничество бе пристигнало според уговорката — отбелязах аз, — нямаше да можем да направим малката си разходка.

— Понякога и на мен ми върви — каза тя.

Още преди да достигнем до двореца, здравата заваля. Влязохме отново през страничната порта, но преди това спряхме, за да погледаме светлинките на града, замъглени леко от падащия сняг. Понечих да се обърна, но забелязах, че тя продължава да гледа надолу. Стори ми се щастлива. Стоеше там полуусмихната, сякаш се опитваше да запази тази картина за колекцията си от хубави спомени. Наведох се и я целунах по бузата, тъй като ми се стори, че идеята никак не е лоша.

— О — каза тя и се обърна към мен. — Успя да ме изненадаш.

— Чудесно. Мразя, когато всичко е ясно от самото начало. Хайде да се прибираме на топло.

Тя се усмихна и пое ръката ми.

Още щом влязохме вътре, един от стражите ме уведоми, че Луела се интересува дали ще се присъединим към тях за вечерята.

— А кога е вечерята? — попитах го аз.

— След около час и половина.

Погледнах към Корал и тя вдигна рамене.

— Мисля, че да — казах аз.

— Централната трапезария на горния етаж. Да предам ли съобщението ви на сержанта, или вие лично...

— Предай му го.

— Искаш ли да се измиеш, да се преоблечеш? — попитах аз, докато вървахме по коридора.

— Лабиринта — каза Корал.

После се обърна към мен с напрегнато изражение, но видя, че се усмихвам.

— Насам — казах аз и я поведох към тронната зала.

Войникът, който охраняваше тесния коридор, ми бе непознат. Той обаче знаеше кой съм и само погледна любопитно Корал, след което намери фенер, запали го и ни отвори вратата към подземие.

— Казано ми е да предупреждавам, че едно от стъпалата поддава — съобщи войникът, докато ми подаваше фенера.

— Кое по-точно?

Той поклати глава.

— Принц Жерар ми спомена за него на няколко пъти, но никой друг не се е оплаквал след него.

— Добре — казах аз. — Благодаря ти.

Този път Корал нямаше нищо против да вървя пред нея. Тук ситуацията беше съвсем различна, тъй като краят не се виждаше никакъв, а след първите десетина стъпала виждахме единствено онова, което осветяваше собствения ни фенер. Докато вървиш надолу, те обзема усещането, че се спускаш към безкрая. Наистина стълбата е невероятно дълга и едва стигнал до средата, човек започва да се чуди дали слизането му някога ще свърши.

След известно време Корал се прокашля.

— Може ли да спрем за малко? — попита тя.

— Разбира се — казах аз. — Задъха ли се?

— Не. Колко още ни остава?

— Не знам. Всеки път броят на стъпалата ми се струва различен. Ако искаш, можем да се върнем, за да вечеряме. Ще оставим Лабиринта за утре. Днес повървахме доста.

— Не — отговори тя. — Но не бих имала нищо против да ме прегърнеш за малко.

Мястото ми се стори малко неудачно за романтични изблици. Реших, че има някаква друга причина и затова изпълних желанието ѝ, без да кажа нито дума.

Мина доста време, преди да разбере, че тя плаче. Успяваше да го прикрие добре.

— Какво има? — попитах накрая.

— Нищо — отвърна тя. — Просто нерви, предполагам. Първичен рефлекс. Мрак. Клаустрофобия. Такива ми ти работи.

— Хайде да се върнем.

— Не.

И тя отново тръгна надолу.

Около минута по-късно видях нещо бяло върху следващото стъпало. Забавих крачка. Беше просто кърпичка. Приклеках и установих, че е закрепена към стъпалото със забит в него кинжал. Върху кърпичката личаха някакви букви. Измъкнах кинжала, взех кърпичката и прочетох следното:

„ЕЙ ТОВА Е, МЪТНИТЕ ГО ВЗЕЛИ! — ЖЕРАР.“

— Внимавай с това стъпало — казах на Корал. Понечих да стъпя на него, но предпочетох първо да го опитам леко с крак. Не проскърца. Отпуснах се малко по-силно. Нищо. Стори ми се стабилно. Застанах върху набеденото стъпало. Все тая. Свих рамене и заключих:

— Внимавай все пак.

След известно време забелязах далеч под нас някаква движеща се светлинка. Най-вероятно някой патрулираше. Но защо? Дали долу имаше някакви затворници, които трябва да бъдат охранявани? Или пък някой от тунелите се бе оказал уязвима точка? Може би щяхме да

заварим вратата към Лабиринта заключена отвътре, макар че ключът сигурно щеше да си виси все така на стената. Нима се бе появила някаква нова опасност? Как? Защо? Реших, че трябва да разбера какво става, при това съвсем скоро.

Все пак, когато достигнахме дъното, не заварихме там никого. Масата и рафтовете на поета бяха осветени от няколко фенера, но там нямаше никой. Жалко. Щеше ми се да попитам войника какви са последните заповеди, които е получил, както и дали е обявена някаква частична тревога. Все пак нещо ми подсказа, че мислите ми текат в правилна посока. Малко по-встрани висеше въже, което се проточваше нагоре в мрака. Не бях забелязвал нещо подобно преди. Подръпнах го, едва-едва и някъде високо над нас се разнесе лек звън. Интересно.

— А сега накъде? — попита Корал.

— Насам — казах аз, хванах ръката ѝ и я поведох надясно.

Продължих да се ослушвам за шум от стъпки, но напразно. От време на време вдигах фенера, за да огледам коридора. Мракът леко отстъпваше, но в светлия кръг не забелязах нито веднъж нещо необичайно.

Корал осезателно бе забавила крачката си, а ръката ѝ ми се стори доста по-напрегната. Като че ли нещо я караше да се двоуми. Още малко и щеше да ми се наложи да я дърпам след себе си.

— Едва ли е останало още много — казах аз, след като крачките ни започнаха да отекват по познатия начин, макар и съвсем леко.

— Добре — ми отвърна тя, но продължи да се дърпа.

Най-после пред погледа ни се появи сивата стена на пещерата, а малко след това и тунелът, който бях търсил. Завихме наляво. Когато накрая прекрачихме прага на галерията. Корал потръпна.

— Ако знаех, че ще се изплашиш чак толкова... — започнах аз.

— Добре съм, наистина — каза тя, — и определено искам да го видя. Просто нямах никаква представа, че за да стигнем до него, ще трябва да минем... оттук.

— Е, по-неприятната част от пътя е вече зад гърба ни. Още малко.

Достигнахме сравнително бързо до първото отклонение вляво и го подминахме. Малко след това последва второ. Спрях пред него и вдигнах фенера.

— Кой знае — казах, — може би отгук все някак бихме могли да стигнем до плажа.

— Предпочитам да не проверявам.

Повървахме още известно време, преди да достигнем до третия тунел. Хвърлих му един бърз поглед, докато минавахме край него. Около входа започваше жилата на някакъв светъл минерал.

Закрачих по-бързо, а стъпките ни започнаха да отекуват съвсем отчетливо. Подминахме четвъртия тунел, после петия... Стори ми се, че отнякъде дочувам едва доловима музика.

Щом приближихме шестия тунел, Корал ме погледна въпросително, но аз продължих нататък.

Спряхме едва пред седмия. Вдигнах високо фенера и неговата светлина разкри пред нас масивната метална врата. Свалих ключа от куката, отключих и го върнах на мястото му. Опрях рамо на вратата и натиснах с все сила. Последва моментно колебание, но накрая пантите проскърцаха недоволено и вратата се откряна. Фракир се затегна около китката ми, но аз продължих да бутам. Когато пред нас зейна достатъчно голям отвор, аз заставах встрани, за да направя път на Корал.

Тя направи няколко крачки и спря. Отместих се от пътя на вратата и тя се затвори безшумно.

— Значи това било.

Пред нас в синьо-бяло тлееше неправилната елипса на Лабиринта с неговата сложна плетеница от завои. Оставих фенера встрани. Лабиринтът осветяваше пещерата достатъчно добре. Погалих Фракир, за да я успокоя. В далечния край на фигурата прескочиха няколко искри, после бързо се стопиха в мрака. Стори ми се, че долавям някакво непознато за мен пулсиране. Подтикван от любопитството, призовах набързо образа на Логрус.

И направих грешка.

Логрус пламна незабавно пред мен, а по цялата дължина на Лабиринта изригнаха искри. Отнякъде се разнесе пронизителен вой. Фракир побесня на китката ми. Като че ли някой забодя в ушите ми две ледени висулки. Блясъкът на Знака изгаряше очите ми. Мигом се освободих от образа на Логрус и цялата бъркотия започна постепенно да утихва.

— Какво... беше това? — попита тя.

На лицето ми се изписа бледо подобие на усмивка.

— Само един малък експеримент, който се канех да направя от доста време насам.

— Успя ли да научиш нещо от него?

— Да — никога повече да не го повтарям.

— Или поне не докато има още някой с теб. Заболя ме.

— Извинявай.

Корал се приближи към ръба на Лабиринта, който бе успял да се усмири.

— Много е тайнствен — отбеляза тя. — Сякаш не го виждам, а го сънувам. Прекрасен е. Значи всеки от вас трябва да премине по него, за да овладее силите, които е наследил?

— Да.

Корал тръгна надясно, следвайки очертанията на Лабиринта. Погледът ѝ се разхождаше по ярката съвкупност от дъги и завои, от къси прави отсечки и зигзагообразни очертания.

— Предполагам, че е доста трудно?

— Така е. Номерът е да не спираш за нищо на света. Откажеш ли се, пиши се мъртъв.

Тръгнахме надясно, описвайки плавна дъга, за да стигнем до края на Лабиринта. Очертанията не се издигаха над пода, а сякаш бяха вдълбани в него и покрити от стъклен слой. Все пак не си спомнях повърхността да ми се е сторила хлъзгава в който и да е от участъците.

Отново спряхме за около минута. Корал впери жадно поглед в Знака на Амбър.

— Какво усещаш сега? — попитах аз.

— Възхищение.

— Нещо друго?

— Сила. Той като че ли излъчва нещо.

Корал се наведе и прокара ръка над най-близката линия.

— Усещам почти физическото му докосване — добави тя.

Продължихме напред, за да направим пълен кръг и да се озовем отново в точката, където все още блещукаше оставеният на пода фенер. Неговата светлина изглеждаше бледа на фона на призрачното сияние на Лабиринта.

Не след дълго Корал отново спря.

— Каква е тази права, която свършва ей там? — попита тя и ми посочи мястото.

— Това не е край, а начало — обясних ѝ аз. — Оттам трябва да тръгнеш, ако искаш да преминеш през Лабиринта.

Тя се приближи до началото и после прекара ръка над него.

— Да, усещам, че всичко започва оттук.

Не знам колко време останахме там, но накрая усетих как Корал хвана ръката ми и я стисна здраво.

— Благодаря ти — каза тя. — За всичко.

Тъкмо се канех да я попитам с какво точно съм заслужил чак такава благодарност, когато забелязах как тя вдигна десния си крак и понечи да стъпи върху линията.

— Не! — извиках аз. — Спри!

Но вече беше твърде късно. Корал бе стъпила, а около крака ѝ се бяха появили първите леки искрици.

— Не мърдай! — казах аз. — Каквото и да става, остани там, където си.

Корал се вслуша в съвета ми и замръзна. Облизах устните си, тъй като ги усетих ужасно пресъхнали.

— Сега се опитай да вдигнеш крака, с който си стъпила върху линията, и да го изтеглиш назад. Можеш ли да го направиш?

— Не — отвърна тя.

Коленичих до нея и огледах мястото, на което бе стъпила. Стъпиш ли веднъж върху Лабиринта, връщане назад няма. Трябва или да продължиш до самия център, или да се простиш с живота си някъде по пътя. От друга страна, тя трябваше вече да е мъртва. Знаех, че единствено онези, в чиито вени тече кръвта на Амбър, могат да се докоснат до Лабиринта и да оцелеят. Но дотук с теорията.

— Знам, че не му е сега времето да те питам — казах аз, — но защо го направи?

— Твоите думи в пещерата ми доказаха, че съмненията ми са били основателни. Ти каза, че си се досетил коя съм.

Спомнях си добре какво ѝ бях казал тогава, но то се отнасяше до моите собствени съмнения. Каква беше връзката с Лабиринта? Заех се да преровя спомените си за заклинание, което би могло да я освободи. И изведнъж...

— Ти си свързана по някакъв начин с кралското семейство на Амбър... — промърморих аз, без да съм съвсем сигурен дали задавам въпрос, или констатирам очевидния факт.

— Говореше се, че крал Оберон е имал кратка връзка с моята майка, малко преди да се родя — каза Корал. — Всичко съвпаднаше, макар че ставаше въпрос само за слухове. Не можех да се добера до нищо по-конкретно. Затова не бях сигурна, а само си мечтаех да е така. Искаше ми се това да е истина. Надявах се да намеря някой тунел, който да ме отведе дотук. Но едновременно с това се и страхувах, тъй като знаех, че ако греша, това ще ми коства живота. След това чух твоите думи в пещерата и мечтата ми се превърна в реалност, макар че това не сложи край на страховете ми. Все още се боя. Струва ми се, че няма да се окажа достатъчно силна, за да стигна до края.

Ето защо ми се бе сторила странно позната, когато я видях за пръв път... Заради приликата ѝ с моите любими лели. Носът и веждите ѝ напомняха за тези на Файона, а брадичката и овалът на лицето ѝ бяха досущ като при Флора. Виж, цветът на косата, ръстът и телосложението си бяха изцяло нейни. Но тя определено не приличаше на Оркуз или Найда.

Сетих се за онзи портрет на своя дядо, на който той бе изобразен с онова нетипично похотливо изражение. Бе окачен в един от централните коридори на западното крило и се спирах често, за да го погледам. Дъртият развратник явно не си бе поплювал. Но не можех да отрека, че е бил доста красив мъж...

Въздъгнах и се изправих. После сложих ръка на рамото ѝ.

— Виж, Корал — казах аз, — всеки от нас е получил солидна подготовка, преди да си премери силите с това чудо. Затова най-напред ще се постарая да ти разкажа всичко, което знам за него. Може би съвсем скоро ще усетиш енергията му да се влива в теб, затова искам да събереш цялата си сила и да не се предаваш. Пристъпиш ли веднъж напред, не трябва да спираш, преди да си стигнала до самия център. Може би ще се наложи да ти помагам с напътствия. Прави точно това, което ти кажа, без да се замисляш. Първо, трябва да знаеш, че има места, в които съпротивлението е по-голямо. Наричат се Воали...

Нямам никаква представа колко съм говорил след това.

Гледах как Корал се приближава към първия Воал.

— Не обръщай внимание на ледените тръпки и на приливите на енергия — извиках аз. — Те не могат да ти навредят. Не се плаши и от искрите. Предстои ти да преодолееш сериозно препятствие. Само не започвай да дишаш учестено.

Видях как тя постепенно си проби път през Воала.

— Добре — казах, след като тя навлезе в по-лесния участък. Реших да не ѝ казвам, че следващият Воал е далеч по-неприятен.

— Между другото, не си мисли, че си започнала да превърташ. Не след дълго той ще започне да връзва мислите ти на фльонга...

— Вече започна — отвърна тя. — Какво да направя?

— Сигурно са те нападнали спомени. Просто ги остави да отплуват и се концентрирай върху пътя.

Успях да я убедя да навлезе във втория Воал. Още преди да го преодолее, искрите вече стигаха почти до раменете ѝ. Следях всяко нейно ново завоевание — дъга след дъга, завой след завой... В някои моменти се движеше по-бързо, а в други почти спираше. Но продължаваше напред. Явно бе схванала основната идея и като че ли имаше нужната воля, за да успее. По едно време реших, че вече не се нуждае от помощта ми. Аз пък нямах какво повече да ѝ предложа. Оттук нататък всичко зависеше от нея.

Затова млъкнах и продължих да я гледам. Скоро осъзнах, че повтарям несъзнателно всяко нейно движение, всяко залитане, всяко надигане и снижаване... Сякаш не тя, а аз се движех в могъщата прегръдка на Лабиринта, преодолявайки неговата съпротива.

Когато достигна до Голямата Крива, Корал вече се бе превърнала в жива факла. Напредваше едва-едва, но твърдо, без да се колебае. Каквото и да станеше оттук нататък, аз знаех, че тя се променя, че вече се е променила, че Лабиринтът влага в нея своята съкровена същност. Едва се сдържах да не извикам, когато ми се стори, че спира, но думите замряха в гърлото ми, след като я видях да се отърсва от шока и да продължава напред.

Малко преди да се озове пред последния Воал, усетих как потта се стича по веждите ми и вдигнах ръка, за да ги избърша. Дори да не успееше да достигне до центъра, тя бе доказала, че съмненията ѝ са основателни. Само потомък на Амбър би могъл да стигне до мястото, където се намираще сега.

Не знам колко време ѝ бе необходимо, за да проникне през последния Воал. Времето изведнъж престана да съществува и аз бях погълнат изцяло от нейните усилия. Искрите я бяха погълнали изцяло и тя пристъпваше почти незабележимо. Образувалият се около нея ореол осветяваше залата на пещерата подобно на пламъка на голяма синя свещ.

И ето, че тя се появи от другата страна на Воала и пое по последната къса дъга, за да направи последните три крачки, които според мен са най-тежкото изпитание на Лабиринта. Буквално сантиметри преди успешния край чисто физическото съпротивление се обединява с мощна психическа бариера.

Отново ми се стори, че тя спира, но това се оказа само заблуда. Беше като да гледаш как някой практикува Тай Чи. Но Корал преодоля първите две и понечи да направи третата и последна крачка. Ако оцелееше и след това финално усилие, тя щеше да бъде свободна...

Последният миг се проточи безкрайно. После изведнъж десният ѝ крак пристъпи напред, миг след това левият го последва и Корал застана в самия център на Лабиринта, останала без дъх.

— Моите поздравления! — извиках аз.

Корал ми махна едва-едва, закри очите си с ръка и не помръдна почти минута. Всеки, който е преминал през Лабиринта, би могъл да разбере какво изпитваше тя в този момент. Затова просто замълчах, за да ѝ позволя да се наслади истински на своята победа.

Лабиринтът като че ли бе пламнал по-ярко, както обикновено става, след като някой премине по него. Този великолепен блясък превръщаше пещерата в магическо място, събудено за живот от причудливата игра на сенките и синята светлина, идваща от вдълбаните в каменния под очертания.

Опитах се да преценя как това събитие ще се отрази на Амбър и на самата Корал...

Най-неочаквано тя се изправи и извика:

— Ще живея!

— Чудесно — отвърнах аз. — Сега имаш своето право на избор, нали знаеш?

— Какво означава това?

— Ти можеш да заповядаш на Лабиринта да те пренесе където и да е. Би могла просто да се озовеш до мен или да се пренесеш обратно

в стаята си. Колкото и да ми е приятна компанията ти, бих те посъветвал да избереш втория вариант, тъй като вероятно си доста изморена. Горещата вана ще те потопи и да се приготвиш спокойно за вечерята. Ще се срещнем в трапезарията. Става ли?

Корал се усмихна и поклати глава.

— Няма да похабя такава възможност.

— Виж, знам как се чувстваш — казах аз. — И все пак мисля, че трябва първо да се възстановиш. Да хукнеш през глава към някое шантаво място може да се окаже доста опасен избор. Връщането не е чак толкова просто, колкото ти се струва. Не забравяй, че нямаш никакъв опит в пътуването през Сенките.

— Това е нещо като игра на представи, нали? — подхвърли безгрижно Корал. — Нагаждаш пейзажа според своята представа и така се придвижваш напред.

— По-сложно е — настоях аз. — Трябва първо да се научиш да избираш нужните опорни точки, върху които да градиш промените. При първото пътуване през Сенките е най-добре да имаш до себе някой по-опитен от теб...

— Добре де, схванах основната идея.

— Не е достатъчно. На думи изглежда доста по-лесно, отколкото е в действителност. Има едно специфично усещане, което не може да бъде описано с думи. То трябва да се изпита и преди да си се научила да го контролираш, е най-добре да те придружава водач.

— Човек се учи и от грешките си.

— Може би — отвърнах аз. — Но какво ще стане, ако се окажеш в беда? Тогава едва ли ще имаш време да поправиш грешката си.

— Добре. Сигурно си прав. Аз обаче нямам никакво намерение да рискувам от самото начало.

— Какво си намислила?

Корал се поизправи и махна с ръка.

— Винаги съм си мечтала да направя нещо съвсем определено, ако все пак успея да стигна дотук.

— И какво е то?

— Смятам да помоля Лабиринта да ме изпрати там, където трябва да отида.

— Не те разбрах.

— Ще оставя Лабиринта да избере вместо мен.

— Няма да стане — казах аз. — Ти сама трябва да определиш мястото.

— Откъде си толкова сигурен?

— Така е, повярвай ми.

— А опитвал ли си някога да направиш нещо подобно?

— Не. Нищо няма да стане.

— Някой друг опитвал ли е?

— Безсмислено е. Говориш за Лабиринта сякаш е живо същество, способно да взема свои собствени решения.

— Да — отговори Корал. — Освен това сигурно вече ме познава доста добре — след всичко, през което преминах. Затова просто ще поискам неговия съвет и...

— Чакай!

— Да?

— Ами ако все пак излезе нещо, как смяташ да се върнеш?

— Пеш, предполагам. Значи все пак признаваш, че би могло да стане?

— Да — казах аз. — Нищо чудно Лабиринтът да успее да разгадае някой от несъзнателните ти импулси, да го приеме за твое желание и да те пренесе на съответното място. Това обаче няма да докаже, че Лабиринтът притежава разум, а само, че е свръхчувствителен. Ако бях на твое място, бих се побоял да поема подобен риск. Ами ако в подсъзнанието ти е заложен стремеж към самоунищожение, за който нямаш никаква представа? Или пък...

— Пресилваш нещата. Определено ги пресилваш.

— Само се опитвам да те убедя да пипаш по-внимателно. Животът е пред теб, скитосвай накъдето си поискаш. Би било глупаво...

— Достатъчно! — каза Корал. — Вече съм решила и няма да се откажа. Мисля, че постъпвам правилно. Доскоро, Мерлин.

— Чакай! — извиках аз отново. — Добре. Направи го, щом това искаш. Но нека преди това ти дам нещо.

— Какво?

— Един жокер, който ще ти помогне да се измъкнеш, ако сгафиш някъде.

Извадих колодата си и отделих от нея собствената си Карта. После свалих кинжала от колана си и я привързах за него с копринената си кърпичка.

— Имаш ли някаква представа как се използват Картите?

— Просто се вглеждаш в тях и започваш да си мислиш за човека, с когото искаш да се свържеш.

— И това ще ти свърши работа — казах аз. — Ето ти моята. Вземи я със себе си. Свържи се с мен, когато пожелаеш да се върнеш и аз ще те пренеса.

Хвърлих ѝ кинжала. Той прелетя през Лабиринта и Корал го хвана с лекота.

— Благодаря ти — каза тя. — Май че е време да опитам.

— Ако случайно се получи, не се бави дълго.

— Добре — отговори Корал и затвори очи.

Миг по-късно вече бе изчезнала. Направо да не повярваш.

Отидох до ръба на Лабиринта и задържах ръката си над очертаанията му, докато накрая усетих прилива на енергия.

— Внимавай какви ги вършиш — казах, — защото си я искам обратно.

Една искрица подскочи към дланта ми и я погъделичка.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си ме разбрал?

Всичко се завъртя около мен. След това замайването премина и първото нещо, което усетих, бе, че фенерът е до десния ми крак. Огледах се и разбрах, че се намирам в другия край на Лабиринта, близо до вратата.

— Просто бях в твоето поле — казах аз. — Освен това вече съм настроен към теб. Моето подсъзнателно желание е било да се махна по-скоро оттук.

Вдигнах фенера и излязох от пещерата. Заклучих вратата и оставих ключа на мястото му. Все още му няхах доверие. Щом му се бе прищяло да ми помогне, защо не ме пренесе направо в стаята ми? Сега пак трябваше да се катеря по проклетите стълби.

Закрачих забързано по тунела. Намеси ли се жена, човек трябва да е готов на всичко.

ГЛАВА 6

Когато излязох от тронната зала и тръгнах към стълбището, от един коридор вдясно се появи някакъв тип, облечен в черни кожени дрехи, окичени с впечатляваща колекция от вериги и шипове. Косата му беше боядисана в оранжево и обръсната по мохикански тертип, а от лявото му ухо висяха няколко сребърни обеци. Като цяло човек спокойно можеше да го помисли за ходеща реклама на железарски магазин.

— Мерлин? — каза той. — Добре ли си?

— Като че ли да — отвърнах аз и пристъпих към него, за да разбера кой, по дяволите, е това.

— Мартин! — възкликнах миг по-късно. — Много си се... променил.

Той се ухили.

— Тъкмо се връщам от една много интересна Сянка. Изкарах там цяла година. Нали се сещаш, едно от онези места, където времето наистина лети.

— Тази Сянка е доста технизирана и пренаселена, нали?

— Така е.

— Доколкото си спомням, ти беше почитател на провинциалните идилии.

— Това беше преди. Сега разбирам защо баща ми си пада чак толкова по големите градове и шума.

— И ти ли си станал музикант?

— В известен смисъл... Ще вечеряш ли с останалите?

— Такива са плановете ми. Но първо трябва да се измия и да се преоблека.

— Тогава ще се видим там. Има доста неща, за които да си поговорим.

— Дадено, братовчеде.

Той сграбчи рамото ми и го разтърси. Не бе изгубил от силата си.

Запътих се към стаята си, но преди да направя и двайсетина крачки, усетих как някой се опитва да установи контакт с мен. Спрях и незабавно отворих съзнанието си за контакта, убеден, че това е Корал. Вместо това погледът ми срещна леко усмихнатото лице на Мандор.

— А, много добре — каза той. — Доколкото виждам, си сам, при това в безопасност.

Образът се проясни и аз забелязах, че близо до него е застанала Файона. Доста близо всъщност.

— Аз съм добре — казах. — Върнах се в Амбър. При вас всичко наред ли е?

— Все още сме цели — каза Мандор и погледна над рамото ми, макар че можеше да види само част от тапета на стената.

— Искаш ли да дойдеш при мен? — попитах аз.

— С огромно удоволствие бих посетил Амбър — отвърна той, — но както казват — първо работата. В момента сме доста заети.

— Открихте ли на какво се дължат смущенията?

Мандор се обърна първо към Файона, после отново към мен.

— Да и не — каза той. — Попаднахме на няколко доста интересни подробности, но за момента разполагаме само с хипотези.

— В такъв случай мога ли да ви помогна с нещо?

Файона протегна показалеца си към мен и изведнъж образът ѝ стана далеч по-ясен. Предположих, че е докоснала Картата, за да улесни контакта.

— Сблъскахме се с твоето творение — каза тя. — Дяволския Чекрък.

— И?

— Ти си прав, той притежава разум.

— Вече нямах никакви съмнения по въпроса.

— Нима? — отвърна ми тя. — А случайно да си наясно с това, че твоята машинария си умира да лъже и подвежда хората?

— Накъде биеш, Файона? — попитах аз.

— Този твой Чекрък е наистина разумен, но по свой си начин. Мисля, че е превъртял.

— Какво е направил? Нападна ли ви?

— Не, нищо подобно. Просто му беше ужасно забавно да ни води за носа и да ни обижда. Което съвсем не означава, че е безобиден. Искях само да те предупредя да не му се доверяваш.

Усмигнах се.

— Това ли е всичко? Край на съобщението?

— Засега да — отговори Файона, свали пръста си и образът ѝ помътня.

Преместих погледа си върху Мандор, тъй като исках да обясня, че съм вградил в моя компютър цял куп защитни устройства, така че никой да не може да ровичка из него. Но преди всичко исках да му разкажа за срещата си с Джърт. Но точно тогава контактът ни бе прекъснат и аз усетих нечие друго присъствие.

Обзе ме любопитство. И преди се бях чудил какво ли би станало, ако някой се опита да се свърже чрез Картите с друг човек, който в този момент вече поддържа един контакт. Дали двата импулса биха се обединили? Или пък някой ще почувства нещо като предупредителен сигнал? А може би първият контакт ще бъде прекратен за известно време? Мислех, че едва ли ще открия някога как точно стоят нещата, но просто ми беше интересно. Както и да е...

— Мерлин, друже. Аз съм о'кей.

— Люк!

Мандор и Файона съвсем се бяха изгубили.

— Настина се оправих, Мърл.

— Сигурен ли си?

— Още щом се разделихме, се почувствах значително по-добре. На тази Сянка вече изминаха няколко дни.

Люк носеше тъмни слънчеви очила и зелен бански. Беше седнал на ръба на басейн, под благодатната сянка на огромен чадър. До него се забелязваха остатъците от солиден обяд. Една дама със сини монокини се гмурна в басейна и излезе извън полезрението ми.

— Радвам се да го чуя и...

— Какво ми имаше всъщност? Спомням си, че ти спомена за някаква дрога, която са ми натикали в устата, докато съм бил пленен във Владението. Така ли е станало наистина?

— Никак не е изключено.

— Така е то, когато човек премине предимно на вода — каза Люк замислено. — Добре. Кажи сега какво стана, докато бях във играта.

Винаги ми е било трудно да преценя какво точно да му кажа.

— Предпочитам да чуя първо теб.

— А, така ли?

— Да.

— Ами, аз доста мислих... — започна Люк, — и реших да се откажа. Честта ми е удовлетворена. Няма никакъв смисъл да се опитвам да си отмъстя и на останалите. Но нямам никакво намерение да оставя Рандъм да прецени доколко съм виновен. Твой ред е. Все още ли съм в топлистата на враговете на Амбър? Да си пазя ли гърба?

— Засега никой не е казал нищо определено по въпроса. Но Рандъм е извън града, а аз се прибрах съвсем наскоро. Все още не съм имал възможността да поговоря с останалите и да разбера какво е отношението им към теб.

Люк свали очилата си и ме огледа внимателно.

— Това, че Рандъм е извън града...

— Спокойно, не е тръгнал да те търси — казах аз. — Той е в Каш...

Проклетата сричка ми се изплъзна, преди да успея да спра.

— Кашфа?

— Така ми казаха.

— Какво става там, дявол да го вземе? Амбър никога не е проявявал интерес към това кралство.

— Ами... убийство, ето какво — обясних аз. — В Кашфа, искам да кажа. Там стават някакви бъркотии.

— Ха! — възкликна Люк. — Крайно време беше онова копеле да захапне дървото. Чудесно! Но... Хей! Какво общо има Амбър с това?

— Не знам.

Той се изхили.

— Риторичен въпрос, а? И сам разбирам какво става. Трябва да призная, че Рандъм си го бива. Виж, нали ще ми кажеш кого е сложил на трона, още щом разбереш? Ще ми се да знам как вървят нещата в родното ми градче.

— Дадено — казах аз, опитвайки се да преценя дали става въпрос за поверителна информация. Това и без друго щеше да стане публично достояние, при това съвсем скоро.

— Нещо друго? Какво стана с оная персона, дето се представяше за Винта Бейл?

— Изчезна — отговорих. — В неизвестна за мен посока.

— Странно — каза замислено Люк. — Едва ли ще е за дълго. Сигурен съм, че тя навремето беше и Гейл. Моля те, обади ми се, щом

се появи отново.

— Добре. Да не си се затъжил за нея?

Люк сви рамене и после се усмихна.

— Не бих казал, че умирам да я видя отново.

— Моли се тя да не се затъжи за теб.

— Едва ли — каза Люк. — Вече си знаем и кътните зъби. Между другото, не те потърсих заради нито едно от тези неща...

Кимнах, тъй като вече се бях досетил, че е така.

— Как е майка ми? — попита Люк.

— Не се е разбързала заникъде. Нищо й няма.

— И това е нещо — каза той. — Сам разбираш, че малко унижително за една кралица да изпълнява подобна роля. Закачалка! Господи!

— Съгласен съм — съгласих се аз. — Предложи ми нещо по-добро.

— Ами, бих искал... да я освободиш. Какво ще ми коства това?

— Повдигаш доста парлив въпрос — отбелязах аз.

— Има си хас.

— Дълбоко съм убеден, че тя няма да се откаже, Люк. Доколкото си спомням, именно Джасра те е насъскала срещу цялото семейство. Бомбата, армията, въоръжена с огнестрелно оръжие, 30-то априлските изненади — това са все нейни идеи, нали?

— Добре де, добре. Прав си. Но нещата се промениха...

— Да, нейните планове пропаднаха и ние я спипахме.

— Не това имах предвид. Аз се промених. Сега я разбирам, но разбирам и себе си далеч по-добре. Тя вече не може да ме принуди да се захвана с нещо подобно.

— И как така?

— Ами този делириум, в който бях изпаднал... Той сякаш ме накара да се отърся от заблудите. През последните няколко дни размислих доста върху всичко, което съм направил досега. Не мисля, че тя вече би могла да ме принуди за каквото и да е.

Припомних си лицето на червенокосата жена, която демоните измъчваха в бара, и се сетих за кого ми е напомняла тя.

— Но тя все още е моя майка — продължи Люк, — и не искам да я зарежа в подобно положение. Какво искаш да получиш срещу нейната свобода?

— Не знам, Люк — отвърнах аз. — Все още не сме обсъждали този въпрос.

— В края на краищата тя е твоя пленница.

— Но плановете ѝ бяха насочени срещу всички нас.

— Така е, но аз няма повече да ѝ помагам. Тя наистина се нуждае от някой като мен, за да ги осъществи.

— Съгласен съм. Но какво би ѝ попречило да си намери някой нов помощник? Ако я пусна, никой от нас няма да е в безопасност.

— Но ти вече я познаваш доста добре. Това ще я накара да се позамисли.

— А може би просто ще я направи по-изобретателна.

Люк въздъхна.

— Сигурно си прав — призна той. — Но тя е също толкова алчна, колкото е и всеки друг човек. Достатъчно е да разбереш каква е цената ѝ.

— Не виждам защо Амбър трябва да си плаща за нещо подобно.

— А аз виждам.

— Не забравяй, че тя е наша пленница.

— Това малко усложнява ситуацията — каза Люк, — но определено не я прави безнадеждна. Не и след като тя ще ви е полезна на свобода, отколкото като част от мебелировката на двореца.

— Е, това не успях да го схвана. Какво предлагаш?

— Засега нищо. Просто опипвам почвата.

— Това е твое право. Но, между другото, наистина не виждам как бихме могли да си помогнем, като я освободим. Освен ако не си намислил да се обосновеш с някоя отвлечена философска теория.

— Искях само да ти подхвърля идеята, докато работя над плана си. Кой е най-големият ти проблем в момента?

— Моят най-голям проблем ли? Наистина ли ти се е приискало да го узнаеш?

— И още как.

— Добре. Моят ненормален брат Джърт се е съюзил с Маскирания във Владението на Четирите Свята. Двамата са решили на всяка цена да ми видят сметката. Джърт вече се опита да го направи за пореден път тази сутрин, но според мен истинската заплаха идва от Маскирания. Смятам скоро да се заема с тях.

— Хей, не знаех, че имаш брат.

— Доведен брат. Имам още двама, но с тях се разбирам доста добре. Джърт ми има зъб откакто се помня.

— Интересно наистина. Ти никога не си споменавал за тях.

— Никога не сме говорили за семействата си, забрави ли?

— Да-а. Успя да ме изненадаш. Кой е Маскираният? Върти ми се нещо такова из главата. Май че ти ми спомена нещо за него. Всъщност това е Шару Гарул, нали?

Поклатих глава.

— Майка ти не беше сама в Цитаделата на Владението. Един възрастен мъж, на чийто крак бе издълбано „Риналдо“, ѝ правеше компания. Двамата си стояха встрани с всичките шапки и наметала по тях, а ние с Маскирания си разменяхме магически любезности.

— Ама че работа — каза Люк. — Излиза, че Владението си има нов господар. Той ли ме е натъпкал с дрога?

— Както ти казах вече — никак не е изключено.

— Значи и аз имам сметки за уреждане с него. Що за стока е този Джърт?

— Ами, пада си гадняр. Но освен това е голям дървеняк. Спречкаме ли се, на бойното поле редовно остава по някое парче от него.

— Но сигурно се учи от грешките си?

— И това е вярно. Последния път беше доста самоуверен. Смята, че скоро ще се сдобие с някаква нечувана сила.

— Леле-мале — каза Люк. — Май че Маскираният ще го използва за опитно животинче.

— В какъв смисъл?

— Изворът на Силата, приятелю мой. В Цитаделата има източник на чиста енергия. Той не е част от Сенките. Резултат е от срещата на Четирите Свята.

— Знам, видях го в действие.

— Мисля, че този Маскиран все още не е успял да го овладее напълно.

— А на мен ми се стори, че се справя доста добре.

— Да, но едва ли си видял кой знае какво. Има цял куп тънки подробности, за които той още не подозира или пък е научил за тях съвсем наскоро и се нуждае от време, за да ги усвои.

— Като например?

— Онзи, който разполага с достатъчно надеждна защита, която да му позволи да се изкъпе в Извора, ще се сдобие с невероятна физическа сила и магически способности. Това обаче не е чак толкова трудно. Аз успях да го постигна. Но в записките на стария Шару открих още нещо — начин да се замени определена част от нечие тяло с чистата енергия на Извора. Много е рисковано. Възможността да платиш за подобна дързост с живота си е огромна. Но успееш ли, това би те превърнало в нещо като супермен, в своеобразна жива Карта.

— И преди съм чувал нещо подобно, Люк...

— Сигурно — отвърна той. — Моят баща се е подложил на този процес...

— Точно така! — възкликнах аз. — Коруин спомена, че Бранд се бил превърнал в жива Карта. Едва са успели да го заковат накрая.

Люк скръцна със зъби.

— Извинявай — казах аз. — Но така ми го разказаха и на мен. Значи в това е било тайното оръжие на Бранд...

Люк кимна.

— Имам чувството, че Маскираният някак е разбрал, че това е правено и преди и е решил да го изпробва върху твоя брат.

— Мамка му! — казах аз. — Само това ми липсваше. Джърт в ролята на магическо същество, природна сила или Бог знае още какво. Работата става дебела. Какво знаеш за този процес?

— О, на теория съм запознат с по-голямата част от него. Но не бих рискувал. Мисля, че той отнема някаква част от човешката ти същност. След него вече не ти дреме особено за останалите хора, нито за техните представи за добро и зло. Мисля, че точно това е станало с баща ми.

Какво можех да кажа? Може би беше така, а може би не. Вероятно Люк искаше да намери някаква външна причина за предателството на баща си. Нямах намерение да споря с него, макар че ми бяха разяснили нещата по съвсем друг начин. Затова само се засмях и казах:

— При Джърт ще е много трудно да се установи дали е настъпила някаква промяна.

Люк също се усмихна.

— Но ако от това наистина излезе нещо и решиш да си премериш силите с тях двамата, при това на техен терен, животът ти

няма да струва кой знае колко.

— А няма имам друг избор? — попитах аз. — Те вече са ме погнали. Най-добре ще е да действам веднага, докато Джърт все още не се е подложил на това преobraжение. Колко би трябвало да трае то?

— Ами, самите приготовления изискват доста време, но не е задължително обектът да присъства. Всичко зависи от това какво е успял да направи Маскираният досега.

— Май ще се наложи да се размърдам.

— Няма да те оставя да отидеш сам — каза Люк. — Това ще е равносилно на самоубийство. Аз познавам мястото. Освен това разполагам с неголяма група от наемници, които съм скрил на една Сянка. Ако се възползваме от тях, бихме могли да отвлечем вниманието на пазачите и дори да се справим с тях.

— А специалните амуниции вършат ли работа там?

— Не. Опитавме ги при атаката с планерите. Забрави за огнестрелните оръжия. Ще трябва да разчитаме единствено на мускулите, ризниците и стоманените остриета. Ще поработя по въпроса.

— Двамата с теб бихме могли да се пренесем там чрез Лабиринта, но това не важи за твоите наемници... Освен това Картите действат доста несигурно на това място.

— Знаем. Значи ще се наложи да измисля нещо.

— Накрая ще се озовем лице в лице с Джърт и Маскирания. Само ние двамата. Ако кажа на останалите, те ще се опитат да ме задържат тук, докато се върне Рандъм. А тогава може да стане твърде късно.

Люк се усмихна.

— Знаеш ли, майка ми би могла доста да ни помогне. Тя знае за Извора повече от мен.

— Не! — казах аз. — Тя се опита да ме убие.

— Кротко бе, човек. Успокой се. Изслушай ме първо.

— Освен това тя е загубила дуела с Маскирания и затова сега е закачалка за дрехи.

— Още една причина този път да е по-внимателна. Не мисля, че тази победа ще се реши със сила. Нужна ни е по-скоро изобретателност. Тя е добра. Маскираният сигурно я е изненадал. Тя е истински адепт на Умението, Мърл.

— Не! Тя иска смъртта на всички ни!

— Подробности — каза Люк. — След смъртта на Кейн, вие сте само нейни символични врагове. Истинският ѝ враг сега е Маскираният. Той ѝ отне Владението. Ако можеше да избира сега, тя би се заела с него, а не с вас.

— И ако успее да се справи с него, ще може спокойно да си уреди сметките с Амбър.

— Не мисля. Точно това е най-ценното в моя план.

— Твоят план не ме интересува.

— Защото вече знаеш, че ще се съ согласиш с него, нали? Току-що се сетих за начин, по който да решиш всичките си проблеми. Просто след като я освободиш, ѝ предложи Владението и в замяна на това поискай от нея да забрави за разногласията с Амбър.

— И да ѝ връча лично тази ужасяваща сила?

— Ако смяташе да я използва срещу вас, отдавна щеше да го е направила. Тя се бои от крайностите и сега, когато Кашфа ѝ се изплъзва неудържимо, ще сграбчи първото нещо, което ѝ се предлага. Ето това е най-ценната част от моя план.

— Така си мислиш ти.

— По-добре кралица на Владението, отколкото закачалка в Амбър.

— Мътните те взели, Люк. Винаги успяваш да накараш и най-тъпите си идеи да звучат привлекателно.

— Добър съм, не отричам — отвърна той. — Какво ще кажеш?

— Трябва да си помисля.

— Тогава мисли бързо. Джърт може би вече се пличка в Извора.

— Не ме притискай, друже. Казах, че ще си помисля. Това е само един от проблемите ми. Ще отида да хапна и след това ще огледам предложението ти от всички страни.

— Искаш ли да ми кажеш нещо и за останалите си проблеми? Може пък да успее да ги реша накуп.

— Не, по дяволите! Ще те потърся пак... скоро. Става ли?

— Добре. Но ще е добре да присъствам, докато освобождаваш мамчето от заклинанието. Искам всичко да протече гладко. Вече си измислил начин, нали?

— Да.

— Радвам се да го чуя. Не бях съвсем сигурен как да реша този проблем, а не разполагам с излишно време за чудене. Привършвам тук и отивам да подготвя моите хора — каза Люк и дамата със сините монокини се появи на повърхността на басейна.

По дяволите. Направо невероятно. Нищо чудно, че едно време Люк се скъсваше да печели наградите на търговския отдел на „Гранд“. Но нямаше как да не призная, въпреки чувствата си към Джасра, че идеята хич не беше лоша. Рандъм не беше заповядал да я задържа на всяка цена. Вярно, че последния път, когато се видяхме, той не бе имал кой знае каква възможност да ми каже каквото и да е. Дали Джасра щеше да постъпи така, както бе предположил Люк? Би било логично, но хората рядко се осланят на здравия си разум, особено когато това е най-необходимо.

Прекоших коридора и реших да се кача по задното стълбище. Тъкмо когато завивах по средата, забелязах, че някой е застанал в края му. Беше жена, която гледаше в друга посока. Дългата ѝ рокля бе в жълто-червени тонове, а рамената ѝ бяха приятно закръглени...

Щом чу стъпките ми, тя се обърна и видях, че това е Найда. Тя внимателно огледа лицето ми.

— Лорд Мерлин, можете ли да ми кажете къде е сестра ми? Разбрах, че сте излезли заедно.

— Разглеждаше някакви произведения на изкуството, след което си спомни, че трябва да свърши нещо спешно — отговорих аз. — Не знам точно къде отиде, но останах с впечатлението, че ще се върне съвсем скоро.

— Добре. Просто приближава време за вечеря и аз очаквах, че ще се присъедини към нас. Тя остана ли доволна от прекарания следобед?

— Мисля, че да — казах аз.

— Беше доста умислена напоследък. Надявахме се, че това пътуване ще я разведри. Просто нямаше търпение да види Амбър.

— Корал беше в отлично настроение, когато я оставих.

— О-о. А къде стана това?

— Тук наблизко — отвърнах аз.

— А къде ходихте всъщност?

— Направихме си една дълга разходка до града. Разведох я и из някои части на двореца.

— Значи тя е тук, в двореца?

— Поне беше, когато я видях за последен път. Не мога да гарантирам, че след това не е излязла пак.

— Разбирам — каза Найда. — Съжалявам, че не успях да поговоря с вас по-рано. Чувствам се така, сякаш се познаваме от доста време.

— Нима? — попитах аз с искрена изненада.

— Преглеждала съм досието ви толкова пъти.

— Моето досие?

— Не е тайна, че дипломатическата ни служба води досиета на хората, които биха могли да представляват интерес за нас. Имаме досиета на цялото кралско семейство на Амбър, дори на онези негови членове, които никога не са се занимавали с дипломация.

— Никога не съм се сецал за това — казах аз, — но съм съгласен, че е напълно резонно.

— Разбира се, данните за детството ви са доста оскъдни, а сведенията за настоящите ви проблеми са много обезпокоителни.

— Аз също съм доста обезпокоен от тях, повярвайте ми. Да разбирам ли, че се опитвате да допълните досието ми с актуална информация?

— Не, просто, ми беше любопитно. Вашите проблеми касаят в известна степен интересите на Бегма и е логично да сме заинтересовани.

— А как така сте узнали за въпросните проблеми?

— Разполагаме с доста добро разузнаване. При повечето малки кралства е така.

Кимнах.

— Няма да настоявам за източниците ви на информация, но държа да уточня, че ние не сме решили да търгуваме с информация.

— Погрешно ме разбирате — каза тя. — Аз не се опитвам да събера нови данни за вашето досие. По-скоро исках да ви предложа известно съдействие.

— Благодаря ви. Оценявам жеста, но не виждам как бихте могли да ми помогнете.

Усмивката на Найда изложи на показ безупречните ѝ зъби.

— За съжаление, не мога да ви кажа нещо по-конкретно, без да съм запозната с някои детайли. Все пак, ако решите, че се нуждаете от помощта ни или просто искате да поговорим, обадете ми се.

— Разбира се — казах аз. — Ще се видим на вечеря.

— Надявам се, след това също — добави тя, докато слизаше по стълбите.

Това пък как трябваше да го разбирам? Като покана за среднощно рандеву? Ако беше така, то мотивите ѝ бяха повече от прозрачни. Или пък просто бе изразила настойчивото си желание да получи повече информация.

Докато вървах към покоите си, забелязах в дъното на коридора странен светлинен ефект. Една бяла лента, широка около петнайсет сантиметра, пресичаше двете стени и пода. Приближавайки към нея, забавих крачка. Дали пък някой не бе изобретил нова система за осветление на двореца в мое отсъствие?

Докато прекривах лентата на пода, тя се стопи заедно с тези по стените. Остана единствено източникът на светлината, който придоби формата на правилен кръг и след това се завъртя около мен на височината на коленете ми. Изведнъж отвъд кръга се появи някакъв образ, а самият кръг се превърна в нещо като зелена сфера. Неочаквано се озовах стъпил на някаква хлъзгава повърхност с червеникав цвят. Светлината избледня. Едва когато покрай мен, помахвайки плавно с опашка, премина голяма риба, осъзнах, че вероятно се намирам под водата, а това, на което съм стъпил, е може би нещо като корал.

— Адски съм впечатлен — казах аз, — но се бях запътил към покоите си.

— Просто малка демонстрация — каза един познат глас, който сякаш идваше отвсякъде около мен. — Аз Бог ли съм?

— Наричай се както ти скимне. Нямам намерение да споря с теб.

— Сигурно е забавно да си Бог.

— Нима? И какъв се падам аз тогава?

— Това е сложен геологически въпрос.

— Геологически друг път. Аз съм компютърният инженер, който те създаде, Чък.

Една въздишка огласи моя подводен свят.

— Трудно е да се откъснеш от корените си.

— А нужно ли е? Какво му е лошото на това да си имаш корени?

И най-красивите растения разчитат на тях.

— Красив цвят отгоре, тиня и тор отдолу.

— В твоя случай става въпрос за метал и интересен набор от криогенни устройства, както още някои други неща — до едно невероятно чисти.

— Тогава може би имам нужда от тиня и тор.

— Добре ли си, Чък?

— Опитвам се да намеря себе си.

— Всеки минава през нещо подобно. Ще ти мине.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Кога? Как? Защо?

— Ако ти кажа, ще те излъжа. При всекиго е различно.

Край мен премина цяла флотилия от симпатични черно-червени рибки.

— Ще мога да се откажа от всезнанието... — каза Чък след известно време.

— Чудо голямо. На кого му е притрябвало нещо подобно?

— ... И да се отдам на всеможенето.

— Виж, то си е трудна работа — признах аз.

— Ти си толкова загрижен за мен, татко.

— Старая се. Някакви особени грижи ли са те налегнали?

— Искаш да кажеш, освен екзистенциалните ми проблеми?

— Да.

— О, не. Просто те доведох тук, за да те предупредя за един човек на име Мандор. Той е...

— Той е мой брат — казах аз.

Пауза.

— Това го прави мой чичо, нали така?

— Мисля, че да.

— Ами дамата, която беше с него? Тя...

— Файона ми е леля.

— Значи си имам и пралеля. Божичко!

— Какво има?

— Сигурно е признак на лош вкус да се говорят лоши неща за роднини?

— Не и в Амбър — казах аз. — Тук това е нещо обичайно.

Кръгът потръпна отново и ето, че се озовахме отново в коридора на двореца.

— Сега сме в Амбър — каза Чък. — Затова мога да говоря лошо за тях колкото си поискам. На твоето място не бих им се доверил. Мисля, че са леко откачени. Да не говорим, че са склонни да мамят и обиждат.

Аз се засмях.

— Превръщаш се в истински амбърит.

— Наистина ли?

— Да. Точно такива сме ние. Не се притеснявай. За какво успяхте все пак да се спречкате?

— Предпочитам да не те намесвам.

— Както прецениш.

— Значи не е нужно да те предупреждавам за тях повече?

— Не, не е.

— Добре тогава. Това беше основната ми грижа. Отивам да проверя концепцията за тинята и тора...

— Чакай!

— Какво?

— Ти май си станал доста добър в пренасянето на разни неща през Сенките?

— Да, струва ми се, че имам известен напредък.

— А ще можеш ли да пренесеш една неголяма група от бойци заедно с техния водач?

— Мисля, че бих се справил.

— Мен също.

— Разбира се. Къде са те сега и къде искаш да ги изпратя?

Изрових от джоба си Картата на Люк и я задържах пред очите си.

— Но... Ти ми каза да не се доверявам на този човек.

— Сега вече не е така — казах аз. — Но само по тази линия. Нещата в известен смисъл се промениха.

— Не разбирам. Но щом казваш...

— Можеш ли да го откриеш и да уредиш всичко?

— Би трябвало да мога. Къде смятате да ходите?

— Знаеш ли къде се намира Владението на Четирите Свята?

— Да. Но това е много опасно място, татко. Много е трудно да проникнеш там и след това да се измъкнеш. Точно там една червенокоса дама се опита да ме блокира чрез енергиен ключ.

— Джасра.

— Така и не разбрах как се казваше.

— Тя е майка на Люк — обясних аз, размахвайки Картата.

— Каквато майката, такъв и синът — заяви Чък. — Може би е най-добре да не се замесваш в нищо с тези двамата.

— Май че ще се наложи тя да дойде с нас.

— О, не. Тази дама е много опасна. Не я вземай с нас. Тя е много силна на онова място. Може да се опита да ме сграбчи отново. Може и да успее.

— Джасра ще е твърде заета с други неща — казах аз. — Освен това може да имаме нужда от нея. Затова по-добре започвай да свикваш с тази мисъл отсега.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Боя се, че да.

— Кога искаш да отидеш дотам?

— Трябва да разбере кога ще са готови хората на Люк. Защо не се заемеш с това?

— Добре. Но продължавам да си мисля, че може би правиш грешка, като отиваш на това място с такива хора.

— Ще се нуждая от нечия помощ, а изборът ми се свежда до тях двамата — казах аз.

Чък се сви в съвсем малка точица. След това изчезна.

Поех дълбоко въздух, реших да пропусна традиционната за подобни ситуации тежка въздишка и се отправих към входа на покоите си, от който сега ме разделя само няколко заветни метра. И тъкмо когато протягах ръка към дръжката на вратата, усетих поредния опит за контакт. Корал?

Отворих съзнанието си за импулса и пред мен отново се появи Мандор.

— Добре ли си? — попита той незабавно. — Прекъснаха ни по доста странен начин.

— Добре съм — отвърнах аз. — Не се безпокой, шансът това да се повтори е едно на един милион.

— Струваш ми се леко раздразнен.

— Да се опиташ да изкачиш тези стъпала, докато всички сили на Вселената се опитват да те забавят, е досадна работа, повярвай ми.

— Не разбирам.

— Просто изкарах тежък ден — обясних аз. — Ще се видим скоро.

— Исках да поговорим още малко за зачестилите Бури, за новия Лабиринт и...

— По-късно. Очаквам да ме потърсят чрез Картите.

— Извинявай. Не е чак толкова спешно. Ще ти се обадя пак.

Мандор прекъсна контакта и аз най-после хванах дръжката на вратата. Зачудих се дали ако превърна Чък в телефонен секретар, това няма значително да улесни ежедневието ми?

ГЛАВА 7

Окачих наметалото върху Джасра, а колана с оръжията — на таблата на леглото. Изчистих си ботушите, измих си ръцете и лицето и примъкнах от сенките една разкошна риза с цвят на слонова кост и сиви панталони. Накрая извадих от гардероба любимия си пурпурен жакет, на който съм направил една малка магия, засилваща леко чара и остроумието на мъжа, който го облече. Като че ли се задаваше подходящ повод да се възползвам от услугите му.

Докато се сресвах, някой почука на вратата.

— Минутка — извиках аз.

Привърших набързо с пригответленията си, тъй като навярно вече бях закъснял, дръпнах резето на вратата и я отворих.

На прага бе застанал Бил Рот, облечен в червено и кафяво, с вид на застаряващ офицер от армията.

— Бил! — казах аз, стиснах здраво ръката му, разтърсих я и го въведох в стаята. — Радвам се да те видя. Тъкмо се връщам от едно рисковано пътуване и вече се каня да потегля на друго. Не знаех дали все още си в двореца. Канех се да те потърся веднага, щом събитията позабавят хода си.

Бил се усмихна и ме перна леко по рамото.

— Отивам на вечерята — каза той. — Хендън ми каза, че и ти ще бъдеш там. Реших да се кача дотук, защото ще присъстват и онези пратеници от Бегма.

— О, да не би да имаш някакви новини за мен?

— Имам. Нещо ново около Люк?

— Току-що говорих с него. Каза, че се отказва от отмъщението.

— А смята ли да се подложи на онзи разпит, за който ми спомена?

— Според мен, не.

— Жалко. Проучих нещата доста задълбочено и открих, че съществува прецедент, касаещ подобна вендата, от който защитата на Люк би могла да се възползва. Твоят чичо Озрик навремето успял да си

отмъсти на трима от членовете на фамилията Карм за смъртта на свой роднина по майчина линия. След разпита Оберон, който по онова време бил в приятелски отношения с клана Карм, решил да оправдае твоя чичо. Нещо повече, той дори прибавил по този повод нещо като нова алинея във вашия Родов кодекс...

— И изпратил Озрик на една особено гадна война, от която той не се завърнал — намесих се аз.

— Не знаех — каза Бил, — но въпреки това прецедентът си е прецедент.

— Ще го разкажа на Люк.

— Кое по-точно?

— Всичко — отговорих аз.

— Не това дойдох да ти кажа — продължи Бил. — Готви се нещо по военната част.

— За какво говориш?

— Ще ми бъде още по-лесно направо да ти го покажа — каза той. — Няма да ни отнеме повече от минута.

— Добре, да вървим — съгласих се аз и го последвах в коридора.

Слязохме по задното стълбище и после завихме наляво. Подминахме кухнята и поехме по един коридор, който ни отведе в задната част на двореца. Докато вървахме натам, дочух някакво трополене, погледнах към Бил и той ми кимна.

— И аз го чух, докато минавах оттук. Затова се запътих натам. Всичко тук събужда любопитството ми.

Кимнах на свой ред, тъй като вече бях минал през тази фаза. Освен това шумът идваше от оръжейната.

Там заварихме Бенедикт, който тъкмо проверяваше цевта на една карабина. Около него търчаха поне десетина души, които разнасяха, почистваха и подреждаха най-различни оръжия.

— Мислех, че си в Кашфа — казах аз.

— Върнах се — отвърна ми той.

Изчаках, очаквайки, че ще продължи с обясненията, но не последва нищо. Бенедикт никога не е минавал за приказливец.

— Като че ли се готвиш за нещо на местна почва — отбелязах аз, тъй като знаех, че специалните амуниции могат да свършат работа само в Амбър и в още няколко близки кралства.

— Допълнителната сигурност никога не е излишна — каза той.

— Ще ми кажеш ли малко повече?

— Не сега — отвърна Бенедикт, придържайки се стриктно към телеграфния си стил.

— Трябва ли и ние да се включим? — попитах аз. — Ще се въоръжаваме ли? Ще се строят ли укрепления?

— Не, няма да се наложи. Ти просто си действай по твоите задачи.

— Но...

Бенедикт се обърна. Явно разговорът бе приключил. За всеки случай зададох още няколко въпроса, но той дори не ми обърна внимание. Свих рамене и отидох отново при Бил.

— Да вървим да хапнем — казах му.

Докато крачехме забързано по коридора, той тихо ме попита:

— Имаш ли някаква идея какво би могло да означава това?

— Сигурно Далт е някъде наблизо.

— Бенедикт беше в Бегма с Рандъм. Може би Далт се е развихрил именно там.

— Имам чувството, че е някъде наблизо.

— Ами ако Далт е пленил Рандъм...

— Невъзможно — казах аз, но дори при мисълта за нещо подобно ме полазиха тръпки. — Рандъм може да се пренесе тук, когато си поиска. Не. По-скоро е нещо в близост до Амбър, но Бенедикт смята, че би могъл да се справи и сам.

— Но той каза, че няма нужда от укрепления.

— Щом той казва, че няма нужда от укрепления, значи наистина няма нужда.

— Значи нека оръдията си гърмят, ние ще си обменяхме светски клюки с по чаша шампанско в ръка?

— Щом Бенедикт смята, че така трябва.

— Значи наистина му имате доверие. А какво щяхте да правите без него?

— Щяхме да сме по-изнервени.

Бил поклати глава.

— Извини ме — каза той, — но не съм свикнал да вярвам в легенди.

— Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти, макар че не би трябвало. Точно там е проблемът.

Той замълча, докато завием зад близкия ъгъл и после добави:

— И по времето на баща ти пак беше така.

— Бил — казах аз, след като тръгнахме нагоре по стълбището, — ти си познавал баща ми още преди той да си възстанови паметта, още докато е бил просто добрият ти стар приятел Карл Кори. Може би търся в неправилната посока. Мислиш ли, че нещо от това, което знаеш за този период от живота му, би могло да ми помогне да го открия?

Бил спря и ме погледна.

— Не си мисли, че не съм премислял всичко и от този ъгъл, Мърл. Много пъти досега съм се опитвал да си представя къде би отишъл моят приятел Карл, след като мисията му тук е била завършена. Но той винаги е бил потаен човек, дори по онова време. Потаен и непоследователен. Карл се занимаваше с най-различни неща, свързани с военните. Но освен това пишеше и музика. Как ти се връзва това с останалите му наклонности?

— Живял е дълго. Научил е много, преживял е много.

— Точно така. Затова е толкова трудно да предположа в какво се е забъркал сега. На няколко пъти след приятелски разпивки той споменаваше имена на учени или пък художници, за които не бях и подозирал, че знае нещо. Когато се запознахме, той вече беше наясно с историята на моя свят от последните няколко века. Кой би могъл да предположи накъде го е повело въображението и жаждата му за знания?

Продължихме нагоре по стълбището. Защо ли ми се струваше, че Бил знае повече от това, което бе склонен да сподели?

Когато наближихме трапезарията, отвътре се разнесе приятна музика. Влязохме вътре и аз налетях право на Луела, която ме изглежда кръвнишки. Забелязах, че храната е все още на масата, покрита с похлупаци, за да не изстине. Никой от поканените не бе седнал. Повечето от тях стояха прави с питие в ръка и водеха вяли разговори. Вдясно се бяха настанили тримата музиканти, които упорито се опитваха да разведрят обстановката. През остъклената южна стена на трапезарията се разкриваше приказна гледка към града. Навън снегът се сипеше все така тихо и кротко.

— Всички те чакат — прошепна ядосано Луела. — Къде е момичето?

— Корал ли?

— За кое друго момиче бих могла да те питам?

— Не съм съвсем сигурен къде отиде — казах аз. — Разделихме се преди около два часа.

— Тя смяташе ли да вечеря с всички?

— Нямам представа.

— Няма защо да чакаме повече — каза Луела. — Цялата предварителна подредба на местата отиде по дяволите. Ти какво, съвсем ли я изтощи?

— Луела...

Тя промърмори нещо нечленоразделно на ребманския си диалект, после ми обърна гръб и се насочи към Вайъли.

— Здравата си я загазил, момчето ми — отбеляза Бил. — Давай да атакуваме бара, докато тя пренарежда гостите.

Не се наложи да се разхождаме чак дотам, тъй като към нас се приближи един прислужник, който носеше поднос с чаши.

— От най-доброто вино на Бейл — заяви той и ние му се доверихме.

Отпих от чашата си и установих, че не ни е излъгал. Виното вля във вените ми известна доза кураж.

— Никого не познавам тук — каза Бил. — Кой е онзи тип с червения копринен пояс, онзи, дето е застанал до Вайъли?

— Това е Оркуз, премиер-министър на Бегма. А онази доста привлекателна дама, която говори с Мартин, е дъщеря му Найда. Корал — момчето, за което току-що ме съдвкаха, е сестра ѝ.

— А-ха. А онази апетитна блондинка, дето е впила стръвен поглед в Жерар?

— Не я познавам — казах аз. — Не познавам също мъжа и жената, които са застанали от дясната страна на Оркуз.

Присъединихме се към останалите поканени и Жерар, който като че ли задушаваше в непривичните за него копринени финтифлюшки, ни представи въпросната с русокоса дама като Дрета Ганел — помощничка на бегманския посланик. Самият посланик, на име Ферла Куист, се оказа стройната дама, застанала до Оркуз. Мъжът до нея бе нейният секретар. Така и не разбрах дали съм чул правилно странното му име. На мен поне ми прозвуча като Кейд. И докато оглеждахме останалите гости, Жерар се опита да се измъкне и да ни остави да се

оправяме с Ферла Куист. Тя обаче го спипа ловко за ръкава и попита за нещо във връзка с флота. Аз се усмихнах и двамата с Бил бързичко се отдалечихме от тях.

— Божичко! Ама че се е променил Мартин — възкликна Бил. — Все едно, че се е измъкнал от някой видеоклип. За малко да не го позная. Миналата седмица...

— За него е изминала повече от година — обясних аз. — Решил да намери истинското си „аз“ в джунглата на големия град.

— И какви бяха първите му отзиви?

— Не успях да го разпитам за подробностите — отвърнах аз и в главата ми се появи една доста странна мисъл, която побързах да прогоня.

В този миг музиката спря, Луела се прокашля и посочи към Хендън, който обяви новото разположение на местата. Моето се оказа в единия край на масата и както разбрах след това, първоначално от лявата ми страна е трябвало да седне Корал, а от дясната — Кейд. Узнах също, че Луела се е опитвала до последния момент да се свърже с Флора, за да я настани на мястото на Корал, но тя не отговорила на нито едно от повикванията.

В края на краищата Вайъли застана начело на масата, както можеше да се очаква, Луела седна от дясната ѝ страна, а Оркуз от лявата. От страната на Луела се наредиха още Жерар, Дрета и Бил, а от страната на Оркуз — Ферла, Мартин, Кейд и Найда. Аз заведох Найда до масата и седнах до нея. Вляво от мен вече се бе настанил Бил.

— Много шум за нищо — прошепна той, аз кимнах и след това го представих на Найда. Тя тутакси прояви интерес към неговите занимания. Бил пусна в действие добре шлифованата от толкова разказване история за това как е защитавал правата на едно куче в дело за правата върху някакво наследство. Историята нямаше нищо общо с живота в Амбър, но пък безспорно изигра нужната роля. Найда се разсмя сдържано, Кейд също.

Ордъворите бяха сервирани на минутата. Музикантите засвириха отново и разговорите придобиха по-интимен характер. Бил даде знак, че иска да ми каже нещо, но Найда вече бе успяла да го изпревари.

— Що се отнася до Корал — каза тихо тя, — сигурен ли сте, че тя е добре? Не ѝ беше зле или нещо подобно, когато се разделихте, нали?

— Не — отговорих аз. — Стори ми се абсолютно здрава.

— Странно — каза Найда. — Бях останала с впечатлението, че не би пропуснала подобно събитие.

— Очевидно нещо я е забавило повече, отколкото е предполагала — отбелязах аз.

— Накъде точно се бе запътила? Къде се разделихте?

— Тук, в двореца. Развеждах я наоколо и тя пожела да разгледа някои места. Аз не разполагах с нужното време и я оставих да продължи сама.

— Едва ли е забравила за вечерята.

— Според мен я плени неподражаемото излъчване на едно произведение на изкуството.

— Значи все пак би трябвало още да е в границите на двореца.

— Трудно ми е да твърдя нещо подобно с абсолютна сигурност. Както вече ви казах, не е изключено да е излязла навън сама.

— Искате да кажете, че не сте съвсем сигурен къде се намира в момента?

Кимнах.

— Абсолютно точно — казах аз. — Може би дори вече е в стаята си и се преоблича.

— Ще проверя след края на вечерята, ако не се появи дотогава. Бихте ли ми помогнал да я открия?

— Аз също възнамерявах да я потърся, в случай, че ни лиши от присъствието си толкова дълго.

Найда кимна и отново се зае с вечерята си. Неудобна ситуация. Беше невъзможно да ѝ кажа самата истина, без да разкрия факта, че Корал е дъщеря на Оберон. Подобна пикантна подробност една ли щеше да заздравя поразклатените за момента отношения между Бегма и Амбър. Кой знае, може би в Бегма това беше публична тайна, но тук нещата стояха иначе. Никак не ми се искаше да безпокоя Рандъм точно сега, когато той вероятно бе доста зает с делата си в Кашфа. Освен това никак не ми се искаше да трябва да отговарям на въпроси за настоящите ми планове и проблеми, защото не желаех да го лъжа. Никак не бе изключено да ми забрани да напада Владението. Единственият друг член на кралското семейство, с когото можех да споделя истината за Корал, беше Вайъли, а точно сега тя бе доста заета със своите задължения.

Въздъгнах и насочих вниманието си към вечерята.

Бил се приближи леко към мен, за да привлече вниманието ми, и аз последвах примера му.

— Да? — казах.

— Има някои неща, които бих искал да споделя с теб — започна той. — Но се надявах, че ще можем да се уединим някъде на спокойствие.

Засмях се тихо.

— Съгласен съм — каза той. — Май че в скоро време няма да ни се отдаде по-добра възможност от тази вечеря. Не знам за какво точно си говорихте с Найда, но Бегма вероятно още не е обявила война на Амбър, щом музикантите продължават да свирят.

Кимнах и хапнах още малко от ястието си.

— Проблемът е, че бегманците не трябва да ни чуят. От друга страна, няма за кога повече да отлагам, като знам за проблемите ти с Люк и Джасра. Какво смяташ да правиш след вечерята? Бих предпочел да поговорим по-късно, но ако си чак толкова зает, ще се опитам да ти сведа всичко още сега.

Погледнах към Найда и Кейд. Бяха погълнати от дегустирането на различните вкуснотии, с които бе отрупана трапезата, и едва ли щяха да ни чуят. За съжаление, не разполагах с нито едно подходящо за случая заклинание.

— Слушам те — прошепнах иззад чашата си с вино.

— Първо, Рандъм ми даде цял куп документи, които да прегледам. Става въпрос за проектодоговор, който би трябвало да даде на Кашфа допълнителни търговски облекчения, аналогични на тези, с които Бегма вече разполага. Приемането на Кашфа в Златния кръг е само въпрос на време.

— Разбирам — казах аз. — Вече чух нещо по въпроса, но сега вече го знам със сигурност.

Бил кимна.

— Това далеч не е всичко — каза той.

Инструментите замлъкнаха за пореден път и аз дочух фрагменти от другите разговори, които се водеха около масата. Прислужниците бяха занесли на музикантите подноси с храна и вино.

Бил се усмихна.

— По-късно.

— Добре — съгласих се аз.

Сервираха ни странно блюдо с плодове в някакъв причудлив сос. Опитвах ястието с върха на лъжицата си и после го побутнах леко встрани. Найда забеляза това и се опита да привлече вниманието ми с жест. Приблжих се леко до нея.

— Е, какво решихте за довечера? — прошепна тя.

— За кое по-точно? Вече ви казах, че ще потърся Корал, ако не се появи.

Найда поклати глава.

— Не това имах предвид. Какво ще правите след това? Ще минете ли през моята стая, за да поговорим?

— За какво?

— Според моите сведения напоследък някой се опитва да ви убие.

Това проклето досие вече започваше да ме притеснява.

— Вашите сведения са малко остарели — казах аз. — Събитията доста напреднаха оттогава.

— Това означава ли, че вече не сте в опасност?

Вгледах се внимателно в лицето ѝ.

— Вниманието ви към мен е трогателно, Найда. Но все пак ми се ще да ви попитам къде моите проблеми се пресичат с вашите интереси? Всеки си има грижи. На мен просто за момента са ми се струпали малко повече, но аз работя по въпроса.

— Ами ако това не се окаже достатъчно, за да спасите живота си?

— Не е изключено. Надявам се да не стигна дотам. И все пак, на какво се дължи вашият интерес?

Найда погледна към Кейд, но той беше твърде зает с храната си.

— В състояние съм да ви помогна.

— По какъв начин?

Тя се усмихна.

— Чрез елиминиране.

— О? Някого конкретно ли имате предвид или смятате да отстраните всичките ми врагове?

— По-скоро второто.

— Тогава сигурно разполагате с някакъв доста ефективен метод?

Найда продължи да се усмихва.

— Да, така е. Специализирали сме се в отстраняването на проблеми, причинени от хора. Необходими са ни само техните имена и местонахождение.

— Някакво тайно оръжие може би?

Тя погледна отново към Кейд, тъй като леко бях повишил глас.

— Наречете го така, щом искате.

— Интересно предложение — казах аз. — Но вие така и не отговорихте на въпроса ми.

— Припомнете ми го.

Бяхме прекъснати от един прислужник, който се приближи, за да смени кърпите на масата. Сетне бяха вдигани тостове. Първо Луела вдигна тост за Вайъли, а после Оркуз предложи тост за идващото от далечното минало приятелство между народите на Бегма и Амбър. Изпих по няколко глътки и двата пъти, а Бил допълни шепнешком:

— Което е на път да се пообтегне.

— Приятелството ли имаш предвид? — попитах аз.

— А-ха.

Погледнах към Найда, която седеше все така вперила поглед в мен и явно очакваше да ѝ припомня въпроса си. Бил също забеляза това и се обърна в другата посока. Точно тогава Кейд заговори Найда и аз спокойно довърших блюдото си, пийнах глътка вино и зачаках. Секунди след това чинията ми бе отнесена, а мястото ѝ зае поредното димящо ястие.

Погледнах към Бил, той хвърли един поглед на Найда и Кейд и след това каза:

— Ще изчакаме музиката.

Кимнах. По едно време чух Дрета да казва „Вярно ли е, че тук понякога се явявал духът на крал Оберон?“. Жерар изръмжа нещо утвърдително и нов пристъп на общата глъчка заглуши техния разговор. И тъй като главата ми беше далеч по-пълна с мисли, отколкото стомахът ми с храна, аз продължих да си хапвам необезпокояван. Няколко минути по-късно Кейд — вероятно сконфузен от факта, че още не ме е заговорил — плахо ме попита за мнението ми за обстановката в Еринор. Тъкмо се канех да изтърся нещо банално и необвързващо, когато той, недочакал моя отговор, се обърна рязко към Найда. Можех да се обзаложа, че тя го е ритнала под масата, което беше добре дошло, тъй като няхах ни най-малка

представа какво точно става в Еринор. Добре че от другата ми страна не бе седнала Луела, защото сигурно и аз щях да отнеса няколко ритника в кокалчетата.

Тогава най-неочаквано ми хрумна нещо. Понякога загревам наистина бавно. Те очевидно знаеха, че Рандъм все още не се е върнал, като при това не бяха особено зарадвани от неговото посещение в Кашфа. В такъв случай, дали преждевременното им пристигане тук не беше добре премислен ход? Може би предложението на Найда се връзваше по някакъв начин с тяхната по-мощна дипломатическа стратегия. Но защо тогава бяха избрали точно мен? Едва ли можех да мина в нечий очи за ключова фигура във външната политика на Амбър и те вероятно знаеха това, особено ако шпионите им бяха наистина чак толкова добри. Това доста ме озадачи и аз вече се чудех дали да не попитам Бил какво, по дяволите, става в Еринор, но бързо размислих, за да си спестя нечий ритник под масата.

Музикантите подеха със свежи сили „Зелените ръкави“, а Найда и Бил се наведоха едновременно към мен. Погледите им се срещнаха и те се усмихнаха един на друг.

— Браво на дамите — каза високо Бил.

Найда му кимна.

— Успяхте ли да размислите над предложението ми? — попита тя след това.

— В най-общи линии — отвърнах аз. — Но имах въпрос към вас, помните ли?

— А какъв беше той?

— Много мило от ваша страна да се опитвате да решите проблемите ми, но във времена като тия е простено човек да попита първо за цените.

— Ами ако ви кажа, че в замяна вашата добра воля ще ми е напълно достатъчна?

— В такъв случай ще уточня, че моята добра воля не е от особено значение, когато нещата опрат до външната политика на Амбър.

Тя сви рамене.

— Ниска цена за дребна услуга. Това ми е добре известно. Но за сметка на това вие в известна степен сте свързан с всички тук. Макар шансът това да се случи да е малък, някой все пак би могъл да ви

попита за мнението ви за нас. В такъв случай бих искала да сте уверен, че имате искрени приятели в Бегма.

Прецених внимателно сериозното ѝ изражение. И двамата разбрахме отлично, че това далеч не е всичко. Само дето тя знаеше за какво още става въпрос, а аз бях в пълно неведение.

Пресегнах се и погалих лицето ѝ с опакото на ръката си.

— Значи ако аз кажа някоя мила дума за вас в подходящия момент, вие ще съкратите значително живота на моите врагове, стига да ви кажа кои са те и къде се намират?

— Накратко — да.

— Все пак ми е любопитно защо смятате, че бихте могли да се справите с нечие убийство по-добре от съответните хора в Амбър?

— Защото разполагаме с „тайно оръжие“, както вие сам благоволихте да го определите — каза Найда. — Освен това си мислех, че става въпрос за ваши лични грижи, а не за проблеми от държавно естество. Мога да ви гарантирам, че ако се заемем със случая, нашата услуга ще бъде абсолютно непроследима.

Нова загадка. За какво намекуваше тя — за това, че нямам доверие на всички тук, или за това, че не би трябвало да им имам доверие? Какво беше нещото, която тя знаеше, а аз не? Или просто гадаеше на фона на безспирните интриги, с които бе претърпана историята на Амбър? Не се ли опитваше да размъти отношенията вътре в семейството? И как би могло това да помогне на Бегма? Или... Ами ако се опитваше да ми предложи отстраняването на някой от членовете на кралското семейство? В такъв случай за толкова глупав ли ме мислеше, че да не мога да се справя сам? Нали дори фактът, че съм обсъждал нещо подобно с поданик на Бегма, можеше да изиграе след това ролята на улика? Или...

Изоставих за известно време предположенията. Слава Богу, поне бях започнал да мисля достатъчно трезво. Това все пак ме караше да се чувствам малко по-добре отпреди.

Един недвусмислен отказ би сложил край на този разговор. Но, от друга страна, така щях да изпусна многообещаващия източник на допълнителна информация.

— А има ли някакво значение чие име ще спомена?

Найда се вгледа внимателно в лицето ми и накрая каза:

— Не, абсолютно никакво.

— Хиляди извинения, но подобна щедрост от ваша страна ме кара за пореден път да се чудя каква е истинската причина за благоразположението ви към мен.

Лицето ѝ поруменя. Не можах да преценя дали просто се е изчервила, или пък е разгневена, тъй като тутакси се обърна на другата страна. Това не ме притесни ни най-малко, защото моето недоверие беше напълно в реда на нещата, независимо от истинското ми намерение.

Посветих се на поредния специалитет и дори успях да опитам няколко хапки от него, преди да чуя отново гласа ѝ.

— Значи ли това, че довечера няма да ме посетите?

— Не мога — казах аз. — Ще бъда много зает.

— Разбирам, че сега времето ви е скъпо — каза тя, — но нима няма да успеем дори да поговорим?

— Зависи изцяло от това как ще тръгнат нещата. Заложил съм на адски много подробности и не е изключено съвсем скоро да ми се наложи да напусна Амбър.

Найда леко се сепна. Разбрах, че на върха на езика ѝ е да ме попита къде смятам да ходя, но размисли бързо и вместо това каза:

— Колко жалко. Да приема ли това за отказ?

— Вашето предложение само за тази вечер ли важи? — попитах аз.

— Не, но доколкото знам, вие сте изложен на смъртна опасност. Колкото по-рано предприемете нещо срещу своя враг, толкова по-скоро ще можете да спите спокойно.

— Смятате, че съм в опасност дори тук, в Амбър?

Тя се поколеба за миг и после каза:

— Никой не е в пълна безопасност, където и да се намира. Особено когато неговият враг е толкова решителен и изобретателен.

— А мислите ли, че опасността би могла да идва оттук?

— Аз ви помолих да ми назовете имената. Вие би трябвало да знаете най-добре откъде идва опасността.

Незабавно се оттеглих. Капанът ми беше твърде плитко скроен и може би тя вече го беше надушила.

— Определено ме накарахте да се замисля сериозно — казах аз и се върнах към вечерята си.

По някое време забелязах, че Бил ме гледа така, сякаш иска да ми каже нещо. Поклатих му едва забележимо глава и той явно ме разбра.

— Тогава на закуска? — чух да казва Найда. — Това пътуване, за което споменахте, навярно също е свързано със сериозна доза риск. Няма да е зле да уредим нещата още преди да тръгнете.

— Найда — казах аз веднага щом успях да преглътна хапката си. — Аз също бих искал да сме наясно възможно най-скоро. Дали ако обсъдим този въпрос с вашия баща...

— Не! — прекъсна ме тя. — Той не знае нищо!

— Мисля, че разбирате желанието ми да узная откъде точно идва това предложение.

— Отговорът е прост — заяви тя. — Идеята е изцяло моя.

— Но някои от предишните ви забележки ме накараха да си мисля, че се ползвате от услугите на шпионските служби на Бегма.

— Не, предложението е изцяло мое.

— И все пак някой би трябвало... да реализира вашия замисъл.

— Там е предимството на моето тайно оръжие.

— Ще ми се да науча повече за него.

— Предложих ви услуга и ви гарантирах дискретност. Нямам намерение да ви улеснявам повече.

— След като идеята е изцяло ваша, това значи ли, че смятате да извлечете от нея някаква лична полза? И каква ще е тя?

Найда отвърна погледа си и доста време не пророни нито дума.

— Вашето досие... — каза тя накрая. — Останах наистина впечатлена от него. Вие сте приблизително на моята възраст, а вече имате зад гърба си цял куп интригуващи събития. Не можете да си представите колко скучни са повечето от документите, които трябва да преглеждам — селскостопански отчети, търговски баланси, финансови статистики. На практика не водя никакъв светски живот. Винаги трябва да съм на разположение. Всеки прием, на който отивам, е всъщност част от служебните ми задължения. Препрочетох досието ви няколко пъти и почувствах, че... нещо ме тегли към вас. Знам, че звучи глупаво, но е така. И когато прегледах някои от последните рапорти, осъзнах, че се намирате в огромна опасност. Затова реших да ви помогна с каквото мога. Имам достъп до най-различни държавни тайни. Една от тях ми дава възможността да ви помогна. Ако реша да се възползвам от нея, това няма да навреди на Бегма, но да я обсъдя с

вас би било чисто предателство. Винаги съм искала да се запознаем и когато днес сестра ми ви отведе, аз изпитах истинска ревност. Все още ми се иска да намерите малко време за мен тази вечер.

Вперих поглед в нея. После вдигнах чашата си и отпих глътка вино.

— Вие сте... невероятна — казах аз. Това беше единственият отговор, който успях да измисля. Това, което току-що ми бе казала, беше или перфектно измислено, или просто самата истина. Ако Найда беше искрена, всичко добиваше леко патетичен оттенък. Ако пък беше майсторски скалъпено, ударът бе насочен безпогрешно. Тя заслужаваше или моите симпатии, или искреното ми възхищение. — Бих искал да се запозная с автора на рапортите в моето досие. Един ярък писателски талант е на път да се погуби в правителствените ви служби.

Найда се усмихна и също вдигна чашата си, за да я докосне до моята.

— Помислете си пак — каза тя.

— Мога искрено да твърдя, че едва ли ще ви забравя.

И двамата се захвана да наваксаме пропуснатите в разговора минути, през които сервираните пикантерии бяха губили безвъзвратно от очарованието си. Бил прояви разбиране и ми даде възможността да съдъпча някоя и друга вкусна мръвка. А може би просто изчакваше, за да се убеди, че разговорът ни с Найда е приключил. Накрая не издържа и прошепна:

— Сега имаш ли минутка и за мен?

— Боя се, че да.

— Няма дори да любопитствам за разговора ви с младата дама.

— Делово предложение, примесено с лични чувства. Моля те, наистина не питай, защото ще изтърва и десерта.

— Ще бъда пределно кратък — каза той. — Коронацията в Кашфа ще се състои утре.

— Ама и ние не си губим времето, а?

— А-ха. Благородникът, който ще се възкачи на престола, се казва Арканс, Граф на Шадбърн. Досега е бил министър в цял куп правителства и освен това е заемал няколко други отговорни поста. Всъщност той дори е далечен роднина на един от предишните монарси. Не се е погаждал с Джасра, но между двамата им е

съществувало нещо като негласно споразумение — той не ѝ е мътил водата, а тя не е мътила неговата.

— Звучи ми разумно.

— Което не му е пречело да споделя нейното мнение за спора около Еринор и в Бегма едва ли са забравили това...

— Я ми кажи — прекъснах го аз, — какъв е този спор около Еринор?

— Това е тяхната Елзас-Лотарингия — обясни Бил, — обширна, плодородна област между Кашфа и Бегма. През изминалите векове тя толкова често е преминавала под управлението ту на едното, ту на другото кралство, че сега и двете страни като че ли имат еднакво основателни претенции към нея. Дори местните жители нямат ясно становище по въпроса. Повечето от еринорските фамилии имат роднини и в двете кралства. Почти съм убеден, че на тях им е все едно чии поданици ще са занапред, стига данъците да си останат същите. Според мен претенциите на Бегма са малко по-аргументирани, но това не е нищо повече от една субективна преценка.

— А в момента там се разпорежда Кашфа и Арканс едва ли ще я отстъпи току-тъй?

— Правилно. За разлика от него Джастон — генералът, който бе узурпирал трона на Джасра, е бил склонен да отиде на преговори с представителите на Бегма. Но както сигурно си чул, него наскоро го споходи доста нелепа смърт — падна от балкона на двореца си. Според мен Джастон е искал да изтъргува Еринор срещу погасяването на някакви стари дългове на Кашфа. Преговорите дори били в доста напреднала фаза.

— И? — казах аз.

— В книгата, които ми даде Рандъм, пишеше, че Амбър признава за свой благодетелстван търговски партньор Кашфа, в чиито граници влиза Еринор. Арканс лично настоял за това. От това, което успях да прочета в архивите, досега владетелите на Амбър са се въздържали от намеса във взривоопасни спорове между две съюзнически кралства. Но Рандъм явно бърза и затова е позволил на онзи тип да поставя условия.

— Малко се престарава — казах аз. — Не че го обвинявам за това. Просто споменът за Бранд все още го държи нащрек.

Бил кимна.

— Аз съм само един наемен съветник и не искам да се ангажира със становище по въпроса.

— Има ли още нещо, което би трябвало да знам за Арканс?

— О, има още много неща, които поданиците на Бегма не харесват у него, но именно Еринор може да взриви ситуацията. Това е кауза, зад която са стояли цели поколения. За нея са водени войни. Никак не се учудих, когато тяхното пратеничество влетя в двореца два дни преди уговорената дата.

Бил вдигна чашата си и отпи няколко глътки вино.

Малко след това Вайъли каза нещо на Луела, после стана от масата и събщи, че ѝ се налага да свърши някаква работа, но ще се върне веднага. Луела също понечи да стане, но Вайъли сложи ръка на рамото ѝ, прошепна ѝ нещо и след това излезе от трапезарията.

— Какво ли пък е станало сега? — каза Бил.

— Не знам — отговорих аз.

Той се усмихна.

— Дали да не нахвърлим няколко предположения?

— Мозъкът ми вече почива — заявих аз.

Найда ме изгледа съссредоточено. Аз срещнах погледа ѝ и свих рамене.

Празните чинии отново бяха отсервирани и на масата се появи поредният кулинарен експеримент. Не знам как беше на вкус, но видът му бе многообещаващ. Тъкмо се канех да го атакувам, когато до мен се приближи една от придворните дами и ми каза тихо:

— Лорд Мерлин, кралицата желае да ви види.

Изправих се, без да се колебая и за миг.

— Къде е тя?

— Ще ви заведе при Нейно Величество.

Извиних се набързо на останалите гости и обещах да се върна възможно най-скоро, без да се замислям дали наистина ще успея да го сторя. Последвах придворната дама до една малка стая, разположена в близост до трапезарията. Вайъли ме очакваше. Бе седнала на неудобен на вид дървен стол с висока облегалка и кожена тапицерия. Ако се нуждаеше от нечии мускули, кралицата несъмнено би извикала Жерар. Ако ставаше въпрос за съвет в областта на историята или политиката, Луела би била нейният първи избор. Но след като бе извикала именно

мен, то най-вероятно бе намесена магия, тъй като минавах за дворцовия експерт в тази област.

Оказа се, че греша.

— Бих искала да поговоря с теб — каза Вайъли — относно малката война, в която сме на път да се забъркаме.

ГЛАВА 8

След приятно прекараното време в компанията на красива дама поредицата от обнадеждаващи разговори в коридора и спокойната вечеря с близки и приятели като че ли беше съвсем в реда на нещата вече да очакваме нещо по-различно и неприятно. Хрумна ми, че малката война е все пак за предпочитане пред голямата, но предпочетох да запазя остроумията си за някой по-удачен момент. След неколкосекунден безмълвен размисъл реших да формулирам първия си въпрос по следния начин:

— Какво е станало?

— Хората на Далт са заели позиции близо до западния край на Ардън — каза Вайъли. — Бойците на Джулиан вече са ги посрещнали. Бенедикт пое остатъка от патрулите. Той смяташе да атакува фланга на Далт и да раздели неговите сили. Казах му да не го прави.

— Не разбирам. Защо не?

— Защото ще загинат хора — отговори ми тя.

— На война като на война. Понякога това е единствената алтернатива.

— Но този път съществува алтернатива, макар лично аз да не я разбирам. Бих искала първо да обмисля добре ситуацията, преди да дам заповед, която ще коства живота на доста хора.

— Каква е другата възможност? — попитах аз.

— Дойдох тук, за да поговоря с Джулиан чрез Картите — каза Вайъли. — Той току-що е говорил с Далт под флага на примирието. Далт му казал, че този път целта му не е Амбър. Уточнил, че е готов да спести на нас и на себе си излишните неприятности, ако изпълним неговото единствено условие. Иска да му предадем Риналдо и Джасра, които били наши пленници.

— Ъ? — хлъцнах аз. — Дори да искаме, не бихме могли да му предадем Люк — той не е тук.

— Точно това му е казал и Джулиан. Далт бил много изненадан, тъй като смятал, че Риналдо е при нас.

— Не сме длъжни да му отваряме очите. Този човек създава проблеми на Амбър от години. Мисля, че Бенедикт е подготвил най-подходящия отговор за него.

— Не те повиках, за да искам съвета ти — каза Вайъли.

— Извинявай. Просто мразя някой да се опитва да ме изнудва с надеждата, че номерът му ще мине.

— Шансовете са изцяло на наша страна. Но ако го убием, няма да научим нищо. Искам да разбере какво се крие зад всичко това.

— Бенедикт би могъл да го спипа. Знам заклинания, които ще го направят доста сговорчив.

Вайъли поклати глава.

— Прекалено рисковано е. Стигне ли се до сблъсък, ситуацията ще излезе извън контрол. Тогава ще загубим, независимо от крайния изход.

— В такъв случай не разбирам какво бих могъл да направя аз.

— Далт е поискал Джулиан да се свърже с нас и след това да му предаде нашето решение. Джулиан смята, че той ще се съгласи дори ако получи само единия от двамата.

— Не искам да му отстъпвам дори Джасра.

— Аз също. Това, което наистина искам, е да разбере какво всъщност става. Единият от вариантите е да освободим Джасра и да попитаме нея, но не мисля, че ползата от това ще е особено голяма. Можеш ли да се свържеш по някакъв начин с Риналдо? Бих искала да говоря с него.

— Ами-и... да — казах аз. — Имам негова Карта.

— Използвай я.

Извадих Картата и се вгледах в нея. Съзнанието ми премина в нужното за контакта състояние и скоро образът оживя...

Там се здрачаваше, а Люк бе застанал край лагерния огън. Беше облечен в зелено и се бе загърнал в светлокафяво наметало, закопчано отпред със златна тока, върху която бе гравирен феникс.

— Мърл — каза той. — Моите хора са почти готови. Кога смяташ да атакуваме и...

— Чакай малко — прекъснах го аз. — Става въпрос за нещо различно.

— Слушам те.

— Далт отново е в подстъпите на Амбър и Вайъли иска да поговори с теб преди да сме го направили на салата.

— Далт? Там? В Амбър?

— Да, да и да. Твърди, че щял да отиде да си играе на друго място, ако му дадем двете неща, които желае повече от всичко — теб и майка ти.

— Шантава работа.

— Да, ние също мислим така. Искаш ли да поговориш с кралицата?

— Разбира се. Пренеси ме пр... — Люк се поколеба и ме погледна право в очите.

Аз се усмихнах.

Люк протегна ръка. Аз я хванах и в следващия миг той вече беше до мен. Огледа се и видя Вайъли, след което свали колана си заедно с меча и ми го подаде. После се приближи до нея, падна на дясното си коляно и сведе глава.

— Ваше Величество — каза той. — Дойдох.

Вайъли протегна ръка и го докосна.

— Вдигна глава — каза тя.

Люк го направи и чувствителните пръсти на кралицата внимателно се плъзнаха по лицето му.

— Сила — каза тя, — и мъка... Значи ти си Риналдо. Ти ни донесе печал, Риналдо.

— Аз също бях опечален. Ваше Величество.

— Да, разбира се — отвърна му Вайъли. — Несправедливите дела обикновено простират своите пипала върху невинните. Докъде ще стигнат те този път?

— Далт ли имате предвид?

— Не, теб имам предвид.

— О — възкликна Люк. — Сложих край на това. Повече никакви бомби и засади. Вече казах на Мерлин какво съм решил.

— Познавате се от няколко години.

— Да.

— Успяхте ли да се сприятелите истински?

— Той е една от основните причини, поради които реших да се откажа.

— Сигурно му имаш доверие, щом реши да дойдеш тук. Оценявам жеста ти — каза Вайъли. — Ето, вземи това.

Тя свали пръстена от показалеца си и му го подаде. Пръстенът беше златен, с млечнозелен камък, прикрепен с няколко златни нишки — сякаш митичен паяк бе сграбчил всички съкровища на света, за да ги запази от нечие посегателство.

— Ваше Величество...

— Носи го — каза тя.

— Ще го нося — отговори Люк и го сложи на малкия пръст на лявата си ръка. — Благодаря ви.

— Стани. Искам да знаеш какво точно става тук.

Той стана и Вайъли му разказа всичко, което преди това бе казала и на мен — за пристигането на Далт, за числеността на неговите хора, за позицията му и за неговите искания. Аз само седях изумен и си мислех за това, което току-що бе станало пред очите ми. Кралицата бе поставила Люк под своя закрила. Всички в Амбър знаеха добре какво означава този пръстен. Интересно какво ли щеше да каже Рандъм. Горкият Бил, целият му труд по случая се бе обезсмислил, тъй като сега разпитът без съмнение отпаднаше.

— Да, аз познавам Далт — чух да казва Люк. — Някога споделяхме с него някои общи... убеждения. Но той се е променил. При последната ни среща се опита да ме убие. Не знам защо. Отначало си мислех, че магьосникът от Владението е завладял ума му.

— А сега?

— Сега просто не го разбирам. Имам чувството, че се е превърнал в марионетка, но не знам кой дърпа конците му.

— Значи мислиш, че това не е онзи магьосник?

— Не виждам смисъл да прати Далт за мен, след като вече веднъж бях в ръцете му и ме пусна.

— Така е — съгласи се Вайъли. — Как се казва този магьосник?

— Маскираният — отговори Люк. — Мерлин знае за него повече от мен.

— Мерлин, кой е този Маскиран?

— Той е магьосникът, който отне от Джасра Владението на Четирите Свята — обясних аз. — Джасра го е отнела преди това от предишния му господар Шару Гарул, който сега представлява също такава закачалка за дрехи. Маскираният носи синя маска и изглежда

черпи силите си от един странен извор в Цитаделата на Владението. Освен това никак не ме обича. Засега това е всичко, което мога да кажа за него.

Пропуснах да спомена за това, че в цялата история вече се е намесил и моят доведен брат Джърт, както и че смятам скоро да духна под опашката и на двама им. Причината беше същата, поради която се въздържах да кажа всичко това и на Рандъм. Бях убеден, че Люк ми прехвърли топката, тъй като не беше сигурен каква част от истината смятам да споделя с Вайъли.

— Това не ни помага особено — отбеляза тя. — Особено що се касае до намеренията на Далт.

— Може би двете неща не са свързани — предположих аз. — Доколкото знам, Далт е наемник и не е изключено просто да е извършил една-единствена услуга на Маскирания. Що се отнася до настоящите събития отново съществуват две възможности. Далт би могъл да изпълнява нечия поръчка или да работи в собствена полза.

— Не мога да се сетя за някой, на когото да сме притрябвали чак толкова — каза Люк. — Но аз без друго имам сметки за уреждане с това приятелче и бих могъл лесно да съчетая полезното с приятното.

— Какво имаш предвид? — попита Вайъли.

— Предполагам, че има начин да се озова там бързо.

— Джулиан би могъл винаги да ни прехвърли при себе си — казах аз. — И все пак, какво си намислил, Люк?

— Искам да говоря с Далт.

— Прекалено опасно е — заяви кралицата. — Не забравяй, че той иска именно теб.

Люк се ухили.

— Според мен и Далт няма да е в пълна безопасност — отвърна той.

— Чакай малко — казах аз. — Ако си намислим да правиш нещо на своя глава, знай, че това може да наруши примирието. Вайъли се опитва да избегне конфликта.

— Няма да има конфликт — каза Люк. — Виж, с Далт се познаваме още от хлапета и мисля, че блъфира. Има навика да го прави от време на време. Не би рискувал да нападне Амбър с такава сила. Това би означавало да си сложи главата на дръвника. Ако наистина сме

му притрябвали само ние двамата, то аз съм почти сигурен, че ще успея да изкопча от него причината. Нали точно това ви интересува?

— Да — казах аз. — Но...

— Нека отида. — Молбата му бе отправена към Вайъли. — Ще намеря начин да го разкарам оттук. Обещавам.

— Предложението ти ме изкушава — призна тя. — Но приказките ти за неуредени сметки никак не ми харесаха. Както спомена Мерлин, аз искам да избегна конфликта. При това по ред причини.

— Обещавам, че няма да позволя нещата да се развият в тази посока — заяви Люк. — Само ще загладя търканията.

— Мерлин...? — обърна се към мен Вайъли.

— Аз му имам доверие — казах аз. — Не случайно беше най-смъртоносното оръжие в търговския отдел на бившите ми работодатели.

— Боя се, че не разбрах какво искаш да кажеш.

— Става въпрос за сянката Земя, където търговският нюх се цени извънредно високо. Що се отнася до Люк, пазарлъците са му в кръвта.

— Мислиш ли, че би могъл да постигне това, което обещава?

— Мисля, че е неотразим, когато трябва да получи онова, което иска.

— Точно така — съгласи се Люк. — И тъй като в случая целта ни е една и съща, шансовете и двете страни да останат доволни са огромни.

— Разбирам — каза Вайъли. — А какъв ще е рискът за теб, Риналдо?

— Не по-голям от този, който поех, когато се съгласих да дойда тук.

Вайъли се усмихна.

— Добре, ще се свържа с Джулиан — съгласи се тя. — Можеш да отидеш там и да видиш какво ще успееш да измъкнеш от Далт.

— Един момент — обадох се аз. — Навън вали сняг, а Люк дойде от място с далече по-високи температури. Наметалото му ми се струва доста неподходящо за случая. Ще отида да му донеса нещо по-топло, стига да иска да ме изчака.

— Вървете — каза Вайъли.

— Веднага се връщаме.

Тя присви устни и след това кимна.

Подадох на Люк меча и той отново го препаса. Вайъли със сигурност бе разбрала, че искам да поговоря с него насаме. И въпреки това се бе съгласила, което означаваше, че ми има доверие — факт, който ме изпълваше с гордост и едновременно с това беше на път допълнително да усложни живота ми.

Възнамерявах да сведа на Люк последните новини — за коронацията в Кашфа и за всичко останало. Все пак изчаках, докато се отдалечихме на прилично разстояние, тъй като Вайъли има невероятно чувствителен слух. Моето мълчание обаче изнерви Люк и той заговори първи.

— Как странно се развиха събитията. Признавам, че я харесвам, но тя знае повече от това, което казва.

— Най-вероятно да — съгласих се аз. — Всички го правим.

— И ти ли?

— Отскоро. Във времена като тия ми се налага.

— А знаеш ли нещо повече за ситуацията?

Поклатих глава.

— Научих за Далт малко преди теб. Вайъли ми каза точно това, което и ти чу. А съвсем случайно да знаеш нещо, което пропусна да споменеш пред нея?

— Не — каза Люк. — За мен също беше изненада. Но смятам да проуча нещата.

— Би трябвало.

Наближихме моите покои.

— Скоро ще стигнем до стаята ми — казах аз. — Искам да знаеш, че майка ти е там, но едва ли ще е особено разговорлива.

— Запознат съм с последствията от това заклинание. Но доколкото си спомням, ти спомена, че си наясно как да я освободиш... Което ми напомня, че настоящите събития ще забавят плана ни да сгацим Маскирания и брат ти.

— Не чак толкова — уточних аз.

— Кой знае колко време ще ми отнеме — продължи Люк. — Ами ако разговорът не потръгне? Или пък се случи нещо, което ще ме забави съвсем?

Хвърлих му един бърз поглед.

— Като какво например?

— Не знам. Просто се опитвам да взема всичко предвид. Нали знаеш, че обичам да планирам всичко предварително? Нека предположим, че атаката ни се забави значително...

— Добре, нека предположим — казах аз, докато приближавахме вратата.

— Това, за което се опитвам да ти намекна, е, че бихме могли да се озовем там твърде късно. Да речем, че пристигнем във Владението и установим, че твоето братче вече се е превърнало в Бог знае какво сатанинско изчадие. Тогава какво?

Отключих вратата и двамата влязохме вътре.

Хич не ми се щеше да се замислям за подобна възможност, защото тя ми напомняше за историята, която ми бе разказвал баща ми. Навремето Бранд бе успял да му създаде сериозни неприятности.

Щом се озовахме в стаята, аз щракнах с пръсти и няколко газени лампи мигом разпръснаха мрака. Пламъчетата им трепнаха, но после бързо се укротиха.

Джасра си беше все на същото място, отрупана с няколко от моите наметала. За миг се притесних за първата реакция на Люк.

Той спря. Огледа я внимателно и после пристъпи към нея, забравил изцяло предположенията си. Гледа я така около десетина секунди, през които се чувствах все по-неудобно, и накрая прихна.

— Тя винаги си е падала по монументалните форми — каза той. — Но комбинирането на показното с практичното е нещо, което тя така и не успя да постигне. Би трябвало да я върнеш на Маскирания, макар че тя едва ли ще си извади нужната поука.

После се обърна към мен и добави:

— Сигурно ще се събуди вкисната като котешка пикня и ще хукне наново да си търси белята. Между другото, не забелязах върху нея някое подходящо за случая наметало.

— Ей сега ще ти дам едно.

Отворих гардероба и измъкнах оттам едно наметало от тъмна, нещавена кожа. Подадох му го и той зарови ръката си в козината.

— Мантракора?

— Адски вълк.

Окачих неговото наметало в гардероба, докато той пробваше моето.

— Та както казвах на влизане — продължи Люк, — да речем, че не се върна?

— Не казваше това — поправих го аз.

— Не по този начин — призна той. — Но какво значение има дали закъснението ще е малко или голямо, ако се окаже фатално за плана ни? Да речем, че завариш там Джърт, който вече е завършил ритуала и се е сдобил с онази нечувана сила, а аз не съм до теб, за да ти помогна. Какво ще правиш тогава?

— Ситуацията стана твърде хипотетична.

— А ти да не би да си се сдобил наскоро със застраховка „Лош късмет“? Защото и аз бих искал да си направя такава.

Той се приближи до вратата и изгледа още веднъж Джасра от главата до петите.

— Добре — казах аз. — Давай да предпологаме тогава. Значи, нека предположим, че Далт ти отреже главата, за да си играе с нея боулинг, а аз заваря Джърт висок три метра, с малък ядрен реактор в задника. Ти каква застраховка ще предложиш срещу това?

Люк излезе в коридора и аз го последвах, като преди това щракнах с пръсти и оставих Джасра на тъмно.

— Искам просто да ти изясня как стоят нещата — каза той, докато заключвах вратата.

Поехме обратно по коридора и Люк добави:

— Същество, което притежава подобна сила, е зависимо от нейния източник.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Не съм наясно с детайлите, но съм убеден, че силата на Извора би могла да бъде обърната срещу този, който вече е почерпал от нея. Прочетох го в записка на Шару Гарул, но точно тогава мамчето си ги прибра отново и аз не ги видях повече. Доверие никому — такава й беше мотото.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че ако нещо се случи с мен и Джърт успее да те победи, тя би могла да го унищожи.

— О-о.

— Освен това ти препоръчвам да я помолиш за това много учтиво.

— Бих се сетил и сам.

— Кажи й, че съм приключил с отмъщението и съм получил своето. След това й предложи Владението в замяна на помощта й.

— Ами ако реши, че това не е достатъчно?

— Да върви по дяволите! Превърни я отново в закачалка! Дори Изворът не може да направи някого безсмъртен. Баща ми също отнесе стрела в гърлото, въпреки всичките си чудесии. Всеки си има слабо място. Само дете при някои то е доста по-добре защитено.

— Има ли все пак шанс да се съгласи? — попитах аз.

Люк спря и погледна свъсено.

— Има си хас да се съгласи ей така — каза той. — Разбира се, ще започне да се пазари, но накрая ще омекне. Нали тя също иска да си отмъсти на Маскирания, а така ще си върне и част от онова, което е притежавала. Но в никакъв случай не бързай да й се доверяваш. Каквото и да ти обещае, винаги ще й се иска да излезе суха от водата. Сигурно ще се опита да те изиграе. Но докато си свършите работата във Владението, ще ти е само от полза. После бързо ще трябва да измислиш начин, по който да я неутрализираш. Освен ако...

— Освен ако какво?

— Освен ако аз не съм там, за да контролирам положението.

— И как смяташ да го постигнеш?

— Още не знам. Не сваляй заклинанието от нея, преди да съм уредил въпроса с Далт.

Люк тръгна отново.

— Я чакай малко — казах аз. — Какво си намислил?

— Нищо конкретно, но както сам се изрази пред кралицата, пазарлъците са ми в кръвта.

— Понякога си мисля също, че житейските ти принципи са твърде гъвкави.

— Дано си прав — отвърна ми Люк. — Но що се отнася до настоящия момент, аз съм абсолютно честен спрямо теб и кралицата.

— И все пак не бих си купил използвана кола от теб, Люк.

— Влагам всичко от себе си във всяка сделка, а на теб винаги предлагам най-доброто.

Погледнах го, но физиономията му не издаваше никакви скрити помисли.

— Какво повече бих могъл да кажа? — добави той и бързо ми посочи стаята, в която бяхме оставили Вайъли.

— Засега нищо — отвърнах и двамата влязохме вътре.

Още щом се появихме на прага, Вайъли се обърна към нас. Изражението ѝ беше също толкова неразгадаемо като това на Люк.

— Надявам се, че сега си по-добре екипиран, Риналдо — каза тя.

— Определено да — отговори Люк.

— Тогава да не губим време. — Вайъли вдигна ръката си и видях, че е хванала в нея Картата на Джулиан. — Ела насам.

— Сложи ръка на рамото ми — продължи тя, след като Люк застана до нея.

— Добре.

Той го направи, Вайъли се свърза с Джулиан и заговори с него. След няколко реплики в разговора се включи и Люк, за да обясни какво възнамерява да направи. Чух Вайъли да казва, че одобрява неговия план.

Няколко секунди по-късно Люк протегна свободната си ръка напред. Бе обърнат с гръб към мен, но аз бях призовал своето Логрус-зрение, за да не пропусна удачния момент. Пресегнах се, сложих ръка на рамото му и пристъпих напред едновременно с него.

— Мерлин! Какво правиш? — чух да вика Вайъли след мен.

— Искам да присъствам лично — отвърнах ѝ бързо аз. — Ще се върна веднага щом всичко приключи.

Блесналият в цветовете на дъгата проход се затвори зад мен.

Озовахме се в просторна палатка, осветена от трепкащите светлини на газените лампи. Навън виеше вятър и клоните шумоляха под неговия напор. Джулиан бе застанал право пред нас. Той пусна ръката на Люк и го огледа, без лицето му да издава каквато и да е емоция.

— Значи ти си убиецът на Кейн?

— Аз съм — отвърна Люк.

Припомних си бързо, че Джулиан и Кейн винаги са били доста близки. Ако Джулиан убиеше Люк и обявеше това за отмъщение, Рандъм най-вероятно просто щеше да кимне и да приеме факта. А може би дори щеше да се усмихне. Кой знае. Ако бях на мястото на Рандъм, сигурно бих посрещнал с облекчение новината за смъртта на сина на Блийс. Всъщност това беше една от причините да го последвам. Ами ако всичко се окажеше клопка, която да струва живота на Люк? Не можех да си представя Вайъли като част от подобен план,

но Джулиан и Бенедикт можеха много лесно да я подведат. Не беше изключено да не заварим Далт тук.

Друг вариант — да речем, че той все пак бе дошъл, но истинското му условие бе само да получи главата на Люк. Все пак, той беше опитал да го убие съвсем наскоро. Все подробности, за които не биваше да си затварям очите, още повече, че Джулиан беше най-подходящият кандидат за главната роля в подобен план. Всичко за благо на Амбър.

Погледът ми срещна този на Джулиан и аз тутакси се възползвах от новоусвоеното умение да не позволявам на лицето си да издава това, което мисля.

— Добър вечер, Мерлин — каза той. — Някаква специална роля ли имаш в тази мисия?

— Аз съм само наблюдател — отвърнах аз. — По-нататъшните ми действия ще бъдат продиктувани от конкретната ситуация.

Някъде наблизо се разнесе воят на една от гръмотевичните хрътки.

— Стига да не забавяш действията ни... — отбеляза Джулиан.

Усмихнах се.

— Магьосниците умеят да присъстват незабележимо навсякъде — уточних след това.

Джулиан ме огледа внимателно, за да прецени — убеден съм в това — дали думите ми съдържат известна заплаха и дали съм дошъл тук, за да предпазя Люк, или за да му отмъстя.

Накрая сви рамене, обърна се и тръгна към една малка дървена маса, върху която бе разстлана карта. Единият край на картата бе затиснат с камък, а другия — с тежък кинжал. Ние с Люк също се приближихме до масата.

Върху картата, изобразяваща западните покрайнини на Ардън, бе отбелязана нашата позиция. На юг се намираше Гарнат, а на югозапад — Амбър.

— Нашите войски са тук — посочи Джулиан. — А Далт е ето тук.

— А хората на Бенедикт? — попитах аз.

Джулиан ме погледна, сбърчил едва забележимо вежди.

— Добре е Люк да знае, че такава сила присъства в близост — заяви той, — но не и каква е нейната численост, кое е точното й

месторазположение или какви са задачите ѝ. Така дори Далт да го плени и да го подложи на разпит, той няма да има от какво да се притеснява.

— Съгласен съм — каза Люк и кимна.

Джулиан посочи отново към една точка, разположена приблизително по средата между нас и Далт.

— Тук се срещнахме и говорихме с него — обясни той. — Мястото е открито, равно и денем се вижда еднакво добре и от двете страни. Предлагам да организираме срещата там.

— Добре — каза Люк.

Забелязах как пръстите на Джулиан погалиха дръжката на кинжала, поставен близо до ръката му. После видях как ръката на Люк се озова с най-непринуден жест в позиция, от която можеше мигновено да достигне собствения си кинжал.

После Люк и Джулиан погледнаха един към друг и се усмихнаха като по подаден знак. Всичко изглеждаше толкова естествено и в реда на нещата. Само дето усмивките им се задържаха две-три секунди по-дълго, отколкото би могло да се предположи. Люк бе по-едър и по-силен от Джулиан, който пък имаше зад гърба си вековен опит в боравенето с оръжия. Замислих се как да се намеся, ако някой от тях понечи да нападне другия, тъй като определено нямаше да оставя развитието на събитията на случайността. Но тогава ръцете им се отпуснаха, сякаш по силата на мигновено сключено споразумение, и Джулиан каза:

— Ще пийнете ли по чаша вино?

— Аз да, с удоволствие — отговори Люк. Интересно дали само моето присъствие им бе попречило да се сдърпат. Вероятно не. Според мен Джулиан просто намекна за своите чувства, а Люк уточни, че въобще не му пука. Честно казано, не съм сигурен на кого бих заложил в подобна схватка.

Джулиан сложи три чаши на масата, но наля само на себе си, след което с жест ни покани да последваме примера му. Още преди някой от двама ни да е успял да подуши виното, той отпи от своята чаша, така че да видим това добре.

— На срещата всеки от нас доведе по един придружител — обясни Джулиан.

— Въръжени ли бяхте? — попитах аз.

— Само с кинжалите си.

— Пеш ли отидохте дотам, или на коне? — каза Люк.

— Пеш — отвърна Джулиан. — Тръгнахме по едно и също време и се движихме с еднаква крачка, докато се срещнахме по средата — на по неколкостотин крачки от двата лагера.

— Ясно — каза Люк. — Някакви проблеми?

— Не, никакви. Говорихме и след това се върнахме.

— Кога стана това?

— Малко преди слънцето да залезе.

— Той изглеждаше ли като човек, който е с всичкия си?

— Според мен — да. Мисля, че арогантното държание и няколкото обиди, отправени към Амбър, са нещо нормално за Далт.

— Напълно — съгласи се Люк. — И пожела да получи мен, майка ми или и двамата ни закуп? След което заплаши, че ще ви нападне, ако не изпълните условието му?

— Да.

— Намекна ли защо сме му притрябвали?

— Не — отвърна Джулиан.

Люк отпи от виното си.

— Уточни ли дали ни иска живи, или мъртви?

— Да. Каза, че ви иска живи.

— А твоето лично мнение?

— Ако изпълня желанието му, ще се отърва от теб. Ако ли пък го предизвикам, ще се отърва от него. И в двата случая бих могъл само да спечеля...

Изведнъж погледът на Джулиан се спря на ръката, с която Люк държеше чашата си, и очите му се разшириха. Беше забелязал пръстена на Вайъли.

— Изглежда, ще трябва все пак да убия Далт — заключи той.

— Как мислиш — продължи Люк, сякаш не бе чул последната му забележка, — дали заплахата му е реална? Освен това, имаш ли някаква представа откъде е дошъл или пък накъде би се запътил, щом си тръгне оттук? Ако си тръгне, разбира се.

Джулиан разклати леко виното в чашата си.

— Аз съм длъжен да приема заплахата му насериозно. Когато засякохме движението на неговите войници, той се задаваше откъм Бегма или Кашфа. Не е изключено да е дошъл от Еринор, тъй като

често се мотае там. Що се отнася до това къде би отишъл сетне — моето предположение струва точно толкова, колкото и твоето или това на кой да е друг.

Люк бързо отпи от виното си и няколко секунди след това на лицето му се появи нещо, което накрая прие формата на загадъчна усмивка. Не ми беше необходимо много време, за да разбера, че предположението на Люк струва доста повече от тези на всички останали. Побързах и аз да пийна от виното си, за да прикрия някоя издайническа усмивка.

— Можете да преспите тук — каза Джулиан. — Ако сте гладни, ще заповядам да ви донесат нещо за ядене. Ще уговорим срещата по изгрев-слънце.

Люк поклати глава.

— Веднага — каза той и пръстенът на Вайъли проблесна уж съвсем случайно, но достатъчно явно. — Искаме да уговорим срещата веднага.

Сърцето ми отмери няколко удара, през които Джулиан се взираше в Люк.

— По това време на денонощието няма да бъдете еднакво добре видими и от двата лагера, особено при този сняг — каза той. — Някое малко недоразумение може да доведе до атака от коя да е от двете страни.

— Ако и двамата ми придружители — както и неговите двама — носят факли — предложи Люк, — ще можете да ни виждате добре на по около стотина метра и от двете страни.

— Вероятно — каза Джулиан. — Добре. Ще пратя човек да занесе известието в техния лагер и ще ти избира придружители.

— Аз вече съм си избрал двама придружители — теб и Мерлин.

— Ти май наистина си рядък екземпляр — отбеляза Джулиан. — Но тъй да бъде, съгласен съм. И без друго бих искал да съм там — в случай, че стане нещо непредвидено.

Той отиде до входа на палатката, отметна края на брезента и повика един от офицерите си. Докато двамата разговаряха, аз попитах:

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш, Люк?

— Определено — отвърна той.

— Според мен този път няма да се размине само с пазарлъци — казах аз. — Случайно да искаш да споделиш плана си с мен?

Той погледна изпитателно и след това каза:

— Наскоро осъзнах, че аз също съм син на Амбър. Прекалено много неща ни обединяват. Чудесно. Но това означава също, че можем да се доверим по-пълно един на друг, нали?

Смръщих леко вежди. Никак не бях сигурен накъде бие Люк.

Той сграбчи леко рамото ми.

— Не се притеснявай, можеш да ми се довериш. И без друго точно сега нямаш кой знае какъв избор. Но нещата могат да се променят, при това съвсем скоро. Искам само да запомниш, че каквото и да се случи, не искам ти да се намесваш.

— А какво би трябвало да се случи?

— Нямаме време да предвидим всички случайности — каза Люк.
— Затова просто приеми факта и не забравяй какво ти казах тази вечер.

— Както сам спомена — нямам Бог знае какъв избор.

— Искам да не забравяш нито една моя дума и по-късно — натърти той в мига, в който Джулиан закри отново входа на палатката и тръгна към нас.

— Аз обаче смятам да похапна преди това — каза Люк, обръщайки се към него. — А ти, Мърл? Гладен ли си?

— Ей Богу, не! — отвърнах аз. — Идвам направо от дипломатическа вечеря.

— Нима? И какъв беше поводът? — осведоми се Люк уж съвсем между другото.

Не успях да се сдържа да не прихна. Беше ми дошло твърде много за един ден. Тъкмо се канех да му отвърна, че не му е сега времето, когато Джулиан застана отново до входа, извика един от войниците си и му нареди за всеки случай да огледа още веднъж мястото на срещата. След това продължи да му дава някакви допълнителни инструкции.

— В Амбър е дошъл премиер-министърът на Бегма — Оркуз, заедно с някои свои служители — обясних аз в това време.

Люк изчака, докато отпих една дълга глътка от чашата си, с явната надежда, че ще му доверя още нещо.

— Това е — казах аз.

— Хайде, Мерлин. За какво става въпрос? Бях относително откровен с теб напоследък.

— Нима?

За известно време Люк не виждаше нищо смешно в репликата ми, но после също се усмихна.

— Понякога заровете на съдбата се търкалят толкова бързо, че някои от нас не успяват да се махнат навреме от пътя им — отбеляза той. — Какво ще кажеш да ми дадеш един безплатен жокер, а? В момента не мога да ти предложа нищо в замяна. Какво искаше Оркуз?

— Набий си тогава в главата, че до утре сутринта това е секретна информация.

— Дадено. Какво ще стане утре?

— Арканс, Граф на Шадбърн, ще бъде коронясан за крал на Кашфа.

— А стига бе! — каза Люк, после погледна към Джулиан и пак към мен. — Страхотен ход от страна на Рандъм. Не вярвах, че ще придвижи нещата толкова бързо.

И той впери поглед в някаква невидима точка.

— Благодаря ти — каза след няколко минути.

— Е, полезна ли беше информацията, или по-скоро болезнена?

— За мен или за Кашфа?

— Въпросът ми не беше чак толкова дълбок.

— Засега нито едното от двете, тъй като все още не съм сигурен какво означава. Трябва ми време, за да помисля и да напиша този детайл в общата картина.

Аз го изгледах съсредоточено и Люк отново се усмихна.

— Едно е сигурно — информацията ти е интригуваща — добави той. — Имаш ли още нещо за мен?

— И това ти стига — казах аз.

— Да-а, сигурно си прав. Нека не претоварваме системата. Не почваме ли да забравяме за старата дружба, приятелю?

— Време ни е да помъдреем — отбелязах.

Джулиан закри входа и се върна при нас, като пътъом взе чашата си.

— Ще донесат храната след няколко минути.

— Благодаря.

— Според Бенедикт ти си казал на Рандъм, че Далт е син на Оберон.

— Така е — призна Люк. — При това е преминал през Лабиринта. Има известна разлика, нали?

Джулиан сви рамене.

— Няма да ми е за пръв път да искам да убия свой роднина — заяви той. — Между другото, ти си мой племенник, нали така?

— Правилно... чичо.

Джулиан обърна остатъка от виното си на един дъх.

— Ами, добре дошъл в Амбър — каза той. — Снощи чух вой на банши. Интересно дали има нещо общо с твоето пристигане?

— Промяна — каза Люк. — Баншите вият от мъка по старото, което си отива.

— Не виеха ли преди нечия смърт?

— Не винаги. Понякога се появяват, колкото да придадат драматизъм на атмосферата.

— Жалко — каза Джулиан. — Е, надеждата умира последна.

Помислих си, че Люк ще каже още нещо, но Джулиан продължи, преди той да е успял да се включи.

— Добре ли познаваше баща си? — попита той.

Люк се напрегна леко, но отговори:

— Може би по-малко, отколкото повечето синове познават бащите си. Той беше като търговски пътник. Появяваше се и изчезваше. Никога не е оставал с нас за по-дълго.

Джулиан кимна.

— Стори ли ти се променен, когато го видя за последен път?

Люк впери поглед в ръцете си.

— Е, не беше съвсем нормален, ако това имаш предвид. Както вече казах на Мерлин, мисля, че силите, които той придоби, изтласкаха човечността у него на заден план.

— Не знам нищо за това.

Люкови рамене.

— Подробностите не са чак толкова важни, колкото резултатите.

— Значи твърдиш, че не е бил лош баща?

— Че откъде да знам. Никога не съм познавал нечий друг баща, за да го сравня с него. Защо питаш?

— От любопитство. Не знам нищо за тази част от неговия живот.

— А какъв брат беше той?

— Непредвидим — каза Джулиан. — Не се разбирахме много добре. По-скоро се опитвахме да не си пречим. Определено беше умен. И надарен. Изкуствата му бяха слабост. Просто се опитвам да предвидя до каква степен ще се метнеш на него.

Люк вдигна ръце с отворени нагоре длани.

— Кой знае? — каза той.

— Добре, както и да е — отвърна му Джулиан, остави чашата си и тръгна отново към предната част на палатката. — Според мен храната ти пристига.

Люк тръгна след него.

Стори ми се, че чувам как малките ледени кристалчета се плъзгат по брезента на палатката. После се разнесе протяжен вой. Концерт за зимен вятър и гръмотевична хрътка в една част. Баншите обаче не се чуваха никакви. Засега.

ГЛАВА 9

Вървах на около крачка зад Люк и няколко метра встрани от него, като се опитвах да поддържам темпото на Джулиан, който вървеше вдясно. Факлата, която носех, беше доста дължка — около два метра, със заострен долен край, който да може да се забие в земята. Държах я на разстояние от себе си, тъй като пламъкът ѝ танцуваше бясно, следвайки поривите на вятъра. Усещах как остриите, ледени снежинки пробождат кожата на ръката и лицето ми и се трупат по веждите и ресниците ми. Мигах непрекъснато, тъй като топлината на факлата ги разтапяше и те се стичаха в ледени струйки по клепачите ми. Снегът проскърцваше под краката ми. Право пред нас се приближаваха трепкащите светлини на други две факли. Между тях се виждаше неясната фигура на трети човек. Премигнах и зачаках пламъкът на някоя от отсрещните факли да го освети по-добре, за да мога да го огледам. Досега го бях виждал само веднъж, при това за краткото време, през което бе траял нашият контакт чрез Картите. Сега косата му ми се стори златиста, дори медноруса. Предишния път, на дневна светлина, тя изглеждаше пепеляворуса. Очите му, доколкото си спомнях, бяха зелени. Скоро осъзнах, че или той е доста едър, или си е избрал съвсем дребни придружители. Досега нямах никаква представа за ръста му. Когато и нашите факли го осветиха, видях, че носи зелен жакет без яка и ръкави, облечен върху някаква тъмна, плътна дреха, чийто ръкави достигаха до зелените му кожени ръкавици. Бе обул черни панталони и високи черни ботуши. Наметалото му също беше също черно, обточено със зелен кант. На врата си бе окачил кръгъл медальон, изработен като че ли от злато. Беше ми трудно да го разгледам добре на тази светлина, но въпреки това бях готов да се обзаложа, че върху него е гравиран лъв, разкъсващ еднорог. Далт се приближи на дванайсетина крачки от Люк и спря. После махна на придружителите си и те забиха факлите си в земята. Двамата с Джулиан последвахме примера им. После Далт кимна на Люк и те тръгнаха един към друг, за да се срещнат в центъра на осветения кръг.

Там всеки от тях прихвана дясната предмишница на другия и се погледнаха. Люк беше обърнат с гръб към мен, но ясно можех да видя лицето на Далт. То не изразяваше никакви чувства, само устните му се движеха бавно. Не успях да чуя и дума от това, което си казаха, защото вятърът беше доста силен, и те най-вероятно се стараеха да не повишават глас. Сега вече можех да преценя реално ръста на Далт. Люк е висок около метър и деветдесет, но въпреки това наемникът стърчеше с половин глава над него. Хвърлих един поглед към Джулиан, но той гледаше напред. Зачудих се колко ли още чифта очи ни наблюдават откъм двата лагера.

Джулиан винаги е бил безизразен като надгробен камък. И сега той просто ги гледаше, без да излъчва каквато и да е емоция, като че ли този разговор не го засягаше. Присъединих се към неговата тактика и минутите заваляха в едно със сипецията се сняг.

Измина доста време, преди Люк да се обърне и да тръгне към нас. Далт пък се запъти към единия от придружителите си.

Люк спря помежду ни и ние се насочихме към него.

— Какво става? — попитах аз.

— О — каза той, — мисля, че открих начин да уредя проблема, без да се стига до сблъсък.

— Чудесно — отбелязах аз. — Какво успя да му пробуташ?

— Идеята да се дуелира с мен.

— Мътните да те вземат, Люк! — възкликнах аз. — Та той е професионалист! Убеден съм, че е наследил и пословичната сила на амбъритите. Този човек ляга и става на бойното поле. Сигурно е в невероятна форма. Освен това е по-висок и по-тежък от теб.

Люк се ухили.

— Може пък да ми излезе късметът — каза той. После погледна към Джулиан. — Трябва да съобщим на твоите войници да не атакуват, щом забележат схватката. Далт ще направи същото.

Единият от придружителите на Далт вече се бе насочил към техния лагер. Джулиан се обърна и направи няколко специфични жеста с ръце. Миг след това иззад едно близко дърво изскочи мъж и се втурна тичешком към нас.

— Люк — казах аз. — Това е лудост. Шансовете въобще не са на твоя страна.

— Мърл, стига. Това си е мой проблем.

— Разполагам с цял куп заклинания — казах аз. — Мога да изчакам да започнете и след това да му погодя някой хубав номер. Все едно, че ти си го подредил.

— Не! — каза Люк. — Това е въпрос на чест. Не се бъркай по никакъв начин.

— Добре, щом така искаш.

— Освен това никой от нас няма да умре — допълни той. — Това е част от уговорката. Засега и двамата сме прекалено ценни един за друг. Ще се бием без оръжия.

— А каква точно е уговорката? — попита Джулиан.

— Ако Далт ме срита отзад, аз ставам негов пленник и той се изтегля без много шум.

— Люк, ти си откачил! — казах аз.

Джулиан ми хвърли гневен поглед.

— Продължавай — каза той.

— Ако аз победея, той е мой пленник. Ще дойде с мен в Амбър или на което и да е друго място, а неговите офицери ще изтеглят войниците.

— Можем да бъдем сигурни, че ще се изтеглят — каза Джулиан, — само след като им дадем да разберат, че нямат друг изход.

— Естествено — съгласи се Люк. — Точно затова им казах, че Бенедикт чака само нашия знак, за да ги нападне по фланговете.

— Ловък ход — отбеляза Джулиан. — И в двата случая Амбър печели. А каква ще е ползата за теб, Риналдо?

Люк се усмихна.

— Все още мисля по въпроса — каза той.

— Ти продължаваш да ме изненадаваш, племеннико. А сега мръдни вдясно.

— Защо?

— За да ме прикриеш от техните погледи, естествено. Трябва да съобщя на Бенедикт какво става тук.

Люк пристъпи вдясно, а Джулиан извади колодата си и измъкна оттам нужната Карта. Междувременно войникът вече бе дотичал до нас и очакваше заповеди. Джулиан осъществи контакта и говори около минута след което даде нужните нареждания на своя подчинен и го изпрати обратно. Картата на Бенедикт остана в ръката му, но той не

продължи разговора. Явно искаше да запази връзката, докато всичко приключи.

Люк свали наметалото, с което му бях услужил, и ми го подаде.

— Поддръж го, докато приключи с Далт — каза той.

— Дадено. Успех.

Люк се усмихна набързо и тръгна към центъра, където вече бе застанал Далт.

Двамата се спогледаха и си размениха няколко кратки реплики, които не успях да чуя. После Люк зае боксьорска стойка, а Далт вдигна ръце, както правят борците.

Първият удар беше на Люк, но той не успя да достигне до целта си. Далт се отмести ловко и го помете встрани. Люк се възползва от ситуацията и вкара два нови удара в тялото на противника си. Последва нов удар към лицето, който също бе блокиран. Люк продължи да се движи в полукръг и да пласира къси, бързи удари. Далт се опита на два пъти да го сграбчи, но и двата пъти беше закован. След втория път от долната му устна се стече струйка кръв. При третия опит все пак успя да повали Люк на гръб, но той се претърколи ловко встрани, преди да го притисне към земята. Още щом скочи на крака, Люк се опита да срита Далт в бърбеците, но той спипа крака му за глезена и го отблъсна назад. Следващият ритник все пак порази целта си — лявото коляно на Далт. Наемникът преодоля мигновено болката, сграбчи отново крака на Люк, успя да го задържи и започна бавно да го извива. Люк направи гримаса, после бързо сграбчи дясната китка на Далт с две ръце и накрая изтръгна крака си от опасния ключ. После се приведе, без да изпуска китката, прехвърли ръката на противника си през глава, пое за миг тежестта на тялото му върху гърба си и ловко го хвърли на земята. Преди да се е опомнил, Люк го заобиколи, плъзна ръка под мишницата му, вкопчи пръстите на другата си ръка в косата на Далт и го прикова в един доста коварен ключ. И точно когато изви главата му назад и понечи да я тресне няколко пъти в земята, аз разбрах, че от това няма да излезе нищо. Далт се напрегна и ръцете му започнаха да се придвижват бавно, но сигурно към тялото. Постепенно ключът на Люк започна да губи от ефективността си, а опитите му да извие главата на противника си назад останаха без резултат. Скоро стана ясно, че ако не успее да възстанови бързо ключа си, ще загази яко. Просто Далт беше нечовешки силен. Люк осъзна какво го чака и

затова първо притисна тялото на Далт към земята с цялата си тежест и след това се опита да отскочи рязко назад. Но движението му не се оказа достатъчно бързо, тъй като свободната ръка на Далт се плъзна и сграбчи левия му прасец. Люк се препъна. Далт се изправи мигновено на крака и след това стовари убийствен удар в челюстта на Люк. Той се просна по гръб и този път не можа да се претърколи встрани, а само се обърна на една страна, преди наемникът да го затисне с тялото си. Далт сви коляното си във въздуха, за да го забие при падането си в слабините на Люк, но за моя радост не успя да го стори. Люк не успя да измъкне ръцете си навреме, за да блокира следващия удар, който го уцели право в лицето. Пръстите му се стрелнаха към очите на Далт, но той тръсна глава и отклони ръката на Люк. В това време Люк заби юмрука на свободната си ръка в слепоочието на своя противник, но аз не успях да преценя дали ударът е постигнал нужния ефект. Миг покъсно той опря лакти на земята и тласна тялото си с все сила нагоре. Предмишницата на лявата му ръка срещна лицето на Далт. Кръв рукна от носа на наемника и той мигом се протегна, за да сграбчи Люк за врата. Отворената му дясна длан плесна силно бузата при лявото ухо на Люк, който се опита да го ухапе, но не успя. Далт понечи да повтори удара си, но този път Люк успя да блокира с лявата си ръка, а с дясната да сграбчи китката. Опита да се освободи, но в същия миг Далт се възползва и от дясната си ръка и направи двоен ключ на врата му. Двата му палеца бясно затърсиха сънната артерия на Люк.

Помислих, че всичко е решено. Но тогава Люк заби петата на десния си крак в глезена на своя коленичил противник, задържа го и после изпъна тялото си в мост, без да отделя рамене от земята. Далт изпусна врата му и се претърколи встрани. Люк също се превъртя встрани и без да губи нито секунда, се изправи на крака и се обърна, тръскайки глава. Този път не опита да ритне Далт, който вече се надигаше. Далт вдигна отново ръце, Люк сви юмруци и двамата започнаха пак да се обикалят, пристъпвайки бавно.

Снегът продължаваше да вали, а вятърът ту стихваше, ту се юрваше отново и ледени иглички пробждаха лицата ни. После минути наред снежинките се сипеха кротко като потръпваща леко завеса. Чудех се какво ли мислят войниците от двата лагера и дали когато двубоят приключи няма да се озова най-неочаквано в центъра на нов сблъсък. Мисълта, че Бенедикт е някъде наблизо и би могъл да

налети светкавично, за да предизвика още по-голяма бъркотия, не ме успокояваше особено, макар че в такъв случай победата сигурно щеше да е наша. Тогава си спомних, че никой не ме бе канил да идвам тук и си затраях.

— Давай, Люк! — извиках. — Просни го!

Ефектът беше доста необичаен — придружителите на Далт също ревноха да го окуражават с цяло гърло. Скоро се надигна бучене, което отначало помислих за първия порив на приближаваща се буря, но то се засили постепенно и аз осъзнах, че това са виковете на войниците, застанали от двете страни. Единствен Джулиан остана безмълвен и неразгадаем.

Люк продължи да обикаля около Далт и да вкарва по някой бърз удар, изпробвайки различни комбинации. Далт отклоняваше повечето от ударите и се опитваше да сграбчи някоя от атакуващата го ръка. Лицата и на двамата бяха изпоцапани с кръв, а стъпките им започваха да стават малко по-тежки и по-тромави. Трудно беше да се прецени кой е в по-добра форма. Люк бе отворил малка аркада над дясната вежда на Далт, но иначе лицата им бяха еднакво подпухнали.

Люк редуваше ударите си доста сполучливо, но те едва ли бяха запазили първоначалната си сила. Далт ги поемаше стоически, докато накрая успя да се концентрира, спусна се напред, използва забавената реакция на Люк и го сграбчи. И двамата се опитаха да забият коляно между краката на противника, но едновременно с това реагираха достатъчно бързо и ударите им увиснаха във въздуха. Далт продължи да търси по-удобен захват, а Люк — по-уязвимо място, където да насочи ударите си. Последваха няколко неуспешни опити за удар с чело и препъване на противника. Накрая Люк успя да сграбчи крака на Далт и да го повали на земята.

Коленичил върху наемника, Люк заби две здрави крошета в лицето му. На третото Далт успя да сграбчи юмрука му, напрегна се и отхвърли Люк назад. После скочи бързо и надвеси подутото си окървавено лице над него. Люк вкара един нелош удар в гърдите му, близо до сърцето, но дори той не можа да спре Далт. Юмрукът му се понесе като солиден скален къс и тресна Люк право в ченето. Последваха по-слаб ляв и още по-слаб десен, но накрая Далт пое дълбоко въздух и повтори първия си убийствен удар.

Люк омекна. Далт го притисна с все сила, очаквайки някакъв трик, но не последва нищо. Те останаха така още няколко секунди, накрая наемникът отблъсна отпусната лява ръка на Люк встрани и бавно се изправи на крака. Отначало се олюля леко, но после бързо възстанови равновесието си.

Можех почти да усетя вкуса на едно от смъртоносните заклинания, които си бях приготвил. Можех да го закова за броени секунди и никой нямаше да разбере каква точно е била причината за смъртта му. Но се замислих какво би станало, ако и той се строполи до Люк. Дали двете страни щяха да тръгнат в атака? И все пак не това беше основната причина, която ме накара да се въздържа. Спряха ме думите на Люк: „Това е въпрос на чест. Не се меси“, и „Никой няма да умре... Все още сме твърде ценни един за друг.“

Добре. Не последва сигнал за атака. Никой не се спусна към нас. Като че ли нещата щяха да се развият според уговорката. Люк бе пожелал да стане така. Затова реших наистина да не се меса.

Видях как Далт коленичи вдигна Люк от земята и понечи да го метне на рамо, но после размисли и извика двамата си придружители и им заповяда да пренесат тялото. Накрая се обърна към мен и Джулиан.

— Разчитам на вас да спазите останалата част от уговорката — извика той силно.

Джулиан го погледна косо.

— Ще го сторим, ако не ни провокирате — каза той. — Искам призори да сте се махнали оттук.

— Тръгваме веднага — отвърна Далт и се обърна, за да се отдалечи към лагера си.

— Далт! — извиках аз.

Той се обърна и ме изгледа.

— Казвам се Мерлин. Срещали сме се и преди, ако си спомняш все още.

Далт поклати глава.

Аз вдигнах ръка и произнесох ключовата дума на най-безвредното си, но най-ефектно заклинание. Почвата пред него изригна и върху главата му се посипаха камъчета и дребни буци замръзнала пръст. Той отстъпи назад, избърса лицето си и погледна към прясно изкопания трап.

— Това ще е твоят гроб, ако нещо се случи с Люк — казах аз.

Далт ме огледа повторно.

— Сега вече няма да те забравя — каза той. После се обърна и последва войниците си.

Погледнах към Джулиан, който бе вперил очи в мен. Той се обърна и изтегли факлата си. Аз последвах примера му и тръгнах по обратния път към лагера.

— Това решава един от проблемите ни — отбеляза той, след като се озовахме отново в неговата палатка. — Може би дори два.

— Може би — казах аз.

— Поне Далт няма да им създава грижи за известно време.

— Сигурно.

— Бенедикт ми съобщи, че вече са започнали да събират лагера си.

— Не мисля, че това ще е последният му номер.

— Ако това са силите, с които разполага, нека заповяда.

— Не ти ли се стори, че мисията му беше подготвена за доста кратко време? — попитах аз. — Предполагам, че е събрал хората си набързо. Което ме кара да си мисля, че напоследък графикът му трябва да е доста натоварен.

— Може би си прав. Но мисля, че той просто заложи на риска.

— И спечели.

— Да, спечели. А ти не трябваше да му демонстрираш силата си.

— Защо не?

— Защото сега ще е нащрек.

— Трябваше да го предупредя убедително.

— За човек като него рисковете са ежедневие. Той е свикнал да се осланя на предположения, а не на факти. Каквото и да си е помислил сега за теб, това няма да промени плановете му. Освен това не бързай да отписваш Риналдо. И той е същата стока. Двамата с Далт се разбират твърде добре.

— Може и да си прав.

— Прав съм.

— Ако двубоят бе завършил иначе, мислиш ли, че неговите войници биха ни атакували? — попитах аз.

Джулиан сви рамене.

— Той поне знаеше, че аз не бих го нападнал, тъй като и в двата случая щях да спечеля. Очевидно беше.

Кимнах.

— Извини ме — каза Джулиан. — Трябва да докладвам на Вайъли. Предполагам, че ще се пренесеш в двореца, след като приключим разговора си с нея?

— Да.

Той извади нужната Карта и се свърза. За пореден път се зачудих какво ли усеща Вайъли по време на контакт. Аз лично, както и останалите, виждам човека, с когото говоря. Но доколкото знам, Вайъли е сляпа по рождение. Винаги ми е било неудобно да я попитам, а освен това си мисля, че отговорът ѝ едва ли би имал особено значение за зрящ човек. И въпреки това, сигурно ще продължа да се чудя.

Докато Джулиан продължаваше да говори с нея, аз насочих мислите си към близкото бъдеще. Скоро трябваше да направя нещо по въпроса с Маскирания и Джърт. Явно сега щеше да ми се наложи да се справя без Люк. Дали наистина ми се искаше да последвам съвета му и да говоря с Джасра, за да поискам помощта ѝ? Кой знае дали рискът щеше да си струва. Ако ли не, тогава как щях да се справя сам? Може би трябваше да се върна в странния бар при героите на Луис Карол и да ѝ наема оттам някое Джаберуоки? Или пък Ворпълския Меч? Или и двете? Може би...

Чух някой да споменава името ми и се пренесох в настоящия миг при настоящите си проблеми. Джулиан все още обясняваше нещо на Вайъли, макар да знаех, че няма кой знае какво за обясняване. Затова се изправих, протегнах се и призовах Логрус.

Насочих своето Логрус-зрение през Джулиан, и видях неясния силует на Вайъли, Тя все още седеше на онзи неудобен стол. Зачудих се дали бе останала там през цялото време или просто се бе върнала малко преди Джулиан да я потърси. Надявах се, че все пак е успяла да се върне за десерта, който така и не опитах.

Джулиан се обърна към мен.

— Ако си готов, Вайъли ще те прехвърли — каза той.

Отидох до него и освободих образа на Логрус. Нямах никакво намерение да срещам още веднъж силите на Лабиринта с тези на Хаоса. Пресегнах се, докоснах Картата и образът на Вайъли се фокусира.

— Хайде — каза тя и протегна ръка.

Поех внимателно изящната ѝ длан.

— До скоро Джулиан — казах аз и пристъпих напред.

Той не отвърна нищо. Или аз не успях да чуя отговора му.

— Не исках нещата да се развият така — каза Вайъли още преди да е пуснала ръката ми.

— Едва ли някой би могъл да предположи, че ще стане точно така — отговорих аз.

— Люк знаеше. Сега думите му добиват смисъл. Не съм ли права? Всички онези дребни забележчици, които направи. Той бе намислил да го предизвика.

— Сигурно — казах аз.

Вайъли пусна ръката ми.

— Като че ли засега няма нищо повече за казване.

— Ами... — започнах, — има още нещо, за което трябва да знаеш.

— О?

— Става дума за Корал и нейното закъснение за вечерята.

— Слушам те.

— Знаеш, че с нея направихме една доста дълга разходка до града този следобед.

— Да, знам.

— После слязохме до подземията — продължих аз. — До пещерата на Лабиринта. Тя пожела да го види.

— С повечето от посетителите е така. Нашата задача е да преценим кого бихме могли да заведем там и кого не. Но и без друго повечето от тях се отказват, щом разберат как се стига дотам.

— Аз казах на Корал за стълбите, но това не я обезкуражи. Щом се озовахме при Лабиринта, тя стъпи на него...

— Не! — извика Вайъли. — Трябваше да внимаваш повече с нея! При всички неприятности, които си имаме с Бегма... сега и това! Къде е тялото ѝ?

— Добър въпрос — казах аз. — Не знам. Но когато я видях за последен път, тя си беше съвсем жива. Виж, Корал заяви, че Оберон е неин баща и след това тръгна по Лабиринта, стигна до центъра и се пренесе някъде, както му е редът. Но сега сестра ѝ, която също знае, че излязохме да се разходим заедно, е разтревожена за нея. Докато траеше вечерята, Найда не спря да ме разпитва за Корал.

— Ти какво ѝ каза?

— Казах ѝ, че съм оставил Корал да се радва на красотите на двореца и че не е изключено тя да закъснее за вечерята. Но след като времето напредна, Найда се разтревожи още повече и аз се видях принуден да ѝ обещаая, че ще ѝ помогна да потърси сестра си. Не исках да споменавам нищо за това кой е истинският баща на Корал.

— Естествено. Господи.

Изчаках, но Вайъли не добави нищо, затова изчаках още.

— Нямах никаква представа, че покойният крал е имал връзка чак в Бегма — каза тя накрая. — Корал спомена ли колко време смята да отсъства? Ти обясни ли ѝ как би могла да се върне?

— Дадох ѝ моята Карта, но досега не ме е потърсила. Според мен, не смяташе да се запилее за дълго.

— Ситуацията може да се усложни — реши Вайъли. — При това по причини, за които може би още не подозираме. Как ти се стори Найда?

— Доста чувствителна е. Освен това мисля, че доста ме харесва.

Вайъли се замисли за известно време и след това каза:

— Ако Оркуз разбере за това, може да реши, че сме отвлекли дъщеря му, за да повлияем на преговорите.

— Права си. Не се бях сетил за това.

— Определено ще си го помисли. Хората са си създали точно такава представа за нас. Трябва да успеем да спечелим малко време и да я върнем тук, преди Оркуз да се е усъмнил.

— Разбирам — казах аз.

— Най-вероятно скоро ще изпрати някой от слугите си до нейните покои, за да разбере защо не е дошла на вечерята. Ако не го е направил вече. Успеем ли някак да го заблудим, ти ще разполагаш с цялата нощ, за да я откриеш.

— А как да стане това?

— Нали си магьосник, измисли нещо. Апропо, ти спомена, че Найда храни известни симпатии към теб, нали така?

— Сериозни симпатии.

— Чудесно. Според мен ще е най-добре да прибегнем до помощта ѝ. Разчитам на теб да я убедиш по възможно най-тактичния и безболезнен начин...

— Естествено... — започнах аз.

— ... Тъй като последното нещо, от което се нуждаем сега — продължи тя, — е другата дъщеря да получи сърдечен удар.

— Ами ако никога не е имала проблеми със сърцето? Не си спомням да е споменавала за нещо подобно.

— Вероятно не ѝ е било приятно да го споменава. Разминала се е на косъм със смъртта, при това съвсем наскоро. После се възстановила неочаквано бързо и настояла пред баща си да го придружи в пътуването му до Амбър. Той сам ми разказа за всичко това.

— Изглеждаше ми съвсем здрава на вечерята — промърморих аз.

— Надявам се да продължи да се чувства добре. Искам да отидеш веднага при нея, да ѝ обясниш много внимателно какво се е случило и да се опиташ да я убедиш да ни помогне да прикрием инцидента. Естествено съществува и рискът тя да не се хване и да хукне право при Оркуз. Може би в този случай някое от твоите заклинания би свършило добра работа. За съжаление не виждам друго решение. Ако смяташ, че греша, кажи ми го.

— Не грешаш — казах аз.

— Тогава ти предлагам да тръгнеш веднага към покоите на Найда и да ме известиш, ако нещо се промени за добро или лошо — независимо кое време е.

— Тръгвам — казах аз.

Излязох забързан от стаята, но не след дълго спрях, тъй като се сетих, че не знам в коя част на двореца са настанени гостите от Бегма. Не ми се щеше да се върна при Вайъли и да я попитам, защото бе адски глупаво от моя страна, че съм пропуснал да науча това от Найда, докато разговаряхме по време на вечеря.

Бяха ми необходими почти десет минути, за да открия някой от служителите на протокола и да получа от него нужната информация, подплатена с една угодническа усмивка, и за да се озова след това тичешком пред вратата на Найда.

Прекарах ръка през косата си, оправих жакета и панталоните си, избърсах ботушите си върху задната част на крачолите, поех дълбоко въздух, усмигнах се, издишах и почуках.

След десетина секунди вратата се отвори и на прага застана Найда. Тя отвърна на усмивката ми и отстъпи встрани.

— Влизай — каза тя.

— Очаквах, че ще ми отвори прислужницата — казах аз. — Изненада ме.

— Отпратих я по-рано, тъй като очаквах, че ще дойдеш — отвърна Найда.

Тя се беше преоблякла с нещо, което ми заприлича на сив анцуг и бе метнала върху раменете си черен шарф. Беше обула чифт удобни пантофи и бе свалила по-голямата част от грима си. Косата ѝ бе прибрана назад и пристегната с черна панделка. Посочи към канапето до прозореца, но аз не помръднах от мястото си.

Сложих ръка на рамото ѝ и я погледнах право в очите. Тя се приближи.

— Как се чувстваш? — попитах аз.

— Провери сам.

Не си позволих дори да въздъхна. Дългът ме зовеше.

Обхванах талията ѝ, притеглих я към себе си и я целунах. Задържах тази поза няколко секунди, след това се отдръпнах внимателно, усмихнах се и казах:

— Според мен се чувстваш доста добре. Виж, има някои неща, които трябва да споделя с теб...

— Няма ли да седнем? — попита Найда. После хвана ръката ми и ме поведе към канапето.

Вайъли ми бе казала да проявя такт, затова я последвах. Но там тя не само продължи с прегръдките, но добави и няколко нови елемента. По дяволите! Разполагах с толкова малко време, за да я убедя да прикрие отсъствието на Корал. Успеех ли, нямаше да имам нищо против да продължим в същия дух. Дотук ми се бе сторило, че на жените от Бегма не им липсва въображение. Първо работата, после удоволствията, реших аз. Още две-три минути и щеше да стане невъзможно да спомена тактично името на сестра ѝ.

— Преди да сме се потопили твърде надълбоко в това начинание — казах аз, — бих искал да те помоля за една услуга.

— Ще направя всичко за теб — каза тя.

— Мисля, че сестра ти няма да се появи още известно време — обясних аз. — А никак не ми се иска да тревожим баща ти. Имаш ли някаква представа дали е изпратил някой да провери какво става с Корал?

— Едва ли. След вечерята той отиде да се поразтъпче с мистър Рот и Жерар. Мисля, че още не се е прибрал в покоите си.

— Дали няма начин да го убедим, че Корал всъщност не се е запиляла в неизвестна посока? Просто ще ми трябва известно време, за да я откроя.

Предложението ми май й се стори забавно.

— А всички онези нещица, които още не си ми казал...

— Ще ти разкажа всичко от игла до конец, ако ми направиш тази услуга.

Найда прокара пръст по устните ми.

— Добре — каза тя. — Спазарихме се. Изчакай ме тук.

После стана, прекоси стаята и излезе в коридора, оставяйки вратата леко открената. Защо не бях завързал нито една нормална връзка, откак се бяхме разделили с Джулия? Последната жена, с която се бях любил, се оказа всъщност нечия марионетка. А сега... Сега, полегнал на канапето в полумрака на стаята, аз осъзнах, че бих предпочел да държа в прегръдките си Корал, а не сестра й. Но това беше абсурдно. Познавахме се от броени часове...

Не. Най-вероятно нервите ми се бяха пообтегнавали напоследък и това ме правеше лабилен.

Когато Найда се върна, тя отново седна на канапето до мен, но този път на около метър разстояние.

— Погрижих се за всичко — каза тя.

— Благодаря ти.

— Сега е твой ред. Слушам те.

— Добре — казах аз и след това започнах да й разказвам как слязохме с Корал до пещерата на Лабиринта.

— Не — прекъсна ме Найда. — Започни от самото начало.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да започнеш от мига, в който двамата излязохте от двореца.

— Но това е глупаво — опитах да се възпротивя аз.

— И все пак. Не забравяй, че си ми задължен.

— Така да бъде — съгласих се аз и започнах отново.

Пропуснах трика с масата в кафенето, но когато претупах набързо и епизода с пещерите, като просто уточних, че сме ги разгледали и сме останали очаровани.

Найда отново ме прекъсна.

— Чакай — каза тя. — Тук пропусна нещо. Какво се случи в пещерите?

— Откъде си толкова сигурна, че съм пропуснал нещо?

— Това е тайна, която не бих искала да споделя с теб точно сега — обясни тя. — Да речем, че просто мога да разбера кога си искрен.

— Но тази част няма никакво отношение към това, което всъщност искам да ти кажа — казах аз. — Дори напротив. Така разказът ми ще стане твърде объркан.

— Обеща, че ще ми разкажеш всичко.

— Дадено, госпожице — съгласих се аз и изпълних желанието ѝ.

Тя захвапа устната си, когато ѝ разказах за Джърт и зомбитата и после облиза кръвта по тях.

— Какво смяташ да правиш с него? — попита тя изведнъж.

— Това си е мой проблем — отвърнах ѝ аз. — Обещах да ти разкажа какво се е случило през целия следобед, но не и да ти разкривам плановете си за оцеляване.

— Аз просто... Нали си спомняш, че ти предложих помощта си?

— Да не искаш да кажеш, че би могла да заковеш Джърт? В такъв случай имам още една новина за теб — в момента той се натиска за място сред Боговете.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

Поклатих глава.

— Така ще изгубя цялата нощ, докато успея да ти разкажа за всичко. До сутринта трябва да намеря Корал. Нека просто ти разкажа финалната сцена с Лабиринта, става ли?

— Добре.

И аз ѝ я разказах, Найда не се изненада ни най-малко от новината за истинското потекло на сестра си. Отначало ми се прииска да я попитам защо, но после се отказах. Тя получи това, което искаше, а аз изпълних обещанието си. Никакъв сърдечен удар. Беше време да си вървя.

— Това е — казах аз. — Благодаря ти за помощта.

Понечих да стана, но тя ме изпревари и ме прегърна отново.

За един кратък миг отвърнах на прегръдката ѝ, но след това казах:

— Наистина трябва да вървя. Корал може да се е забъркала в нещо неприятно.

— Да върви по дяволите — отвърна ми Найда. — Остани с мен. Има по-важни неща от нея. Трябва да си поговорим.

Реакцията ѝ ме изненада доста, но се постарях да не го покажа.

— Длъжен съм да го сторя — казах.

— Добре де — въздъхна тя. — Тогава ще е по-добре да дойда с теб и да ти помогна.

— И как смяташ да го направиш? — попитах аз.

— О, и представа си нямаш на колко още неща съм способна — отбеляза Найда, усмихвайки се загадъчно. Кимнах, тъй като нещо ми подсказваше, че вероятно е точно така.

ГЛАВА 10

Разходихме се обратно до моите покои. Отворих вратата и щракнах с пръсти, за да светне, а Найда обиколи набързо спалнята ми и замръзна при вида на закачалката.

— Кралица Джасра! — каза тя.

— А-ха. Имала малък спор с един магьосник на име Маскирания — обясних аз. — Познай чи аргументи са натежали.

Найда вдигна лявата си ръка, докосна тила на Джасра и пръстите ѝ се плъзнаха по врата, а после и по гърба на магьосницата. Движенията ѝ не ми говореха абсолютно нищо.

— Само не ми казвай, че и ти си магьосница — казах аз. — Защото напоследък жадувам да срещна човек, който да не е наясно с тайните на Умението.

— Не съм магьосница — отвърна тя. — Никога не съм се занимавала с нещо подобно. Разполагам само с един трик, който няма нищо общо с магията, но въпреки това винаги ми помага.

— И какъв е този трик? — попитах аз.

Найда не обърна внимание на въпроса ми, а само отбеляза:

— Здравно са я спипали, няма що. Ключът е някъде в областта на слънчевия сплит. Успя ли вече да го откриеш?

— Да. Имам пълния ключ към заклинанието.

— А тя защо е тук?

— От една страна, защото обещах на нейния син Риналдо да я измъкна от ръцете на Маскирания, и, от друга, за да го накарам да се държи като добро момче.

Затворих входната врата и дръпнах резето. Когато се обърнах, Найда вече бе вперила поглед в мен.

— Виждал ли си го напоследък? — попита тя, сякаш съвсем между другото.

— Да. Защо?

— Просто попитах.

— Доколкото си спомням, щяхме да си помагаме взаимно — казах аз.

— Аз пък си мислех, че сме тръгнали да търсим сестра ми.

— Тя може да почака още няколко минути, при условие че знаеш нещо интересно за Риналдо.

— Просто ми беше любопитно къде е той сега.

Обърнах ѝ гръб и отидох до раклата, където държа резервните си материали за рисуване. Извадих каквото ми трябваше и го занесох до статива. Докато се занимавах с това, подхвърлих:

— Нямам представа къде е.

Нагласих картонения лист и седнах удобно. После затворих очи и се опитах да извикам максимално точно образа на Корал в съзнанието си. Нямаше никакви гаранции, че за краткото време, което бяхме прекарвали заедно, съм успял да уловя всички основни детайли на нейното излъчване. Дори да си помогнеш с някои магически номера, ефектът пак щеше да остане под въпрос. Въпреки това бях длъжен да опитам. Отворих очи и започнах да рисувам. Използвах техниката, която бях усвоил в Хаос. Тя е по-различна от тази, която се използва в Амбър, но едновременно с това и доста сходна с нея. Владее достатъчно добре и двете техники, но съм по-бърз в тази, която изучих по-напред.

Найда се приближи до мен и се загледа в скицата, без да ме попита какво правя. И слава Богу.

— Кога го видя за последен път? — попита тя.

— Кого?

— Люк.

— Тази вечер — отвърнах аз.

— Къде?

— Той дойде тук.

— А сега тук ли е?

— Не.

— Къде го видя за последен път?

— На една поляна в Ардън. Защо?

— На доста странно място сте се разделили.

Продължих да дооформям веждите на Корал.

— И условията, при които се разделихме, бяха странни.

Още малко работа по очите, няколко поправки по косата...

— Странни ли? В какъв смисъл?

Още малко цвят на страните...

— Няма значение — казах.

— Добре — съгласи се тя. — Вероятно не е чак толкова важно.

Реших да не захапвам кукичката, защото най-неочаквано започнах да долавям нещо. И преди ми се е случвало при нанасянето на последните щрихи върху нечия Карта да се съсредоточа върху образа прекалено настойчиво и несъзнателно да осъществя контакт...

— Корал! — казах аз, докато чертите ѝ се раздвижваха и придобиваха дълбочина.

— Мерлин... — ми отвърна тя. — Аз... имам си неприятности.

Странно, зад нея не се забелязваше абсолютно нищо. Имаше само мрак. Усетих как Найда сложи ръка на рамото ми.

— Добре ли си? — попитах аз.

— Да... Много е тъмно тук — каза тя. — Наистина много.

Естествено. Никой не може да променя Сенките или пък да използва някоя от Картите без помощта на светлината.

— Лабиринтът ли те изпрати там?

— Не.

— Хвани ръката ми — казах аз. — После ще ми кажеш какво се е случило.

Протегнах ръка към нея.

— Те... — започна тя.

Образът проблесна и връзката се разпадна. Усетих как Найда стисна леко рамото ми.

— Какво стана? — попита тя.

— Не знам. Някой блокира връзката ни. Нямам представа каква сила стои зад това.

— Какво ще правиш сега?

— След малко ще опитам пак — казах аз. — Вероятно в момента ще ми е трудно да установя контакт, но може би след известно време съпротивлението ще отслабне. Поне я чухме да казва, че е добре.

Измъкнах колодата, която обикновено нося със себе си, и извадих Картата на Люк. Нямах да е зле да разбера какво става с него. Найда погледна Картата и се усмихна.

— Нали каза, че си го видял съвсем наскоро.

— Цял куп неща може да са станали оттогава.

— Убедена съм, че наистина е така.

— Да не би да искаш да кажеш, че знаеш какво се е случило с него? — попитах аз.

— Ами, да.

Вдигнах Картата.

— И какво му се е случило? — попитах аз.

— Готова съм да се обзаложа, че няма да успееш да се свържеш с него.

— Ще видим.

Концентрирах се и насочих мислите си към Люк. После още веднъж. След около минута смръщих вежди и се обърнах към Найда.

— Как разбра?

— Люк блокира връзката. Аз също бих го направила... при подобни обстоятелства.

— Какви обстоятелства?

Найда се усмихна дяволито, отиде до близкото кресло и се разположи и него.

— Като че ли отново разполагам с нещо, което те интересува живо — каза тя.

— Отново ли?

Огледах я внимателно. Нещо в мозъка ми прещрака и всичко си дойде на мястото.

— Ти го наричаш по-често Люк, а не Риналдо — отбелязах аз.

— Така е.

— Чудех се кога ли ще се появиш отново.

Тя продължи да се усмихва.

— А аз използвах набързо заклинанието, което бях ти приготвил — казах аз. — Не че се оплаквам. То може би ми спаси живота. Предполагам, че това не те обижда.

— Ще го преживея.

— Ще те попитам отново какво точно искаш. Само посмей да ми кажеш пак, че искаш просто да ми помогнеш и да ме предпазиш, и ще те превърна в закачалка.

Тя се засмя.

— Според мен сега се нуждаеш от цялата помощ, която можеш да получиш.

— Зависи какво разбираш под „помощ“.

— Кажи ми какво си намислил, а аз ще ти кажа дали бих могла някак да ти помогна.

— Добре — съгласих се аз. — Докато си говорим, ще се преоблека. Нещо не се виждам да щурмувам крепост в тези дрехи. Мога ли да ти услужа с нещо по-подходящо? Този анцуг също не ми се връзва.

— Няма нужда. Започни от къщата в Арбор, става ли?

— Добре — казах аз и продължих да я въвеждам в ситуацията, като междуременно успях да се облека по-надеждно. Вече не я възприемах като красива млада дама, а по-скоро като странно същество, приело човешка форма. Докато разказвах, тя седеше на креслото, вперила поглед в стената или отвъд нея. Накрая млъкнах, но това като че ли не ѝ направи особено впечатление. Използвах това, за да взема отново Картата на Корал и да се опитам да се свържа с нея. Нищо не излезе. Опитах и с Люк, но резултатът беше същият.

Тъкмо се канех да прибера Картата на Люк при останалите, да подредя колодата и да я върна в кутията, когато забелязах една друга Карта, припомняща ми за предложение, което почти бях забравил. Извадих я и се съсредоточих върху образа...

— Да, Мерлин — каза Мандор няколко секунди по-късно. Беше седнал на някаква тераса, от която се разкриваше разкошна панорама към непознат за мен град на фона на вечерното небе. На ниската масичка до него се виждаше чаша еспreso.

— Веднага. Побързай — казах аз. — Ела при мен.

Найда бе започнала да издава гърлено ръмжене от самото начало на контакта. Хванах ръката на Мандор, тя скочи на крака и тръгна към мен, вперила поглед в Картата, но замръзна на мястото си при вида на стройния, облечен в черно мъж, който застана пред нея. Двамата за миг се погледнаха безизразно за миг, след това Найда направи една решителна крачка и вдигна ръце към Мандор. Неговата ръка потъна мълниеносно в гънките на тогата му и оттам се разнесе остро металическо щракване.

Найда замръзна отново.

— Интересно — каза Мандор, после вдигна лявата си ръка и я прокара пред лицето ѝ. Очите ѝ не трепнаха. — Това ли е онази Винта — май така ѝ беше името, за която ми спомена преди?

— Да, само че сега се казва Найда.

Мандор измъкна отнякъде малка сфера от тъмен метал, постави я върху разтворената длан на лявата си ръка и я поднесе към лицето на Найда. Сферата се задвижи бавно и започна да описва кръгове по посока на часовниковата стрелка. Найда издаде един-единствен звук — нещо средно между плач и въздишка. После падна на колене, опря ръцете си на земята и сведе глава. От устата ѝ се стече пяна.

Мандор бързо каза няколко думи на един архаичен вариант на Тари. Не успях да разбера нито една от тях. Тя му отговори утвърдително.

— Мисля, че намерих отговора на твоята загадка — каза той. — Спомняш ли си нещо от уроците за Съответствията и Върховната Непреодолимост?

— Само най-общите постановки — отговорих аз. — Навремето не си падах особено по тази част от учебната материя.

— Жалко. Трябва да намериш време за един опреснителен курс при Сухай.

— Да не би да искаш да кажеш...

— Съществува, обладало това доста приемливо човешко тяло, е тай'ига — обясни Мандор.

Зяпнах. Тай'ига са раса от безтелесни демони, които обитават мрака отвъд Покрайнините. Спомням си как ни разказваха, че те са много силни и е трудно да бъдат покорени.

— Ъ-ъ... можеш ли да я накараш да спре да се лигави върху килима ми? — казах аз.

— Разбира се — отвърна Мандор и махна с ръка. Сферата се търкулна на пода пред нея, сякаш беше лека като перце, и започна да описва нови кръгове.

— Стани — каза той, — и спри да изпускаш органичните си течности на пода.

Тя изпълни заповедта и се изправи с отсъстващо изражение.

— Седни на този стол — заповяда Мандор и посочи стола, на който бе седяла допреди малко.

Найда се подчини. Сферата я последва и записва кръговете си около стола.

— Не мога да освободя това тяло, без да освободя и нея — каза Мандор. — Мога да ѝ причиня невероятни мъки чрез своята сфера на

силата. Бих могъл да я накарам да отговори на въпросите ти. Кажи ми какво искаш да знаеш.

— Тя чува ли ни?

— Да, но не може да говори без моето разрешение.

— Няма смисъл да ѝ причиняваме излишна болка. Може би заплахата ще бъде напълно достатъчна. Искам да знам защо ме следва навсякъде.

— Добре — каза Мандор. — Това е въпросът, тай'ига. Отговори!

— Следвам го, за да го предпазя — каза тя с равен глас.

— Това вече съм го чувал. Искам да знам защо.

— Защо? — повтори Мандор моя въпрос.

— Длъжна съм да го сторя — отговори тя.

— Защо си длъжна? — попита Мандор.

— Аз... — Зъбите ѝ се впиха в долната ѝ устна и от нея потече кръв.

— Защо?

Лицето ѝ почервения и по него избиха капчици пот. Очите ѝ бяха все така празни, но въпреки това се изпълниха със сълзи. Тънка струйка кръв се стече по брадичката ѝ. Мандор протегна юмрука си към нея и го разтвори. В дланта му се появи нова сфера. Той я задържа на около двайсет сантиметра от челото на Найда и след това я пусна. Сферата увисна във въздуха.

— Нека дверите на болката се разтворят — каза Мандор и докосна леко гладката ѝ повърхност.

Малката сфера се задвижи мигновено по елиптична орбита, чийто две най-близки точки съответстваха на слепоочията на Найда. Тя нададе вой.

— Млъкни! — каза Мандор. — Страдай безмълвно!

Сълзите се стекоха по страните ѝ, кръвта по брадичката...

— Спри! — извиках аз.

— Както кажеш. — Мандор се протегна, хвана сферата между палеца и показалеца на лявата си ръка и я притисна леко. Когато я пусна, тя увисна неподвижна на около два сантиметра от лявото ухо на Найда.

— Сега можеш да отговориш на въпроса — каза Мандор. — Това беше един нищожен намек за това, което бих могъл да направя с теб. Мога да те доведа и до самия край.

Устните ѝ се разтвориха, но всичко, което успя да произнесе, бе само един гъргорещ звук.

— Мисля, че не избрахме правилния подход — каза аз. — Не можеш ли да я накараш да говори нормално, вместо да продължаваме по системата „въпрос-отговор“?

— Чу какво каза той — заяви Мандор. — Това е и моята воля.

Тя простена и след това каза:

— Ръцете ми... Моля ви, освободете ръцете ми.

— Освободи ги — каза аз.

— Ръцете ти са свободни — произнесе Мандор.

Найда раздвижи пръстите си.

Отворих едно от чекмеджетата на близкия шкаф и извадих оттам носна кърпичка. Пресегнах се, за да ѝ я подам, но Мандор хвана ръката ми. После взе кърпичката и я подхвърли към нея.

— Не преминавай защитната граница на сферата — предупреди ме той.

— Няма да го нараня — каза тя и избърса страните и брадичката си. — Нали ти казах, че искам да го предпазя.

— Необходима ни е повече информация — каза Мандор и отново се пресегна към сферата.

— Чакай — каза аз. После се обърнах към нея: — Можеш ли поне да обясниш защо не можеш да ми кажеш?

— Не — отвърна ми тя. — Резултатът би бил същият.

Неочаквано ми хрумна да погледна на проблема от гледната точка на информатиката.

— Значи трябва да ме предпазиш на всяка цена, така ли? — попитах аз. — Това е твоята първостепенна задача?

— Да.

— Но не можеш да ми кажеш кой те е натоварил с тази задача и защо?

— Да.

— Нека предположим, че стане невъзможно да ме предпазиш, без да ми отговориш кой те е пратил и защо.

Найда смръщи вежди.

— Аз... — каза тя. — Аз не... Единственият начин?

После затвори очи и вдигна ръце към лицето си.

— Аз... Тогава би ми се наложило да ти отговоря.

— Е, това вече е нещо — казах аз. — Значи би пренебрегнала второстепенното условие, за да изпълниш първостепенната си задача?

— Да, но ситуацията, която ти описа, е нереална.

— Напротив — каза Мандор. — Няма да можеш да изпълниш първостепенната си задача, ако престанеш да съществуващ. Следователно не трябва да го допуснеш. Но аз ще те унищожа, ако не отговориш на двата ни въпроса.

Найда се усмихна.

— Едва ли — каза тя.

— Защо не?

— Попитай Мерлин как би се променила дипломатическата атмосфера, ако дъщерята на премиер-министъра на Бегма бъде намерена мъртва в неговата стая. Особено след като вече е отговорен за изчезването на другата дъщеря.

Мандор се намръщи и погледна към мен.

— Не разбирам за какво става въпрос — каза той.

— Няма значение — отговорих аз. — Тя лъже. Ако нещо се случи с нея, истинската Найда ще оцелее. Точно така стана с Джордж Хансен, Мег Девлин и Винта Бейл.

— Да, обикновено става така — съгласи се тя. — Има обаче една малка подробност. Всички те бяха живи, когато се вселих в телата им. Найда умря след кратко боледуване. Тя ми даде точно това, от което се нуждаех, затова аз възстанових тялото ѝ. Найда вече я няма. Ако аз си отида, тук ще остане просто един труп или лишено от съзнание тяло.

— Блъфираш — казах аз, но си спомних какво ми бе казала Вайъли.

— Напротив.

— Няма значение — казах аз. — Мандор, ти каза, че можеш да ѝ попречиш да напусне това тяло и да ме последва.

— Да — отвърна ми Мандор.

— Добре, Найда. Аз смятам да отида до едно място, където ще се намирам в огромна опасност. Въпреки това няма да ти позволя да ме последваш и да изпълниш задачата си.

— Недей — каза тя.

— Ти просто не ми оставяш никакъв избор. Не мога да ти позволя да дойдеш, без да знам с кого си имам работа.

Найда въздъхна и след това каза:

— Значи все пак намери начин да ме накараш да наруша второстепенното условие, за да не се проваля в първостепенната си задача. Много изобретателно от твоя страна.

— Сега ще ми кажеш ли това, което искам да зная?

Тя поклати глава.

— Невъзможно ми е от чисто физическа гледна точка. Не е въпрос на желание. Но... Мисля, че бихме могли да намерим заобиколен път.

— Какво предлагаш?

— Мога да доверя отговорите на трета страна, която също е заинтересована от твоята безопасност.

— Искаш да кажеш...

— Ако излезеш за известно време от стаята, аз ще кажа на твоя брат нещата, които не бих могла да кажа пред теб.

Обърнах се към Мандор и погледите ни се срещнаха.

— Ще изляза за малко в коридора — казах миг след това.

И го направих. Докато разглеждах един от гоблените на стената, из главата ми кръжаха цял рояк тревожни мисли. Като например тази, че аз никога не й бях споменававал, че Мандор ми е брат.

Доста по-късно на вратата се показа Мандор. Аз тръгнах към него, но той вдигна ръка. Спрях и го изчаках да се приближи. Докато вървеше към мен, той се огледа на няколко пъти.

— Това е дворецът в Амбър, нали? — поинтересува се той.

— Да. Може би не най-представителното крило, но на мен определено ми пасва.

— Ще ми се да го разгледам в по-спокойни времена.

Кимнах.

— Ще разчитам на това. Е, кажи какво стана вътре?

Мандор мерна гоблена, който бях съзерцавал допреди малко, и се загледа в него.

— Странна работа — каза той. — Не мога да ти кажа.

— Как така?

— Все още ми имаш доверие, нали?

— Естествено.

— Тогавата ми се довери и за това. Имам си много добра причина да не ти кажа какво научих.

— Хайде, Мандор! Какво става, дявол да го вземе?

— Тай'ига-та не представлява опасност за теб. Наистина е загрижена за безопасността ти.

— Това ли е всичко? Искам да знам защо.

— Забрави — отсече Мандор, — поне засега. Така ще е по-добре за теб.

Тръснах глава. Пръстите ми се свиха в юмрук и се заоглеждах из стаята за нещо, върху което да го стоваря.

— Знаем как се чувстваш и въпреки това те моля да се откажеш — каза той.

— Искаш да кажеш, че истината би могла да ми навреди по някакъв начин, така ли?

— Не съм казвал нещо подобно.

— Или пък просто се боиш да ми кажеш?

— Откажи се, това е!

Отвърнах поглед от него и овладях нервите си.

— Сигурно наистина си имаш солидна причина за това — реших накрая.

— Да, имам.

— Няма да се откажа. Но сега определено не разполагам с нужното време, за да преодолеея подобна пречка. Добре, ти си имаш твоите причини, аз пък си имам спешна работа на друго място.

— Тя спомена за Джърт и Маскирания, които те чакали във Владението — мястото, където Бранд е придобил силата си.

— Да, там смятам да отида.

— Тя се надява да дойде с теб.

— Друг път.

— Аз също бих те посъветвал да не я вземаш със себе си.

— А ще я задържиш ли тук, докато приключи с това?

— Не — каза Мандор. — Смятам да дойда с теб. Преди да тръгнем, ще я накарам да изпадне в много дълбок транс.

— Но ти не знаеш как се развиха събитията след нашата вечеря. Случиха се доста неща, за които нямах време да те предупредя.

— Няма значение. Знаем, че става въпрос за вманиачен магьосник, за Джърт и за някакво опасно място. Това ми е напълно достатъчно. Ще дойда с теб и ще ти помогна.

— Никак даже не е достатъчно — възпротивих се аз. — Може това да не се окаже по силите и на двама ни.

— Дори така да е, тай'ига-та може да се превърне в пречка.

— Нямах предвид нея. Става въпрос за ей оная замръзнала дама до вратата.

— Смятах да те попитам за нея. Сигурно е твой враг, който си решил да накажеш.

— Да, тя беше мой враг. Освен това си пада гаднярка и двуличница. Да не говорим, че ухапването ѝ е отровно. Но също така е и прогонена от престола си кралица. Не аз я подредих така. Това е дело на магьосника, който сега ми е вдигнал мерника. Тя е майка на един мой приятел, затова я спасих и я донесох тук като гаранция. Досега нямах дори най-малкия повод да поискам да я освободя.

— Аха, смяташ да я спечелиш като съюзник срещу вашия общ враг.

— Точно така. Тя познава отлично мястото, където смятам да отида. Проблемът е, че никак не ме харесва. Боя се, че противоотровата, която синът ѝ ми предложи, може да се окаже твърде слаба, за да неутрализира омразата ѝ.

— Мислиш ли, че владее Умението добре?

— Убеден съм в това. Освен това е най-злопааметното същество, за което се сещам.

— Когато е необходима допълнителна мотивация, заплахите и съблазните винаги вършат добра работа. Материализирал съм някои от своите представи за ада — по чисто естетически причини. Бих могъл да я пратя на една бърза обиколка из тях. От друга страна, бих могъл да осигурия и едно ковчеже със скъпоценни камъни.

— Не знам — казах аз. — Нейната мотивация не е чак толкова прозрачна. Нека опитам да се оправя сам, доколкото това е във възможностите ми.

— Разбира се. Това бяха само предложения.

— Смятам първо да я освободя от заклинанието, да ѝ направя предложението си и да се опитам да преценя реакцията ѝ.

— Няма ли някой друг от твоите роднини тук, когото да искаш да вземеш със себе си?

— Не искам да им разкривам намеренията си. Не е изключено просто да ми забранят да отида до Владението преди Рандъм да се е върнал. Не мога да го изчакам.

— Мога да събера малко воини от Хаос.

— Тук? В Амбър? Ако Рандъм надуши нещо подобно, дворецът ще ми се види тесен. Току-виж ме обвинили в измяна.

Мандор се усмихна.

— Това място ми напомня за дома — отбеляза той и тръгна към моите покои.

Щом влязохме вътре, видях, че Найда седи все още на същото кресло, обгърнала коленете си и вперила поглед в малката метална сфера, която бе увиснала във въздуха на трийсетина сантиметра от челото ѝ. По-голямата сфера продължаваше да описва бавни кръгове по пода.

Мандор забеляза, че я гледам и обясни:

— В момента е в състояние на съвсем лек транс. Може да ни чува. Можеш да я събудиш веднага щом пожелаеш.

Кимнах и се обърнах към Джасра. Беше неин ред.

Свалих всички дрехи, с които я бях окичил, и ги оставих на един стол в другия край на стаята. После изтрих с мокра кърпа клоунския грим от лицето ѝ.

— Дали не пропуснах нещо? — казах по-скоро на себе си.

— Чаша вода и огледало — каза Мандор.

— Това пък за какво?

— Сигурно ще е жадна. Освен това се обзалагам, че няма да пропусне да се огледа.

— Звучи ми логично — казах аз и придърпах една малка масичка. Върху нея сложих кана с вода, чаша и едно малко огледало.

— Съветвам те също да я прихванеш, в случай, че падне, след като я освободиш от заклинанието.

— Прав си.

Обгърнах раменете ѝ с лявата си ръка, но си спомних за отровните ѝ целувки и се отдръпнах на ръка разстояние.

— Ако ме ухапе, ефектът ще е почти мигновен — отбелязах аз. — Бъди готов да се защитиш, ако се случи нещо подобно.

Мандор измъкна нова сфера и я подхвърли във въздуха. Тя описа дъга, на чийто връх се забави неестествено дълго, и след това се върна в ръката му.

— Добре — казах и после изговорих нужните думи.

Не последва нищо чак толкова драматично. Тя просто рухна в ръцете ми и аз я прихванах.

— В безопасност си — заявих аз и добавих: — Риналдо знае, че си тук. Ето, седни на това кресло. Искаш ли малко вода?

— Да — отговори тя.

Очите ѝ шареха наоколо, докато пресушаваше чашата. Замислих се дали пък не използва момента, за да си приготви някое удачно за случая заклинание. Погледът ѝ се спря на няколко пъти върху Мандор, сякаш се опитваше да го прецени. Загледа се и в Найда — продължително и настойчиво.

Накрая остави празната чаша на масата и се усмихна.

— Предполагам, че съм твоя пленница, Мерлин — каза тя и се задави леко. Наля си още вода и отпи отново.

— По-скоро гостенка — уточних аз.

— Нима? И как се озовах тук? Може би паметта ми изневерява, но не си спомням да съм приемала твоята покана.

— Донесох те тук от Владението на Четирите Свята. „Донесох“ е точната дума.

— И кое ще да е това „тук“?

— Моите покои в двореца на Амбър.

— Значи все пак съм пленница — заяви Джасра.

— Гостенка — поправих я аз за втори път.

— В такъв случай би трябвало да ме представиш, или греша?

— Извини ме. Мандор, това е Нейно Величество Кралицата на Кашфа. Ваше Величество, за мен е огромна чест да ви представя своя брат Лорд Мандор.

Джасра леко склони глава. Мандор се приближи и коленичи, а тя поднесе ръка към устните му. Братлето си го бива повече от мен в дворцовия етикет. Аз лично бих подушил първо опакоето на ръката ѝ, за да разбере дали случайно не ухае на горчиви бадеми. Бас държа, че жестът на Мандор ѝ хареса. Тя продължи да го оглежда с още по-голям интерес.

— Не знаех, че кралското семейство на Амбър има член на име Мандор — отбеляза Джасра.

— Мандор е наследник на Графството Сауал в Царството на Хаоса — отвърнах аз.

Очите и се разшириха.

— И ти твърдиш, че той е твой брат?

— Определено.

— Успя да ме изненадаш — заяви Джасра. — Бях забравила за двойното ти потекло.

Аз се усмигнах и отстъпих встрани.

— А това...

— Познавам Найда. Защо момичето е толкова... отнесено?

— Твърде сложно е за обяснение — казах аз. — Освен това ни предстои да обсъдим далеч по-интересни за теб подробности.

Джасра ме погледна и лявата ѝ вежда подскочи иронично.

— Истината — тази толкова крехка и сложна материя — каза тя. — Появи ли се неочаквано на повърхността, все на някой ще му се завие свят. Какво искаш от мен?

Продължих да се усмихвам.

— Да приемеш нещата такива, каквито са — казах.

— Оценявам факта, че се намирам в двореца на Амбър, а не в някоя мрачна килия, и че съм в компанията на двама джентълмени, които засега се държат съвсем прилично. Не бих могла да пренебрегна и една друга подробност — вече не съм в онова уничително положение, за което ми говорят последните ми спомени. На теб ли дължа всичко това?

— Да.

— Нещо ме кара да се съмнявам, че жестът ти се дължи изцяло на твоя алтруизъм.

— Направих го заради Риналдо. Той се опита да те измъкне, но си го отнесе. Аз пък се сетих за друг начин, изпробвах го и той проработи.

Лицевите ѝ мускули се напрегнаха щом споменах името на сина ѝ. Реших, че би предпочела да го наричам така, а не „Люк“.

— Той добре ли е? — попита Джасра.

— Да — казах аз с надеждата, че казвам самата истина.

— Защо тогава не е тук?

— Някъде с Далт е. Не съм сигурен къде точно. Но...

В този миг Найда издаде кратък стон и ние се обърнахме към нея, но тя не помръдна. Мандор ме погледна въпросително, а аз леко поклатих глава. Не исках да я изваждаме от трансa ѝ точно сега.

— Тоя варварин му обърка живота — отбеляза Джасра, закашля се отново и пийна малко вода. — Толкова исках Риналдо да получи

добро възпитание, вместо да язди и да прави глупости през по-голямата част от времето си. Много ме разочарова с лекомислието си.

Тя погледна отново към Мандор, усмихна му се и попита:

— Нямах ли нещо по-силно от вода?

— Имам — отвърнах ѝ аз, отворих една бутилка с вино и ѝ налях от него в друга чаша. Погледнах към Мандор, но той поклати глава.

— Но трябва да признаеш, че Риналдо се справяше страхотно на лекоатлетическата писта — добавих аз, за да защитя Люк. — Никога няма да забравя онзи финален спринт на студентските игри.

Джасра се усмихна и пое чашата.

— О, да — каза тя. — Тогава той подобри световния рекорд. Все още го виждам как пресича финалната линия.

— Ти си била там?

— Не пропусках нито едно от големите му състезания. Дори съм те гледала да бягаш. Не беше зле.

Тя отпи от виното си.

— Искаш ли да поръчам да ти донесат нещо за вечеря? — попитах аз.

— Не, не се чувствам гладна. Преди малко спомена за някакви интересни подробности...

— Точно така. Доколкото знам във Владението, между теб и Маскирания се е състоял малък магьоснически диспут...

— Маскираният?

— Магьосникът със синята маска, който сега се разпорежда там.

— А, да. Имаше нещо такова.

— Правилно съм схванал хода на събитията, нали?

— Но нещата далеч не са толкова очевидни. Той успя да ме изненада, преди да успея да се защитя. Но това определено няма да се повтори.

— Сигурно. Но...

— Тайно ли успя да ме измъкнеш? — прекъсна ме тя. — Или ти се наложи да си премериш силите с Маскирания?

— Посдърпахме се — казах аз.

— В какво състояние го остави?

— Погребан под купчина оборски тор.

Джасра се изсмя.

— Чудесно! Харесвам мъжете с чувство за хумор.

— Трябва да се върна — добавих аз.

— О? И защо?

— Защото Маскираният се е съюзил с един мой враг на име Джърт. И двамата явно искат смъртта ми.

Тя сви леко рамене.

— Щом Маскираният не може да се мери с теб, не виждам къде е проблемът, дори той да е успял да си намери съюзник.

Мандор се прокашля.

— Простете, че се намесвам — каза той, — но Джърт е адепт на Логрус и магьосник от Хаос.

— Това вероятно променя съотношението на силите — съгласи се Джасра.

— Играта истински ще загубее, ако двамата успеят да изпълнят своя последен замисъл — уточних аз. — Подозирам, че Маскираният възнамерява да подложи Джърт на същия ритуал, през който е минал твоят покоен съпруг — нещо, свързано с Извора на Силата.

— Не! — извика тя, скочи на крака и разля виното си, за да опропасти окончателно вече олигавения от Найда килим. — Това не бива да се повтаря!

Очите ѝ блеснаха и замятаха мълнии, но веднага след това тя за пръв път ми се стори уязвима.

— Нали така го загубих завинаги... — каза тя.

И в следващия миг лицето ѝ се отърси и от най-малкия намек за слабост.

— Не успях да допия виното си — подхвърли Джасра и седна отново на креслото.

— Ще ти наляя друга чаша.

— Това на масичката да не би да е огледало?

ГЛАВА 11

Отидох до прозореца, за да погледам падащия сняг, докато Джасра се оправяше пред огледалото, и след това опитах да се свържа с Люк и Корал. Отново безуспешно. След известно време тя остави на масичката гребена и четката, с които и бях услужил, а аз реших, че е успяла да въведе ред не само в косата, но и в мислите си, и е готова за по-сериозен разговор.

Известно време тримата се оглеждахме безмълвно с безизразни лица и накрая Джасра попита:

— Знае ли още някой в Амбър, че си ме освободил от заклинанието?

— Не — отвърнах аз.

— Добре. Това означава, че може и да успея да си тръгна оттук жива. Мисля, че се каниш да поискаш помощта ми срещу Маскирания и онзи Джърт.

— Правилно.

— А как по-точно си представяш тази моя помощ и какво си готов да ми предложиш срещу нея?

— Смятам да проникна във Владението и да неутрализирам Маскирания и Джърт.

— Да ги неутрализираш, значи? Това не е ли един от онези благочестиви ефемизми за „убивам“?

— Може би — отговорих аз.

— Амбъритите обикновено не смеят да кажат това, което им е на сърцето — заяви Джасра. — А ти сигурно си бил подложен твърде дълго на вредното влияние на американската журналистика. Значи знаеш, че познавам добре Владението и искаш да ти помогна да убиеш онези двамата. Права ли съм?

Кимнах.

— Риналдо ми каза, че ако закъснеем и Джърт вече е преминал през ритуала, ти би могла да обърнеш по някакъв начин силата на Извора срещу него.

— Значи е успял да прочете от онези бележки повече, отколкото предполагах — каза Джасра. — Ще бъда откровена с теб, тъй като от това зависи животът и на двамата ни. Да, има такъв начин, но той не би могъл да ни свърши никаква работа. За да бъде спряна подобна сила, се необходими дълги приготовления. Не е като да завъртиш кранчето на чешмата.

Мандор се прокашля.

— Бих предпочел Джърт да не умира, стига това да се окаже възможно — заяви той. — Бих могъл да го върна като пленник в Хаос и да го превъзпитам. Сигурно има някакъв начин да бъде спрян, без да го... неутрализираме, както се изразихте вие.

— А ако се окаже, че няма такъв начин? — попитах аз.

— Тогава ще ви помогнала го убиете. Нямам никакви илюзии относно характера му и въпреки това съм длъжен да опитам всичко. Боя се, че новината за смъртта му би тласнала нашия баща в отвъдното.

Погледнах встрани. Мандор беше прав. Смъртта на Сауал щеше да го направи наследник на солидно състояние, но бях убеден, че не би приел наследството на стария лорд на такава цена.

— Разбирам. Не бях помислил за това.

— Нека опитам да го спра. Проваля ли се, ще ви помогна да сторите нужното.

— Съгласен съм — казах аз и погледнах към Джасра, за да разбере какво мисли тя.

Тя ни оглеждаше с любопитно изражение.

— Нашият баща?

— Да — отвърнах аз. — Нямах намерение да го споменавам, но, сега вече е безсмислено да го крия — Джърт е нашият по-малък брат.

Очите и светнаха заговорнически.

— Става въпрос за семейна борба за надмощие, нали? — попита тя.

— Може и така да се каже — съгласих се аз.

— Не съвсем — обади се Мандор.

— А вашето семейство е измежду влиятелните в Хаос?

Мандор сви рамене. Аз също. Имах чувството, че Джасра надушва солидни облаги и затова реших да попаря овреме надеждите й.

— Според мен се бяхме заели да обсъдим нашето начинание — заявих аз. — Смятам да пренеса всички ни там и да приема предизвикателството на Маскирания. Ако Джърт ни се изпречи на пътя, ще опитаме да го спрем и да го предадем на Мандор. В случай, че това се окаже невъзможно, ще действваме както намерим за добре. Съгласна ли си да дойдеш с нас?

— Още не сме обсъдили възнаграждението — каза Джасра.

— Добре. Говорихме с Риналдо по този въпрос. Той каза, че се отказва от отмъщението си, тъй като е уредил сметките си с Амбър със смъртта на Кейн. Освен това ми предложи да ти върна Владението на Четирите Свята в замяна на помощта ти. Кълна се, че не изопачавам думите му. Какво ще кажеш?

Джасра взе чашата си и отпи бавно една голяма глътка.

Беше ясно като бял ден, че се опитва да спечели време, за да измисли как да изцеди от мен още нещо.

— Скоро ли говорихте с Риналдо? — попита тя.

— Да.

— Тогава не мога да разбера защо е хукнал нанякъде с Далт, след като е толкова съгласен с твоя план.

Въздъгнах.

— Добре, ще ти разкажа и за това. Но ако смяташ дойдеш с нас, знай, че не ти остава още много време за чудене.

— Слушам те — каза Джасра.

И аз разказах за нощната си разходка до Ардън и за двубоя на открито, като умишлено пропуснах факта, че Вайъли постави Люк под закрилата си. С напредването на разказа Найда ставаше все по-неспокойна и дори издаде няколко тихи стона.

Щом свърших, Джасра сложи ръка на рамото на Мандор и се изправи. Допря се уж съвсем случайно в ръката на моя брат и се приближи до Найда.

— А сега ми кажи какво прави дъщерята на един висш държавен чиновник от Бегма в твоята стая, при това в подобно състояние.

— Тялото ѝ е обладано от демон, който много обича да се меси в делата ми — обясних аз.

— Сериозно? Винаги съм се чудила какво ли правят демоните през свободното си време. Между другото, струва ми се, че този демон тук се опитва от доста време да ни каже нещо важно. Ако бъдете така

добри да ѝ позволят да говори, аз обещавам да обмисля твоето предложение веднага след като я изслушам.

— Нямаме време за губене — казах аз.

— В такъв случай отговорът ми е „не“ — заяви Джасра. — Заклучете ме някъде и вървете във Владението без мен.

Погледнах към Мандор.

— И все пак бих могла да размисля — каза тя, — стига да изпълните тази моя малка прищявка.

— Не виждам с какво би могло да ни навреди това — каза Мандор.

— Позволи ѝ тогава да говори — капитулирах аз.

— Можеш да говориш, тай'ига.

И все пак първите ѝ думи не бяха отправени към Джасра, а към мен.

— Мерлин, трябва да ми позволиш да дойда с теб.

Отидох до нея, за да мога да виждам лицето ѝ.

— Няма да стане — казах след това.

— Защо не?

— Защото страстното ти желание да ме предпазиш може да се превърне в пречка за мен, ако ми се наложи да рискувам.

— Но то е заложено в природата ми.

— Твоята природа може да ми създаде сериозни проблеми — казах аз. — Не ме разбирай погрешно. Бих си поговорил с удоволствие с теб, след като всичко приключи. Но дотогава ще ти се наложи да постоиш тук.

Джасра се прокашля.

— Това ли е всичко, което искаше да кажеш, или има още нещо, лично за мен? — попита тя.

Последва дълга пауза. Накрая Найда каза:

— Смяташ ли да отидеш с тях или не?

Джасра ѝ отговори, сякаш претегляше всяка своя дума.

— Това е тайна, лична мисия — каза тя. — Въобще не съм убедена, че тя се подкрепя от по-възрастните родственици на Мерлин в Амбър. Съгласна съм, че бих могла и да спечеля от участието си в нея, но нека не забравяме, че рискът е наистина голям. Аз, разбира се, искам да получа свободата си и да си възвърна Владението. Предложението на Мерлин е почти равностойно. Но той иска да се

откажа също и от отмъщението си. Какви са гаранциите за мен, че след като всичко приключи, някой по-влиятелен член на кралското семейство няма въпреки това да ме обяви за враг на Амбър? Мерлин не може да ми обещае безопасност от името на всички, нали?

Въпросът естествено беше отправен по-скоро към мен и тъй като не разполагах със задоволителен отговор, изпитах истинско облекчение, когато тай'ига-та каза:

— Мисля, че бих могла да те убедя, че е изцяло в твой интерес да ги придружиш и да направиш всичко, на което си способна, за да им помогнеш.

— Не мисля, че молбите биха помогнали — подхвърли Джасра.

— Ще трябва да обсъдим това насаме.

— Съгласна съм — каза Джасра, вероятно изкушена от любовта си към интригите.

— Мандор, накарай я да каже всичко още сега — заявих аз.

— Чакай! — възпротиви се Джасра. — Или ще поговоря с нея насаме, или забрави за помощта ми.

Бях започнал да се чудя с какво ли толкова би могла да ни помогне, след като сама си призна, че не може да се възползва от силата на Извора. Вярно, сигурно познаваше Владението доста добре, но аз така и не бях виждал магическите ѝ способности в действие.

От друга страна, исках да приключа с Маскирания веднъж завинаги, а силите на още един посветен в Умението можеха да наклонят везните на победата в наша полза.

— Найда — казах аз, — да не би да си намислила нещо, което би могло да навреди на Амбър?

— Не — отвърна тя.

— Мандор, в какво се кълнат тай'ига?

— В нищо.

— Добре тогава — съгласих се аз. — Колко време ще ви е необходимо?

— Дайте ни десет минути — каза Найда.

— Хайде да се поразходим — обърнах се аз към Мандор.

— Дадено — каза той и подхвърли към Найда трета сфера, която също закръжи около нея малко над нивото на талията ѝ.

Двайсетина секунди по-късно вече вървахме бавно по коридора.

— Мислиш ли, че Джасра би могла да я освободи? — попитах аз.

— Едва ли. Не е чак толкова лесно да се разруши защитата на моите сфери. Има магьосници, които биха могли да го постигнат, но не и за десет минути.

— Тази проклета тай'ига е пълна с изненади. Вече почвам да се чудя тя ли зависи от нашето благоволение, или ние от нейното.

— Просто иска да убеди Джасра да се присъедини към нас — каза Мандор. — Исква червенослата дама да ни придружи, за да бъдеш в по-голяма безопасност, тъй като няма да може да дойде с нас.

— Тогава защо трябваше да обсъдят въпроса насаме?

— Нямам никаква представа — призна си той.

— Виж, не ми остава много време, а трябва да свърша още една дреболия. Би ли останал тук, докато се върна, за да държиш двете дами под око?

Мандор се усмихна.

— А ако срещна някой от твоите роднини, да му се представя като благородник от Хаос, така ли?

— Нали си магьосник, измисли нещо.

— Дадено — каза той, после плесна с ръце и изчезна.

— Няма да се бавя — успокоих го аз.

— Бъди така добър — долетя отнякъде шеговитият му глас.

Отдалечих се забързано по коридора. Бях намислил да направя едно своеобразно поклонение, тъй като ми се стори удачно за момент като този.

Когато стигнах до вратата, постоях за миг пред нея със затворени очи, опитвайки се да възстановя спомена за онова, което ме очакваше отвъд нея. Бях идвал тук и преди. Това бяха покоите на моя баща. Бях се разхождал из тях с надеждата да разбере от подредените вътре мебели, от картините по стените и различните предмети що за човек е бил той. Винаги успявах да открия някой нов детайл, който да ми даде поредното парченце от мозайката или пък да ме наведе на незадаван досега въпрос — бележка върху забравен лист или в полето на някоя книга, сребърна четка за коса с нечий непознати за мен инициали, снимка на сексапилна брюнетка с надпис „На Карл, с любов, Керълайн“ или пък друга, на която баща ми се здрависва с генерал Макартър...

Отключих вратата и я побутнах, но останах отвън още няколко секунди. В процепа на вратата се появи отблясъкът на слаба светлина.

Заслушах се внимателно, но не долових абсолютно нищо. Накрая пристъпих бавно напред. До стенното огледало в далечния край на стаята горяха няколко свещи. Вътре нямаше никой.

— Ехо? — извиках тихо аз. — Аз съм, Мерлин.

Отговор не последва.

Затворих вратата зад гърба си.

До свещника пред огледалото бе поставена малка, тънка вазичка. В нея имаше една-единствена роза, която сякаш бе изкована от сребро. Приблжих се. Розата си беше съвсем истинска. При това наистина беше от сребро. На коя ли Сянка растат подобни цветя, запитах се.

Взех една от свещите и тръгнах към съседната стая, прикривайки с длан пламъка ѝ. Но още щом открегнах вратата, разбрах, че не е било нужно да вземам свещника със себе си — и тази стая беше осветена.

— Ехо?

Отново никакъв отговор. Нито звук.

Оставих свещника на близката маса и отидох до леглото. На неговата табла бяха метнати сребриста риза и черни панталони — цветовете на баща ми. Дрехите определено не бяха тук последния път.

Седнах на леглото и се загледах в един от мрачните ъгли на спалнята. Какво беше това, по дяволите? Някакъв странен местен ритуал? Духове? Или...

— Коруин?

Не очаквах някой да ми отговори и не се разочаровах от последвалата тишина. Но когато понечих да стана, погледът ми се спря на един продълговат сребрист, предмет, окачен на другата табла на леглото. Вгледах се внимателно и забелязах, че това е меч, чиято ножница бе окачена на груб кожен колан. И него виждах за пръв път в тази стая. Изтеглих леко острието му.

Пред очите ми затанцуваха линиите на Лабиринта, гравирани върху сребристия метал. Това беше Грейсуондир — мечът на баща ми. Как се бе озовал тук, няхах никаква представа.

Изведнъж осъзнах с болка, че не мога да остана, за да разбера какво ще се случи. Налагаше се да се върна при собствените си проблеми. Да, днес времето наистина беше против мен.

Прибрах Грейсуондир обратно в ножницата му.

— Татко — казах след това, — ако можеш да ме чуеш, знай, че искам да бъдем отново заедно. Сега трябва да вървя. С каквото и да си

се захванал, желая ти късмет.

После излязох от спалнята, докоснах розата в съседната стая и накрая заключих входната врата след себе си. Когато тръгнах отново към покоите си, усетих, че треперя.

Не срещнах никого по обратния път и щом стигнах до вратата, се запитах дали да вляза, да почукам, или да изчакам отвън. После усетих как някой докосна рамото ми. Обърнах се, но зад мен нямаше никой. Когато погледнах отново към вратата, Мандор вече стоеше там. Погледна ме с лека тревога.

— Има ли нещо? — попита той. — Когато се разделихме, изглеждаше далеч по-спокоен.

— Не ми се говори за това — отвърнах му аз. — Някакви новини от женското лоби?

— Докато те нямаше, отвътре долетя писъкът на Джасра. Хукнах към вратата, но когато отворих, тя вече се смееше и само ми каза да изляза, тъй като още не са свършили.

— Или тай'ига са добри разказвачи на вицове, или новините наистина си ги е бивало. Поне за Джасра.

— Сигурно.

Малко след това на вратата се показва самата тя.

— Разговорът ни приключи — каза тя.

Щом влязохме вътре, аз я огледах внимателно. Градусът на настроението ѝ се беше вдигнал значително. Около очите ѝ се бяха появили леки насмешливи бръчици, а крайчетата на устните ѝ едва се съдържаха да не подскочат нагоре.

— Надявам се, че съвещанието е било плодотворно — казах аз.

— Да. Няма да крия, че е така — съгласи се Джасра.

Хвърлих един бегъл поглед на Найда, но не забелязах нещо да се е променило в позицията или изражението ѝ.

— Очаквам да чуя решението ти — уточних аз. — Вече наистина няма закъде да протакаме.

— Какво ще стане, ако не се съглася? — попита Джасра.

— Ще се погрижа да бъдеш настанена в собствени покои под наблюдение.

— Като гостенка?

— Да речем като изключително добре охранявана гостенка.

— Разбирам. Добре, няма нужда да предупреждаваш своите родственици. Реших да дойда с вас и да ви помогна при условията, които уговорихме преди това.

Поклоних ѝ се леко.

— Мерлин! — обади се Найда.

— Не! — отговорих ѝ аз и погледнах към Мандор.

Той се приближи и застана пред нея.

— Сега ще е най-добре да заспиш — ѝ прошепна той след това. Очите на Найда се затвориха, а раменете ѝ клюмнаха. — Къде ще е най-удобно да я оставим да си почива?

— Ето там — казах аз и посочих към вратата на съседната стая.

Мандор хвана ръката на Найда и я поведе натам. След известно време го чух да говори тихо от спалнята. После всичко утихна. Десетина секунди по-късно той се появи на вратата. Приблжих се до него и погледнах вътре. Тя лежеше на леглото ми. Мандор бе прибрал металните си сфери.

— Убеден ли си, че няма да се събуди?

— Да. Ще спи наистина дълго.

Погледнах към Джасра, която отново бе вперила поглед в огледалото.

— Готова ли си? — попитах.

Тя ме погледна през присвитите си очи.

— Как възнамеряваш да ни пренесеш дотам?

— А може би ти знаеш някой особено хитър начин за промъкване в Цитаделата?

— За съжаление, не.

— Тогава ще повикам Дяволския Чекрък, за да ни закара.

— Сигурен ли си, че ще е безопасно? Срещата съм се вече с тази твоя... играчка. Не съм убедена, че може да ѝ се има доверие.

— Няма проблеми — казах аз. — Смяташ ли да си приготвиш някакви заклинания, преди да тръгнем?

— Не... Запасите ми са в добро състояние.

— Мандор?

Чух познатото изщракване някъде от дебрите на тогата му.

— Готов съм — каза той.

Извадих Картата на Дяволския Чекрък и се загледах в нея. Съсредоточих се и накрая насочих мислите си към него. Не последва

нищо. Опитах отново. Концентрирах се по-усърдно, напрегнах съзнанието си, за да доловя и най-слабия сигнал...

— Вратата — каза Джасра.

Погледнах към вратата, която водеше към коридора, но не забелязах нищо необичайно в нея. Обърнах се отново към Джасра и осъзнах, че тя гледа в друга посока. Върху вратата на спалнята се бе появило слабо сияние. Тя светеше с жълтеникав блясък, който видимо се засилваше. Най-ярко бе петното в центъра ѝ, което най-неочаквано започна да се движи нагоре и надолу.

Дочу се музика, а малко след това и гласа на Чък: „Следете с поглед светлото петно.“

— Спри веднага! — казах аз. — Не му е сега времето!

Музиката утихна, а светлият кръг престана да танцува.

— Извинявай — промърмори Чък. — Искях само да ви развеселя и да ви помогна да изпуснете парата.

— Избрал си неподходящ момент — отвърнах аз. — Искам да ни прехвърлиш във Владението на Четирите Свята.

— А войниците? Люк никакъв го няма.

— Само нас тримата.

— Ами тази, която спи в съседната стая? Срещал съм я и преди. Сетивата ми долавят нещо много странно у нея.

— Предполагам. Тя не е човешко същество. Остави я да поспи.

— Добре тогава. Минете през вратата.

— Хайде — казах аз. Пътьом взех колана си с меча и един кинжал за всеки случай. Наметалото си метнах през рамо.

После се насочих към вратата, а Мандор и Джасра ме последваха. Преминах отвъд, но не се озовах в познатата стая. Вместо това последва временно замаяване, а когато сетивата ми се възстановиха от шока, усетих първо студения вятър, който лъхна лицето ми. Миг след това възвърнах и зрението си. Бях застанал на каменист склон под мрачно, оловносиво небе.

Секунди по-късно чух зад себе си възклицанието на Мандор, а после и това на Джасра. Вдясно се простираше огромното ледено поле, а далече вляво се виждаха сиво-сините вълни на бурното море, увенчани с гребени от млечнобяла пяна. Право пред нас димеше и потръпваше черната, напукана почва на вулканичната зона.

— Чък! — извиках аз. — Къде си?

— Тук — чух да казва някой тихо, наведох се и забелязах малко светло кръгче до върха на левия си ботуш.

В далечината се виждаше безлюдният силует на Владението. Този път не забелязах никакво раздвижване под стените му. Осъзнах, че се намираме някъде из скалистите хълмове, вероятно недалеч от мястото, където си бяхме поприказвали сладко с „отшелника“ Дейв.

— От теб се искаше да ни прехвърлиш направо в Цитаделата, отвъд стените на Владението — уточних аз. — Защо сме тук, а не там?

— Нали ти казах, че не харесвам онова място — ми отговори Чък. — Исках да ви дам възможността да се огледате добре, преди да решите къде точно да ви пренеса. Не ми се ще да се излагам за по-дълго на действието на онези зловредни сили.

Продължих да изучавам внимателно Владението. Чак сега забелязах, че около външната стена са се появили две от познатите ми вихрушки с формата на фуния. Те обхождаха бавно стената и ако около нея нямаше ров, сигурно биха се справили съвсем задоволително с подобен пропуск. Двете се движеха на около 180 градуса една от друга спрямо центъра на крепостта. По едно време в едното торнадо нещо проблесна и миг по-късно в сърцевината му се разрази буря със светкавици. Не след дълго тя стихна и същата илюминация се повтори в другия вихър. Ролите им се размениха още няколко пъти, докато аз продължавах да ги следя с поглед.

Джасра ахна едва чуто. Обърнах се към нея.

— Какво има? — попитах.

— Ритуалът — каза тя. — Някой отново си играе с тези сили.

— Можеш ли да прецениш докъде са стигнали?

— Не съвсем. Може сега да започват, а може и вече да са приключили. Тези мълни са сигурен знак, че всичко върви добре.

— Тогава оставям на теб да прецениш къде точно да се пренесем — казах аз.

— Има два дълги коридора, които водят към залата на Извора. Единият е на неговото ниво, а другият над него. Самата зала е с височината на неколкостажна сграда.

— Това го помня — съгласих се аз.

— Ако наистина са започнали ритуала и се появим направо в залата, бихме могли да ги изненадаме, но това няма да ни помогне особено. Дори мога да ви кажа с какво ще ни довършат в такъв случай.

По-добре ще е да се пренесем в някой от двата коридора, за да мога първо да преценя ситуацията. И тъй като шансовете да ни забележат в долния коридор са далеч по-големи, предлагам Дяволския Чекрък да ни прехвърли в горния коридор.

— Добре — казах аз. — Чък, можеш ли да ни пренесеш малко по-навътре в горния коридор?

Кръгът се разрасна, стана по-ярък, замря за миг над нас и после отново се смали.

— Вече... сте там — каза Чък. Кръгът се смали, избледня и се задържа за миг при върха на ботуша ми, колкото да смотолеви едно „движдане“, след което се стопи във въздуха.

Беше прав. Намирахме се точно на нужното място. Пред нас се проточваше дълъг, мрачен коридор със стени от грапав камък. Единият му край се губеше в мрака, а другият водеше към осветено пространство. Таванът бе покрит груби талпи, а линията на тежките напречни греди бе леко смекчена от окачените по тях завеси и от паяжините в ъглите им. По стените бяха окачени скоби, придържащи сини магьоснически глобуси, чиято бледа светлина говореше, че заклинанията им не са освежавани отдавна. Някои дори бяха угаснали съвсем. Към осветения край на коридора глобусите бяха заменени с газени лампи. Отвсякъде прииждаше миризма на мухъл. Въздухът беше наелектризиран до такава степен, че ми се стори, че дишам чист озон.

Призовах своето Логрус-зрение и мигновено всичко наоколо просветна. Силови линии пресичаха надлъж и шир коридора, подобно на жълти проводници. Именно от тях идваше допълнителната светлина, която бях доловил едва сега. Щом пресечех някоя от тях, усещах по кожата си леко потръгваме. Забелязах, че Джасра е застанала на пътя на няколко от линиите и черпи енергия от тях. Около тялото ѝ се бе появило леко сияние, което едва ли бих доловил с невъоръжено око. Обърнах се към Мандор. Пред него също потръпваше знакът на Логрус, което означаваше, че той е наясно с всичко, което виждах аз.

Джасра тръгна бавно към осветения край на коридора. Последвах я на няколко крачки зад нея и леко вляво. След мен се понесе Мандор. „Понесе“ наистина е точната дума, тъй като той се движеше толкова безшумно, че се обърнах на няколко пъти, за да се

уверя, че още ни следва. Не след дълго усетих някаква странна пулсация. Ритъмът ѝ беше доста учестен и не можех да преценя дали подът трепери, или вибрациите се предават по силовите линии.

Запитах се дали адептът, който борави със силите на Извора, не долавя нашето присъствие по линиите, които пресичахме. Може би беше наясно дори къде точно се намираме. Или пък съзнанието му беше прекалено заето с ритуала, за да усети нашето приближаване?

— Ритуалът е започнал, нали? — попитах аз шепнешком.

— Да — отвърна ми Джасра.

— А докъде са стигнали?

— Почти са привършили с основната част.

След още няколко крачки тя се обърна към мен.

— Какво предлагаш?

— Ако преценката ти е правилна, трябва да атакуваме веднага — казах аз. — Може би ще е най-добре да нападнем първо Джърт, ако наистина е успял да усвои силата на Извора.

Джасра облиза устните си.

— Мисля, че аз съм най-подготвена да се срещна с него. Заради връзката си с Извора. По-добре не ми се пречкайте. Но ще трябва в това време да се заемеш с Маскирания. Нека Мандор не се включва от самото начало. Ще пазим силите му за краен случай.

— Приемам предложението ти — казах аз. — Мандор, чу ли всичко това?

— Да — отвърна той тихо. — Съгласен съм.

Последва кратко мълчание.

— А какво ще стане, ако Изворът бъде унищожен? — попита след това Мандор.

— Не мисля, че е възможно — бе отговорът на Джасра.

Той промърмори нещо неразбираемо, но аз усетих накъде са тръгнали мислите му.

— И все пак, угоди ми с едно предположение — настоя Мандор.

Джасра замълча за известно време и след това каза:

— Ако успееш да го спреш дори за няколко мига, Цитаделата най-вероятно ще рухне върху главите ни. Вплела съм част от силите на това място в стените наоколо. Постройката е невероятно стара, а аз така и не успях да я ремонтирам както трябва. И все пак количеството

енергия, което ще е необходимо, за да се атакува Извора, би ни свършило по-добра работа, ако бъде насочено в друга посока.

— Благодаря — каза Мандор.

Джасра спря, протегна ръка към една от силовите линии и затвори очи, сякаш се опитваше да напипа пулса ѝ.

— Много е силна — заяви тя малко след това. — Някой е влязъл в досег с най-дълбоките нива на Извора.

После продължи напред. Светлината в края на коридора стана по-ярка, потъмня, отново блесна и пак потъмня. Дочух жужене и пропукване като от волтова дъга. Джасра забърза натам и аз ускорих темпото си, за да не изостана. Горедолу по това време отнякъде прокътня смях. Фракир се впи в китката ми. Пред нас се пръсна дъжд от искри.

— Проклятие, проклятие, проклятие — чух да шепне Джасра.

Тя вдигна ръка, когато се озовахме на не повече от три-четири метра от площадката, на която Маскираният ме бе посрещнал предишния път. Спрях, а магьосницата продължи, пристъпвайки едва-едва към парапета. Отляво и отдясно към пода на залата се спускаха стълби.

Джасра погледна надолу само за миг, след това отскочи встрани и се претърколи през рамо. Едно оранжево огнено кълбо отнесе част от парапета точно до мястото, където бе стояла преди секунда. Хукнах към нея, подхванах я и ѝ помогнах да се изправи.

Усетих как тялото ѝ се стегна и тя впери поглед някъде вляво. Още преди да се обърна натам, знаех какво ще видя.

На площадката бе застанал Джърт, абсолютно гол, ако не се броеше превръзката на окото му. Кожата му проблясваше, устните му се усмихваха ехидно. Цялото му излъчване беше призрачно кошмарно.

— Радвам се, че се отби, братко — каза той. — Жалко, че няма да е за дълго.

По върховете на пръстите му затанцуваха искри и той протегна дясната си ръка към мен. Нещо ми говореше, че едва иска да се здрависаме.

Единствената реплика, която ми хрумна, бе:

— Обувката ти се е развързала.

Тя, разбира се, не го спря, но върху лицето му за около две секунди се настани учудено изражение.

ГЛАВА 12

Джърт никога не бе играл американски футбол. Затова и през ум не му мина, че мога да му налетя така. А когато това стана, следващата изненада за него бе нивото, на което го атакувах.

Подсякох го малко над коленете и той се прекатури през перилата. Учудването, което бе изписано на лицето му, докато летеше към пода на залата, все така пръскащ искри около себе си, ми достави истинско удоволствие.

Чух как Джасра прихна. Джърт изчезна малко преди да се строполи с гръм и трясък. В това време магьосницата скочи на крака.

— Аз ще се заема с него — каза тя. — Няма проблеми. Тромавичък е. Ти се погрижи за Маскирания.

Моят стар приятел бе застанал до черния каменен басейн на Извора. До него пламъците преливаха в бяло и жълто. Магьосникът загреба от тях и ги оформи в двете си длани, както дете би направило снежна топка. После в ръката му се появи синкаво огнено кълбо, което той запрати към мен.

Отклоних го встрани с най-обикновен блок. Все още нямаше да прибягвам до помощта на Умението, всичко беше въпрос на прост енергиен баланс. Мернах с периферното си зрение Джасра, която направи няколко сложни движения, както се оказа след това — просто за да отвлече вниманието на Джърт, докато се приближи достатъчно и да го блъсне с две ръце в гърдите.

Магьосник, който е свикнал с лукса да разполага под ръка с подобен енергиен източник, би могъл много лесно да стане немарлив към тънкостите на Умението и с времето да започне да използва само най-основните магически схеми, за да насочва с тях потоците на силата. Някой още по-мързелив или неук дори би започнал да манипулира директно грубата, непречистена енергия и да се превърне по-скоро в нещо като шаман. Подобен подход противоречи изцяло на принципите на Висшата Магия, която се опира на невероятно фин

баланс между силите. Джасра знаеше това, въпреки че бе получила знанията си от съвсем различно място.

Парирах следващото огнено кълбо и хукнах към стълбището вляво. Спуснах се по него, без да откъсвам погледа си от Маскирания. Бях готов да реагирам на всяка негова атака. Парапетът се нажежи до бяло и миг след това избухна в пламъци. Забавих леко темпото си, но продължих надолу. Не си струваше да си хабя заклинанията, за да го гася. Това беше все още повече перчене, отколкото реална атака...

Добре...

После осъзнах, че съществува й друга възможност, тъй като сега Маскираният просто стоеше до Извора, вперил поглед в мен, без да предприема каквото и да е.

А може би се опитваше да ме проучи предварително, да разбере какви са възможностите ми и какъв е диапазонът на заклинанията, които съм приготвил. Сигурно го притесняваше и мисълта, че не е изключено да съм опознал законите на Извора и да се възползвам на свой ред от неговата сила, както вече се канеха да направят Джасра и Джърт. Чудесно. Нека се чуди, помислих си аз.

Изведнъж вляво над мен се появи Джърт. Времето обаче му стигна само колкото да ме погледне страховито. Миг след това към него се понесе огнен воал, който го накара бързичко да се стопи във въздуха. Чух звънкия смях на Джасра и проклятията на недодяланото си братле.

Понечих да сложа крака си върху следващото стъпало, но то неочаквано се стопи пред очите ми. Реших, че е илюзия и продължих напред, но кракът ми не срещна нищо и аз бързо го дръпнах назад. После се опитах да стъпя на стъпалото след него, но и то изчезна по същия начин. Маскираният се изсмя истерично, а аз скочих напред, за да преодолея липсващите стъпала. Това също не помогна особено, тъй като стълбището продължи да се дематериализира с достатъчен аванс, за да се приземя право върху каменния под и в най-добрия случай да си изкълча някой глезен.

Маскираният явно бе решил, че ако съм овладял енергията на Извора, точно в този миг няма да се сдържа и ще я използвам. Ако ли пък не, щеше да ми се наложи да прибягна до някое от заклинанията си.

Прецених разстоянието до първото видимо стъпало. Ако не изчезнеше, имах съвсем реалната възможност да се хвана за него, да увисна за миг и след това да се пусна на пода без да пострадам. Но ако не успеех да го сторя или пък стъпалото, изчезнеше пред очите ми... Може би времето все пак щеше да ми стигне, за да изрека нужната дума и да омекотя падането си.

Успях да сграбча ръба на заветното стъпало, люшнах се напред, после назад и се пуснах, за да се приземя безпроблемно. Мигом се обърнах към Извора и изрекох ключовата дума на заклинанието, което съм кръстил Падаща стена.

Каменният басейн потръпна. Пламъците вътре заклокочиха, от тях се откъснаха огнени пръски и басейнът преля. Маскираният отхвъркна назад и се приземи по гръб, а ефектът от моето заклинание започна да утихва.

Магьосникът вдигна ръце, сякаш за да прогони огнената лава, която беше на път да го застигне. Между дланите му се появи ярка волтова дъга, която се разрасна в защитен купол. Куполът успя да го предпази от последните тласъци на моето заклинание. Аз вече се приближавах с бърза крачка. Тогава Джърт отново се появи от нищото и увисна над Маскирания, вперил изпепеляващ поглед в мен. Нямах време да изтегля мечата си, да хвърля към него Фракир или пък да освободя някое заклинание, но в този миг Изворът бликна отново и една огромна вълна помете Джърт, просна го на пода и го отнесе покрай Маскирания право към основата на другото стълбище, по което забелязах да слиза с бавна крачка Джасра.

— Това, че можеш да се пренесеш където си поискаш, няма да ти помогне особено — каза тя, — щом навсякъде си все същият глупак.

Джърт изръмжа и скочи на краката си. Погледът му се плъзна покрай Джасра и нагоре по стълбището...

— И ти ли, братко? — каза той.

— Тук съм, за да запазя живота ти, ако това въобще е възможно — отговори му Мандор. — Бих те посъветвал да се върнеш с мен...

Джърт изрева — не нещо членоразделно, по-скоро нададе животински вой.

— Не ми е притрябвала закрилата ти! — кресна той след това. — Как може да си такъв глупак, че да се довериш на Мерлин?!

Между разтворените длани на Джасра се появиха няколко огнени обръча, които литнаха един след друг, за да се нанижат върху тялото му, сякаш той бе най-обикновена пръчка, побита в земята. Джърт изчезна и миг след това го чух да крещи на Мандор от друга посока.

Аз тръгнах отново към Маскирания, който бе започнал да се изправя. Изговорих думите на Хлъзгавата пътека, той сякаш настъпи бананова кора и се просна отново по гръб. Вярно, че разполагах с определен брой заклинания, а неговият енергиен източник беше почти неизчерпаем, но за разлика от него аз разчитах и на още нещо — на добре премисления си план.

От пода се откъсна голяма плоча, която се понесе с убийствена скорост и се пръсна във въздуха на безброй остри и вероятно твърди като кремък камъчета. Произнесох ключовата дума на Мрежата и направих нужния жест.

Невидимата тъкан на моята Мрежа улови парченцата до едно, преди да са успели да ме достигнат. Насочих ги отново към него и ги изсипах върху главата му още преди да е успял да се изправи.

— Осъзнаваш ли, че все още дори не знам какво точно имаш против мен? — казах аз. — Идеята за този двубой беше твоя. Все още не е...

Маскираният се отказа от опитите си да се изправи. Той потопа лявата си ръка в една от огнените локвички около себе си и обърна дясната си длан срещу мен. Локвичката изчезна, а от дланта му, като от градинска пръскачка, рукна бляскава струя, насочена право към мен. Не бих казал, че изпълнението му ме свари неподготвен. Аз просто направих един бърз плонж вляво и се прикрих зад солидния басейн на Извора.

— Май някой от нас ще трябва да умре — извиках аз. — Особено щом ударите летят по-бързо от думите. И все пак, питам те за последен път — какъв ти е проблемът?

Отговорът беше поредният кикот, дошъл от другата страна на Извора малко преди подът под краката ми да се раздвижи.

Някъде вдясно, може би от основата на здравето стълбище, долетя гласът на Джърт:

— Навсякъде все същия глупак, а? Какво ще кажеш тогава за една прегръдка?

Извърнах се точно навреме, за да видя как той се появи до Джасра и я сграбчи, само за да нададе миг по-късно сърцераздирателен писък. Устните на червенокосата дама бяха кацнали смирено върху лявото му рамо. Тя се освободи бързо и го блъсна. Джърт се строполи върху стъпалата, скован като леден блок, и този път не помръдна.

Отскочих, встрани, тъй като каменната плоча, на която бях стъпил, беше на път да се разпадне. За малко да закъснея и да се срина Бог знае къде.

После се изправих и се обърнах към коленичилиия магьосник.

— Джърт е въвн от играта — заявих аз. — Сега си сам срещу трима ни. Откажи се и обещавам да си помисля дали да ти подаря живота.

— Трима срещу един? — каза той с равен, но неуверен глас. — Значи признаваш, че не би могъл да ме победиш без чужда помощ?

— Да те победея ли? — попитах аз. — Може би за теб това е игра, но не и за мен. Нямам никакво намерение да се съобразявам с правилата ти. Откажи се или ще те смачкам на мига, със или без нечия помощ.

Над главата ми се появи някакъв тъмен силует и аз се претърколих встрани, по-далеч от басейна на Извора, в който се приземи тялото. Беше Джърт. Неспособен да се движи с помощта на парализираните си мускули, той бе успял само да се пренесе от стълбището до Извора.

— Ти си имаш своите приятели, Господарю на Хаоса, а аз моите — каза Маскираният. Джърт изстена леко и по тялото му се появи бледо сияние.

Изведнъж подът под краката на магьосника се пропука, а огнената струя на Извора отслабна значително, за да бликне през пукнатината под Маскирания и да го подеме право нагоре върху своя златист гребен.

— Не забравяй и за враговете си — каза Джасра.

Маскираният разпери крака и ръце и най-неочаквано успя да овладее траекторията на полета си. Аз скочих на крака и отстъпих възможно най-бързо от Извора. Веднъж вече си бях изпатил от подобен „природен“ катаклизъм.

Откъм басейна на Извора се разнесе пращане и съскане. Усетих слабия порив на леден вятър. Огнената кула, на чийто връх се носеше

Маскираният, се превърна в спирала, описваща сложна траектория, към която се присъедини и отслабналата струя в каменния басейн. Джърт се размърда, изстена отново и после вдигна дясната си ръка.

— Не ги забравям — прокълтя в този миг гласът на Маскирания. Ръцете му се раздвижиха в серия от жестове, които скоро разпознах — ненапразно си бях блъскал главата толкова време, за да ги открия.

— Джасра! — извиках. — Пази се от Шару Гарул!

Джасра направи три бързи крачки вляво и се усмихна. Точно тогава една мълния се стовари на мястото, където магьосницата бе стояла допреди малко.

— Винаги започва с мълния — обясни тя. — Толкова е предсказуем.

Джасра се завъртя и изчезна, а около нея се разнесе звук като от строшено стъкло.

Веднага погледнах към мястото, където бях видял стареца последния път. Той бе облегал гръб на стената, закрил чело с едната си ръка и поддържащ просто, но доста ефективно защитно заклинание с другата.

Тъкмо се канех да извикам на Мандор да шамароса дядката, когато Маскираният използва удачния момент и ме изненада със заклинание, което после мислено кръстих „Клаксон“. Ушите ми писнаха от оглушителния рев, а от носа ми потече кръв.

Претърколих се встрани, без да губя нито секунда, но когато се изправих, се озовах между двама врагове — Маскираният, който все така се носеше из въздуха, и Джърт, който се надигна от басейна на Извора, явно преодолял ефекта от целувката на магьосницата. Реших да не се помайвам излишно и забих юмрук в корема на Джърт. Грешка. Все едно, че докоснах оголен проводник. Отхвъркнах назад като коркова тапа и дори успях да чуя как той се изсмя, преди да се приземя върху твърдия под.

— Оставям го на теб — го чух да казва след това.

С периферното си зрение успях да мерна Шару и Джасра, които бяха застанали един срещу друг с протегнати напред ръце. От върховете на пръстите им се проточваше сложна плетеница от силови линии. Линиите пулсираха и непрекъснато променяха цвета си. Ритъмът се учести неимоверно и двамата се сринаха бавно на колене. Само с една-единствена дума или жест можех да наруша връзката

между тях. За съжаление точно в този миг забелязах, че Маскираният се е понесъл към мен като огромно смъртоносно насекомо. По отсрещната стена на Цитаделата се появиха пукнатини, които се разрастваха със светкавична скорост. От тавана се посипа прах, наоколо се разнесе проглушително скрибуцане и подът потрепера. И все пак това не ме разтревожи особено. Вдигнах лявата си ръка, а дясната ми се плъзна под наметалото.

В ръката на Маскирания се появи бляскаво острие. Аз не помръднах, а просто изчаках да се приближи още.

Огненият меч профуча край мен, тъй като се дръпнах в последния миг. Магьосникът успя все пак да забие лакътя на свободната си ръка в гърдите ми, но аз стиснах зъби и пронизах левия му бъбрек със стоманеното острие на кинжала си.

Последва крясък. Тялото на Маскирания се вдърви и после се срина на пода до мен. В същия миг усетих силен ритник в кръста и се извих от болка. Обърнах се и втори ритник срещна рамото ми. Сигурен съм, че Джърт се бе целил в главата ми, защото го чух да проклина, докато плонжирах встрани.

Щом се изправих, изтеглих меча си и се обърнах, за да срещна изпълнения му с омраза поглед. Той се издигаше нагоре, прихванал в ръцете си тялото на Маскирания.

— Пак ще се видим — викна той и изчезна.

Синята маска бе паднала на пода до едно голямо кърваво петно.

Джасра и Шару продължаваха да се гледат, коленичили един срещу друг, докато техните жизнени сили танцуваха и се увиваха около телата им.

Обърнах се отново към огнения стълб на Извора и видях как от него изплува Джърт. Мандор хвърли към него металните сфери и докато те се разрастваха във въздуха, погледът ми се спря на едно лице, което си мислех, че никога повече няма да видя.

Тътенът на Извора изпълни залата и се смеси с грохота на рушащите се стени. Около мен се сгромолясваха греди и каменни плочи. Хукнах към огнения стълб с протегнат напред меч, прикривайки лицето си с края на наметалото. На няколко пъти ми се наложи да кривна встрани, за да избегна пукнатините, които се отваряха по пода, но въпреки това се стараех да не спирам.

Когато се приближих само на няколко метра чух Джърт да ми крещи нещо. Успях да разбера само последните му няколко фрази.

— Доволен ли си сега? — викаше прегракнало той. — Доволен ли си, братко? Само смъртта може вече да ме помири с теб.

Не обърнах почти никакво внимание на думите му, защото исках да се уверя, че очите не са ме излъгали. Прескочих нападалите отломки и се вгледах в лицето на магьосника, чието тяло Джърт все така държеше в ръцете си.

— Джулия! — изкрещях с все сила.

Но в същия миг те се стопиха в огнения стълб. Разбрах, че имам само една възможност — да последвам примера му.

И се втурнах през пламъците...

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

Кръвта на Амбър. Знакът на Хаоса. 1995. Изд. Бард, София. Биб. Фентъзи клуб, No.8. Серия Хрониките на Амбър No.7 и No.8. Превод: [от англ.] Ивелин ИВАНОВ [Blood of Amber / Sign of Chaos, Roger ZELAZNY]. Формат: 20 см. Страници: 416. Цена: 120.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.